

Hij die de
kroon draagt,
heeft het zwaar.

AMERICAN PRINCE

USA Today Bestsellerauteur

SIERRA SIMONE

AMERICAN PRINCE

Sierra Simone

RED ROMANCE

OceanofPDF.com

ISBN 978-94-644-0012-0 (e-boek)

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *American Prince* by Sierra Simone

Vertaling: Melanie van Garderen

Omslagontwerp: Hang Le

Copyright © 2017. American Prince by Sierra Simone.

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and RF Literary. .

Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal: Red Romance

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt

door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OceanofPDF.com

Inhoudsopgave

[Titelpagina](#)

[Copyright Pagina](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

1

Embry

Toen

Ik ontmoette een koning toen ik 21 jaar oud was.

Maar ik loop een beetje op de zaken vooruit.

Eerst iets over mijzelf, Embry Moore, zoon van de angstaanjagende luitenant-gouverneur Vivienne Moore. Voor de buitenwereld moet ik er vast als een prins hebben uitgezien: ik groeide op met paarden, boten en mijn eigen fucking meer. Ik ging naar de meest exclusieve scholen, studeerde versneld af en besloot toen om oorlogje te gaan spelen omdat het leuk klonk.

Dat was nog voordat de oorlog begonnen was, toen de mensen nog dachten dat de separatisten van Karpatië zich wel terug zouden trekken, zoals ze altijd hadden gedaan. Het leek een geweldig avontuur: wat tijd doorbrengen in de bergen, een tijdje soldaatje spelen en een cv opbouwen voor mijn onvermijdelijke toekomst in de politiek.

Iets wat prinsen altijd doen.

Makkelijk.

En het wás makkelijk... tot mijn tweede maand op de basis.

Ik denk dat ik sigaretten wilde. Dat is waarom ik het eerste deel van het gevecht had gemist. De avond was gevallen en een roze gloed maskeerde de lelijkheid van basis. Ik greep mijn zilveren sigarettendoosje van mijn bed en liep terug naar de binnenplaats. Ik herinner me dat ik dacht dat de wereld niet mooier kon zijn dan op dat moment. De oranje, rode en paarse lucht in het westen, de donkere silhouetten van de bergen in het oosten, de frisse en schone lucht en de belofte van de sterren die boven me fonkelden. Wat kon er mooier zijn dan dit? Zou er ooit nog iets anders zijn dat mijn gedachten en ademhaling kon doen stoppen? Iets dat alles kon doen stoppen dat geen ontzag of ongelofelijke dankbaarheid was?

Het laat zien hoe anders ik toen dacht, want ik dacht aan iets in plaats van aan iemand.

Ik liep de hoek om naar de binnenplaats en haalde net een sigaret tevoorschijn om aan te steken, toen er ineens een grijs-bruin-groene waas bij me langs stormde en contact maakte met een andere grijs-bruin-groene waas. Ik sprong achteruit, maar de sigaret werd uit mijn hand geslagen en

vertrapt. Op het nippertje had ik de tornado van vuisten en laarzen ontweken waar nu iedereen die in de buurt was op afkwam.

‘Dat was mijn laatste sigaret, eikel,’ zei ik tegen niemand in het bijzonder.

Een grote gast genaamd Dag – iedereen was zijn echte naam eigenlijk al vergeten – staarde naar het gevecht. Hij had zijn armen over elkaar geslagen en op zijn gezicht was walging te zien. ‘Idioten.’

Ik gromde instemmend. De winkel op de basis was gestopt met sigaretten verkopen vanwege een of ander nieuw gezondheidsinitiatief en ik had echt, écht geen zin om anderhalve kilometer te lopen naar het kleine Oekraïense dorp verderop om vanavond nog een nieuw pakje te halen. Maar het zag ernaar uit dat ik geen andere keuze had.

‘Ga je er nog iets aan doen?’ vroeg Dag me. Hij knikte naar de ruzie.

‘Nadat ik door hen mijn sigaret heb laten vallen? Ze verdienen een paar blauwe ogen,’ zei ik als grap, maar Dag glimlachte niet. Ik voegde toe: ‘Het zijn niet mijn jongens.’ Het was een verdomd grote basis en ik ging mijn energie niet verspillen aan twee idioten die vochten over weet ik veel wat.

‘Jij bent anders wel de enige officier in de buurt,’ zei Dag.

‘Alsof dat jou iets uitmaakt.’ Maar ik keek toch over de binnenplaats en inderdaad, ik was de hoogste in rang.

Ik liet een lange zucht ontsnappen, mompelde iets over dat ik geen fucking babysitter was en liep toen naar voren om de jongens uit elkaar te halen en hen duidelijk te maken dat een van hen me een sigaret schuldig was.

Maar iemand was me voor.

Een man met brede schouders liep naar het midden van het gevecht, net zo kalm als wanneer hij een strandwandeling zou maken. Hij greep een soldaat bij de achterkant van zijn hemd en rukte hem naar achter. Hij bewoog snel om de andere vechtersbaas tegen te houden, zó snel dat mijn hersenen slechts kleine stukjes van hem konden registeren: knipperende ogen, een volle mond en donker haar. Hij had het soort olijfkleurige huid waar je mee werd geboren, het soort dat ook warm en gebruind bleef tijdens de winter. Italiaans misschien, of Grieks.

‘Holy shit,’ zei Dag. Hij klonk alsof hij onder de indruk was. Of misschien ook niet. Het was vaak moeilijk te zien bij Dag.

Percival Wu, een van onze vertalers, kwam vanaf de barakken onze kant op. ‘Dat is Colchester,’ zei hij op een lage toon tegen Dag en mij. ‘Hij is

gisteren aangekomen.'

Het maakte me op dat moment niet uit wie het was. Ik was gewoon opgelucht dat ik me er niet mee hoefde te bemoeien. Ik had mijn opleiding tot officier nog maar een paar maanden geleden afgerond en het voelde nog altijd vreemd om mensen bevelen te geven.

Ik was opgegroeid in een omgeving met macht, met het soort mensen dat met gemak autoriteit uitoefende. Maar ikzelf had bijna mijn hele leven lang verantwoordelijkheid ontweken. De gevolgen? Met wat charme flirtte ik mezelf daar wel uit. En andere mensen waren net zoveel waard als de hoeveelheid lol die ze me konden geven. Ik had bijna geen praktijkervaring met zorgen voor andere mensen... Ik kon mezelf amper uit de problemen houden.

Eigenlijk nam ik niet eens echt de moeite om dat te proberen. Waarom zou ik dat doen als problemen meestal vooral heel leuk waren voor iedereen die erbij betrokken was?

Ik weet dat ik hierdoor egoïstisch overkom, en dat was ik ook. Ik was een slecht, egoïstisch kind dat was uitgegroeid tot slechte, egoïstische man. Maar verwar egoïsme niet met onwetendheid. Ik wist hoe slecht ik was. Ik wist hoe erg ik zondigde, al vertelde ik mezelf steeds dat ik niet geloofde in zondes. Diep in de nacht, nadat ik had gedronken, geneukt of gevochten – afhankelijk van de omstandigheden – lag ik in bed en keek ik hoe de sterren langs de hemel bewogen. En dan wist ik dat ik op de een of andere manier onnatuurlijk was. Ik wist dat sommige mensen al slecht waren bij hun geboorte, helemaal verwrongen en leeg vanbinnen, en dat ik was geboren zonder die delen die iemand dapper, puur of goed maakten. Ik wist dat ik was geboren zonder geweten, hart of ziel. Ik dacht hierover na en wikkelde mijn lichaam in de dekens en drukte mijn gezicht in mijn kussen. En terwijl de lucht mijn lichaam verliet, dacht ik na over al het slechte dat ik die dag had gedaan. Elk slecht ding dat ik ooit had gedaan. En dan haatte ik mezelf. Ik haatte mezelf omdat ik zo egoïstisch was en zo onnadenkend. Ik wist wel beter dan woede, lust of ontsnapping na te jagen naar hun bloederige, plakkerige en bedwelmende eindes. Maar elke keer deed ik het toch.

Elke. Keer. Weer.

Maar deze keer was het nog schemerig. De nacht was nog niet gekomen en de zelfhaat ook niet. Ik voelde alleen maar opluchting en een vage dankbaarheid. En het verlangen naar een nieuwe sigaret.

‘De show is voorbij, denk ik,’ zei ik tegen Dag en ik draaide me om om naar het dorp te gaan. Maar toen voelde ik een aanwezigheid achter me, een aanwezigheid die niet slank was zoals Wu of zo kolossaal als Dag, en ik stopte met lopen. Maar ik draaide me niet om.

Tenminste, niet gelijk.

‘Wil je mij vertellen waarom je sigaret belangrijker was dan je mannen, luitenant?’

Het was het soort stem dat je liet stoppen met waar je mee bezig was. De stem was diep, ja, en was een interessante mix van vlak en melodieus, als een lied waarvan de noten aan de randen waren verbrand.

Maar dat geluid zelf liet me niet stoppen... Het was de puurheid ervan. Er zat een kracht in, en niet het soort waarvan mannen van mijn leeftijd deden alsof ze het hadden. Het was daadwerkelijke kracht.

Kalm, helder en eerlijk.

Ondubbelzinnig.

Het was de stem van iemand die niet ‘s nachts in bed lag en wenste dat hij nooit was geboren.

Ik draaide me naar hem om en was al omvergeblazen door die stem. En bij de aanblik van zijn gezicht leek het alsof ik werd neergeslagen. Donkere wenkbrauwen boven ogen met zo’n complexe groene kleur dat ik niet kon beslissen of ze bleek of juist donker waren. Hij had een serieuze mond, hoge jukbeenderen en zijn vierkante kaak had een schaduw van stoppels. Door zijn superstrakke militaire kapsel en glimmende laarzen nam ik aan dat Colchester niet het soort man was dat in de ochtend vergat om zich te scheren. Hij was gewoon het soort man dat niet in staat was om zijn gezicht langer dan een paar uur glad te houden.

Maar er was meer dan alleen zijn gelaatstrekken, wat zo indrukwekkend aan hem was. Het was zijn uitdrukking, zijn blik. Hij leek van mijn leeftijd te zijn en toch was er iets in zijn gezicht dat ouder leek. Het ging niet eens over leeftijd, nu ik erover nadenk. Het ging over tijd. Hij zag eruit als een man die uit een ander tijdperk kwam. Een man die op een paard zou moeten rijden door dichte bossen, om jonkvrouwen te redden en draken te doden.

Edel.

Heroïsch.

Koninklijk.

Dit alles dacht ik één ogenblik. En direct daarna had ik het plotselinge, ongemakkelijke gevoel dat hij zojuist alles over mij had gezien wat hij moet

weten. Dat hij mijn egoïsme had gezien en mijn lege wellust en mijn losbandige luiheid. Dat hij elke avond had gezien waarop ik een kussen over mijn gezicht had gedrukt en gewenst had dat ik de moed had om mezelf uit mijn eigen waardeloze bestaan te helpen.

Ik voelde een stroom van schaamte om wie ik was, om Embry Moore te zijn – fucking waardeloze tweede luitenant Embry Moore – en dat maakte me kwaad. Wie was deze knappe klootzak dat hij zorgde dat ik me schaamde voor mezelf? Alleen ik mocht mezelf zo laten voelen.

Ik deed een stap dichterbij, alsof ik klaar was om te vechten, waardoor onze borstkassen elkaar nog net niet raakten. Met voldoening realiseerde ik me dat ik ongeveer drie centimeter groter was dan hij, hoewel hij waarschijnlijk zo'n vijftien kilo meer spieren had dan ik. En met nog meer voldoening realiseerde ik me dat zijn uniform een gouden staafje had. Een tweede luitenant, net als ik.

Ik vond mijn stem terug. 'Het waren mijn mannen niet, luitenant.'

'Dus je zou ze elkaar maar gewoon laten afmaken?'

Ik rolde met mijn ogen. 'Het zijn grote jongens. Ze kunnen wel voor zichzelf zorgen.'

Het gezicht van Colchester veranderde niet. 'Het is jouw werk om voor hen te zorgen.'

'Ik weet verdomme niet eens wie ze zijn.'

'Dus als je vecht tegen de Karpatiërs gaat het net zo zijn als hier? Je let alleen op de mannen die onder jou staan?'

'O, geloof me, luitenant Colchester, ik hou altijd allebei mijn ogen gericht op de mannen onder mij. En mijn beide handen ook.'

Dag en Wu begonnen te lachen en ik grinnikte mee. Maar ik kon maar één keer knippen en toen werd ik al tegen de metalen muur van de kazerne gedrukt met een warme onderarm tegen mijn keel.

'Is dit allemaal een grap voor je?' vroeg hij zachtjes, zo zacht dat de anderen het niet konden horen. 'Zijn dat nepbergen? Nepkogels in je pistool? Want het is geen grap voor de Karpatiërs. Ze hebben geen nepkogels, luitenant Moore. En het zijn ook geen nepbommen die ze in de berm leggen. Je vraagt deze mannen om je te volgen, zelfs als ze aan je twifelen, zelfs als je aan jezelf twijfelt. Dus je kunt maar beter goed snappen dat het belangrijk is dat je voor ze zorgt. Hier, daar, fucking overal. En als je dat niet kan accepteren, dan stel ik voor dat je naar het kantoor van de kapitein gaat en vraagt of je weer naar huis mag.'

‘Fuck you,’ gromde ik.

Hij drukte zijn arm strakker tegen mijn keel aan en sneed daarmee bijna mijn bloedtoevoer af. Zijn ogen flitsten over mijn gezicht en daarna langs mijn lichaam dat hij tegen de muur had vastgezet met zijn eigen lichaam. Zijn ogen leken donkerder te zijn in de schaduw van de muur, als koude, diepe meren, maar er was verder niets anders kouds aan hem. Zijn lichaam was warm tegen het mijne ik zag zijn hartslag kloppen in zijn keel. En heel even kwamen zijn lippen van elkaar af en knipperde hij, alsof hij zijn ogen wilde sluiten maar was vergeten hoe dat moest.

‘Fuck you,’ herhaalde ik, maar deze keer klonk het zwakjes. Zwak door de arm tegen mijn nek en door nog iets anders dat ik niet wilde onderzoeken.

Hij leunde naar voren en fluisterde iets in mijn oor. ‘Dat heb ik liever omgekeerd.’ Hij deed een stap achteruit en liet zijn arm vallen. Ik zoog een teug lucht naar binnen en de zuurstof sneed door mijn bloed alsof het ijs was.

Tegen de tijd dat ik weer kon zien was luitenant Colchester verdwenen.

OceanofPDF.com

2

Embry

Nu

Mijn leven bestaat nu uit twee delen. Toen en nu. Hiervoor en daarna.

In zekere zin ben ik een getrouwde man, op een belachelijke, krankzinnige en prachtige manier die geen enkele staat of kerk zou erkennen. Maar dat maakt het niet minder echt. Het moment dat Greer, Ash en ik elkaars handen vasthielden en elkaar iets beloofden wat we eigenlijk niet eens helemaal begrepen, maar waarvan we wisten dat we er niet meer tegen konden vechten, dát moment was mijn bruiloft. Dat én wat daarna kwam, dat was eigenlijk allemaal mijn bruiloft: het zweet, de tranen, het zaad. Als een oud ritueel waarvan we intuïtief wisten hoe we het moesten doen. Een dans die we nooit hadden geleerd maar wel al onder de knie hadden.

Ik had gedacht dat vandaag mijn ondergang zou zijn. Mijn straf omdat ik een slechte en egoïstische man ben. Een man die Ash pijn heeft gedaan. Die Greer heeft laten lijden. Die talloze anderen heeft laten lijden in de vijfendertig jaar dat ik leef. Ik was tijdens de bruiloft met Greers nichtje Abilene aan mijn arm door het gangpad gelopen en het enige waar ik aan kon denken was hoeveel gemiste kansen er waren geweest en dat dit mijn eigen bruiloft had kunnen zijn. Ash zou zijn geliefde katholieke kerk en zijn carrière en zijn toekomst achter zich hebben gelaten. En dat allemaal om mij naast zich te hebben. Om zijn ring om mijn vinger te zien. En ik had nee gezegd.

Twee keer.

En dit was mijn boetedoening. Dat ik door het gangpad moest lopen en naast hem moest staan in plaats van tegenover hem. Ik stond naast hem met zijn bijtsporen in mijn nek, de smaak van zijn toekomstige vrouw in mijn mond en ik moest toezien hoe ze glimlachten, huilden en kusten. Ik kreeg de man van wie ik hield niet én de vrouw van wie ik hield niet. In plaats daarvan hadden zij elkaar en had ik niemand.

Dat was wat ik moest verdragen. Dat was wat ik moest accepteren.

Behalve... dat dat toch niet nodig bleek. Op de een of andere manier was mijn boete voldaan. Mijn zonden waren van me weggenomen. Ash wilde me. Greer wilde me. Ze stelden hun kersverse huwelijk open voor mij, terwijl ik zo niet-perfect en verschrikkelijk ben. Ik had nee moeten zeggen.

Voor hen en voor mijn eigen ziel. Maar ik kon het niet. Ik wilde het – ik wilde hén – te graag.

Ik hoopte dat het zou werken. Dat het op de een of andere manier zou werken tussen ons drieën. Want in de vijftien jaar dat ik Ash kende en in de vijf jaar dat ik Greer kende, had ik wel ontdekt dat ik hier niet overheen zou komen... over deze jeuk en dit behoeftige verlangen naar hen. Ik was geruïneerd en zou nooit meer van iemand anders kunnen houden. Noem het het lot, pech, genetische compatibiliteit of psychologisch trauma, maar wat het ook was, ik was met hen verbonden als roest met metaal. Een botsing van deeltjes en krachten die ons allemaal onherroepelijk had veranderd. Er was geen weg terug.

Dit waren de gedachten die door mijn hoofd gingen toen ik mijn ogen opendeed in het donker. Er zijn momenten in mijn leven geweest dat ik wakker werd op een compleet nieuwe plek, gedesoriënteerd en bang, wachtend tot de kogels van de Karpatiërs op me neer zouden dalen. Maar nu werd ik wakker in de warmte van luie tevredenheid, van zoete opwindning, van honger die niet ophield.

Hier zijn geen kogels.

Er ligt een warme hand op mijn blote buik, groot en een beetje ruw. Een gevoel dat tegelijkertijd vertrouwd en onbekend is. Ik open mijn ogen nu helemaal. Het licht van de badkamer schijnt op de gespierde president die naast me ligt te slapen. Het laken zit half om zijn heupen gewikkeld, laag genoeg om de donkere haarlijn te zien die van zijn navel naar beneden loopt. Het laken is dun genoeg om de omtrekken van zijn penis te zien. Zijn volle mond is heel lichtjes geopend en zijn wimpers liggen op zijn wangen. De statige uitdrukking die zich gewoonlijk aan zijn ogen en mondhoeken vastklampt, is weg. Hij lijkt jonger, bijna als de jongeman die me ooit op een legerbasis tegen de muur drukte. Jonger en kwetsbaarder.

Mijn hart maakt een sprongetje, omdat ik van hem hou, omdat hij zo mooi is en omdat ik me niet kan herinneren wanneer ik hem voor het laatst écht heb zien slapen. Er zijn genoeg dutjes in het vliegtuig geweest en af en toe in de auto, maar echte slaap, met een diepe ademhaling, ontspanning en gespreide ledematen... dat heb ik niet meer gezien sinds onze eerste uitzending in Karpatië. Greer is goed voor hem.

Ik probeer niet jaloers te zijn.

Over Greer gesproken... Ik realiseer me dat ze niet tussen ons in ligt. En ze ligt ook niet achter mij of Ash. Ik rek me uit en knipper vanwege het

licht dat naar binnen komt door de kier van de badkamerdeur. Ash en ik hebben haar hard genomen gisteravond... Ik weet niet zeker wat vrouwen na de seks doen om voor zichzelf te zorgen, maar Ash heeft mijn lichaam vaak genoeg mishandeld dat ik er wel een idee bij heb. Ik besluit haar wat privacy te gunnen maar het bed voelt vreemd zonder haar.

De juistheid van ons drieën, de manier waarop we bij elkaar passen en samen ademen... Zelfs na slechts een paar uur zorgt haar afwezigheid ervoor dat de lucht oncomfortabel zwaar aanvoelt op mijn huid. Het maakt het bed hol en koud.

Ash wordt langzaam wakker doordat ik me lig uit te rekken en hij rekt zich ook uit. Daardoor schuift het laken naar beneden en zijn heup en de bovenkant van zijn harde dij worden onthuld. Hij beweegt zijn hand op mijn buik en het gevoel schokt me. De intimiteit is tegelijk nieuw en niet nieuw. Ondanks alles wat we vanavond hebben gedaan – of eigenlijk gisteravond gezien het zwakke blauwe licht dat langs de gordijnen schijnt – beweegt mijn lul door zijn aanraking. Hij verstijft en wordt harder door niets anders dan zijn handpalm op mijn buik.

Ash opent zijn ogen en geeft me een slaperige glimlach. Het is zo vreemd om hem zo te zien. Om de openheid en het geluk te zien. Ik staar naar zijn gezicht en neem het in me op zoals een man die sterft van de dorst, water in zich opneemt. Na Karpatië, na Morgan, na mij, na Jenny... Ik zou nooit hebben kunnen geloven dat ik Ash weer zou zien ademen of lachen zonder die verstikkende kwellings. Dat zien, al is het maar een paar minuten, voelt aan als een cadeau. Als een onverdiende zegen. Ik strek mijn hand uit en ga langs zijn kaak, die uiteraard ruw is door de stoppels, en ga dan met mijn vingertoppen over zijn slaperige glimlach.

‘Is het al ochtend?’ vraagt hij. Mijn pik springt weer op door het geluid van zijn stem. Die is altijd ruw langs de randjes, alsof iemand zijn woorden met schuurpapier heeft bewerkt, maar nu hij net wakker is, is zijn stem als puur gruis, mannelijk en hongerig.

‘Bijna.’

‘Waar is ze?’

Ze. Onze Greer. Opnieuw voel ik de koude plek waar ze hoort te liggen. Even komt er een soort geamuseerde angst in me op, want als ik het al niet aankan om bij haar vandaan te zijn als ze in de badkamer is, hoe kunnen wij drieën dan in godsnaam overleven tijdens de komende tweeënhalf jaar? Of shit, zelfs zesenhalf jaar als Ash opnieuw wordt gekozen?

‘Ze is in de badkamer,’ zeg ik en ondertussen probeer ik dat besef over hoe moeilijk onze toekomst zal zijn, te onderdrukken. ‘Ik ben net wakker.’

Ash maakt een geluid in zijn keel en zijn hand beweegt opnieuw op mijn buik. Hij gaat naar beneden langs mijn navel. Mijn lul is hard en pulseert tegen de koele lucht.

‘Ik hou ervan als je net wakker wordt,’ zegt Ash en zijn stem is niet langer slaperig, maar nog steeds ruw. ‘Je ogen lijken donkerder als je pupillen zo groot zijn, en je wangen zijn rood en je lichaam...’ Zijn hand gaat over mijn eikel heen, die gezwollen en schemerig is in het donker. ‘Je lichaam ziet er altijd uit alsof het zo gewillig is voor alles wat ik maar wil.’

Hij legt zijn hand om mijn schacht heen en knijpt. Ik begin te kreunen.

‘Zo gewillig,’ herhaalt Ash mompelend. Ik verwacht dat hij me omdraait en zich bij me naar binnen drukt, maar dat doet hij niet. Hij laat mijn lul los en klimt bovenop me. Hij laat zijn harde lichaam over dat van mij zakken zodat onze lullen tegen elkaar aan gedrukt zijn en onze borstkassen tegen elkaar komen. Zijn lippen gaan over de mijne heen, heel zachtjes maar. Dan doet hij het nog een keer en hij lacht als ik mijn gezicht gretig naar hem toe breng zodat ik hem echt kan zoenen.

Hij teast me nog een of twee keer, waarmee hij een gefrustreerde kreun aan me ontlokt. Dan verlost hij ons uit ons lijden en laat hij zijn mond naar de mijne zakken. Hij opent mijn lippen met de zijne en likt me diep in mijn mond. De kus is traag maar bezitterig. Hij drijft het tempo op en gaat dieper. Ik kan nauwelijks ademen omdat hij me zo diep kust, maar het kan me niets schelen. Ik wil geen lucht die Ash me niet zelf heeft gegeven. Na een paar minuten trekt hij zich terug en drukt hij zijn voorhoofd tegen het mijne aan.

‘O, Embry,’ zegt hij en zijn stem trilt. ‘Ik heb je zo erg gemist.’

Zijn borst barst open net als zijn stem. ‘Kan je me ooit vergeven?’ fluister ik.

‘Waarvoor?’

Het is moeilijk om de woorden uit te spreken. Zelfs in het donker. ‘Dat ik niet met je wilde trouwen.’

Hij ademt scherp uit. ‘Embry...’

‘Je kan eerlijk tegen me zijn,’ zeg ik want ik wil zijn dappere kleine prins zijn. ‘Ik verdien het.’

Zijn handen pakken mijn gezicht vast terwijl hij zich terugtrekt om me in mijn ogen te kijken. ‘Het zal altijd pijn doen, Embry. Ik kan niet doen

alsof dat niet zo is. Je weet het inmiddels en ik heb het je al eerder verteld... Op welke manier ik je ook in mijn leven kan hebben, ik doe het ervoor. Als alles wat je me geeft een paar gestolen nachten zijn, dan is dat wat ik zal nemen.'

Mijn keel wordt dik en ik knipper en kijk weg om zijn vriendelijke uitdrukking niet te hoeven zien. Ik kan het niet aan. Ik kan het niet verdragen dat er zoveel dingen zijn waar hij niets over weet. Hij ziet het zó verkeerd. Ik vertel het hem bijna. Ik vertel hem bijna over wat er jaren geleden is gebeurd, over Merlin, over de echte reden waarom ik niet met hem kon trouwen. Maar de woorden blijven in mijn keel hangen. Ik heb de leugen zo lang verteld dat de waarheid er nu niet makkelijk uit kan komen.

Hij interpreteert mijn stilte als een bevestiging. 'En Embry, als we allebei verliefd zijn op Greer dan was dit altijd al de beste manier geweest. Misschien was het het lot en kwam alles samen op deze manier. Als we jaren geleden waren getrouwd, hadden we haar niet gehad.'

Ik kan zien dat hij graag wil dat ik me zo voel. En het is zo fucked up dat ik degene ben die zijn hart heeft gebroken en dat hij mij nu probeert te troosten. Ik kan er niet tegen. Hij weet niet eens op welke talloze manieren deze wereld zo wreed en oneerlijk tegen hem is geweest, terwijl hij het juist niet verdient.

'Stop,' fluistert hij en hij laat zijn hoofd zakken om aan mijn oorlel te knabbelen. 'Stop met jezelf straffen.' Het geknabbel verandert in een echte beet en ondanks mijn ellendigheid beweegt mijn lul tegen Ash' harde buik.

'Laat mij het straffen doen,' zegt hij en o god, ja, alsjeblieft. Alleen aan Ash' voeten heb ik het gevoel dat ik boete heb gedaan voor alles wat ik verkeerd heb gedaan. Alleen onder zijn genadeloze handpalmen kan ik vergiffenis vinden voor mijn gedachten.

Bijtend trekt hij een vurig spoor van mijn oorlel naar mijn kaak, van mijn kaak naar mijn keel en dan gaat hij naar beneden en bijt hij in mijn borst en buik. Zijn ogen glinsteren in het donker. 'Wil je dat Greer het ziet?' vraagt hij tussen het bijten door. Ik kronkel onder zijn mond en voel het voorvocht uit mijn lul komen. 'Wil je dat ze ziet hoe je eruitziet als je knielt?'

'Ja,' kreun ik en ik probeer me naar hem toe te buigen. Een wrede hand duwt me terug naar beneden.

Ik vecht ertegen.

Ik worstel ertegen. Ik worstel er eigenlijk altijd tegen. En dan, helemaal aan het einde als ik gebroken ben, dan voel ik het. De kalmte. De vrede. De ruimte die Ash voor me heeft gecreëerd, waar geen schuldgevoel, geen zelfhaat en geen pijn zijn. Alleen de stilte en de liefde, zijn hand in mijn nek en mijn tranen die opdrogen op mijn gezicht.

Greer, de perfecte onderdanige, geboren om buiten de slaapkamer te leiden en in de slaapkamer te dienen... Zou ze het begrijpen als ze Ash en mij samen zou zien? Zij onderwerpt zich omdat ze zich daardoor veilig voelt, omdat ze geboren is om zich te onderwerpen. Maar ik onderwerp me omdat ik geboren ben om te lijden. Omdat ik van lijden hou.

Omdat ik van het gevecht hou en van de nederlaag die daarop volgt.

‘Ja,’ herhaal ik als Ash zijn handen op mijn heupen legt zodat ik me niet kan bewegen. ‘Alsjeblieft.’

‘Zo gretig.’ Hij bijt zachtjes in de huid naast mijn lul en ik kreun hard. ‘Meestal moet ik ervoor zorgen dat je het wilt.’ Nog een hap en gekreun van mij. ‘Ik ga haar halen.’

Het bed zakt in als hij zijn gewicht verplaatst naar één knie en dan weggaat. Ik zie hem door de kamer lopen en de schaduwen vallen over de spieren in zijn rug en zijn armen als hij loopt. Sluipt. Zelfs compleet naakt lijkt hij het bevel te hebben. Dodelijk, zelfs.

Ik betast mezelf niet terwijl ik wacht, ook al ben ik zo hard dat er in de rest van mijn lichaam geen bloed meer kan zijn. Ik ben er zo klaar voor om te neuken, zo klaar om geneukt te worden. Mijn huid staat in brand door het wachten...

‘Ze is er niet.’

Ash’ stem is kalm, maar het is het soort kalmte dat ik heel goed ken. Het is dezelfde kalmte die hij uitstraalt als zijn stafchef zich naar hem toe buigt om slecht nieuws in zijn oor te fluisteren. Dezelfde kalmte die hij had toen de dokters Jenny’s kanker hadden vastgesteld. Dezelfde kalmte die hij zo makkelijk verzamelde toen er kogels door de bomen vlogen in Karpatië.

Ik sta meteen op en ga naar de badkamer om het zelf te zien. Inderdaad, hij is leeg. Tegen de tijd dat ik me omdraai heeft Ash al een linnen broek om zijn heupen hangen en zijn telefoon al in zijn hand.

‘Haar telefoon is niet hier en het nachtslot is niet vergrendeld vanaf de binnenkant,’ zegt Ash nog steeds kalm. ‘Ik ga bij Luc kijken. Misschien is ze weggegaan om te sporten of te zwemmen.’

Ik betwijfel het. Greer is perfect in een hoop dingen, maar vroeg opstaan is niet een van die dingen. Al die ochtenden dat ze zichzelf uit het Witte Huis moest smokkelen in de vroege uurtjes... Elke keer liep ik naar binnen met koffie en een krant en zag ik haar zitten in Ash' badjas terwijl ze naar me knipperde als een uil als ik het licht aandeed. Ash heeft me ooit verteld dat hij haar bijna elke ochtend uit bed moest halen en haar naar de woonkamer moest dragen zodat ze niet weer in slaap zou vallen. Dat beeld is bijna pijnlijk lief. Ik keek ernaar uit om dat ochtendritueel te zien. Misschien zou ik zelf wel degene zijn die haar warme en slaperige lichaam in mijn armen nam en haar vasthield tot ze wakker werd.

Maar ik zeg het niet. Ik pak de broek van mijn smoking die nog verfrommeld op de grond ligt en trek hem aan. Ik heb hem net dichtgedaan als er op de deur wordt geklopt. Ik ben er het dichtstbij en ik ruk hem open omdat ik verwacht Greer te zien. Ik ben klaar om de opluchting door me heen te voelen razen, maar het is Greer niet. Het is Merlin die er moe en wanhopig uit ziet.

‘Greer is meegenomen,’ zegt hij zachtjes.

Twintig minuten later zijn we helemaal aangekleed. We hebben ons verzameld rond de salontafel met Merlin en een agent van de Secret Service genaamd Bors. Kay, de stafchef en de adoptiezus van Ash, heeft de badjas van het hotel nog aan. Ze ijsbeert langs de ramen en praat in haar telefoon. Belvedere, de persoonlijke assistent van Ash, is ook aan de telefoon. Ze worden omringd door een groep grimmig kijkende agenten van de Secret Service.

‘Luc en Lamar hebben allebei niet gereageerd toen het tijd was om contact te hebben,’ legt Bors ons uit. ‘Dus dat was toen ik naar boven ging van mijn post bij het trappenhuis. Ik vond ze bewusteloos en vastgebonden aan het andere eind van de gang, om de hoek.’

Ash wrijft met een hand over zijn gezicht. ‘Hoeveel agenten zijn er in totaal aangevallen?’

‘Inclusief Luc en Lamar slechts vijf. Alleen de personen die ze echt aan moesten vallen. De mensen die mevrouw Colchester meenamen hebben gewerkt met chirurgische precisie. Stil. Ze hebben een raam op de tweede verdieping eruit gesneden en het lijkt erop dat ze verdwenen zijn door de steeg. We vonden daar ook het lichaam van een man genaamd Daryl, een medewerker van het hotel.’

Ik kan niet meer blijven zitten. Ik sta op en begin te ijsberen achter de bank waar Ash op zit, net als Kay. ‘Het was Melwas, Ash. Je weet dat hij het was.’

‘Ik weet het,’ zegt hij zwaar. ‘Ik weet het.’

‘Ik dacht dat we ons hierop hadden voorbereid! We zijn op het laatste moment nog van hotel veranderd.’

‘Het was niet genoeg,’ geeft Merlin toe. ‘We hebben hem onderschat. Ik heb hem onderschat. Het spijt me, Maxen. Dit is mijn schuld. Ik heb de situatie verkeerd beoordeeld. Ik had dit moeten verwachten.’

Ash staat ook op en legt een hand op Merlins schouder. Hoe kan hij nu zo fucking kalm zijn? Zo stabiel? ‘Ik geef jou niet de schuld, oude vriend,’ zegt hij tegen zijn adviseur. ‘We hadden allemaal meer op onze hoede moeten zijn. Maar zelfs dan weet ik niet of we dit hadden kunnen voorzien.’

Merlin zucht met een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. ‘Ik had het moeten weten.’ En ook al hebben Merlin en ik in het verleden zo onze meningsverschillen gehad, ik ben in staat even afstand te nemen mijn angst en woede om een steek van empathie voor hem te voelen. Want ik had ook beter moeten weten. Als ik wakker was gebleven of lichter had geslapen, als ik Greer had gezegd om me wakker te maken voor ze ergens heen zou gaan, of als ik ook maar iets anders had gedaan dan na het neuken in slaap vallen alsof ik een tienerjongen was, dan was ze misschien nog hier.

En hoewel het niet opschiet om mezelf de schuld te geven, voelt die schuld als een oude vertrouwde jas. Ik gooi hem over mijn schouders en voel me op de een of andere manier kalmer, alsof ik meer controle heb. De wereld is weer logisch: dit is mijn fout.

Het is altijd mijn fout.

Met een onderzoekende uitdrukking kijkt Ash de kamer rond. Als ik hem niet zo goed kende, als ik niet aan zijn zijde had gestaan terwijl we zagen hoe de gezichten van onze medesoldaten eraf werden geschoten terwijl we ijskoude nachten in de bergen tegemoet gingen zonder eten of water, dan zou ik hebben gedacht dat hij hier helemaal geen last van had. Dan zou ik hebben gedacht dat hij zijn gevoelens kon afsluiten terwijl hij nadacht. Of dat hij zich misschien helemaal geen zorgen maakte om Greer.

Maar ik ken hem. Ik kan de spanning rond zijn ogen zien en de manier waarop hij over zijn voorhoofd wrijft met zijn duim. De paniek is stilletjes te zien in elke lijn van zijn lichaam.

‘We moeten aannemen dat ze naar het water gaan,’ zegt Ash terwijl hij zijn hand laat vallen en zich tot de kamer richt. ‘Alle luchthavens en vliegvelden zijn alert. Ze weten hoe zeer we op het luchtruim letten. Als ze het water kunnen bereiken, zijn hun kansen groter. Mobiliseer de kustwacht en we hebben alle politiebureaus in het kustgebied nodig om te patrouilleren bij de jachthavens en dokken. Bors, hoeveel voorsprong denk je dat ze hebben?’

‘Minder dan drie uur. Meer dan één.’

‘Dan hebben we niet veel tijd. Als ze eenmaal op het water zitten kunnen we niet zeggen welke kant ze op zullen gaan. Of hoelang ze daar zullen blijven. Embry, Merlin, Kay, kan ik even privé met jullie praten?’

Kay beëindigt haar telefoontje en we volgen Ash naar de andere zitkamer. ‘Ik denk niet dat Melwas om losgeld gaat vragen,’ zegt Ash zodra we bij hem zijn. ‘Ik denk dat hij het ons onmogelijk wil maken om te bewijzen dat hij Greer heeft. Losgeld vragen zou onomstotelijk bewijs zijn van zijn rol in haar ontvoering, maar als hij niets zegt? Voor de rest van de wereld zal er altijd twijfel zijn over of we haar verdwijning zelf hebben geregeld als een excuus om het leger in te zetten.’

‘De wereld zal ons geloven,’ zeg ik fel. ‘Ze weten wat voor soort man Melwas is. Ze zouden ons zelfs helpen.’

‘Ik wil geen hulp en ik wil geen oorlog,’ antwoordt Ash vastberaden. ‘Niet als een oorlog vermeden kan worden. Dat is wat hij wil, Embry. Hij wil opnieuw tegen ons vechten en door dit nieuwe verdrag kan dat niet. Hij kan geen leger inzetten tenzij hij aangevallen wordt. Dus hij probeert ons aan te laten vallen en ik trap er niet in.’

‘Wat zeg je nou precies?’ vraag ik. ‘Dat we aardig aan hem moeten vragen om haar terug te geven?’

‘Nee,’ zegt Ash. ‘Er is een andere reden waarom hij haar heeft meegenomen. Hij... wil... haar.’

Zijn woorden zitten vol met afkeer en ik weet dat hij zich, net als ik, het diner in Genève herinnert waar Greer met Melwas heeft gedanst. De blik in zijn ogen was die avond onmiskenbaar geweest. Agressief.

‘Wat doen we dan?’ vraag ik.

‘Ik ga haar zoeken.’

Kay, Merlin en ik staren verbluft naar Ash.

Ash legt het uit. ‘Ik moet zogenaamd een week op huwelijksreis zijn. Dat betekent dat ik afwezig ben voor het publiek. Er is geen reden waarom

ik die tijd niet kan gebruiken om mijn vrouw te vinden.'

'Stel je nu voor,' vraagt Kay, 'dat jij, de president van de Verenigde Staten, persoonlijk je vrouw gaat zoeken?'

Ash ontmoet haar ongelovige blik met een blik die vastberaden is. 'Ja. Dat is precies wat ik voorstel.'

Kay gooit haar handen in de lucht. Ze draait weg en dan weer terug en zegt: 'Absoluut niet.'

Merlin schraapt zijn keel. 'Er zijn ontelbaar veel redenen waarom dat niet kan,' zegt hij tegen Ash. 'Je veiligheid en soevereiniteit kunnen niet aangetast worden als je dit land uit een oorlog wilt houden. We hebben je h  r nodig om dit land te beschermen.'

'Wie gaat Greer dan beschermen?' vraagt Ash. De beheerste woede klinkt door in zijn woorden. 'Dit is mijn beslissing, Merlin. Mijn vrouw.'

Mijn vrouw. Om de een of andere reden doen die woorden me veel. Te veel. Het steekt dat we in een kamer staan vol met mensen die niet weten wat er gisteravond is gebeurd, die niet weten over de beloftes die we bezegeld hebben met gekreun en gezweet. Het steekt dat Ash altijd publiekelijk voor Greer zal zorgen en ik niet. Het steekt dat ik in het openbaar niets om Ash kan geven. Dat ik nu niet kan knielen om hem te smeken me te laten helpen zodat ik achter haar aan kan gaan.

'Stuur mij,' zeg ik snel. Iedereen draait zijn hoofd naar me toe, maar ik hou mijn ogen op Ash gericht. Ik wil dat hij mijn gedachten ziet, mijn geest. 'Je kan niet gaan, Ash. Het is onmogelijk. Als je gepakt wordt... als Melwas je te pakken krijgt... dan zijn de consequenties te groot.'

Ash doet een stap naar voren en legt een hand in mijn nek waardoor onze hoofden tegen elkaar aan komen, alsof hij er niets om geeft wat de anderen in de kamer denken. 'Denk je dat jij minder belangrijk voor me bent?' vraagt hij ruw. 'Denk je dat ik jou   n haar kan riskeren? Denk je dat als je gepakt wordt, ik dan niet achter je aan zal komen?'

'Ik... ik weet het niet,' fluister ik. 'Maar ik moet het zijn.'

'Nee. Ik wil je veiligheid niet riskeren en wat mij betreft zijn jij en Greer van mij. Jouw veiligheid is mijn verantwoordelijkheid, net als je genot en pijn.' Hij zegt het laatste deel zo zachtjes dat niemand anders hem kan horen. 'Ik ben de beloftes die ik in deze kamer heb gedaan niet waardig en ben wat ik van jullie neem niet waardig als ik jullie niet kan beschermen.'

‘Juist omdat jij die dingen waardig bent, kunnen we jou niet laten gaan,’ antwoord ik. ‘Maar ik... niemand zal me missen. Als ik gevangen word genomen hoeft dat geen oorlog te betekenen en onderbreek me niet, want je weet dat het waar is. Een president die mee wordt genomen is anders dan een vicepresident. Dat is gewoon zo. Als ik gevangen word genomen laat je me gaan, want dat is het juiste om te doen.’

‘Ik laat mijn soldaten nooit achter,’ zegt Ash, er klinkt een zachte grom in zijn woorden.

‘Je bent nu verantwoordelijk voor meer dan alleen soldaten,’ herinner ik hem. ‘Het is de prijs die je betaald hebt voor dit ambt. Ik moet het zijn. En wie vertrouw je meer om haar te vinden en terug te brengen dan mij? Houdt iemand in deze kamer, iemand van de CIA, de Secret Service of het leger, meer van haar dan ik? Zou iemand anders meer riskeren om haar terug te brengen dan ik?’

Onze voorhoofden raken elkaar nog steeds aan en onze woorden zijn zo zacht dat niemand anders ze kan horen. ‘Je hebt altijd al een doodswens gehad, Embry. Het maakt me banger dan ik je ooit kan zeggen.’

‘Meer nog dan Greer in de handen van Melwas? Meer dan dat ze verkracht wordt of dat ze pijn wordt gedaan? Vermoord?’

Ash’ vingers drukken hard in mijn nek en even kan ik alle frustratie, woede en angst in zijn lichaam voelen. ‘God vergeef me,’ mompelt hij.

‘Hij zou het moeten doen,’ zegt Merlin terwijl hij naar ons toe komt. ‘Het is alsnog lastig, maar Embry zou volgens de planning deze week ook op vakantie gaan buiten de staat. En hoewel het roekeloos en logistiek lastig is, is er geen echte reden waarom hij het niet zou moeten doen. We bevinden ons op nieuw terrein met de ontvoering van uw vrouw, meneer de president. En nieuwe terreinen vragen om nieuwe oplossingen.’

Ash laat mijn nek los. ‘Ik voel me een lafaard als ik hier blijf,’ antwoordt hij bitter. ‘Ik laat anderen alles riskeren.’

‘Ze riskeren het uit vrije wil,’ zegt Merlin. ‘En zelfs de grote Maxen Colchester kan mensen niet stoppen om iets uit vrije wil te doen.’

Kay staat nu ook dichtbij en legt een hand op Ash’ arm. Hij ontspant een klein beetje. ‘We krijgen haar terug, Ash,’ zegt ze. ‘We houden dit uit de pers, lang genoeg om Melwas te laten denken dat we niets doen. En misschien maakt dat hem net oncomfortabel genoeg om een fout te maken. We sturen de besten van de Secret Service, de CIA en de Special Forces. En

we sturen Embry. We zullen de plannen die Melwas voor Greer heeft gemaakt in de war schoppen en we zorgen dat haar niks overkomt.'

Hij slikt en sluit zijn ogen. 'Ik haat dit,' fluistert hij. 'Ik haat dit zo erg.'

Mijn hart verkrampst en voordat ik mezelf kan tegenhouden, sla ik mijn armen om hem heen. Zijn hoofd komt op mijn schouder terecht. Het is het tegenovergestelde van hoe we gisteravond in deze kamer stonden, vlak voordat Ash mijn lul vastpakte en me liet komen over zijn vuist. Nu ben ik degene die sterk is, nu ben ik degene die troost en bevrijding aanbiedt.

Ik hou hem strakker vast. 'Ik krijg haar terug,' zweer ik.

'Ik zou het moeten doen,' zegt hij tegen mijn schouder.

'Maar dat kan niet.'

'Je moet naar me terugkomen. Jullie allebei. Als ik jullie allebei verlies...' Zijn stem kraakt. 'Mijn kleine prins, kom alsjeblieft naar me terug.'

Ik zie hoe Kay en Merlin naar ons kijken. Ze kijken met meelevende blikken naar ons ogenschijnlijke broederlijke contact. Ze zijn de enige twee mensen die ons verleden kennen en ik zie dat ze zich dingen afvragen. Over mij en Ash. Mij en Greer.

Ik doe een stap achteruit en ril door het gevoel van Ash' stoppels die langs mijn wang schuren als hij zichzelf terugtrekt. 'Ik kom terug,' beloof ik hem. 'En je vrouw ook.'

Het is tenslotte zo dat als Greer er al die jaren geleden niet was geweest, ik nooit had geloofd dat ik weer in staat zou zijn om van iemand te houden. Als Greer er niet was geweest zou ik Ash nu niet hebben. Als we gisteravond niet hadden gehad, als we die beloftes niet hadden uitgesproken en die beloftes niet hadden bekrachtigd met onze lichamen, dan zou ik mijn eigen ziel nu niet hebben.

Ik moet haar redden.

Ze heeft mij immers al gered.

3

Greer

Nu

Ik ben in een auto. Dat is alles wat ik weet, dat is wat ik kan voelen door de vibratie van de weg die door mijn schedel dreunt. De gedachte komt op, verlicht mijn geest, en dan komt er allemaal andere zintuigelijke informatie binnen. Mijn handen zijn vastgeplakt op mijn rug en mijn enkels zijn vastgebonden. Er zit iets op mijn ogen en op mijn mond. Ik kan niets zien en me niet bewegen. Ik hoor niets anders dan het gebrul van de banden. Voorzichtig strek ik mijn benen uit. Eerst naar beneden, dan van links naar rechts en dan omhoog. Dat, en het schurende gevoel van tapijt tegen mijn wang, bevestigt wat ik al vermoedde. Ik lig in een kofferbak.

Even ben ik bijna geamuseerd. Ik ben een van die jonkvrouwen in de legendes geworden waar ik les over geef op Georgetown. Een van die vrouwen die seks, deugd, bedrog of wat dan ook vertegenwoordigt voor de dappere ridder die haar komt redden. Klagen dat deze vrouwen passief zijn betekent dat je het punt mist, want ze zijn geen vrouwen. Ze zijn symbolen en worden gedefinieerd door de betekenis die de ridders hen geven. Ze zijn alleen herkenbaar vanwege de rol die ze spelen in het avontuur van de ridder.

Het is moeilijk om nu geen connectie te voelen met deze papieren personages. Ik zit in een kofferbak vanwege de betekenissen die Melwas mij heeft gegeven. Zelfs vanwege de betekenissen die de president en zijn vicepresident me hebben gegeven. Voor Melwas ben ik iets om te hebben. Voor Ash en Embry ben ik een levende projectie van hun liefde en beloftes.

Om het anders te zeggen: ik zit in een verhaal dat niet van mij is. Ik knijp mijn ogen dicht achter de blinddoek en zweer dat dit niet zo doorgaat. Zelfs niet als ik Melwas zelf moet vermoorden.

Ik neem even de tijd zodat mijn gedachten rustig kunnen worden en ik de tranen kan tegenhouden die mijn neus verstoppem waardoor ik niet meer kan ademen. Alle moderne auto's hebben een noodontgrendeling in de kofferbak, toch? Als ik de kofferbak openmaak en er is verkeer om ons heen, dan zal iemand me zien, vastgebonden en gekneveld. Dan zal ik zeker weten gered worden. Maar als ik de kofferbak opendoe en er is niemand in de buurt, dan heb ik een probleem. Hij of zij, wie er ook op de stoel zit, zal

gewoon stoppen en de klep weer dichtdoen en me misschien ook nog pijn doen omdat ik problemen veroorzaak.

Dat betekent dat ik eerst mijn benen los moet zien te krijgen zodat ik weg kan rennen, in welk scenario ik ook zit.

De kofferbak ruikt schoon en dat zou erop kunnen wijzen dat het een huurauto is. Dat betekent dat er een kans is dat mijn ontvoerders niet grondig zijn geweest met bepaalde dingen. Zachtjes kronkel ik heen en weer om gebonk te voorkomen. Mijn handen vinden de rand van het tapijt en precies zoals ik had gehoopt, gaat het omhoog. Er zit een holte waar het reservewiel en de krik liggen, maar die dingen kunnen me niet schelen. Ik wil gereedschap. Eén soort in het bijzonder.

Het duurt lang – of het lijkt lang te duren in het donker – omdat ik zo langzaam beweeg, maar dan vind ik het: een goedkope tas van vinyl in een eigen holte onder het tapijt. Langzaam maak ik hem open en ik haal er een bandenlichter uit. Ik dank God dat opa Leo me heeft geleerd hoe ik een band moet verwisselen toen ik nog maar een tiener was, zelfs al had ik geen reden om ergens naartoe te rijden. Maar nu komt het van pas. Ik zet de bandenlichter tegen de wand van de kofferbak en begin met de scherpe punt in de tape te snijden.

Mijn polsen doen al snel pijn. Een paar keer mist het scherpe uiteinde de tape en komt het in de huid van mijn armen terecht. De tape op mijn mond houdt gelukkig mijn kreten van de pijn tegen. En nadat mijn handen gevoelloos zijn geworden en mijn armen bloeden en pijn doen, gebeurt het. De tape scheurt ver genoeg zodat ik mijn handen kan bevrijden. Ik vertrek van de pijn als ik de tape van mijn mond trek en haal dan de blinddoek los. Ik ga zitten en werk verder aan mijn voeten, wat me veel minder tijd kost.

En zonder de blinddoek zie ik wat ik zoek. Het enige lichtpuntje in mijn donkere wereld. Het hendeltje waarop staat: pull.

Ik wil er meteen aan trekken, maar ik dwing mezelf om te wachten. Ik wacht tot de auto langzamer gaat rijden en bijna stopt. Ik wed dat we voor een stopbord of verkeerslicht staan en ik bid dat het overdag is met veel verkeer. Ik ruk aan de hendel en de kofferbak gaat open.

Het licht verblindt me. Ik zie niks. Ik kan niet eens vormen zien, maar toch dwing ik mezelf om weg te komen. Als een kluns klim ik uit de kofferbak en ik dwing mijn half slapende benen om te rennen, rennen, rennen, ook al kan ik niet zien waar ik heen ga en worstelen mijn blote voeten om grip te vinden op het natte asfalt. Ik voel hoe de hotelbadjas die

ik nog steeds aanheb, opengaat en mijn naaktheid onthult. Er klinkt een schreeuw in het Oekraïens en ik dwing mijn ogen om meer te zien, om sneller te kunnen zien, alsof ik mijn pupillen kan dwingen om kleiner te worden.

Het zicht komt geleidelijk terug. Naast me is een groot gebouw, denk ik. Ik struikel bij een smalle weg. Het is avond dus dat betekent dat ik een lange tijd bewusteloos moet zijn geweest. En ik ruik iets, een bekende geur, iets anders dan regen...

Mijn benen gaan hard en ik ga van de weg af. Ik ren het natte gazon over, maar het is niet genoeg. Mijn stijve benen zijn niet snel genoeg en mijn ogen die verzwakt zijn door het donker kunnen me niet richting veiligheid brengen. Een moment later word ik neergehaald. Ik word op mijn rug gedraaid en de badjas gaat open. Ik worstel om hem dicht te trekken onder mijn ontvoerder. En het spreekt voor hem dat hij me, na een blik op mijn borsten, toestaat om de badjas om me heen te trekken. Ik herken hem als de man die me in de gang heeft aangevallen. Hij draagt nog steeds het uniform van een conciërge met daryl erop.

‘Je veroorzaakt te veel problemen,’ sist hij. Ik worstel met hem en stoot mijn knie tegen zijn ballen. Zijn greep wordt losser en hij laat me bijna gaan. Maar dan pakt hij me weer vast en pint mijn handen vast boven mijn hoofd.

Grappig dat ik op de beste momenten van mijn leven op deze manier onder Ash lag. Maar nu ben ik een en al woede en angst. Als ik mezelf ooit heb afgevraagd of mijn seksuele voorkeur vreemd is, dan heb ik nu het antwoord. Ik wil mijn pijn en vernedering maar van één man.

Ik denk aan gisteravond en ondanks alles lach ik. Misschien van twee mannen, geef ik aan mezelf toe.

‘Denk je dat dit de tijd is om te lachen, bitch?’ Niet-Daryl slaat me zo hard dat ik sterretjes zie. Hij slaat me nog een keer, zacht genoeg om geen sporen achter te laten, maar hard genoeg om tranen bij me op te wekken.

Twee andere mannen komen erbij en ze trekken me omhoog. Ik worstel en roep om hulp en realiseer me dan dat ik die vertrouwde geur ken.

De zee.

4

Embry

Toen

Luitenant Colchester bleek verdomme een doorn in mijn oog te zijn.

Ten eerste waren er de oefeningen. Voordat Colchester er was trainden de pelotons afzonderlijk. Dat kwam door de beperkte ruimte op de basis. Maar toen Colchester erbij kwam, overtuigde hij de kapitein ervan om de pelotons samen te laten oefenen. Dus Colchester en ik moesten samenwerken en dat betekende dat ik elke ochtend, van maandag tot en met zaterdag, moest aanzien hoe Colchester sneller rende, langer marcheerde, hoger sprong en diepere squats deed dan ik.

Maar goed, ik vond die diepe squats niet zo erg.

En dan ook de patrouilles nog. De separatisten rukten snel op en bekeerden veel mensen van de lokale bevolking om met hen mee te doen. Het was onze taak om door de vijf of zes dorpen te lopen die het dichtst bij de basis waren, om handen te schudden of om chocolade uit te delen – of wat voor troep de regering die maand dan ook had gestuurd om lokale welwillendheid te kopen. En ook al hadden we onze eigen pelotons, onze eenheden waren klein genoeg om er samen op uit gestuurd te worden door de kapitein. Dat betekende dat mijn middagen gevuld werden met kijken naar hoe Colchester in vloeiend Oekraïens sprak met de dorpingen. Hij hielp dozen te verplaatsen en deed mee met spontane voetbalwedstrijden met de kinderen. Over het algemeen was hij zo verdomd behulpzaam en sympathiek dat het walgelijk was.

Ik voelde zijn aanwezigheid zelfs als we niet bij elkaar in de buurt waren. Alsof ik een magneet was en hij een stuk ijzer. Midden in de nacht, als ik in mijn eigen kamer was, prikte mijn huid door het besef dat hij aan de andere kant van de muur was. Ik zei tegen mezelf dat het kwam doordat we gevochten hadden – en doordat ik verloren had. En ik zei tegen mezelf dat het was omdat ik niet nóg een fucking lezing wilde over hoe ik mijn werk moest doen. Ik zei al die dingen tegen mezelf, ook al was het alweer drie weken geleden sinds ons akkefietje. En Colchester had in al die tijd niet één keer geprobeerd om met me te praten. Maar ik zag hem meerdere keren per dag naar me kijken. Die zeegroene ogen waren onleesbaar en zijn uitdrukking was zowel streng als een beetje geamuseerd.

Dat maakte me kwaad. Wie was hij om mij grappig te vinden? Ik was altijd de eerste die om mezelf lachte en om het mikpunt van een grap te zijn, vooral als de grap leuk was en de avond vol drank en leven zat. Maar op de een of andere manier kon ik niet goed omgaan met het idee dat Colchester me niet serieus nam.

Ik was eraan gewend om op de juiste manier serieus genomen te worden.

Al die irritatie bouwde zich op en ik merkte dat ik elke keer extra gespannen was als ik bij hem in de buurt was. Als ik bij iedereen in de buurt was eigenlijk. Ik dronk en rookte meer en bleef 's avonds langer op omdat ik niet in staat was om het gevoel van me af te schudden dat ik op de een of andere manier niet meer in mijn eigen huid paste. En dat ik een nieuw en jeukend gevoel in mijn aderen had waar ik niet aan kon ontsnappen. En soms, als ik erg dronken was, als de basis stil was en als de koude sterren naar me knipoogden door het raam, vroeg ik me af of ik er wel aan wilde ontsnappen. Het was een vreselijk gevoel, maar het was verslavend, als een snee in mijn lip waar ik maar aan moest blijven likken om dat brandende gevoel te voelen, gewoon om die zoute, ijzerachtige smaak van mijn eigen bloed te proeven.

Misschien had ik altijd in die geagiteerde, jeukerige staat kunnen blijven, maar het universum had andere plannen. Merlin zou hebben gezegd dat het het lot was. Ash zou hebben gezegd dat het God was. En Greer zou het met beiden eens zijn. Maar dit was niet de geordende hand van een godheid of een voorbestemde tijdlijn. De volgende drie maanden waren een fucking chaos. Het begon zoals de meeste chaos altijd begon: met mijn zus.

Morgan zou aankomen op de dag voordat we tijdens mijn vrije week naar Praag zouden gaan om te rusten, te relaxen en de toerist uit te hangen. Of nou ja, zij wilde de toerist uithangen. Ik wilde gewoon wat absint opzoeken, me een weg door de stad neuken en net doen alsof er geen groenogige eikel op me zat te wachten op de basis.

Ze zou de komende nacht verblijven in het dorp naast de basis en dan zouden we samen de trein naar Praag pakken. Maar deze dag was ook de dag dat we een van onze zwaarste oefeningen deden: acht uur op je buik door de bossen kruipen die vol zaten met nepvijanden en waar we een nepbuitenpost op moesten zetten. De modder was koud en nat en op de een of andere manier waren de doorweekte dennennaalden nog steeds erg scherp. Na zo'n tien kilometer hadden de meeste van mijn mannen

bloedende vingers en loopneuzen. Ik laste een pauze in zodat ze hun vingers konden verbinden en op adem konden komen. En toen gebeurde het. De groep van Colchester – onze ‘vijanden’ in de oefening – zwermde uit over de rand van een nabijgelegen kreek en viel ons aan.

Al het vuil om ons heen explodeerde in een regen van nepkogels – ze waren gevuld met verf en we konden ze gebruiken in onze echte wapens. Ik schreeuwde in mijn radio dat mijn soldaten dekking moesten zoeken. Ik was geen complete idioot, want we hadden een versterkte plek uitgekozen om te rusten en ik had een aantal jongens op pad gestuurd om de omgeving in de gaten te houden, dus op de een of andere manier slaagden we erin om een verdediging tegen Colchester op te zetten. Maar we konden hen niet teruggedrijven. Soldaat na soldaat werd geraakt met verf. Ze lagen op de grond om te doen alsof ze dood waren. Al gauw waren alleen ik, Dag en mijn sergeant nog over. We vuurden op zes of zeven van Colchesters mannen. Dag werd geraakt en gromde toen de kogel tegen zijn vest kwam – de verfkogels kon gemeen pijn doen. Verontschuldigend keek hij me aan en hij ging uitgestrekt op de grond liggen.

Ik bleef schieten richting de kreek. Ik vloekte vanbinnen en vocht tegen dat vervelende magnetische gevoel dat kwam opzetten omdat Colchester dichtbij was en waarschijnlijk die stomme, mooie glimlach op zijn gezicht had...

Iets koels raakte de achterkant van mijn nek en ik sprong weg. Ik draaide me om en zag het uiteinde van Colchesters pistool op me gericht. Hij had zijn M4 om zijn schouder hangen en met zijn andere hand hield hij zijn radio vlak bij zijn mond om zijn mannen te vertellen dat hij me te pakken had.

‘Godverdomme, fucking shit,’ zei ik.

Maar weet je wat? Ik was niet van plan om neer te gaan zonder Colchester met me mee te nemen. Ik bukte sneller dan hij kon bewegen, richtte mijn M4 op zijn borst en schoot. Hij draaide zich net op tijd weg, ontweek de verf en zwaaide met zijn eigen wapen. Mijn biceps explodeerde van de pijn toen de nepkogel mijn arm raakte. Daar zat geen bescherming.

Ik strompelde snakkend naar adem naar achteren, maar ik was niet snel genoeg. Een laars haakte zich rond mijn enkel en met een snelle ruk lag ik plat op mijn rug, knipperend naar de vermoeide, versleten dennenbomen.

‘Ik win,’ zei Colchester. Zijn andere laars drukte zachtjes tegen de pols die mijn wapen vasthield. ‘Niet bewegen.’

‘Fuck you.’

Colchester lachte, die eikel. Zijn mond veranderde in een grijns waardoor er een kuiltje in zijn linkerwang ontstond. Zijn laars drukte nog wat harder tegen mijn pols – niet hard genoeg dat het pijn deed, maar hard genoeg om ongemakkelijk te zijn – en hij gebruikte de loop van zijn M4 om tegen de verfspetters op mijn arm te duwen. ‘Gaat het, luitenant? Ik weet dat die dingen pijn doen.’

Het deed inderdaad pijn. Het deed verdomme fucking veel pijn en ik wilde niet eens denken aan de gemene blauwe plek die dit op mijn arm achter zou laten. Maar toen ik opkeek naar het gezicht van Colchester kon ik de juiste woorden niet vinden om hem dat te zeggen. Ik kon niet eens nog een keer fuck you zeggen. Ik voelde het gewicht van elk moment dat hieraan vooraf was gegaan, elke jeukende nacht die ik had doorgebracht met drinken en naar de sterren staren. Ik voelde me loskomen van mezelf en van alles dat niet de laars van Colchester op mijn pols was of zijn groene ogen op mijn gezicht.

Ik beeldde me niet in wat er daarna gebeurde. Tenminste, ik dénk dat ik het me niet ingebeeld heb, maar met alles wat er daarna nog gebeurde was het moeilijk te zeggen welke Rubicons we over waren gestoken, en wanneer en hoe. Colchester keek naar zijn laars op mijn pols en naar mijn hijgende borstkas, terwijl ik worstelde om mijn adem terug te krijgen die door de val uit mijn longen was geslagen. Er veranderde iets in zijn gezicht. Even leek het alsof we tegelijkertijd ademden, alsof hij mijn gehijg nadeed. Of misschien probeerde ik zijn stabielere ademhaling na te doen. Hij haalde zijn laars van mijn pols en verving hem door zijn knie. Hij knielde naast me neer en de dennennaalden ritselden onder zijn laarzen. Ergens in de bomen hoorde ik het klaaglijke gekoer van een tortelduif.

Colchester zette zijn helm af en dat gebaar voelde vreemd middeleeuws aan, alsof hij een ridder was, een prins die knielde naast de glazen kist van een slapende prinses... Als die prinses tenminste een verwende playboy was die van de westkust kwam.

En natuurlijk heeft geen sprookjesprins ooit gezegd wat Colchester toen zei.

‘Het is jammer dat ik je al heb neergeschoten,’ zei hij zachtjes. ‘Ik had je graag horen smeken.’

Overal om ons heen kwamen de soldaten in beweging. Ze hadden het over hun blauwe plekken, lachten, of duwden speels tegen de broeders die

hen net zogenaamd hadden gedood. Maar Colchester en ik leken in een andere wereld te zijn dan zij. We bestonden in een tijdsbubbel die eeuwenlang bevroren leek te zijn geweest in dat bos.

Ik was te zeer verwijderd van mezelf om iets anders te zijn dan eerlijk. 'Je moet me veel meer pijn doen om me te horen smeken.'

Ik verwachtte gesnuif of een snedig en agressief antwoord waarmee hij beloofde me pijn te doen als hij de kans weer kreeg. Fuck, ik wilde het bijna. Maar dat deed hij niet. Iets in mijn woorden leek hem naar binnen te laten keren, naar zichzelf. Hij knipperde en beet op zijn lip. Het was de eerste keer dat ik hem onzeker en sprakeloos had gezien.

'Ik wil meer dan je alleen pijn doen,' zei hij uiteindelijk. Hij zag er verontrust uit toen hij het zei. Hij stond op en liep weg. Hij liet mij achter om uit te vinden wat hij bedoelde... En wat ik wilde dat hij bedoelde.

Ik ging meteen naar de douches. Ga niet langs start en ontvang geen tweehonderd dollar. Ik trok alle bezwete en modderige kleding uit en stond onder de straal die ik zo heet mogelijk had gemaakt. Ik probeerde de geur van dennennaalden en kruit weg te wassen. En ik probeerde het gevoel van Colchesters laars van mijn pols te spoelen.

Ik had je graag horen smeken.

Probeer het maar, had ik moeten zeggen. Of misschien was dat ook een verkeerd antwoord geweest. Maar ik wist het juiste antwoord ook niet.

Het probleem was niet dat ik een bepaalde smaak had die Colchester uitsloot. Ik had elke soort smaak. Ik had op een internaat voor jongens gezeten en had seks gehad met de jongens daar. En als ik thuiskwam sliep ik met de rijke meisjes die in de zomer aan de kust verbleven. Ik had geluk met mijn ouders en geluk in het noordwesten, want niemand leek er iets om te geven. Een of twee keer had iemand geïnsinueerd dat ik niet in staat was om te kiezen wie ik wilde neuken, maar dat was belachelijk. Ik wist precies wie ik graag neukte en dat was iedereen.

Het was dus niet zo dat ik Colchester aantrekkelijk vond en dat dat me dwarszat. Nee.

Het zat me dwars dat hij perfect was.

Het zat me dwars dat ik hem haatte.

Het zat me dwars dat ik hem haatte en hij er alsnog voor zorgde dat ik leuk kreeg en dat ik geen controle had.

Het zat me dwars dat hij zijn laars op mijn pols had gezet en ik het leuk vond.

De doucheruimtes waren afgescheiden door gordijnen en ik hoorde meerdere mannen binnenkomen. Ze grapt en klaagden over de modder en kou. Ik kon het niet aan om aan Colchester te denken terwijl ik omringd was door anderen. Ik rondde snel af en ging terug naar mijn kamer om alleen te zijn.

Maar ook daar kon ik niet alleen zijn. Toen ik mijn deur opendeed, zat er een vrouw op mijn bed.

Ik dumpte mijn smerige kleding op de vloer en liep naar de goedkope houten kast waar mijn schone kleding in lag. Ik trok de handdoek van mijn middel zodat ik helemaal naakt was.

‘Echt?’ vroeg Morgan vol afkeer.

‘Dit is mijn kamer,’ herinnerde ik mijn stiefzus. ‘Als je het niet leuk vindt, kijk je maar niet.’

Ze rolde met haar ogen en draaide zich uiteindelijk om. ‘Zeg je niet eens even hallo? Of: hoe was de reis?’

‘Hallo, hoe was de reis en waarom ben je hier? We hadden afgesproken om elkaar morgen op het treinstation te ontmoeten.’

‘Ik wilde je zien.’

‘Je wilde waarschijnlijk de andere soldaten zien,’ zei ik terwijl ik een broek en een zandkleurig shirt aantrok.

‘Je kan een meisje niet kwalijk nemen dat ze geïnteresseerd is.’

‘We gaan naar de feesthoofdstad van Europa. Ik kan een meisje wél kwalijk nemen dat ze ongeduldig is.’

‘En jij, Embry?’ Ze draaide zich om en keek me aan nu ik kleding aan had. ‘Hoe geduldig ben jij de laatste tijd geweest?’

‘Als je vraagt of ik iemand heb geneukt op de basis dan is het antwoord nee,’ zei ik. ‘Misschien lijkt het een vreemd concept voor jou, maar ik moet op mijn werk de regels volgen want anders raak ik in de problemen.’

Morgan lachte. Ze was drieëntwintig en werkte voor het lobbybureau van mijn stiefvader sinds ze was afgestudeerd aan Stanford. Er waren geen regels voor haar aangezien ze voor haar eigen vader werkte. Tenminste, geen regels die ertoe deden. ‘Als jij het zegt, *bubby*,’ zei ze, met het koosnaampje dat ze al voor me gebruikte toen ik nog een peuter was.

Ik liep naar het bed en pakte haar elleboog vast. Morgan en ik hadden een specifiek soort broer-zus-relatie... Als in: het was eigenlijk helemaal geen relatie. We hadden respect voor elkaar want we begrepen elkaar, maar

de genegenheid tussen ons was logisch, koel en geboren uit een clan-achtige trots. Ik kende de liefde van een familie alleen maar op deze manier.

Maar nu? Ik wilde gewoon alleen zijn.

‘Ik denk dat het tijd is dat je teruggaat naar het dorp. Ik ontmoet je morgen wel op het treinstation, *zusje*.’

Ze gaf me een neppruillipje maar stond toe dat ik haar mijn kamer uit- en de gang inleidde. En natuurlijk kwamen we Colchester daar tegen die net uit zijn kamer kwam met een handdoek over zijn arm geslagen.

Blijf lopen, dwong ik hem in mijn gedachten. *Gewoon blijven lopen*.

Dat deed hij niet. Hij zag me, haperde even en toen hij Morgan zag stopte hij. Ineens zag ik mijn stiefzus door zijn ogen; het zwarte lange haar dat tot haar middel kwam, de smaragdgroene ogen, de lange nek en haar slanke bouw. Iets in mijn borst vormde zich tot een knoop, los en hard als een steel van een kers.

‘Luitenant Moore,’ zei hij vrolijk. ‘Wie is dit?’

‘Dit is mijn zus –’

‘Stiefzus,’ corrigeerde Morgan.

‘– en zij en ik gaan morgen naar Praag. Maar nu gaat ze eerst terug naar het dorp.’

‘Je gaat morgen naar Praag?’

‘Ja, Colchester. Het is al geregeld met de kapitein dus je hoeft niet te proberen...’

Ik stopte toen hij de deur naar zijn kamer opendeed en iets van zijn bureau pakte. Hij haalde een stukje papier tevoorschijn met data en tijden en namen van treinstations. Zijn mondhoeken krulden op in een geamuseerde lach.

‘O, leuk,’ zei Morgan en ze wapperde met haar wimpers.

‘Nee,’ zei ik.

‘Ja,’ zei hij.

Ik deed een stap naar voren. Het was een treinticket naar Praag voor morgen en vanaf hetzelfde treinstation. Zelfs op precies dezelfde tijd.

‘We kunnen samen reizen,’ zei hij. Zijn blik viel op Morgan en daarna op mij. ‘Toen ik mijn verlof inplande had ik geen idee waar ik heen moest gaan. Het was te duur om terug naar huis te gaan en ik hoorde goede dingen over Praag...’ Hij haalde een schouder op en glimlachte een onschuldig lachje. Ik staarde ernaar, naar zijn mond. Hoe kon hij zo onschuldig

glimlachen terwijl hij een uur geleden zijn laars op mijn pols had gedrukt en tegen me zei dat hij me wilde horen smeken?

Morgan begreep het onmiddellijk. 'Ik ben er twee keer geweest. En Embry één keer. We leiden je graag rond.'

Colchester zag er tevreden uit. Morgan zag er tevreden uit.

Ik was de enige die niet tevreden was.

Op de een of andere manier lukte het me om de rest van de avond door te komen. Ik slaagde erin om Morgan weg te halen bij Colchester en haar uit te zwaaien van de basis. Ik at een avondmaal dat ik niet eens proefde en ging toen naar mijn kamer. Met mijn kleren aan ging ik op mijn bed liggen terwijl ik wist dat ik niet kon slapen. Zoveel slapeloze uren tussen nu en met Colchester en mijn zus opgescheept zitten in een trein...

Toen werd ik wakker. Ik had wél geslapen, diep en droomloos, en nu was het tijd. Ik zei tegen mezelf dat ik ertegen opzag om mijn reis door te brengen met die zelfvoldane klootzak. Ik wíst dat ik ertegen opzag. Maar hoe mijn hart bonkte en mijn maag salto's maakte... dat voelde niet als tegenzin. Ik kleepte me snel aan en ging snel naar de wc, alsof ik daarmee mijn eigen onrust kon ontlopen.

Maar dat lukte niet.

Zodra ik de kazerne uit liep, wachtte hij al op me. Het vroege ochtendlicht zorgde voor een zachte gloed op de lijnen van zijn hoge jukbeenderen en zijn neus. Hij kneep zijn ogen samen vanwege het felle licht; zijn dikke wenkbrauwen waren samengetrokken en zijn groene ogen waren spleetjes. Ik zag hem voordat hij mij zag. En even kende ik de vreselijke en domme waarheid. Als deze prachtige klootzak het wilde, kon hij mijn hart breken als het steeltje van een kers. Hij zou erop kauwen en het uitspugen. En ik zou zo hulpeloos zijn als een kers die rondrijft in een whiskyglas.

Waarom? vroeg ik mezelf. Waarom? Waarom? Waarom?

Nee. Dit moest stoppen. Het kwam alleen maar doordat hij zo mooi was, zo streng en zijn lichaam zo hard. In Praag zouden er honderden jongens zijn zoals hij. Om nog maar te zwijgen over alle warme en lieve meisjes. Ik hoefde niet in te zitten over iemand die me alleen zag staan als hij me in mijn arm kon schieten. Ik ging dit gevoel voor eens en altijd aan de kant schuiven en ik wist precies wat ik daarvoor moest doen.

Ik liep naar hem toe en zwaaide mijn tas over mijn schouder. 'We kunnen beter op weg gaan,' zei ik terwijl ik hem voorbijliep. Hij pakte zijn

eigen tas. 'De trein wacht niet.'

We verlieten de basis in stilte en ik zoog een diepe teug lucht naar binnen. Ik dwong mezelf om dit te doen. 'In welk hotel zit je?'

'Ik heb nog niks geboekt,' gaf hij toe.

'Je kan bij ons blijven,' zei ik en ik haatte mezelf vanwege de knoop in mijn borst. 'Morgan is erg enthousiast om je beter te leren kennen.'

OceanofPDF.com

5

Embry

Toen

Twee dingen gebeurden er tijdens die trip. Achteraf gezien eigenlijk meer dan twee, maar op dat moment waren dit de enige twee dingen die ik belangrijk vond. Het eerste gebeurde al vroeg, toen onze trein door de heuvels van Zuid-Polen slingerde. Colchester zat tegenover Morgan en mij. We speelden een kaartspelletje en hij sprak tegen haar met een lage en charmante stem. Hij was niets anders dan eerlijk, beleefd en grappig. Na opgegroeid te zijn tussen de meest verfijnde mannen van het land, was ze volledig van haar stuk gebracht door zijn directe openheid en bescheidenheid. Het was de eerste keer dat ik Morgan had zien blozen. Ik had haar meerdere keren gezien bij zowel mannen als vrouwen op schoot, drinkend, snuivend en rokend, en ik heb haar betrapd op leugens die een non tot waanzin zouden drijven, maar toch hielden haar roomwitte wangen altijd hun eigen kleur.

Maar nu, met al haar kleding aan én terwijl ze nuchter was, bloosde ze door zijn aandacht.

Dit is wat je wilde, zeg ik tegen mezelf en mijn kleine hart. Hen samen zien. Hen bekijken. Zodat je je realiseert dat deze verliefdheid op Colchester moet stoppen.

Maar het was alsnog te veel, zelfs met die gedachte, en ik leunde met mijn hoofd naar achter zodat ik niet langer naar hen behoefde te kijken. En zoals dat altijd ging bij mij veranderde het nepdutje in een echt dutje. De beweging van de trein wiegde me in slaap, ook al kwam Morgans arm geregeld tegen me aan als ze de kaarten opnieuw deelde. Ik had geen idee hoelang ik had geslapen, maar ik werd af en toe wakker zoals je dat alleen hebt in auto's, vliegtuigen en treinen; mijn bewustzijn kwam in beweging, kwam tot rust en kwam dan weer in beweging. Uiteindelijk werd ik me bewust van een scherpe pijn in mijn arm, het koude en harde raam tegen mijn voorhoofd, het geluid van een restauratiekarretje dat door het gangpad reed en Morgans zachte gesnurk vlak naast mijn oor. Ik deed mijn ogen open en ontdekte dat Colchester van plek gewisseld was. Hij zat niet langer tegenover Morgan maar tegenover mij. Ik kon de plek voelen waar onze laarzen elkaar aanraakten.

En hij raakte me ook aan.

Hij had zijn hand over de tafel uitgestoken en drukte zijn vingertoppen tegen de blauwe plek op mijn biceps. Hij bleef daar hangen, ruw en warm. De plek was vannacht veranderd van rood naar donkerpaars. Die verandering van kleur leek hem te fascineren.

‘Bekijk je je handwerk?’ vroeg ik droog. Mijn slaperige stem klonk lager en meer buiten adem dan anders. Toen hij van mijn arm naar mijn gezicht keek, zag ik hoe groot zijn pupillen waren en hoe rood zijn onderlip was omdat hij erop gebeten had.

‘Doet het pijn?’

‘Alleen als eikels erop drukken.’

Hij drukte er opnieuw op en ik haalde diep adem. Maar ik sloeg zijn hand niet weg en ik had geen idee waarom niet, want het deed pijn en ik haatte hem. En ik haatte de sensatie die via mijn ruggengraat omhoog klom.

‘Vind je het leuk om mensen pijn te doen?’ vroeg ik terwijl ik de rilling die over mijn huid ging probeerde te verbergen.

Hij ging met een vinger langs de randen van de blauwe plek. De kleine cirkels werden groter, soms met één vinger en soms met allemaal. Het waren zachte aanrakingen. Liefkozingen. Ik zuchtte. Het was fijn dat de gevoelige plek zo teder werd aangeraakt. ‘Voelt dat goed?’ vroeg Colchester met een soort eerbied in zijn stem.

Ik had moeten liegen maar ik deed het niet.

‘Ja.’

‘Ik heb er nooit over nagedacht om andere mensen pijn te doen, zoals ik nadenk over hoe ik jou pijn wil doen.’

‘Omdat je me haat?’

Hij leek daar verrast door te zijn. ‘Haat? Waarom zou ik je haten?’

Ik knipperde naar hem.

Hij hield zijn hoofd schuin terwijl hij nog altijd mijn arm aanraakte. ‘Haat jij mij?’

Misschien had ik hier ook over moeten liegen, maar dat deed ik niet. ‘Ja.’

Hij knikte alsof hij dat antwoord al verwachtte. Hij trok zich terug en zijn vingers verlieten mijn arm. Ik voelde een steek van wroeging. Het voelde aan als een brandwond zodra zijn vingers verdwenen. Ik keek van hem weg. Ik moest naar iets anders kijken en toen zag ik de wimpers van Morgan heen en weer gaan. En ik wist dat ze naar ons had gekeken en had gedaan alsof ze sliep. Ze had het allemaal gezien.

Goed, dacht ik. Het was maar goed dat ze wist dat ik hem haatte. Misschien moedigde dat haar aan om met hem te blijven flirten en dan kon ik doorgaan met mijn stomme, masochistische plan. Het was tenslotte onmogelijk om iets te voelen voor iemand als hij je zus neukte, toch?

De tweede gebeurtenis was drie dagen later. Die dag was ik vroeg wakker geworden – militaire gewoontes waren nou eenmaal hardnekkig, zelfs op vakantie – en waren mijn ledematen verstrengeld geweest met die van een Tsjechisch meisje. Nadat Katka nog een keer boven op me was geklommen en ze me voor de laatste keer had bereden, was ze weggegaan en trakteerde ik mezelf op een lange douche. Ik droogde mezelf af en hoorde opeens een bonk tegen de muur. En toen nog een bonk, gevolgd door een vrouwelijke kreet en een erg mannelijke kreun.

‘Alwéér?’ zei ik verontwaardigd. Ik zei het hardop ook al was ik alleen.

Colchester en zij waren al bezig sinds we hadden ingecheckt in het hotel. Het leek alsof ze bezig waren om een pornofilm op te nemen. Ik had nou ook niet bepaald alleen geslapen sinds we waren aangekomen in Praag, maar ik verliet mijn kamer tenminste nog. Ik at *kolaches*, staarde naar het kasteel en rookte sigaretten. Allerlei Praagse dingen. Ik had hen tweeën nauwelijks gezien sinds we hier waren gearriveerd maar ik had ze vaak genoeg gehoord.

Ik vervloekte hen en vervloekte mezelf dat ik me er druk om maakte. Ik kleepte me aan en besloot naar het Wenceslausplein te gaan voor een ontbijt en meer kolaches. Zolang ik maar iets had om de tijd te doden tot de bars opengingen, zodat ik kon gaan drinken en Colchester uit mijn gedachten kon neuken. Ik dronk van mijn koffie en keek naar de mensen die rondliepen met hun boodschappentassen en camera’s. Ik kreeg een sms van Morgan: **Laten we vanavond ergens gaan eten. Maar niet in een van die foute clubs die jij zo leuk vindt.**

Ik fronste. **Ik ga niet naar foute clubs.** Ik wachtte even en vroeg: **Gaat je fuckbuddy ook mee?**

Ja, MAXEN gaat ook mee, sms’te ze terug. **Ik denk dat het onbeleefd is om hem niet mee te nemen, denk je niet?**

Ik denk dat jullie twee het punt van onbeleefdheid inmiddels wel gepasseerd zijn, te oordelen naar de geluiden die door de muur heen komen.

Ze was even stil en schreef toen: **Ten eerste, fuck you. Ten tweede, we zien je om zeven uur bij de Heilige Geestkerk aan Široká. Het is bij het**

Kafka-monument. Probeer om je niet te kleden als een corpsbal.

O. Fuck haar.

Hetzelfde geldt voor jou, typte ik terug.

Met een diepe zucht gooide ik mijn telefoon op de koffietafel. Hoe erg het ook was om naar Colchester en Morgan te luisteren, ik wist dat het duizend keer erger was als ik hen aan elkaar zag zitten in het openbaar.

Dit is wat je wilde, herinnerde ik mezelf. *Dit is wat nodig is.* Ik gooide wat geld op de tafel, trok mijn wollen jas aan en liep de mist in met een sigaret. Ik rookte en wandelde tot ik aanbelandde bij de Karelsbrug. Ik leunde over de rivier en keek naar het stromende water onder de uitgehakte stenen bogen.

Dit is wat je wilde, fluisterde de rivier. *Dit is wat er moest gebeuren.*

De rivier had gelijk.

Die avond stond ik bij het standbeeld van Franz Kafka die op de schouders zat van een leeg pak. Ik zag hoe Colchester en Morgan naar me toe kwamen lopen. De mist wervelde rond hun benen en door de straatlantaarns hadden ze een halo van goud rond hun hoofden. Ze wandelden arm in arm. Colchester leidde Morgan om de oneffenheden in de kasseien bestrating. Eerst zagen ze me niet. Hun hoofden waren naar elkaar toe gebogen terwijl ze aan het praten waren. Ze zagen eruit alsof ze bij elkaar pasten. Allebei lang en mooi, met zwart haar met groene ogen.

Het had me toen al moeten opvallen, denk ik. Ik had het moeten weten, maar wie had nou juist dát kunnen raden?

Toen ze me eindelijk bereikten kon ik zien hoe goed de overjas van Colchester om zijn lichaam paste. Hoeveel zijn stoppels waren gegroeid in de afgelopen drie dagen. Hoe de mist aan hem bleef hangen alsof hij een struikrover was uit een Engels gedicht. Ik haatte elke stomme slag van mijn verkrampde hart. Ik haatte dat ik me afvroeg hoe die ruwe kaak zou aanvoelen tegen de mijne of tegen mijn buik. Ik haatte het dat ik nooit zou weten hoe warm zijn huid zou zijn als ik mijn handen onder zijn jas liet glijden en met mijn handpalmen over zijn borst ging.

Maar ik was niet bedacht op wat er ging gebeuren. Toen Colchester me zag, verscheen er een brede grijns op zijn gezicht. Een grijns waardoor alle lucht uit mijn longen verdween. Heel even dacht ik dat ik hem nog nooit zo had zien glimlachen – een grote lach, tevreden, met van die kuiltjes – maar toen herinnerde ik me dat ik hem één keer zo had gezien. Toen ik op mijn rug in het bos lag terwijl hij over me heen stond met zijn voet op mijn pols.

Voordat ik er nog langer over na kon denken, was hij al aan het praten. ‘Kijk jou eens,’ zei hij met een lach in zijn stem. ‘Verdomme.’

Die woorden van Colchester zorgden voor paniek. Ik keek naar mijn pantalon, mijn nette schoenen, naar de trui die ik droeg over mijn overhemd en stropdas, en naar het Burberry-horloge om mijn pols.

‘Wat?’ vroeg ik. Ik deed een poging om de kreukels weg te strijken die misschien verschenen waren sinds het hotel mijn kleding had gestreken. ‘Zit er iets op me?’ Ik draaide een rondje zoals een hond zou doen, bang dat ik mijn favoriete Hugo Boss-broek had verpest.

‘Nee, nee,’ zei Colchester. Zijn stem was nog steeds geamuseerd. ‘Gewoon... je ziet eruit als een rijke stinkerd.’

‘Wist je dat dan niet?’ vroeg Morgan die tegen zijn arm aanleunde en naar me wees. ‘Embry is een rijke stinkerd. Zijn moeder is de vreeswekkende Vivienne Moore. Hij heeft op een jongenskostschool gezeten en daarna op Yale.’ Ze leunde nog dichterbij, alsof ze een geheim met hem ging delen. ‘Hij zat er zelfs in het roeiteam,’ zei ze fluisterend. ‘Embry is eigenlijk een advertentie van Ralph Lauren die tot leven is gekomen.’

Ik kneep mijn ogen samen. ‘Niet meer dan jij, lief zusje.’

‘Ik zie mezelf meer als een Chanel-advertentie. Of misschien Dior.’

Colchester fronste lichtjes door ons gesprek. ‘Moore, ik had geen idee over je moeder. Of je... achtergrond.’

Eerlijk gezegd maakte dat me ongeduldig. Verontwaardigd zelfs. ‘Je weet dat dat niemand hier ook maar iets kan schelen,’ zei ik tegen hem. Ik doelde op het leger. Op Karpatië. ‘Niet eens een klein beetje.’

‘Natuurlijk niet,’ stemde hij toe, maar hij was wat afstandelijk toen hij dat zei. En hij bleef afstandelijk toen we naar het restaurant liepen om te gaan eten. En ook tijdens ons avondeten. En toen Morgan de rekening pakte om voor ons drieën te betalen, veranderde de afstand in iets anders. Zelfbewustzijn misschien. Of een gevoel van verlegenheid dat hij niet kon beredeneren. Voor de eerste keer vroeg ik me af wat de achtergrond van Colchester was. De kleren die hij droeg waren mooi, maar gewoon standaard. Ze waren duidelijk gekocht met het salaris van een soldaat. Ik wist dat hij naar de universiteit was gegaan, maar had hij een beurs gekregen? Een lening afgesloten? Was hij opgegroeid in de buitenwijken? De stad? Het platteland? Plotseling brandde ik vanbinnen, zo graag wilde ik het weten. Ik wilde alles weten. Wat voor jeugd had een man als Colchester

gehad, waardoor hij al zo serieus en zelfverzekerd was op zijn drieëntwintigste? Waar had hij 's nachts over gedroomd? Waar had hij heen gewild? Was hij nu waar hij toen wilde zijn? Of droomde hij er nog steeds over?

Na het eten wilde Morgan per se cocktails drinken in een luxe bar waar ze privékamers hadden. Dus een paar uur later zaten we met z'n drieën in een kleine blauwe ruimte met twee zachte banken. Aan de voorkant van de kamer was een balkon dat uitkeek op een dansvloer. Een achtkoppige band speelde klassieke popnummers in de stijl van de Weense wals en dansende stellen vulden de vloer onder ons. Ik had voor mezelf een glas pure gin besteld en wachtte totdat ik Colchester en Morgan zou moeten zien dansen.

Dat gebeurde niet. Na zo'n vijftien minuten begon Morgan er groen en klam uit te zien, haar handen gingen naar haar buik.

Ze staaarde me aan. 'Ik voel me niet zo goed,' zei ze voorzichtig. Nou ja, zo voorzichtig als je kan zijn als je een slechte schnitzel hebt gegeten. 'Pardon.'

Ze rende de privéruimte uit om naar de wc te gaan. Ze liet Colchester en mij alleen achter. We zaten in stilte en keken naar de dansers.

De knoop in mijn borst was levendig en kronkelend. Dit was de eerste keer dat we echt alleen waren, alleen wij tweeën, en plotseling leek alles aan hem méér te zijn. De stoppels leken dikker, de ogen groener, en de grote handen die zijn whiskyglas vasthiielden leken nog groter.

Ik gooide de gin achterover en wenkte de ober voor een nieuw drankje.

Zo gingen er een paar minuten voorbij. Ik dronk flink van mijn gin en Colchester hield zijn whisky vast. Ineens zei hij zachtjes: 'Ik wou dat ik wist hoe ik moest dansen.'

Het verraste me. Niet dat hij niet wist hoe het moest, maar dat hij het wilde. 'Waarom zou je dat willen?'

Hij haalde zijn schouders op en wreef met zijn duim over zijn voorhoofd. Hij keek een beetje schaapachtig. 'Ik denk dat het gewoon een van die dingen is waarvan een man moet weten hoe het moet.' Hij draaide zich om en keek me aan. 'Weet jij hoe je moet dansen?'

Maakte hij een grapje?

'Ik denk dat ik heb leren dansen voordat ik wist hoe ik moest fietsen. Morgan en ik waren moeders favoriete politieke rekwisieten. Hoe eerder ze ons formele kleding kon aantrekken en kon laten zien hoe goed opgevoed we waren, hoe beter.' Ik dacht aan de eindeloze evenementen die steeds

saaier werden naarmate ik ouder en knapper werd. Toen ik vijftien was vroegen vrouwen me niet langer ten dans uit moederlijke aanbidding... ik ging naar huis met blaren op mijn voeten en blauwe plekken op mijn billen waar alle Mrs. Robinsons me hadden geknepen.

Ik gooide de rest van de gin achterover en stond op. Wat kon het mij ook schelen. 'Kom op,' zei ik en ik stak mijn arm uit. 'Ik laat het je wel zien.'

Hij beet een keer op zijn lip en knipperde. Daarna stond hij op en schoof zijn glas weg. Hij deed een stap mijn kant uit.

'Het is waarschijnlijk het makkelijkst als ik als eerste leid,' zei ik tegen hem. 'Tot je er wat gevoel voor krijgt.'

'Oké,' zei hij een beetje voorzichtig. 'Ik heb geen idee wat dat betekent.'

'Het betekent dat ik nu de man ben en jij de vrouw. Aangezien dit een wals is, doe je alsof je een baljurk aanhebt en net hebt ontdekt dat je man slaapt met de oppas.'

Hij lachte en zijn tanden zagen er wit uit in het schemerige blauwe licht van de kamer. Ik pakte zijn grote en ruwe handen en legde er eentje op mijn schouder. Daarna gleed mijn eigen hand langs zijn ribben tot vlak onder zijn schouderblad. Ik nam zijn andere hand en hield die vast zodat onze armen uitgestrekt waren.

'Weense walsen zijn niet het makkelijkst om mee te beginnen,' zei ik verontschuldigend. 'Zie het gewoon als een oefening. Een volgorde. Een, twee, drie. Een, twee, drie. Langzaam, snel, snél. Langzaam, snel, snél.'

De band speelde een op hol geslagen versie van Seals *Kiss from a rose*.

'Jezus christus,' mompelde ik toen ik me realiseerde welk liedje ze speelden. 'Alsof *Batman Forever* niet al slecht genoeg was... Maar nee, Seal moest ook nog zo nodig dít liedje opnemen.'

Nog meer witte tanden toen Colchester lachte om mijn slechte grap. Er ontstonden nog meer knopen in het kersensteeltje dat mijn hart was.

'Oké,' zei ik. 'Wat we gaan doen heet een box. Alleen bij de Weense wals zit er een draai in die helemaal niet boxerig is. Volg maar gewoon de manier waarop ik draai. We stappen twee keer tegelijk en pauzeren dan. Mijn voeten zijn dan gekruist en dan staan de jouwe naast elkaar. Dan stappen we weer twee keer tegelijk en pauzeren we weer. Dan heb jij je voeten gekruist en staan die van mij naast elkaar. Ja, precies zo.'

Colchester leerde snel. Hij had de stappen snel door en reageerde op de druk die ik uitoefende op zijn rug. Het enige probleem was dat hij de muziek niet voelde. Gewoon helemaal níét.

‘Oké,’ zei ik en ik probeerde niet te lachen. ‘Je weet dat we het langzaam, snel, snel doen, toch? De muziek doet dat ook. Je moet het op hetzelfde moment doen als de muziek.’

Hij fronste. ‘Dat doe ik.’

Fuck. Zijn hand voelde zo groot in die van mij en de andere lag zwaar op mijn schouder. Het zorgde ervoor dat ik me nauwelijks kon concentreren. ‘Dat doe je niet. Geloof me. Het is oké. Het is ook een hoop dat je moet onthouden. Het zijn tenslotte wel drie stappen.’

Zijn volle mond bewoog. ‘Het zijn er in totaal zes.’

‘En nu,’ zei ik terwijl ik hem negeerde, ‘voeg je de houding toe en de verticale beweging. We gaan omhoog en naar beneden terwijl we bewegen. En dan...’ God, ik had geen idee waarom ik dit deed behalve dat het de schuld moest zijn van de gin, ‘duwen we onze heupen naar binnen terwijl onze schouders naar buiten leunen.’ Ik trok zijn heupen tegen die van mij aan.

Hij ademde hard uit en zijn hand kneep in de mijne. ‘Dit is hoe we moeten dansen?’ vroeg hij. Er was iets in zijn stem, iets beverigs.

Dat Colchester wankelde en onzeker was, was een overwinning voor me en ik nam mijn plek in als een overwinnaar. ‘Dit is hoe we elkaar vasthouden. En nu actie. Een, twee drie.... Langzaam, snel, snel. Ja, zo ja.’

‘Dit is moeilijk. Ik voel me zo stijfjes.’

Ik maakte bijna een grapje maar hield mijn mond toen ik zijn gezicht zag. Hij zag er verbaasd uit, een beetje onrustig, en verwarring en concentratie ontsierden zijn perfecte voorhoofd. Hij was niet gewend om ergens slecht in te zijn.

Dus in plaats van er een grapje over te maken, had ik medelijden met hem. ‘Vergeet de stappen even,’ zei ik. ‘Het gaat over ruimte. Over aanwezigheid en leegte. Ik neem mijn ruimte in en jij maakt plaats, mijn aanwezigheid vult jouw leegte. Het is een achtervolging, maar ook evenwicht. Zie het als een schaakbord of zelfs als boksen. Ik neem de openingen die jij me geeft, zelfs als je bij me vandaan beweegt. Dan begint de achtervolging opnieuw. Innemen, verplaatsen, innemen, verplaatsen.’

‘Maar het is niet zoals schaken,’ zei Colchester. Zijn voeten bewogen al wat beter en zijn bovenlichaam was minder stijf. ‘Er is geen echte winnaar.’

‘De dans is de winnaar,’ zei ik.

Hij keek me sceptisch aan.

‘Dat klinkt als een afgezaagd antwoord, maar het is waar,’ hield ik vol. ‘Het maakt niet uit hoe hard we werken of hoe elegant we dansen, we zouden alleen raar in rondjes draaien als we het zonder partner deden. Maar samen creëren we iets dat het bekijken waard is.’

De muziek vervaagde maar Colchesters hand verliet de mijne niet. Hij bleef stappen. Hij had zijn lippen tussen zijn tanden en zijn ogen waren op onze voeten gericht. Hij wilde het perfect krijgen, precies goed. En dat was precies hoe hij was.

De band zette een cover in van Etta James’ *At Last* maar dan in walsstijl. Ik begon hem weer te leiden en probeerde het deel van mij dat opgewonden raakte omdat ik zijn lichaam weer drie minuten dicht bij het mijne mocht hebben, weg te stoppen.

We dansten dertig seconden zonder te praten tot hij zei: ‘Toen ik je vanavond zag, dacht ik aan Sebastian Flyte van de *Brideshead Revisited*.’

Deze keer fronste ik. ‘Omdat je mijn zus neukt?’

Hij lachte. ‘Nou, ik denk dat die vergelijking onvermijdelijk is, maar nee. Omdat je er zo rijk en prinselijk uit ziet in deze kleren. Omdat je zo snel wisselt tussen somber en charmant dat ik niet bij kan houden met welke versie van jou ik aan het praten ben. Net als bij Sebastian.’

‘O. Ik dacht dat het door de teddybeer kwam die ik overal mee naartoe neem, net als hij.’

Hij glimlachte en ik voelde zijn heupen langs de mijne gaan. Ik werd hard bij het idee dat zijn lul zo dicht bij de mijne was. Er was maar één stap voor nodig om onze liezen bij elkaar te brengen...

Hij leek zich volkomen onbewust te zijn van mijn gedachten en bleef praten. Zijn stem klonk laag in mijn oor terwijl we onze weg door de kamer dansten. ‘Maar ik heb iets anders bedacht. *De kleine prins* van Antoine De Saint-Exupéry. Heb je dat gelezen?’

‘Ja.’

‘De kleine prins in het boek is wijs maar verdrietig. Hij heeft deze wereld zoveel te bieden, maar hij kan niet stoppen met verlangen naar degene van wie hij houdt.’

Colchester keek recht in mijn ogen en ik kon niet wegstijgen.

Zijn stem werd niet zachter maar dieper. ‘En het leek zo perfect. Jij bent een kleine prins, Embry Moore, in elk opzicht. Rijk en verwend zoals

Sebastian... Maar ook dromerig en verdrietig, zoals de kleine prins uit het boek van Saint-Exupéry.'

Kleine prins.

Het zou neerbuigend moeten klinken, maar toch... toen hij het zei... Ik weet het niet. Het voelde als een eer, als een compliment. Het voelde goed, alsof hij mijn echte naam zei en dat het al die tijd al mijn echte naam was geweest die had gewacht om ontdekt te worden.

'Kleine prins,' herhaalde ik. Ik proefde de woorden op mijn tong.

'En wat voor een prins ben je.'

Ik keek hem aan, want ik dacht dat hij me aan het pesten was. Maar er was geen greintje humor in zijn gezicht te zien. Hij was serieus, eerlijk en...

'Ik ben dertig minuten weg en jullie twee veranderen in een dansinstructievideo?'

We stopten allebei met bewegen toen we Morgans stem hoorden. Mijn woede voor haar voelde als een levend iets dat op mijn schouder klom en klaar was om boven op haar te duiken. Maar voordat ik iets kon zeggen of kon bewegen, was ze naast ons en drukte ons uit elkaar. 'Ik ben klaar om terug te gaan naar het hotel,' zei ze. Ze was heel vorstelijk voor iemand die net een slechte schnitzel had gegeten. Ze liet wat euro's op de tafel vallen en liet haar arm langs die van Colchester glijden. En galant als hij was, liet hij het toe met een glimlach. Dus wat er net ook tussen ons was gebeurd, het was weg.

Maar toen we de lobby van ons hotel binnenliepen en ik me losmaakte van het blijde stel om een aantal eenzame uren bij de bar door te brengen, wendde Colchester zich tot me en zei hij: 'Welterusten, kleine prins.' Hij had die zeldzame glimlach op zijn gezicht die ik alleen zag als hij met me danste of me pijn deed.

Ik rilde.

En rilde en rilde, en het maakte niet uit hoeveel drankjes ik dronk om op te warmen of hoe ver ik de hete kraan van de douche openzette. En toen ik uiteindelijk toegaf aan de jeuk, de haat en de herinnering van zijn lichaam dat tegen het mijne was gedrukt, toen ik eindelijk mijn ogen sloot en mijn vuist begon te neuken terwijl ik me voorstelde dat het de grote en ruwe hand van Colchester was in plaats van die van mezelf... toen rilde ik ook.

6

Embry

Toen

Er was iets veranderd voor me, maar alleen voor mij.

Morgan en Colchester brachten de rest van de week precies hetzelfde door als ze hadden gedaan voor het etentje en voor Colchester al die dingen had gezegd: ze neukten als konijnen in de kamer naast me. En dat was prima, want omdat ik mezelf had toegestaan om zo over hem te denken, was er een hongerige deur in me opengegaan en ik had geen idee hoe ik me had gedragen als ik hem toen onder ogen had moeten komen. Dus ik ging op zoek naar mensen die de Colchestervormige jeuk konden stillen. Jongens met donker haar, lange jongens met brede schouders, jongens die er zelfs in de felle lichten van een dansclub serieus en streng uitzagen. En terwijl ik hen neukte, terwijl ik mijn lul gereed maakte en me bij hen naar binnen duwde, stelde ik me voor dat het Colchester was die ik aan neuken was. Het was zijn arrogante en perfecte lichaam onder het mijne. En als ze mij neukten, deed ik alsof hij laat in de avond mijn kamer was binnengeslopen. Dat hij een van zijn grote handen over mijn mond had geslagen terwijl hij me gebruikte. Of misschien had hij me verslagen bij een andere oefening en drukte hij me daar in het bos op de grond om te pakken wat van hem was.

Maar die Tsjechische jongens lachten verkeerd of spraken met een verkeerde stem en dan spatte de illusie als een zeepbel uit elkaar. Ik voelde alleen maar meer jeuk en voelde me ellendiger dan ooit. Wat had ik dan verwacht dat er zou gebeuren? Dat deze jongens transformeerden terwijl ik hen neukte? Dat ze 'kleine prins' in mijn oor zouden fluisteren als ze kwamen?

Dom, dom, dom.

Hoe moest ik leven met dit... dit probleem, op de basis? Ik had nog zeker negen maanden te gaan en het was te makkelijk om te hopen dat Colchester vanzelf zou verdwijnen. Nee, ik moest het gewoon wegdrukken en doen alsof het verdwenen was. Dat was het enige antwoord.

Het was al gauw weer tijd om terug te gaan naar Oekraïne. We zeiden gedag tegen Morgan op het treinstation. Zij en ik knuffelden elkaar kort en ik gaf haar een zoen op haar wang. Maar bij Colchester bleef ze in zijn armen hangen. Ze zoende hem op zijn mond en hield met een hand in zijn nek zijn gezicht vlak bij dat van haar toen ze gedag zei. Ze had haar

schoonheidsroutine vanochtend opgegeven zodat ze meer tijd in bed met Colchester kon doorbrengen. Met haar losse en rommelige haar en ongewoon rode wangen leek ze bijna een andere vrouw. Een vrouw met een oprechte glimlach, iemand die met heldere ogen naar de wereld keek. Ik liep weg om een sigaret op te steken en om hen wat meer privacy te geven. En ik verwonderde me erover dat een broer en een zus zo hard voor dezelfde man konden vallen.

Hij realiseerde zich dat heus wel. Hij zou het toch moeten zien aan de manier waarop we ons gedroegen bij hem in de buurt.

De wind blies om ons heen en Morgans rok wapperde rond haar dijen, hoog genoeg dat ik de striemen kon zien, rood en verspreid. Ze waren vermengd met plekken die er een paar dagen ouder uitzagen. Ik begon het te begrijpen. Nog niet helemaal – dat zou nog jaren duren – maar ik begon in te zien dat Colchesters aandacht gevaarlijk en pijnlijk was.

En daardoor wilde ik het natuurlijk des te meer.

De strijd begon in alle ernst. Het zou pas over vier jaar een oorlog genoemd worden, maar het maakte niet uit hoe ze het noemden in Washington D.C. Het wás oorlog.

We wisten het. Onze bondgenoten wisten het. Onze vijanden wisten het. Zelfs de heuvels leken het te weten, want regen en mist veranderden het gebied rond onze basis in een moeras. De week nadat Colchester en ik terug waren, moesten mijn peloton en ik patrouilleren langs een reeks paden aan de andere kant van de berg die het dichtst bij de basis lag. Er was gerapporteerd dat separatisten de nabijgelegen vallei gebruikten om zich te verbergen voor de Oekraïense en Roemeense landmacht. Het was onze taak om hen daar weg te krijgen. We hadden nog niemand gevonden maar hoe langer we daar bleven, hoe meer tijd ik bij Colchester vandaan was. Dus elke dag nam ik Dag en Wu en de anderen dieper mee de bergen in. De paden waren zo steil en grillig dat we alleen te voet konden. Terwijl we ons een weg zochten langs een rotspartij en omgevallen bomen, gebeurde het.

Het klonk als een krak. Alsof er een tak kapot brak.

Alleen het was geen tak.

‘Ga liggen!’ schreeuwde ik. ‘Liggen! Liggen!’

Het bos werd gevuld door kogels, net als in onze oefeningen. Maar dit waren geen verfkogels. Dit was echt. Ik dacht aan de woorden van Colchester die eerste keer dat we elkaar hadden ontmoet. *Ze hebben geen*

nepkogels, luitenant Moore. Ik dacht aan ons gevecht in het bos toen hij me in mijn arm schoot.

Ik dacht aan zijn vingers op mijn arm. Afwisselend pijnlijk en vriendelijk.

Maar die oefening... ‘Ze zitten in de stroombedding,’ riep ik in mijn radio. Ik dacht aan Colchesters mannen die over de rand van de kreek waren gekomen. ‘Concentreer je vuur op dat punt.’

Dat deden we. Dag en ik gingen voorop. *Beng, beng, beng* klonken de schoten. Ze echoden tussen de bomen. Ik hoorde mannen schreeuwen, praten, rennen en herladen. Elke minuut maakte ik angstig de balans op. Ik schoot naar de bedding van de kreek en dook daarna weg achter een boom om alle ongedeerde en kruipende mannen te tellen die onder mijn bescherming vielen.

Het was de eerste keer dat ik in een echt vuurgevecht zat. De eerste keer dat ik ooit mijn pistool afvuurde wetende dat ik iemand zou kunnen doden. De adrenalinestoot was zó krachtig, er waren geen woorden voor. Toen we de separatisten eenmaal hadden verdreven, vonden we een plek om te schuilen tot we op adem waren en om te controleren of iedereen ongedeerd was. Ik sloot mijn ogen en liet de adrenaline razen, net als de angst en de opwindning. Er was geen zelfhaat, geen Colchester. Alleen ik en een cocktail van hormonen die de evolutie me gegeven had zodat ik het leven zou zien zoals het was: pulserend en levendig. De vogels leken luidruchtiger en de wilde bloemen leken meer geur te hebben. De mist leek te leven, sprankelend en welwillend. Zelfs de modder leek magisch.

Ik was die niet enige die dit had. Dag en Wu, die altijd rustig waren, maakten grapjes en lachten onbezonnen. Andere mannen zaten gewoon en staarden naar de mistige bomen of naar hun laarzen. Ze leken versuft en een beetje verloren, alsof ze net wakker waren geworden.

Ik vroeg me af wat voor man Colchester was na een gevecht. Hyper of angstig? Stil of stomverbaasd? Of niks van dat alles?

Ik kon er niet lang over nadenken. Ik zag Colchester eerst elke dag en opeens helemaal niet meer, omdat onze kapitein moeite had om zich aan te passen aan deze nieuwe vorm van vijandigheid. Beschoten worden werd een nieuw tijdverdrijf voor ons. Onze wandelingen door de dorpen waren doorspekt van wantrouwen en spanning. De hele compagnie was verspreid in die dagen; we deden patrouilles, vestigden buitenposten en jaagden jonge rebellen op in het bos. We dachten toen nog dat we hen wel konden

afschrikken met een paar kogels en de macht van het Amerikaanse leger dat de verenigde troepen in de regio ondersteunde. We dachten: stuur een paar straaljagers over hun hoofden en ze laten hun oude Russische wapens wel vallen om weg te rennen.

Dat deden ze niet.

Drie maanden in deze opkomende hel had voor diep uitgesleten paden in de heuvels gezorgd. De rustige bossen waren beschadigd door granaten. En nog steeds was er niet echt iets veranderd. De separatisten hadden geen terrein gewonnen maar ze had ook niets verloren. Er waren talloze vuurgevechten geweest en een aantal ziekenhuiswaardige verwondingen, maar geen doden. De burgers in het gebied bleven koppig hun eigen leven leiden. Ze verbouwden suikerbieten en haver, kapten bomen en dolven steenkool. We schoten en werden beschoten. Niets maakte enig verschil.

Allemaal leefden we ons leven alsof we in een Möbiusring zaten: vooruitgaan, terugvallen, vechten in de vallei, vechten op de berg en opnieuw vechten in de vallei. Ik sliep meer op de grond dan in mijn eigen bed. Ik werd goed in het ruiken van gevaar. Ik werd beter in mijn mannen beschermen. Er waren momenten waarop ik mijn ogen sloot en aan Colchester dacht. Aan hoe hij in de trein zijn hand naar me uitstak om mijn blauwe plek aan te raken. En niemand hoefde dat te weten.

Uiteindelijk werd de Möbiusring verscheurd toen de kapitein me in zijn kantoor riep en ik Morgan daar zag zitten. Ze zag er gepolijst en duur uit, net als altijd. Ik lachte bijna toen ik haar zag op haar huidkleurige hakken en in haar pantalon. Ze leek er klaar voor om model te staan voor een Chanel-advertentie (of Dior of wat ze dan ook gezegd had). Maar ze was ook het mooiste en schoonste wat ik in drie maanden had gezien, en het eerste wat niet oorloggerelateerd was. En los daarvan, ze was een familielid, wat dat ook mocht betekenen in onze familie. Ik stopte met lachen.

Ik liet mezelf op de stoel naast haar vallen en sloeg mijn benen over elkaar. ‘Alleen jij komt naar een oorlog met zulke kleren aan.’

Morgan trok een perfecte wenkbrauw omhoog en sloeg net als ik haar benen over elkaar. ‘Eigenlijk ben ik hier voor zaken. En nou ja, ik wilde je zien.’

Maar de manier waarop haar voet angstige cirkels maakte in de lucht, verraadde haar. Ze zou niet ongerust zijn als dit over zaken ging. Ze zou

niet eens bang zijn als ik haar nu gelijk mee zou slepen op patrouille als ze alleen gewapend was met een Burberry-jas en een katapult.

Nee. Ze was hier voor Colchester. Ik wist het zeker.

De kapitein kwam tussenbeide en legde uit hoe Morgans verrassingsbezoek tot stand was gekomen. Het lobbybedrijf van haar vader, mijn stiefvader, vertegenwoordigde een van de grootste leveranciers van legermunitie. De leverancier wilde een contactpersoon om ervoor te zorgen dat het gebruik in het veld soepel verliep, vooral nu de vijandigheden geëscaleerd waren. Het was bullshit. En wat de kapitein niet vertelde was dat iedereen aan wat touwtjes had getrokken om dit te regelen, omdat ze wisten dat Vivienne Moore Morgans stiefmoeder was. En als Vivienne Moore's kinderen iets wilden – wat dan ook – god, dan zorgde je dat het gebeurde, tenzij je wilde dat de hel losbrak.

Vivienne Moore maakte iedereen bang. Zelfs mij, en ik was haar zoon.

De kapitein stond op. 'Ik laat jullie even alleen. Mevrouw Leffey slaapt in het dorp aangezien ze een bezoekerspas voor overdag heeft. Ik heb geregeld dat we haar vanavond terugbrengen, vanwege veiligheidsredenen.'

'Dat doe ik wel,' zei ik. Ik gaf Morgan de liefste, grootste en meest neppe lach die ik op kon zetten. 'Alles om meer tijd door te brengen met mijn zusje.'

De kapitein lachte, maar zag niet hoe Morgan haar neus naar me ophaalde. Hij liet ons alleen.

Zodra de deur dicht was, leunde ik naar achter en keek naar mijn nagels. Ze waren lelijk en droog van al het vechten en patrouilleren. 'Je kan niet nog een neukfeestje hebben met Colchester hoor. Heb je twintig minuten geleden die bommen gehoord? Dat zijn mortieren. Niet van ons. Er wordt gezegd dat de separatisten deze week met volle kracht de vallei in komen.'

Haar opgehaalde neus ging niet weg. 'Gooi er dan gewoon een bom op.'

Ik staarde naar haar. 'Heb je al die fucking boerderijen niet gezien? Die huisjes en die piepkleine gehuchten met hun kleine kerkjes? Dát is waar de separatisten het meeste zitten. Verdorie, de helft van hen woont hier. We kunnen hen niet bombarderen zonder ook de onschuldigen te bombarderen.'

'Ze zijn niet onschuldig als ze rebellen onderdak bieden,' zei Morgan onverschillig. 'We hebben afgesproken dat we de landen helpen die lijden door het Karpatië-probleem. Laten we hen dan helpen en hier snel weer weggaan.'

'Ik wist niet dat je zo agressief was.'

Ze wendde haar hoofd van me af alsof ze zich verveelde. Ik observeerde de lijn van haar kaak en de manier waarop de spieren in haar wang zich aanspannen.

‘Of misschien ben je niet zo agressief,’ zei ik langzaam. ‘Misschien ben je gewoon boos omdat je niet weg kunt rennen met Colchester zodat je kleine baby’s met hem kan krijgen terwijl hij een oorlog voert?’

Haar ogen flitsten. ‘Fuck you. En dat je het even weet: ik ben hier niet gekomen voor een neukfeestje. Ik ben gekomen omdat ik met Maxen wilde praten. Dat is alles. Hij heeft geen van mijn e-mails beantwoord.’

Daar moest ik om lachen. ‘Heb je wel geluisterd naar alles wat ik net zei? Over de mortieren en rebellen? Denk je echt dat we wat tijd overhebben om e-mails te beantwoorden?’

‘Iedereen heeft tijd om mailtjes te beantwoorden, Embry. Als de paus tijd heeft om blogs te schrijven dan hebben soldaten tijd om te e-mailen.’

‘Zoals altijd, Morgan, heb je een manier geworden om zo egoïstisch mogelijk naar de situatie te kijken. Heb je nog overwogen dat hij misschien niet met je wíl praten?’

Ik had geen idee waarom ik dat zei. Ik had geen enkel bewijs dat Colchester spijt had van wat er met Morgan was gebeurd in Praag. Die paar keer dat we in elkaars aanwezigheid hadden doorgebracht, leek hij er vooral met blijde, nostalgische gevoelens aan terug te denken.

‘Herinner je je Praag?’ had hij gezegd toen we in de rij stonden in de kantine. ‘Weet je nog hoe de mist over de rivier trok?’

Ik herinner me hoe de mist over jóú heen trok, had ik willen zeggen, maar ik deed het niet. Ik had geknikt. ‘Het was een goed tripje.’

‘Dat was het,’ had hij gezegd, en hij had naar zijn dienblad gestaard. ‘Een hoop mooie avonden.’

Of die andere keer, toen we voor een week aan vieze kleding aan het uitpakken waren in de wasruimte. Hij had gezegd: ‘Ik heb nog een dansles nodig, luitenant Moore. Denk je dat iemand hier een cd heeft met Weense walsen erop?’

‘Het is 2004, Colchester. Wie heeft er nog cd’s? Heb je nog nooit gehoord van iPods?’

‘Ik kan de muziek ook neuriën,’ had hij voorgesteld en ik had spottend gesnoven.

‘Jij kan helemaal niets neuriën.’

En toen had hij geprobeerd om iets te neuriën. Het intro van *Friends* of het refrein van Ushers *Yeah!*, want dat nummer speelde al weken non-stop in de ontspanningsruimte. Ik was begonnen mijn in elkaar geproppte sokken naar hem te gooien zodat hij zou stoppen. En toen had hij op een zachtere toon gezegd: 'Ik wil nog steeds leren dansen.'

'Dat klinkt als een uitstekende titel voor je memoires.'

Colchester had zijn voorhoofd gefronst. 'Waarom zou ik mijn memoires schrijven?'

'Voor wanneer je president wordt. Je kan geen president zijn zonder eerst een boek uit te brengen.'

De rimpels waren dieper geworden en hij had er zo verbaasd en knap uitgezien door mijn grap, dat mijn ribben bijna braken door de druk die ik voelde. Om dat gevoel te stoppen, had ik het onderwerp veranderd: 'Ik wed dat je die nachten in Praag mist.'

Zijn uitdrukking was bedachtzaam en zacht geworden. 'Ja,' had hij gezegd. 'Er zijn zeker dingen die ik mis van Praag.'

Dus ik was er zeker van dat Colchester had genoten van elk moment dat hij samen met Morgan had gehad, maar dat was niet iets wat ik haar wilde vertellen. Het was kinderachtig van me, vooral omdat ze zo bedrukt keek. Ik voelde het schuldgevoel weer opleven dat elke nacht aan me vrat. De schuld die zei: 'Je bent egoïstisch. Je bent het kwaad. Je schiet kogels naar mensen en het maakt je niet uit of ze blijven leven of doodgaan.' En deze keer zei het: 'Je kan Colchester niet hebben. Hij wil je niet. Ga je Morgan en Colchester hun geluk ontnemen?'

'Ik heb geen idee waarom ik dat zei,' zei ik snel. 'Ik weet zeker dat hij je wel wil zien. Als ik hem zie, zal ik zeggen dat je hier bent.'

'Goed.' Ze liet een lange zucht ontsnappen en keek me aan met een ongewoon kwetsbare uitstraling. 'Ik hoef alleen maar even met hem te praten. Dat is alles. Niet lang als hij maar weinig tijd heeft. Maar ik...' Ze keek naar haar schoot en draaide de riem van haar trenchcoat om haar vingers. 'Alsjeblieft, Embry. Ik weet dat het maar één week was, maar ik kan niet stoppen met aan hem denken. Aan ons... en aan dat ik wil dat er een ons ís. Hij moet het weten...'

Hoe kon het leven nóg erger worden midden in een oorlog?

Nou, doordat ik Colchester en Morgan opniëuw moest matchen.

'Oké,' zei ik en ik wreef over mijn gezicht. 'Ik regel het wel.'

Maar het bleek moeilijker te regelen dan ik dacht. Colchester was op patrouille in een andere vallei en ik kon hem nou niet bepaald via de radio vertellen dat mijn zus hier was en hem wilde neuken. Ik slaagde er uiteindelijk toch in om – een beetje ongemakkelijk – naar hem over te brengen dat er een bezoeker voor hem was uit Praag.

‘Een bezoeker uit Praag?’ Zelfs met de ruis hoorde ik dat hij twijfelachtig klonk.

Zucht. ‘Je weet wel, man. Een oude vriendin uit Praag. Ze is hier op de basis om je te zien. Ze mist je.’

‘O.’ Zijn antwoord was kort, maar toch kon ik door de radio zijn de mannen horen lachen. ‘Vertel haar dat ik haar snel weer zie.’

Maar dat snel duurde een tijdje. En na twee dagen was Morgan ronduit zenuwachtig. Ze ijsbeerde door mijn kamer terwijl ik mijn tas vast inpakte voor mijn eigen patrouille die over enkele dagen was.

‘Waarom komt hij niet terug? Wat zijn ze daar aan het doen?’

Ik had dezelfde deken al vijf of zes keer opgevouwen zodat ik niet naar haar rode gezicht hoefde te kijken. Ik wilde niet herinnerd worden aan hoe krachtig haar gevoelens waren. Het herinnerde me eraan hoe tegenstrijdig mijn gevoelens waren over dit alles. ‘Morgan, alsjeblieft. Hij heeft werk te doen. Ik heb werk te doen. En jij doet alleen maar alsof je aan het werk bent. Waarom ga je niet een paar dagen naar Kiev? Ga naar een museum, bekijk wat oude Sovjet-shit.’

Ze zat op mijn bed, beet op haar lip en leek over het idee na te denken. In het verleden was haar hoofdvak architectuur geweest, totdat Vivienne haar onder druk had gezet om over te gaan naar politicologie. Diep vanbinnen was deze babylobbyist nog steeds een meisje dat me in elke stad die we ooit bezochten, meesleepte naar alle musea.

‘De gids in mijn hotelkamer zegt er dat er een middeleeuwse kerk is in Glein. Misschien ga ik daar morgen heen.’ Ze zuchtte en sloot haar ogen. ‘Ik moet gewoon met hem praten. Vindt het universum zelfs dát te veel om aan me te geven?’

Ik ben opgegroeid in Seattle. En als een wit meisje van ergens in de twintig begon te praten over ‘het universum’, dan wist ik dat het gesprek het einde van redelijkheid had bereikt.

‘Ga naar de kerk, Morgan. Maak een paar foto’s voor mam en je vader. Ik wed dat als je eenmaal terug bent, Colchester ook weer terug is met zijn

patrouille en dat je met hem kan praten en hem je hotel in kunt smokkelen voor meer slaag op je billen.'

Ze keek me scherp aan maar antwoordde niet.

Ik zoende haar gedag en had geen idee dat de volgende keer dat ik haar weer zou zien, ze zou bloeden door een Karpatische kogel, omringd door vlammen.

OceanofPDF.com

7

Embry

Nu

Ik wilde alleen gaan, maar zodra ik op het kleine vliegveld aankom, word ik opgewacht door een jonge latina met een efficiënt ogend kapsel en door iemand die me zo dierbaar en vertrouwd is dat ik meteen naar hem toe ren. Ik geef hem een knuffel.

‘Percival Wu,’ zeg ik terwijl ik me weer losmaak uit de knuffel en in zijn schouder knijp.

‘Meneer de vicepresident,’ zegt hij. Zijn grijns is oprecht en maar een klein beetje pesterig.

‘Toen ik voor het laatst van je hoorde, deed je mysterieuze dingen in Jordanië,’ zeg ik. Wu had zich na de oorlog aangesloten bij de CIA. Hij was een van die agenten die alleen werden geïdentificeerd door nummers en codenamen in de briefings die ik elke morgen kreeg.

‘Ben net sinds twee dagen terug in Chicago. Toen ik hoorde dat mevrouw Colchester ontvoerd was, heb ik me direct vrijwillig aangemeld.’

Ik slik. Ik weet niet waarom juist Wu de persoon is die me emotioneel maakt na de nacht die ik achter de rug heb, maar hij doet het. Ik voel me altijd veilig met hem naast me, helemaal warm door zijn loyaliteit. ‘Net als die goeie oude tijd, hè?’

Hij lacht. ‘Laten we hopen dat het wat makkelijker gaat dan toen. En mag ik je voorstellen aan agent Gareth? Ze is nieuw bij de CIA maar behoorlijk voortreffelijk. Ze is gespecialiseerd in dit soort gijzelingen als waar we nu mee te maken hebben.’

‘En hoe zouden jullie dit omschrijven?’ vraag ik hen terwijl ik Gareths hand schud. Het beeld van Greer die overgeleverd is aan de genade van Melwas flitst door mijn hoofd en ik stop mijn trillende hand terug in mijn zak. Ik wil hem zo graag vermoorden dat ik het bijna kan proeven.

‘Dit is het soort gijzeling waar maar een aantal mensen van weten,’ zegt ze vlot, waarmee ze mijn gedachten onderbreekt. We lopen naar het vliegtuig dat op ons wacht. ‘Dit is geclassificeerd als een gijzeling van de hoogste orde. Dat betekent dat we maar beperkte tools hebben, maar wel meer mogelijkheden. Ik zal meer uitleggen als we eenmaal in de lucht zijn.’

‘Waar gaan we heen?’

‘Newport. Naar een boothuis daar.’

Ik kijk haar aan en ze voegt toe: ‘Geloof me. Het wordt allemaal duidelijk als we in het vliegtuig zitten en langer kunnen praten.’

We kwamen te laat bij het boothuis aan. Ik wist het gelijk zodra we het pad op liepen nadat we vanuit het bos naar het huis waren geslopen. We doorzochten het boothuis, de aanlegsteiger en het donkere huis dat zelfs op deze schemerige avond indrukwekkend was. Er is geen Greer en er zijn geen sinistere, loerende Karpatiërs. Er is ook geen boot, maar er is duidelijk bewijs van verstoring op de steiger: omgestoten peddels en sporen die nog zichtbaar zijn op het natte hout. Alsof iemand heeft gevochten om niet op te boot te komen.

Ik ben fucking laaiend. Laaiend bij de gedachte dat iemand zijn handen op mijn Greer heeft, op Ash’ kleine prinses, mijn koningin. Ik ril van woede bij de gedachte van touw tegen haar huid, tape op haar mond en nog veel ergere dingen...

Ik staar naar de sporen en dwing mijn hartslag omlaag te gaan. Voor het eerst in jaren mis ik mijn M4. Ik mis mijn Glock. Ik heb me al jaren geen soldaat meer gevoeld, maar nu, met deze gerechtvaardigde woede en echte angst, pompt mijn brein met liters tegelijk de adrenaline mijn bloed in. Ik ben bijna weer terug in Karpatië, rennend tussen de bomen.

Gareth onderbreekt mijn gedachten. ‘We hebben hierop geanticipeerd,’ zegt ze en ze neemt de tijd om haar pistool in haar holster te stoppen en haar jas weer dicht te knopen. ‘Het was altijd een mogelijkheid dat we te laat zouden zijn.’

Ik kijk opnieuw naar het huis van de Corbenics. Het huis dat van de ouders van Abilene is, Greers oom en tante. Ik denk aan de telefoongegevens die Gareth en Wu me in het vliegtuig hebben laten zien. Het was Abilene die Greer midden in de nacht had ge-sms’t en haar had gevraagd naar de lobby te komen. Ik denk aan de acties die Merlin heeft ondernomen toen wij in de lucht waren: alle eigendommen opzoeken waar Abilene toegang tot had en dat beperken tot dit huis.

Ik denk ook aan hoe Abilene’s arm gisteren in de mijne gehaakt was toen we naar het altaar liepen, naar Ash. Ik ken haar niet zo goed, maar ik had nooit gedacht dat ze hiertoe in staat was.

Greer zou het huis hebben herkend, denk ik somber. Ze is ontvoerd terwijl de daders een huis gebruikten dat eigendom is van haar eigen familie...

‘Abilene heeft Merlin en de Secret Service verteld dat haar telefoon twee nachten geleden is gestolen,’ zegt Wu. ‘We kunnen niet uitsluiten dat ze de waarheid vertelt en dat Melwas gebruikmaakt van Abilene’s connectie met Greer.’

‘We kunnen de mogelijkheid dat ze liegt ook niet uitsluiten,’ zegt Gareth. Er is iets zo feitelijks aan de manier waarop ze dat zegt, dat het niet cynisch klinkt maar juist eerlijk. ‘Meerdere mensen hebben ons verteld dat ze een bepaalde liefdesrelatie had met een van Melwas’ mannen in Genève afgelopen winter. Het is niet onmogelijk.’

Ik ruk mijn ogen los van het natte hout. Ik heb een pistool in mijn hand nodig. Of een mes. En ik moet hier weg.

‘Waar nu heen?’ vraag ik, ook al weet ik het antwoord al. Ze hebben me in het vliegtuig foto’s laten zien van het verblijf in de bergen dat Melwas onder een andere naam heeft gekocht. De satellietfoto’s lieten zien dat het verblijf versterkt is alsof het een kasteel is. Op papier is het van iemand anders en het is zo ver van de bewoonde wereld dat niemand het zomaar kan vinden. En gebaseerd op de inlichtingen heeft hij er een klein leger verzameld.

‘Nu gaan we naar Karpatië,’ zegt Gareth. Er is een glinstering in haar ogen te zien die ze niet kan verbergen. Ik ben er blij om. Het betekent dat ze net zo bloeddorstig is als ik.

8

Greer

Nu

Ik heb geen idee hoelang ik op de boot ben. Ik worstel en vecht terwijl ze me erop zetten. Ik schop, bijt en gil, al weet ik dat het dichtstbijzijnde huis een halve kilometer verderop is. Niemand zal me horen boven het geluid van de golven uit. En dan voel ik iets in mijn schouder, een prikkende naald gevolgd door een diep brandend gevoel en de wereld vervaagt.

Als ik bijkom, lig ik in de armen van niet-Daryl bij een andere aanlegsteiger. De zon is helder en heet en ik hoor vogels roepen. Ik heb zo'n dorst, zo'n vreselijke dorst en ik voel me zwak. Ik probeer te bewegen, te vechten of iets te zeggen maar er gebeurt niets. De duisternis neemt me weer mee.

Als ik eindelijk echt wakker word, zit ik in een vliegtuig. Godzijdank ben ik niet vastgebonden en heb ik geen prop in mijn mond. Het vliegtuig is klein en het interieur is versleten. De enige passagiers zijn niet-Daryl, drie andere mannen en ik. *Geen stewardess op de vlucht van Air Kidnapping, maar het is wel redelijk schoon*, denk ik vermoeid. *Twee sterren*.

Ik laat mijn hoofd tegen de hoofdsteen vallen en kijk uit het raam. De bergen glijden onder ons door, laag en groen met af en toe een uitloper van een rots. In de verte zie ik de bergen groter en donkerder worden. Ik ken deze bergen van de oorlog. Van de foto's, documentaires en de beverige camerabeelden die de soldaten hebben gemaakt met de camera's op hun helmen.

Karpatië.

Even laat ik de vechtlust wegebben. Ik laat de angst wegebben en denk alleen maar aan mijn bruiloft. Het was mijn laatste dag in vrijheid en ik wist het niet eens. Hoe passend dat mijn laatste dag van vrijheid de dag was waarop ik vrijwillig mijn vrijheid overgaf aan Ash.

Alleen al de gedachte aan zijn naam laat mijn ogen branden en ik doe ze snel dicht, want ik ben bang om te huilen bij deze mannen. Ash in zijn smoking terwijl hij de ring om mijn vinger liet glijden. Ash die me in zijn armen hield terwijl we dansten op *At Last* van Etta James, een nummer waar hij en Embry ook op gedanst hadden, zei hij. Ash die tegen Embry fluisterde terwijl hij hem streelde. Ash die tegen mij fluisterde terwijl hij en Embry me allebei neukten. Wij, hand in hand terwijl we beloofden dat...

Terwijl we iets beloofden. Liefde. Een poging. Een overgave aan de hulpeloze gevoelens die we voor elkaar hadden.

Ik sta mezelf heel even toe om een jonkvrouw te zijn. Ik sta mezelf zinloze, huilerige angst toe. Ik verlang naar mijn oude leven, naar gisteren. Of twee dagen geleden, hoelang het ook geleden is. Ik wil mijn trouwjurk en sluier en de kerk die versierd is met bloemen. Ik wil mijn bruidegom en zijn getuige. Ik verlang naar onze huwelijksnacht. De huwelijksnacht waar ik nog steeds de pijn van kan voelen. Ik verlang naar het gevoel van liggen tussen de twee lichamen waar ik het meeste van hou in de hele wereld. Naar het gevoel van hun gladde, zwetende huid en harde spieren. Naar hun bijtende tanden die ze gebruikten toen ze de juiste woorden niet konden vinden om tegen me te fluisteren.

Ik sta mezelf toe om te genieten van de gedachte dat ze me komen halen. Dat mijn koning en prins er zullen zijn zodra dit vliegtuig landt, klaar om me weg te halen van deze vreemde plek en van de mensen die me kwaad willen doen. Ik sta mezelf toe om erop te hopen, alsof dat het enige ding is waarvan ik weet dat ik erop kan hopen. Dat mijn man en Embry hiernaartoe onderweg zijn. Dat ze me koste wat het kost zullen vinden en dat alles goed komt.

Ik gebruik mijn duim om over de dunne metalen ring aan mijn ringvinger te wrijven. Hij zit onder de oogverblindende verlofingsring die Ash me gegeven heeft. Heel even ben ik dankbaar dat die niet van me gestolen is, dat me is toegestaan om tenminste één ding te houden, ook al kan ik niet mijn naaktheid, vrijheid of waardigheid houden. Maar hoe langer ik over de ring wrijf, hoe meer de dankbaarheid vervaagt want ik herinner me wat hij vertegenwoordigt.

Ik ben met Ash getrouwd. Ik heb hem mijn trouw beloofd – hoe ingewikkeld dat concept ook is tussen Ash en mij – en mijn eer, mijn respect en mijn liefde. Maar dat was niet alles want Ash is niet zomaar Ash. Hij is de president van de Verenigde Staten. Hij is het hoofd van de machtigste militaire macht ter wereld en van de grootste economie ter wereld. Kapitein van het schip met driehonderdtwintig miljoen zielen. Het betekent dat ik getrouwd ben met die verantwoordelijkheid. Ik heb mijn eer en respect beloofd aan zijn ambt en zijn plichten.

Met opa Leo als mijn voogd ben ik altijd een patriottisch meisje geweest. Maar nu voel ik pas echt de kracht van ‘het land komt eerst’. Ik ben de vrouw van de president. Ik heb beloofd om alles te doen wat in mijn

macht ligt om onze natie sterker te maken en om Ash te helpen bij zijn missie om dat te doen.

De tegenstrijdigheid van 'het land eerst' en gered willen worden is duidelijk en onoverkomelijk. Natuurlijk kan hij me niet komen zoeken. Het is logistiek belachelijk en moreel verkeerd. Hij kan het land niet in gevaar brengen en hij kan de middelen die alleen hij tot zijn beschikking heeft niet gebruiken om mij te vinden. Hetzelfde geldt voor Embry. Ridders redden geen jonkvrouwen meer. Ze zijn niet minder dapper of toegewijd, maar er zijn tegenwoordig andere systemen.

Diplomatieke systemen.

Militaire systemen.

Inlichtingensystemen.

Het probleem is alleen dat ik geen idee heb hoe deze systemen mij kunnen redden. Diplomatie moet van twee kanten komen. Ik betwijfel of Melwas geïnteresseerd is in iets anders dan oorlog. Ash wil geen oorlog voeren en ik ook niet.

Dan blijven alleen de inlichtingen over. CIA. Special Ops. Die dingen waar de meerderheid van Amerika nooit iets van ziet of niets van afweet. Dingen die zelfs voor mij te ondoorzichtig zijn.

Het antwoord is duidelijk. Ik kan niet langer de jonkvrouw uithangen. Ik moet mezelf redden.

Ik ga rechtop zitten en kijk rond in de cabine. Voorzichtig maak ik de balans op. Mijn oren ploppen, waardoor ik weet dat we naar beneden gaan, maar ik neem een gok en sta op.

'Ik moet plassen,' zeg ik tegen niet-Daryl.

'Ga zitten,' zegt hij afwijzend. 'We gaan bijna landen.'

'Ik moet nu plassen,' zeg ik harder voor meer effect. En ik moet ook echt plassen, dus het is geen leugen – niet dat ik nu niet zou willen liegen. 'Ik plas mezelf en dit vliegtuig onder als ik niet naar de wc kan.'

Niet-Daryl vloekt en staat op. Hij trekt me aan mijn bovenarm mee naar de achterkant van het vliegtuig. Hij duwt me de kleine wc in, maar als ik mezelf probeer op te sluiten schuift hij zijn voet in de weg, waarmee hij eenvoudig de dunne vouwdeur blokkeert.

Al weet ik het antwoord al, toch vraag ik het. 'Mag ik wat privacy?'

Hij geeft geen antwoord maar houdt zijn voet in de deuropening en blijft me met dezelfde stoïcijnse blik aankijken. Ik zucht en doe mijn best om mijn badjas zo te krijgen dat ik de onderkant van mijn lichaam kan

verbergen terwijl ik op de wc zit. Zijn starende ogen glijden langs de lijnen van mijn blote benen, taxerend. Ik heb het gevoel dat er in elke andere situatie meer lichamelijk geweld zou zijn geweest, maar er is hier iets anders aan de hand.

‘Melwas wil me helemaal voor zichzelf, of niet?’ vraag ik aan niet-Daryl. Zijn ogen gaan van mijn blote benen naar mijn gezicht. ‘Je mag me niet aanraken.’

‘Ik mag je net zoveel aanraken als ik wil,’ zegt niet-Daryl. ‘President Kocur heeft alleen gezegd dat je zonder verwondingen bij hem moet aankomen. Hoewel...’ Er verschijnt een boosaardige glimlach op zijn gezicht. En niet op een sexy manier, maar op een manier waardoor mijn maag omdraait. ‘Ik kan zien dat je al verwond bent door je eigen president.’

Ik kan bijna het gewicht voelen van al zijn aannames over mij en mijn lichaam. Over wat ik toesta of verdraag of waar ik van geniet.

Ik staar hem aan. Ik staar hem zo koel aan als ik kan. Ik channel al die momenten waarop ik heb gezien hoe opa Leo zijn politieke tegenstanders het onderspit liet delven door pure wilskracht. Ik gooi alles in die starende blik, alles wat ik heb opgedaan door mijn ongewone opvoeding als de prinses van de Democratische Partij en door mijn identiteit als Ash’ kleine prinses, als zijn koningin. En ook al zit ik in mijn blote billen in een badjas op een toilet, en ook al heeft hij hier in elk opzicht alle macht, toch vervaagt niet-Daryls glimlach en kijkt hij weg. Hij trekt zijn voet naar achteren en sluit de badkamerdeur met een luide klap.

Ik win.

Voor nu. Want ik kan niet tegen die mannen op. Ik kan niet sneller rennen dan zij. En als ik klaar ben met plassen, mijn handen heb gewassen en terugga naar mijn stoel, kijk ik uit het raam waar ze me naartoe brengen. En ik weet dat ik niet kan ontsnappen.

Prima.

Ik vind wel een andere manier.

Het vliegtuig draait weg van een groot huis naar een vallei. We landen op een minuscule landingsbaan en daar word ik opnieuw vastgebonden en in een met modder bespatte Range Rover gezet. We klimmen de grillige bergen in. Het kolossale zwarte huis komt af en toe in zicht tussen de bomen door en in de bochten. Het ziet eruit als het kasteel van Dracula. Het steekt kwaadaardig boven de stenen tanden van de Karpatische bergen uit

en ik realiseer me dat het historische land van Transsylvanië waarschijnlijk niet ver weg is.

Ik ga nog liever een vampier tegemoet.

Maar dit is meer dan een kasteel. We passeren steeds weer punten met moderne beveiligingen: hekken, poorten, patrouilles en overal camera's. Deze plek is net zo veilig als Camp David. Mijn hart zinkt dieper in mijn schoenen, maar ik weiger mijn vastberadenheid los te laten. Ik ga net doen alsof ik koningin Guinevere ben, net als in de verhalen waar ik les over geef. Onbereikbaar en waardig en heel sereen, zelfs al wordt ze keer op keer ontvoerd.

Uit de verte leek het huis vooral heel praktisch, maar dat lijkt nu mee te vallen. Het heeft grote ramen die uitkijken over de vallei en als ik naar binnen word gesleept, zie ik grote houten balken, een open haard en veel lederen meubels. Het is zeker weten mannelijk, maar het interieur lijkt gemaakt te zijn om van te genieten en niet voor gevangenschap. Die indruk wordt alleen maar sterker door de kamer waar ik heen word gebracht. Die is ruim en heeft een prachtig uitzicht over de vallei en een hemelbed dat uit Versailles lijkt te komen. De badkamer is bijna groter dan de kamer zelf, met een diep ligbad en een inloopdouche. Ik word losgemaakt en geïnstrueerd dat ik moet gaan douchen. Niet-Daryl wijst naar een kast aan het uiteinde van een kamer.

‘Nieuwe kleren liggen daar.’

‘Nieuwe kleren?’

Voordat ik hem kan tegenhouden, ruikt hij de badjas los. Ik doe niets om mezelf te verbergen, deels omdat hij me allang naakt heeft gezien en deels omdat ik hem niet de voldoening wil geven dat hij denkt dat hij me van streek maakt.

Hij glimlacht weer en ondanks de vernederende omstandigheden kan ik eindelijk de connectie leggen die ik eerder niet kon maken. Ik wist dat hij bij het diplomatieke diner was, maar die glimlach... Hij was de man met wie Abilene het weekend had doorgebracht.

Abilene. Het was haar berichtje waardoor ik naar beneden was gegaan naar de lobby. Was ze op de een of andere manier door deze man uitgebuit? Vanwege haar connectie met mij? Of was ze medeplichtig?

Had mijn beste vriendin me verraden?

Ik kan daar niet aan denken nu. Ik denk er niet aan. Ik loop weg bij niet-Daryl, ga naar de badkamer en doe wat me gezegd wordt. Niet per se omdat

het me wordt opgedragen maar omdat een douche een menselijke troost is. Ik hunker ernaar. Als ik aan het douchen ben, orden en overweeg ik mijn gedachten en bekijk ik deze situatie als een middeleeuwse tekst: ik ga op zoek naar aanwijzingen, betekenissen en lees tussen de regels door. Het is net alsof ik bij een fundraiser ben met opa Leo en hij me vraagt om voor hem te spioneren, om alle geheimen te vinden die verborgen liggen in de woorden en gezichten van de politieke upper class.

Ten eerste, door me ongebonden achter te laten vertrouwen ze erop dat ik mezelf geen kwaad zal doen. Ik weet niet zeker of dit een zelfverzekerde gok van Melwas is of dat hij gelooft dat als ik mezelf pijn doe of dood, het nog steeds zijn doeleinden dient. Zelfmoord dient mijn doeleinden niet, maar de dreiging ervan kan een pressiemiddel zijn.

Ten tweede, ze hebben me een kamer gegeven met ramen waardoor ik de weg en de drones kan zien en waardoor ik de dagen kan bijhouden. Dat is een heleboel informatie die zomaar aan mij gegeven wordt. Is dit ook weer Melwas' arrogantie dat hij veronderstelt dat ik niet kan ontsnappen? Of dat ik niet gezien kan worden door de mensen die me misschien proberen redden? Of zou mijn ontsnapping en redding zijn doeleinden nog steeds dienen?

Ten derde, terwijl ik mezelf in een handdoek wikkel en de kast onderzoek, bedenk ik dat er duidelijke redenen zijn waarom Melwas wil dat ik schoon en netjes ben. Om te zorgen dat ik er aantrekkelijk uitzie voor hem, om mij me comfortabel te laten voelen en om me de illusie te geven dat ik een soort gast ben...

Wat zijn de redenen die minder voor de hand liggen? Melwas lijkt me geen subtiele man, maar door Abilene te gebruiken en mijn gevangenschap uitgebreid voor te bereiden, lijkt hij in elk geval wel slim. Er zijn vast plannen voor onvoorziene gebeurtenissen waar ik nog geen zicht op heb. En tot ik die kan zien, is het het beste om voorzichtig te zijn.

Ik verzorg mezelf zo goed als ik kan met de beperkte middelen die ik heb: een borstel, een föhn, wat haarlak, lippenstift en mascara. Ze hebben me geen haarspeldjes of een nagelknipper gegeven. Niets dat ik als wapen kan gebruiken.

Er liggen meerdere belachelijke kanten setjes in de kast. Allemaal zijn ze mijn maat en ik kan het bijna niet meer aan. Ik zak tegen de muur van de kast en probeer mijn trillende kin in bedwang te houden.

Dit had mijn huwelijksreis moeten zijn. Ik had bij Ash moeten zijn. Ik had bij Embry moeten zijn. We hadden van elkaar moeten genieten, van al die dingen die we onszelf al die tijd niet gegund hadden. Dat is me nu ontnomen. Ik heb alleen nog deze koude en boze bergen en een potentiële verkrachter die me probeert aan te kleden alsof ik een pop ben.

Maar ik bezwijk niet. Ik ben eraan gewend om mijn emoties in te houden. Vroeger deed ik dat voor Abilene en daarna voor de camera's en de journalisten zodra Ash me openlijk claimde als de zijne. En nu zal ik het doen om te overleven.

Ik trek de meest ingetogen japon aan die in de kast hangt. Het is een lange, rode jurk met een diep décolleté. Ik probeer de deur van de slaapkamer, maar die is op slot. Dus ik ga zitten en wacht. Ik vraag me af of er camera's in de kamer hangen en vraag me af of ze me kunnen zien. Ik denk van wel, want niet lang nadat ik ben gaan zitten haalt niet-Daryl het slot eraf en doet de deur open.

‘President Kocur wacht op je,’ zegt hij.

Ik sta op en volg hem zodat ik mijn ontvoerder kan ontmoeten.

OceanofPDF.com

9

Embry

Toen

Het was Melwas die het gedaan had. Natuurlijk wist ik zijn naam pas later. Later wist ik pas zeker dat hij bij dat dorp was geweest. Ik kende zijn bestaan eerder dan zijn naam en kende zijn werk nog voordat ik die andere dingen over hem wist.

Iedereen wist wat er daar was gebeurd. Hoe Melwas de kinderen van het dorp op een boot had gezet en die in brand had gestoken. Hoe hij de volwassenen van het dorp in de kerk had opgesloten en hen daarna had neergeschoten. En daarna zette hij de kerk ook in brand. Het was de eerste van de vele overwinningen van Colchester.

Op dat moment wist ik één ding.

Morgan was daar.

Ik kon alleen maar aan Morgan denken terwijl onze Humvees door de vallei raceten. Morgan en die stomme kerk. En aan hoe ik zo dom had kunnen zijn om te zeggen dat ze erheen moest gaan. Waarom had ik dat gedaan? Waarom had ik er niet op gestaan dat ze veilig in het dorp bij de basis bleef? Of beter nog, dat ze naar huis zou gaan?

‘Ben je oké?’ vroeg Dag zachtjes terwijl we bij Glein aankwamen. De rook steeg op in een zwarte pluim. Zwakke knallen en dreunen lieten de ramen rammelen. De lokale militie probeerde de separatisten te bestrijden maar faalde.

‘Mijn zus is daar,’ zei ik en ik keek naar mijn handen. Ze waren aan het trillen. ‘Ze is op die plek.’

Dag knikte. Hij deed niets om me gerust te stellen en hij zocht niet naar redenen dat het wel goed zou komen.

Ik waardeerde dat.

Ons konvooi stopte een kilometer buiten het dorp en we stapten uit. De kapitein was daar ergens en gaf bevelen, maar ik luisterde amper. Ik vond Colchester tussen de mannen en nam hem apart.

‘Morgan is daar,’ zei ik.

Hij stapte naar achteren en keek me in de ogen. ‘Wat?’

‘Ze is daar. In het dorp.’

Colchesters stem was scherp. ‘Waarom?’

Ik had geen idee waarom, maar dat maakte me pissig. ‘Ze was het beu om op jou te wachten, dus ze wilde de kerk gaan bekijken.’

Ik dempte mijn stem tot een zacht gemompel en hoopte half dat hij niet zou horen wat ik ging zeggen en half hoopte ik van wel. ‘Als je nou met haar had gepraat in plaats van haar te negeren, dan zou ze al naar huis zijn gegaan. Dan zou ze veilig zijn.’ Het was niet eerlijk. Ik wist dat het niet eerlijk was, maar ik moest iemand de schuld geven. Ik moest iemand pijn doen.

Ik voelde me rot op het moment dat ik het deed. Het was niet de schuld van Colchester. Niets hiervan was zijn schuld.

‘We doen alles wat we kunnen,’ beloofde hij kalm en vriendelijk ondanks mijn lullige uitbarsting. ‘Ik meen het, Embry. Ik doe alles wat ik kan om haar te redden.’

Dat hij mijn voornaam gebruikte, kalmeerde me genoeg om een stap achteruit te zetten en te doen alsof ik luisterde naar de strategie van de kapitein. *Embry*. Het klonk zo raar op zijn lippen. Twee warme lettergrepen die onderbroken werden door het geknal en gebrul achter ons in het dorp dat in brand stond.

Was ik op dat moment een slechte broer omdat ik liever wachtte met naar Morgan gaan zodat ik hem mijn naam nog een keer kon horen zeggen?

Trouwens... geef daar maar geen antwoord op.

De kapitein was klaar met het geven van de bevelen. Onze drie pelotons gingen uit elkaar en baanden zich via verschillende routes een weg door het dorp. Ik noem het wel een dorp, maar er was op dat moment niets herkenbaars meer van over. In de straten lag zo veel puin dat ik niet eens kon zeggen of het een weg was geweest of een rij huizen. Overal was vuur. Het was hectisch maar ook bijna vrolijk, alsof we in een blij, oversekst, heidens ritueel liepen in plaats van een oorlogsgebied. En de kogels kwamen overal vandaan, snel, knallend en chaotisch.

We waren er nog niet eens vijf minuten toen de kapitein al door de radio te horen was. ‘Ik heb nieuwe informatie,’ schreeuwde hij. ‘Er ligt een gestrande boot op het meer met kinderen erop. Wie is het dichtstbij?’

‘Dat ben ik,’ antwoordde Colchester. ‘We gaan nu.’

‘En de kerk,’ zei de kapitein. ‘De volwassenen van het dorp zijn opgesloten in de kerk. Zorg zo snel mogelijk voor de boot en kom dan naar de kerk, Colchester. Ik denk dat de boot een afleiding is.’

De kerk. Morgan.

Ik stuurde mijn mannen de hoek om en terwijl we vuur uitwisselden met een aantal separatisten aan de overkant van de straat, keek ik naar de gebouwen om te ontdekken waar de kerk was. En terwijl ik dat deed, was er een enorme explosie. Een explosie zo groot dat ik bijna omver werd geslagen. Het was in de buurt van ons konvooi, waar de kapitein was. Ik staarde naar de wolk van stof en rook die aan de rand van het dorp opsteeg en mijn hart zonk in mijn schoenen.

Colchester vloekte hevig door de radio heen. ‘Vier van mijn mannen zijn uitgeschakeld. De boot staat in brand. Ik zie de kinderen zwaaien om hulp. Kapitein, we gaan erheen maar we hebben misschien hulp nodig. Kapitein? Kapitein?’

Er kwam geen antwoord.

‘Iemand?’ vroeg Colchester. ‘We hebben hier nú meer hulp nodig!’

Het was alsof er niemand meer over was. Niemand anders dan ik en mijn mannen. Maar Morgan...

Ik greep de radio hard vast en drukte op de knop. ‘We zijn hier, luitenant Colchester. We kunnen naar je toe komen... maar de kerk is ook belangrijk.’

Er was een korte pauze. ‘Ik weet het, luitenant.’

Ik sloot mijn ogen en zuchtte diep. ‘Wat wil je dat we doen?’

‘Er zijn nu geen goede keuzes. Geen enkele keus is goed. Begrijp je dat?’

Het voelde alsof hij me iets anders vroeg, me iets anders probeerde te vertellen en ik begreep het. Ik haatte het, maar ik begreep het. We hadden een taak te doen. Eén taak eigenlijk en dat was het beschermen van de burgers. En op de gecompliceerde schaal van het menselijk leven waren de kinderen belangrijker. Zelfs ik begreep dat.

‘Ik begrijp het, Colchester.’

‘Goed. Jij bent het dichtst bij de kerk. Stuur er vier mannen heen en de rest hierheen. Ik laat het aan jou over waar jij heen gaat.’

Met een laatste blik op de straat, drukte ik mijn radio in. ‘Ik kom jouw kant op.’

Ik heb nooit spijt gehad van mijn keuze. Die kinderen waren dood gegaan als wij er niet geweest waren. We waren met z’n negenen en we waren alle negen nodig om twee boten te vorderen en de kinderen van dat toekomstige crematorium te halen. Wat de gevolgen ook mochten zijn, ik wist dat wat ik had gedaan het juiste was. Logisch. Moreel.

Maar emotioneel? In die leegte in mijn borst waar mijn demonen leefden, waar ze zich hadden genesteld en me de wrede, gemene waarheid over mezelf vertelden? Die demonen vertelden me dat ik Colchester had verkozen boven Morgan. Dat ik naar hem toe ging in plaats van dat ik haar ging redden. En hoewel ik nooit echt spijt had gehad van wat ik had gedaan, was ik er wel dichtbij toen we door het dorp naar de kerk renden en ik zag dat vier van mijn mannen dood naast het brandende gebouw lagen. Nadat ik de brandende deuren van de kerk had opengetrapt, vond ik Morgan. Ze zat onder het bloed en was bijna gestikt onder twee andere lichamen. Ik haalde de lijken van haar af en Colchester tilde haar tengere lichaam op. Hij droeg haar door de verstikkende rook naar buiten. In het ziekenhuis in Lviv zat ik naast haar en luisterde naar de dokters die me vertelden dat ze nooit meer volledig haar schouder zou kunnen bewegen.

Tijdens die momenten voelde ik iets dat dicht bij spijt in de buurt kwam, alsof de schuld een vorm zou aannemen en fysiek zijn gekartelde vingers naar me kon uitsteken.

Voordat Morgan werd ontslagen, tijdens de laatste nacht in Lviv, keek ze me recht aan en zei ze: ‘Ik zal je nooit vergeven. En Maxen ook niet.’

‘Je kan me haten zoveel als je wilt,’ zei ik vermoeid. ‘Maar haat Colchester niet. Hij verdient het niet.’

‘Ik haat hem niet,’ zei ze en ze wendde haar blik naar de afgebladderde beige muur tegenover het bed. Door het dunne gordijn dat haar deel van de kamer afscheidde van de persoon met wie ze de ruimte deelde, hoorde ik gehoest. Vervolgens hoorde ik een aantal zachte woorden in het Oekraïens. ‘Ik kan weigeren hem te vergeven en hem alsnog niet haten.’

‘Morgan. Je weet dat de dokters je niet alles hebben verteld toen je wakker werd. De kinderen...’

‘Ja,’ snauwde ze ineens. ‘De kinderen. Je hoeft het me niet nog een keer uit te leggen.’

‘Jij zou hetzelfde gedaan hebben.’

Ze sloot haar ogen. ‘Je hebt geen idee wat ik gedaan zou hebben. Dat kan je onmogelijk weten.’

‘We zijn misschien niet biologisch familie van elkaar, maar we zijn allebei opgevoed door Vivienne Moore. Je zou datgene gedaan hebben wat op papier de beste optie leek. De keuze die goed zou klinken in je memoires.’

‘Is dat waarom je het hebt gedaan? Om goed te lijken in de geschiedenisboeken?’

Ik dacht aan de kinderen die we van de boot hadden gehaald. Aan hun paniekerige gezichten en kreten. Ik dacht aan Colchester die in het Oekraïens met hen sprak. *Vy v bezpetsi, vy v bezpetsi.*

Je bent veilig. Je bent veilig.

Ik dacht aan mijn naam uit zijn mond. Zijn lippen en tong en keel die de geluiden maakten die uniek voor mij waren.

‘Er waren andere redenen,’ gaf ik toe.

‘Heb je ineens een geweten? Is dat het?’

‘Ik heb altijd een geweten gehad,’ informeerde ik haar. Ik grijnsde, ook al had ze haar ogen gesloten en kon ze me niet zien. ‘Ik ben alleen heel goed in het negeren ervan.’

Ze hoorde de grijns in mijn stem en vocht tegen haar eigen grijns. ‘Je bent onverbeterlijk.’

‘Ik zal je nooit dwingen om me te vergeven.’

‘Embry,’ zei ze. Ze deed haar ogen open en keek me weer aan. ‘Voordat ik naar huis ga, wilde ik je vertellen...’ Ze stopte en liet haar ogen naar het plafond glijden. Haar tanden drukten in haar onderlip. Ze wreef met een vinger langs haar voorhoofd en even leek ze zo erg op Colchester dat het me overdonderde. Ineens liet ze haar hand vallen en zuchtte alsof ze zich bedacht had.

‘Wees voorzichtig rond Maxen,’ zei ze uiteindelijk. ‘Hij is niet de man die je denkt dat hij is.’

‘Je hoeft niet zo omslachtig te zijn, Morgan. Ik zag hoe je lichaam eruitzag na een week met hem.’

Ze beet opnieuw op haar lip. ‘Ik kon zien wat hij was. Wat hij is, bedoel ik. Ik zie wat hij is, omdat ik net als hij ben als het gaat om wat ik wil. En waar ik van hou. Maar Embry... jij bent niet zo.’

‘Hoe niet? Dat ik niet geslagen wil worden?’

Ze rolde met haar ogen en heel even leek ze weer een tiener. De bazige zus die me stoorde terwijl ik televisie probeerde te kijken.

‘Het is veel meer dan alleen slaan, weet je.’ Haar uitdrukking veranderde. ‘Hij wil niet alleen je lichaam. Hij wil je geest, je gedachten en je hart. Je volledige overgave. Dat is meer dan alleen speels slaan. Het is macht, pijn en controle. Hij kan misschien wel zonder leven, maar zelfs als hij dat kon, dan zou het elke dag aan hem vreten.’

‘En je denkt dat ik dat niet aankan?’

Ze zag er ongelovig uit. ‘Embry. Je bent de meest egoïstische persoon die ik ooit heb ontmoet. Je neemt niets serieus. Het enige wat je wilt, is drinken of neuken. En je bent ook nog eens altijd chagrijnig. Tenminste, als je niet neukt of drinkt. Denk je echt dat jij de persoon bent die Maxens verlangens aankan? Je kan niet eens je eigen verlangens aan!’

Ze had een punt. Een paar goede punten. Ik kon me niet voorstellen dat ik iemand toestond om me te slaan. Of om de leiding te nemen in bed. Ik was emotioneel veel te erg verkloot om zelfs maar te spelen met het idee om mijn emoties aan iemand anders te geven.

‘Hoe weet je alles over die kinky shit?’ vroeg ik mijn stiefzus. ‘Je weet er veel te veel van.’

Ze trok een wenkbrauw omhoog. ‘Wil je daar echt een antwoord op?’

Ik dacht er even over na en zei snel: ‘Weet je wat? Doe maar niet.’

Ze lachte.

Ik stond op. ‘Ik moet maar eens gaan. Weet je zeker dat je het goed vindt om het ziekenhuis te verlaten?’

‘Ja. Nimue pikt me op en vliegt met me mee.’

Nimue was het jongste zusje van mijn moeder. Ze was dichterbij onze leeftijd dan bij de hare. Ze was een echte quinoa etende, kristallen dragende hippie uit Seattle. Ze bracht luitenant-gouverneur Vivienne Moore elke keer weer in verlegenheid, maar ze was verzorgend, aardig en ook een professor in de sociologie. Dus ze was buitengewoon intelligent. Morgan was in goede handen.

Ik bukte en knuffelde mijn zus zo goed als ik kon in haar ziekenhuisbed en was voorzichtig met haar gewonde schouder. ‘Ik hou van je, zusje.’

‘Ik hou ook van jou, bubbly. Toch vergeef ik je niet.’ Ze trok zich los van de knuffel en keek in mijn ogen toen ze sprak. ‘Vergeet niet wat ik over Colchester heb gezegd. Voor je eigen geluk moet je zo ver mogelijk bij hem vandaan blijven. Zoek een leuk meisje. Misschien een stille blondine die boeken leuk vindt. Dat geeft minder problemen.’

10

Greer

Nu

President Melwas Kocur zit aan de andere kant van de tafel. De tafel is breed genoeg om plaats te bieden aan serveerschalen, bloemen, kaarsen en wijnglazen. Melwas heeft de bedienden bevolen om ons niet te storen terwijl we aan het eten zijn. We bedienen onszelf en ik eet alleen de dingen die hij als eerste heeft gegeten. Ik proef niets van het eten, behalve van de flinterdunne appelschijfjes in de salade. Ze zijn te zuur en ze trekken mijn tong naar boven waardoor ik onnodig moet slikken. Het maakt niet uit hoeveel water ik drink of wat ik eet, de zurige smaak blijft hangen.

Melwas is net zo knap als ik me hem herinner, met blond haar, een sterk gezicht en een brede en gespierde bouw. Hij kleedt zich duidelijk om daarmee te kunnen pronken. Maar van dichtbij is die schoonheid verdwenen. Het komt door de hardheid in zijn ogen. Ze hebben de vlakke kleur van eikels die in de wintermodder zijn geperst. Zijn mond is bijna te smal voor hoe breed zijn kaak is. En zijn handen, die zijn wijnglas pakken en doelloos aan de linnen servetten plukken, zijn zacht.

‘Ga je het niet vragen?’ zegt hij uiteindelijk.

Ik heb niets gezegd sinds we aan tafel zitten, behalve een zacht ‘dank je wel’ toen Melwas me complimenteerde met mijn uiterlijk. Ik wilde zelfs dat eigenlijk niet zeggen, maar ik had besloten om koningin Guinevere te zijn. En dat is wat zij gedaan zou hebben, om te laten zien dat haar persoonlijke integriteit nog intact was en om de toon te zetten voor de komende interacties. Hoe moeilijk ik het ook vind om beleefd te zijn tegen mijn ontvoerder, het is raadzaam om Melwas zo dicht mogelijk bij de grenzen van beleefdheid te houden.

‘Wat?’

Hij gebaart naar de ruimte. ‘Waarom je hier bent. Waarom ik hier ben. Waarom ik je op zo’n manier mee heb laten nemen.’

‘Ik neem aan dat dat een zet is om mijn man uit te dagen,’ zeg ik. Ik klink zoveel kalmer dan ik me voel.

Melwas knikt. ‘Ja, dat is deels de reden. Maar Greer, je kunt de woorden die we in Genève uitgewisseld hebben niet zijn vergeten.’

Op een dag zal ik zien waar de grote held elke avond van geniet.

Ik heb al een tijd geen uitdaging gehad.

Ik herinner me die woorden erg goed. Dat soort bedreigingen blijven je bij, vooral omdat ik de betekenis achter Melwas' woorden ken. Het waren geen holle woorden.

Ik laat mijn handen in mijn schoot vallen zodat het getril me niet kan verraden. Ik hou mijn gezicht in een masker van perfecte kalmte. 'Ik herinner me ze, president Kocur.'

Hij staat op en komt naar mijn kant van de tafel. Hij staat achter me en laat een hand op mijn schouder vallen. Zijn aanraking is bijtend. Ik voel hoe hij mijn huid en mijn kalmte afpelt. Het brandt door mijn vastberadenheid en beleefdheid als een zuur. Van onder mijn wimpers kijk ik de kamer rond. Zijn bewakers zijn discreet opgesteld in de grote kamer. Ik kan profiteren van zijn nabijheid en proberen hem pijn te doen, maar waarschijnlijk word ik snel overweldigd en er is niets om hem pijn mee te doen, behalve een aantal serveerschalen en mijn eigen vuisten.

'Ik wil dat dit voor ons allebei fijn is,' zegt Melwas. Zijn stem wordt zachter en het accent meer uitgesproken. 'Heb je niet van de kleding genoten die ik voor je heb gekocht? De mooie kamer? Mijn vrouw heeft niet eens zulke mooie dingen.'

Hij is van plan me te gaan verkrachten en hij verwacht dat ik het leuk vind? 'De kleren zijn een attent gebaar,' zeg ik. Doordat ik mijn leven lang met diplomaten heb doorgebracht, vind ik de juiste woorden. 'Maar ik weet niet zeker hoe ik me over onze situatie moet voelen.'

'Uiteindelijk overtuig ik je wel.'

'Ik dacht dat je me als een uitdaging wilde. Om mijn geest te breken.'

De hand op mijn schouder knijpt. Hard. 'Ja. Dat wil ik. Weet dit, Greer: als je terugvecht, vind ik het des te leuker.'

'Dus wat wil je nu, president Kocur? Dat ik ervan geniet of dat ik vecht?'

Zijn hand dwaalt van mijn schouder naar de achterkant van mijn nek. Hij grijpt mijn haar vast en de tranen springen in mijn ogen door de pijn in mijn hoofdhuid. 'Dit wordt een compassievolle regeling voor je. Vrouwen als jij houden van ruwheid.' Hij rukt aan mijn haar. 'En mannen als ik houden ervan om die te geven. Er is me verteld over de plekken die mijn mannen op je lichaam hebben gezien toen ze je meenamen. Dus doe niet alsof het wreed gaat zijn als ik samen ben met jou.'

Nog een harde ruk, hard genoeg om me te laten roepen van de pijn. Dan laat hij me los. En als hij weer gaat zitten, lijkt zijn gedrag veranderd te

zijn. Het is een van zijn onvoorspelbare stemmingswisselingen. ‘Het zal goed voor je zijn. Je zult het zien,’ zegt hij ernstig, bijna berouwvol. ‘Je zult zien hoeveel ik bereid ben voor je te doen. Je zult van me genieten als de tijd daar is.’

Ik staar hem aan terwijl hij doorgaat met eten. Ik dwing mijn hartslag om weer normaal te worden en dan realiseer ik me dat Melwas gevaarlijker is dan ik dacht.

Hij is een sadist die denkt dat hij aardig is. Een narcist die denkt dat hij nederig is.

Tenzij ik een manier kan vinden om hem tegen te houden, ben ik volledig overgeleverd aan zijn genade.

‘Zo is het genoeg,’ zegt hij ineens. Hij tikt met zijn knokkels op de tafel en de bedienden verschijnen uit het niets. Ze doen hun best om de tafel snel leeg te maken. Hij staat op en loopt terug naar mijn kant. Hij legt zijn hand om mijn bovenarm en trekt me zo snel overeind dat mijn stoel omvalt. ‘We gaan naar je kamer.’

De angst bonkt in mijn borst terwijl hij me meetrekt om via de trap naar beneden te gaan. Ik realiseer me dat dit het is. Koningin Guinevere heeft gefaald. Ik hoopte dat ik mijn ontvoerder richting beleefdheid kon sturen, maar het is mislukt. Nu heb ik een keuze: toegeven aan de man die me wil verkrachten of terugvechten. Heel even wens ik dat ik iemand anders ben dan Greer Galloway-Colchester. Ik wou dat ik een vechter was; een bokser, agent of soldaat. Ik wou dat ik het soort vrouw was dat pijlen kon schieten of rijken kon vernietigen. Een vrouw die alle manieren kende om mannen als Melwas pijn te doen. Maar dat ben ik niet.

Ik kan alle twaalf veldslagen van koning Arthur noemen. Ik kan Chaucer reciteren uit mijn hoofd. Ik spreek net zo vloeiend Oudengels als een krijger uit het oude koninkrijk Merica. Ik kan politici bespioneren. Ik weet hoe ik van een wetsvoorstel een wet maak. Ik weet hoe ik uitspraken op zo’n manier kan verwoorden dat ze iets betekenen of juist helemaal niks. Ik kan macht uitoefenen op dertig studenten in een klas. Ik kan macht uitoefenen op de pers of in kamers met grote vergadertafels met daaraan wetgevers met stalen gezichten. Ik ben getraind om dat allemaal te doen sinds mijn geboorte. Maar hier? Tegen iemand die me lichamelijk letsel zal toebrengen? Die bewakers heeft met geweren en wapenstokken?

Ik weet niet wat voor macht ik hier zou kunnen uitoefenen.

We komen bij de deur naar mijn kamer en ik zie dat Melwas' mannen klaarstaan achter ons. Ik doe een berekenende gok.

'Alsjeblieft,' zeg ik zachtjes. 'Ik wil dat het alleen wij tweeën is.' Ik laat genoeg wanhoop doorklinken in mijn woorden om ze een beetje te laten trillen. Laat hem maar denken dat het opwindend is.

Dat doet hij. Hij likt zijn lippen, staart naar mijn gezicht en dan naar mijn borsten waar de rode zijde maar net overheen valt.

'Blijf hier,' beveelt Melwas zijn mannen en dan duwt hij me de kamer in. Hij sluit de deur achter zich en trekt zijn jasje uit. Hij gooit het op de grond en begint aan zijn manchetknopen.

Even kijk ik toe, gedesoriënteerd. Hoe vaak heb ik Ash dat wel niet zien doen? Hoe hij zijn manchetknopen losmaakte en zijn dasspeld losschoof. En hoe zijn onderarmen zich aanspannen terwijl hij zijn mouwen oprolde. Hoe kunnen twee mannen zoveel dezelfde ingrediënten hebben en toch zo anders zijn?

Ik loop naar het grote raam en staar naar buiten. Het wordt donker en ik leg mijn voorhoofd tegen het glas. Ik ben zo moe en de hoofdpijn baant zich een weg door mijn hersenen. Ik kan die appels nog steeds proeven.

Maar dit is mijn kans. Ik ben opgesloten met Melwas zonder zijn bewaking. Ik weet niet wat mijn plan is nadat ik hem heb onderworpen – als ik dat überhaupt wel kan – maar dit is de beste kans die ik heb.

Hij wil je misschien wel vastbinden, denk ik. Je moet het doen voordat dat gebeurt.

De mouwen zijn opgerold en Melwas komt naar me toe. Hij drukt mijn lichaam tegen het koude glas met het zijne. Elke centimeter van mij, elke hoek en ronding van mijn huid zit vol met walging. Mijn lichaam is vol met nee, alsof nee een emotie is of een lichamelijke reactie. Maar ik verberg het, ik weersta de neiging om te huiveren of hem weg te duwen omdat ik dankzij een zelfverdedigingsles op college weet dat timing alles is. Eerst de ogen, dan een knie in het kruis en een knie tegen het hoofd. Ik kan dat. Ogen, lies, hoofd.

Ogen, lies en hoofd.

Eén, twee, drie. Zo makkelijk is het.

Melwas legt zijn hand rond mijn keel en zijn andere hand glijdt over de zijde naar mijn buik en dan verder naar beneden waar hij zijn hand om mijn schaambeen legt. Hij pakt me hard en pijnlijk vast. Ik kan de schaamte en

angst die door me heen gaan niet helpen. De tranen springen in mijn ogen. Ik wil dit niet. Ik wil dit niet. Ik wil dit niet.

Ogen, lies en hoofd. De koningin in mijn hoofd herinnert me eraan. *Even geduld nog.*

Maar nog langer wachten is het ergste wat ik me kan voorstellen. Ik sta stil terwijl Melwas dingen in mijn oor fluistert die ik nooit meer weg kan wassen uit mijn brein. Walgelijke leugens die niet minder verraderlijk zijn omdat ze zo walgelijk zijn. Dat ik dit wil. Dat hij me een plezier doet. Dat vrouwen zoals ik – vrouwen die zich graag overgeven aan controle – graag genomen willen worden met geweld.

Ik haat het. Ik haat het allemaal zo erg. Ik haat de leugens. Ik haat de harde en pijnlijke hand die in mijn huid knijpt terwijl hij het zegt. Ik haat de manier waarop zijn leugens aansluiten bij mijn donkerste angsten: dat er inderdaad iets mis met me is en met de manier waarop ik seks wil.

Ik weet dat het leugens zijn. Hoe mijn lichaam nu reageert – met angst en afkeer – is daar het bewijs van. En die zekerheid geeft me het geduld om nog iets langer te wachten, tot zijn grip losser wordt en hij zijn hand van mijn geslachtsdelen haalt om zijn riem los te maken.

Nu.

Ik bereid me erop voor om me om te draaien en druk mijn vingertoppen tegen elkaar aan. Ik ben klaar om ze in zijn eikelkleurige ogen te steken, maar dan wordt er op de deur geklopt.

Melwas gromt en vloekt iets in het Oekraïens.

Niet-Daryl geeft antwoord door de deur en klinkt verontschuldigend en dringend.

Fuck.

‘Fuck,’ echoot Melwas mijn gedachte. Hij haalt zijn hand van mijn keel af en loopt naar de deur. Ik draai me om zodat ik hem kan volgen met mijn ogen. Mijn lichaam is nog steeds gespannen en mijn handen zijn nog steeds wapens.

Melwas praat een paar minuten met niet-Daryl, schudt zijn hoofd en knijpt zijn ogen tot spleetjes. Dan lijkt hij tot een besluit te komen. ‘Het spijt me zeer,’ zegt hij. ‘Maar ik moet onze avond onderbreken. Er wachten wat zaken waar ik persoonlijk voor moet zorgen.’ Hij steekt zijn hand uit om over mijn haar te wrijven en ik trek me terug. Ik hoor niet-Daryl een geluid maken vanuit de deuropening.

Melwas fronst. 'Misschien is het goed voor je om na te denken over de dingen waar we het over hebben gehad.' Hij knikt naar niet-Daryl en twee andere mannen in de gang. Voordat ik iets kan doen word ik vastgebonden en met een prop in mijn mond achteloos op het bed gegooid.

'Ik zal je niet blinddoeken,' zegt Melwas vriendelijk. Hij heeft weer zo'n stemmingswisseling. 'Ik zal de lichten uitdoen zodat je door het raam de sterren kan zien. Ze zijn erg mooi in de bergen.' Hij gaat met een hand over mijn buik heen en pakt mijn borst vast. 'Ik hoop dat ik vanavond terug kan zijn. En anders morgen.'

Dan laten hij en zijn mannen me alleen. De deur wordt vanaf de buitenkant op slot gedaan. En eindelijk sta ik mezelf toe om te huilen.

OceanofPDF.com

11

Embry

Nu

Ik kijk hoe Melwas met zijn grote hand het haar van Greer vastpakt en haar hoofd naar achteren trekt. Haar keel komt bloot te liggen en ik spring overeind. Een grom is te horen in mijn borst.

Wu trekt me met een sis omlaag. ‘Blijf laag, anders worden we gezien.’

Ik hurk weer neer naast Wu en Gareth. Mijn bloed kookt. Ik breng de verrekijker naar mijn gezicht en richt hem weer op het raam van het gebouw. Ik zie haar lieve mond opengaan voor een pijnlijke kreet als hij weer aan haar haar trekt. Ik voel Wu’s vingers in mijn arm grijpen.

‘Wácht,’ zegt Wu, maar ik wil niet wachten. Het was al moeilijk genoeg om stil te blijven zitten in het vliegtuig naar Polen. En moeilijk genoeg om helder van geest te blijven toen we Karpatië in reden. We reden over heuvels en karrensporen in die jeep die we gehuurd hadden om de onervaren grenscontroles van Karpatië te vermijden. Het was moeilijk om de tijd te nemen om het huis te verkennen. Moeilijk om onze weg te vinden langs de steile rotsen en dikke bomen om daarna over het eerste hek te klimmen. Het was moeilijk om te stoppen en te wachten als er drones overvlogen. En op het moment dat we eindelijk in staat zijn om het huis in de gaten te houden, zie ik Greer mishandeld worden door dat monster?

Ik kan niet veel langer meer wachten.

Gelukkig laat Melwas Greer los en ik kan weer ademen. Ik kan weer nadenken.

‘Er is een dienstingang op de begane grond. Het is de kant die het dichtstbij is voor ons,’ zegt Gareth. ‘Alleen een slot en geen bewaking.’

‘Misschien zijn er camera’s of bewegingssensoren,’ zegt Wu.

‘Dus we gaan als er daar iets anders beweegt,’ zeg ik terwijl ik met mijn verrekijker naar de weg kijk. ‘De inbraak in zijn huis moet nu elk moment gebeuren.’ Gareth had een list geregeld tijdens onze rit hiernaartoe. Een inbraak in zijn presidentiële paleis in de hoofdstad van Karpatië, als afleiding. Het is een paar uur rijden vanaf hier. We hoopten dat het genoeg was om Melwas hier weg te lokken. Of in ieder geval een groot deel van zijn team.

Een geluid van Gareth zorgt ervoor dat ik opnieuw met mijn verrekijker naar het huis kijk. Ik zie dat het licht beneden aangaat. Melwas en Greer

zijn alleen en hij trekt zijn jas uit.

‘Klootzak,’ vloek ik. Ik vermoord hem. Ik zweer dat ik hem vermoord als hij haar verkracht.

Verkrachting.

God, dat woord. Het hing als een mist over de Karpatische heuvels tijdens de oorlog. Het seksuele geweld was constant aanwezig in de steden en dorpen die Melwas had opgeëist. De gezichten van die vrouwen... sommigen hadden nog maar net hun kindertijd achter zich gelaten. Ze waren vuil, hadden betraande gezichten en een lege blik. We gingen erheen en zorgden voor medische hulp. We verzekerden hun dat ze veilig waren, maar ze waren alsnog bang voor ons en krompen ineem bij het horen van onze mannenstemmen. Ash en ik hadden om die reden van seksueel geweld een belangrijk onderdeel van onze campagne gemaakt. Voor alle vrouwen voor wie we te laat waren geweest.

Het zal niet te laat zijn voor Greer.

Greers gezicht is bijna net zo leeg als de gezichten uit de oorlog. Haar voorhoofd is tegen het glas aan gedrukt en ik zie dat ze langzaam ademt, alsof ze zichzelf eraan moet herinneren hoe ze moet ademen, hoe haar lichaam werkt.

Dan raakt hij haar opnieuw aan. Een hand op haar keel en de andere op haar poes. Hij knijpt en een traan glipt onder haar donkere en lange wimpers vandaan.

Ik sta al voordat Wu me kan tegenhouden. Ik verlaat de schaduw van de bomen en loop richting de hut. Ik ben bijna bij de deur van de dienstingang en dan heeft hij me ingehaald. ‘Wat de fuck denk je dat je aan het doen bent?’ vraagt hij op een zachte toon. ‘Wat is er gebeurd met het plan?’

‘Fuck het plan,’ snauw ik. ‘Ik ga naar binnen voordat hij haar pijn doet.’

‘Jezelf laten vermoorden gaat niet helpen...’

‘Mannen.’ Gareths stem komt binnen via het oortje. ‘Melwas gaat weg.’

‘Wat?’ vraag ik.

‘Hij verlaat de kamer. Ze hebben haar vastgebonden met tape en een prop in haar mond gedaan. Ze hebben de lichten uitgedaan. Hij gaat nu naar boven met zijn mannen... Het lijkt erop dat ze via de voordeur weggaan. Misschien hebben ze gehoord over onze afleiding in de hoofdstad.’

We horen een auto starten. Dan een tweede en een derde. Daarna het geluid van banden die over takken en steentjes heen gaan.

‘Hoeveel mannen blijven er achter, voor zover je kan zien?’ vraag ik Gareth.

‘Eén bij de voordeur,’ antwoordt ze. ‘Ik denk dat er eentje is achtergelaten bij de deur van mevrouw Colchester.’

Wu kijkt me aan. ‘Twee? Zouden we zoveel geluk hebben?’

‘Als hij denkt dat de omgeving voldoende beveiligd is... Als hij denkt dat wij op geen enkele manier kunnen weten over deze plek...’ Ik sluit mijn ogen even zodat ik kan denken. ‘Ik kan twee mannen wel aan. Jullie tweeën blijven hier, uit het zicht. Als je niets van me hoort of als de first lady en ik niet binnen een uur terug zijn, dan weet je dat je het plan opnieuw moet evalueren.’

‘Net als vroeger, hè?’ zegt Wu, die me een handpistool geeft. Het koele gewicht is bekend maar ook vreemd voor me, alsof het hoort bij een andere man en een ander leven. Even bedenk ik dat de gevangenneming van Greer karma is voor alle dingen die ik heb gedaan, voor al de levens die ik ooit heb genomen in de naam van oorlog, vrijheid en loyaliteit.

‘Net als vroeger,’ zeg ik en ik stop het pistool weg. Wu geeft me een geweer aan. Ik mik op het slot van de deur en schiet.

Zo stil mogelijk schakelde ik de eerste man bij de deur uit. Een stil gevecht waarin ik hem wurgde totdat zijn armen slap werden. Ik doodde hem niet eens, al was er een deel in me dat jeukte om dat wel te doen. Dat deel jeukte om iedereen te doden die mee had gedaan met dit plan om Greer pijn te doen. Ik hield mezelf niet tegen vanwege de gedachte dat het fout was, maar omdat Ash het niet zou willen. Niet alleen zou het onze situatie nog slechter maken als we gesnapt werden, maar Ash haatte het om levens te nemen. Hij haatte het.

En ik haatte het gevoel dat daarna kwam. Het schuldgevoel en de ellende na de strijd. Ik had er geen behoefte aan om dat gevoel nog eens mee te maken na al die jaren, dus ik had de man gewoon gewurgd totdat hij bewusteloos was. Ik had zijn mond dichtgeplakt en zijn handen vastgemaakt met tiewraps en tape die ik voor dat doel bij me had.

En nu sta ik vlak bij Greers deur te wachten tot de tweede man dichterbij komt... nog iets dichterbij... totdat ik zijn adem kan horen in het hoekje waar ik mezelf verberg. Ik geef hem dezelfde behandeling als de eerste. Nadat ik klaar met hem ben, kom ik in de verleiding om meteen Greers kamer in te duiken, maar ik dwing mezelf voorzichtig te zijn. Ik

doorzoek de andere verdiepingen en de andere kamers en dat bevestigt mijn gedachte dat er geen andere spierbundels op de loer liggen.

‘Niemand meer in het huis,’ vertel ik Gareth en Wu door de kleine microfoon van mijn oortje. ‘De twee bewakers zijn allebei uitgeschakeld. Ik ga nu naar binnen voor mevrouw Colchester.’

‘Begrepen,’ zegt Wu. ‘Gareth en ik gaan terug naar de poort bij de ingang van het pand om te controleren of daar bewakers zijn en om waar mogelijk de beveiligingssystemen uit te schakelen. We geven je een seintje als er een verandering is of als Melwas terugkeert. Anders wachten we op ons ontmoetingspunt net buiten het hek.’

Ik klik het microfoontje uit en ga terug naar de tweede verdieping, naar de verdieping waar Greer zit. Ik merk dat mijn handen trillen als ik het nachtslot openschuif en de deur opendoet, terwijl ze eerder zo stabiel waren. Stabiel met het pistool en stabiel toen ik met de mannen vocht.

Ik denk dat het adrenaline of opluchting is. Ik denk dat het liefde is.

De deur gaat open en een lange rechthoek van licht glijdt de kamer in. Het duurt even voordat mijn ogen zijn aangepast en om het grote hemelbed te zien en de slanke vorm die erop ligt. Net als ik de zijde en haar bleke haar registreer, draait Greer mijn kant op, uit het donker in het licht.

Ze krimpt ineen door het felle licht, maar ze zegt niets. Het schiet me te binnen dat haar mond dichtgeplakt is. Ze is dichtgeplakt en vastgebonden. De grijze ducttape valt uit de toon bij al die rode zijde.

Uit de toon... maar toch ook aangenaam.

Wat er daarna gebeurt duurt slechts een of twee seconden, zo kort als een hartslag, een oogwenk. Ik stap naar voren, klaar om iets te zeggen en om haar los te maken, klaar om haar vast te houden en om deze nachtmerrie van haar af te vegen. Maar als ik dat doe, valt mijn schaduw over haar lichaam.

Daar is Greer, en haar ogen gaan eindelijk open om me te zien. Maar haar eerste uitdrukking is niet verwelkomend of opgelucht. Wat ik zie is paniek. Ze beweegt alsof ze afstand tussen ons wil creëren. Er komt een hartverscheurend geluid uit haar. Ze huilt en haar kreten worden gedempt door de prop in haar mond. Ik realiseer me dat ze mijn gezicht niet kan zien. Ik ben een mannelijk silhouet dat in het donker naar haar toe komt.

Daar is Greer, met mijn schaduw op haar huid alsof ik haar eigenaar ben.

Ik voel een schok alsof ik een batterij aanraak met mijn tong. Een smaak van metaal overspoelt mijn mond terwijl er duizend verschrikkelijke, wrede en onuitsprekbare dingen door mijn hoofd gaan. Mijn hart slaat snel en mijn vingers jeuken. Hitte pulseert bij mijn ruggengraat en fuck, ik kan het voelen.

Deze... drang. De drang om te nemen. Om pijn te doen. Om haar in deze staat te houden, gebonden en hulpeloos.

Om haar lichaam open te voelen gaan voor mijn controle. Voor mijn knepen, mijn penetratie en mijn schending. En alleen al dat idee, de mogelijkheden die gevangen zijn in dat ene beeld van mijn schaduw op haar lichaam...

Ik ben hard. Ik ben er rusteloos van. Mijn lul verlangt ernaar.

Wat gebeurt er met me? Dit is niet de echte ik. Ik heb al lang geleden geaccepteerd dat ik een man ben die niet uitgesproken dominant of onderdanig is... Ook al ben ik verliefd op zowel een dominante als een onderdanige. Maar ik heb Ash van me laten houden en hij heeft me genomen als zijn krachtigste, meest volledige zelf. En dat waren de eerlijkste en beste momenten die ik ooit gekend heb. Ik heb ook mijn lichaam over dat van Greer gehouden toen ze vertelde dat ze maagd was. Ik genoot van elk moment dat ik haar neukte. Ik genoot van het bloed, van haar gejammer van de pijn en van de kronkelende orgasmes die ik steeds opnieuw uit haar lichaam haalde.

Misschien ben ik wél zo. Ik kan me alleen onderwerpen aan Ash na nederlaag en strijd... Misschien kan ik me ook alleen maar dominant voelen in dezelfde situaties.

Al die gedachten vinden plaats in de tijd die het Greer kost om me eindelijk te herkennen. Haar ogen worden groot en haar tranen zijn niet meer van angst maar van opluchting. Het verbreekt de betovering een beetje en het geeft me de kracht om naar haar toe te gaan. Ik druk mijn hand tegen haar gezicht en trek de prop uit haar mond. Ik denk aan Ash die zegt *vy u bezpetsi – je bent veilig*. Hij zei dat tegen de mensen die hij tijdens de oorlog redde. Ik kan het niet tegen Greer zeggen. Hoe kan ik dat als ik nog brand van lust door de aanblik dat ze juist níét veilig is?

‘Ben je oké?’ vraag ik zachtjes.

‘Nee,’ snikt ze. Ze ademt in tussen haar droge lippen door. ‘Ik dacht dat je... Hij zou terugkomen en ik dacht...’

Haar tranen raken iets diep binnen in mij. Ze trekken ergens aan waardoor ik voel dat ik haar moet kalmeren en beschermen. En dat ik moet vernietigen wat haar pijn zou gaan doen.

Ze trekken ook aan iets dat veel donkerder is.

‘Greer, het is oké. Je hoeft niet te huilen,’ ga ik verder. ‘Alsjeblieft, liefje.’

‘Ik moet wel huilen,’ zegt ze. Haar stem is fel, luid en kwetsbaar. ‘Dat moet ik wel, dat moet ik wel. Hij raakte me aan, Embry. Hij wilde... hij ging me...’ Haar woorden veranderen in meer tranen. Ik probeer haar te kalmeren en haar gerust te stellen.

‘Melwas is van het terrein af,’ zeg ik. Ik richt mijn aandacht op haar polsen. Ze hebben de tape te strak aangetrokken waardoor haar vingers donkerrood zijn. Ze voelen koel aan tegen mijn handpalm. ‘Ik heb de bewakers uitgeschakeld. Er wachten mensen op ons buiten het hek. We hoeven alleen nog maar naar huis te gaan. Je bent nu veilig en we zijn bijna thuis.’

Ze rukt haar handen met kracht uit de mijne en ik ben overdonderd. Overdonderd en bang. Dit is mijn Greer, mijn stille professor. Mijn gereserveerde en sobere politieke prinses. Ik heb haar nog nooit zo gezien, zo hevig en onsamenvattend. Het maakt me bang. Het zorgt ervoor dat ik Melwas met mijn blote handen wil castreren. Het zorgt ervoor dat ik haar wil neuken.

‘Greer,’ zeg ik en ik leg mijn handen boven op die van haar. Het meest verachtelijke deel in mezelf probeer ik naar beneden te duwen. ‘Het is nu voorbij. Ik ben hier en we halen je hier weg...’

‘Wat zou hij hebben gedaan als je niet was gekomen?’ vraagt ze met die kwetsbare en wilde stem. Ze kijkt naar me op. ‘Wat zou hij hebben gedaan als hij de kans had gehad?’

De vraag is te gevaarlijk en veel te dichtbij. Ik ben dankbaar dat de donkere kamer mijn gezicht en lichaam verbergt. ‘Het maakt niet uit, engel. Hij kan het niet meer doen.’

‘Het maakt wel uit,’ zegt ze. ‘Dat doet het wel. Hij raakte me aan en zei dingen tegen me. Ik kan hem nog steeds voelen. Zijn handen en zijn erectie die tegen me aan drukte. Zijn stem in mijn oor.’ Ze slikt en de volgende woorden klinken trillerig en zwak. ‘Het is alsof hij een vloek over me uitsprak en die is niet minder krachtig ook al is die nog niet voltooid.’

‘Het is wél voltooid,’ beloof ik haar. ‘We zijn dicht bij veiligheid.’

‘Ik voelde me zo hulpeloos,’ gaat ze door. De tranen lekken nog steeds uit haar lieve, zilveren ogen. ‘Er was niets dat ik kon doen. Niets dat ik kon zeggen. Geen manier om hem te laten stoppen. Ik ging terugvechten voordat hij wegging. Maar zelfs als ik dat had gedaan dan waren al die mannen buiten er nog...’

Ze rilt. Hard. Ik haat mezelf dat die rillingen tegelijkertijd mijn hart breken en mijn lul laten kloppen.

‘Hoe kan ik hier op deze manier weggaan? Hier weggaan met al deze gevoelens en de gedachtes die hij in mijn hoofd heeft gestopt?’

‘We praten met Ash,’ zeg ik een beetje wild. *Laat me dit niet doen. Laat me deze vragen niet beantwoorden.*

‘Ash is hier niet,’ zegt ze. Haar lichaam buigt een klein beetje, door onrust of frustratie en de zijde trekt zich strak langs de lijnen van haar lichaam.

Ik kreun door de aanblik en draai me van het bed weg. Ze steekt haar vastgebonden handen naar me uit en pakt er één van mij vast.

‘Wees Ash voor me,’ smeekt ze. Haar ogen zijn groot en in het donker zijn ze zilverkleurig als de maan. Het licht valt op de opdrogende tranen op haar gezicht. Even ben ik terug in het verleden. In het door de maan verlichte Karpatische bos met mijn schouder en kuit opengereten door de kogels en met Ash die om me heen loopt als een hongerige wolf.

‘Je denkt dat je me dat wil geven?’ had Ash gevraagd.

‘Nee. Ik wil dat je het neemt,’ had ik gezegd.

Mijn stem wordt scherp en ik antwoord Greer. ‘Wat?’

Ik voel haar koele vingertoppen langs de zijkant van mijn pols. ‘Als je niet voor mij wilt zorgen, doe dan alsof je Ash bent,’ zegt ze. ‘Hij zou het doen.’

‘Wát doen?’ Mijn stem is nog steeds scherp maar laag. Ik kan zien hoe haar lichaam erop reageert.

‘Laat me zien wat Melwas met me gedaan zou hebben.’

In haar stem hoor ik de echo’s van een Embry van lang geleden, uit die nacht dat ik Ash smeekte om zijn geweld op mijn lichaam uit te oefenen. Want hij had de ontlasting nodig en ik de nederlaag. Ik moest me zowel levendig als overwonnen voelen. ‘God Greer, dat is... dat is fucked up.’

‘Ik weet dat het dat is.’ De manier waarop ze het zegt, grijpt me. Want het is niet beschaamd. Maar het is ook niet cynisch of emotioneel. Ze zegt het alsof ze iemand om een kus vraagt na een zware dag. Als iemand die

zich nestelt in je armen, op zoek naar comfort. Het is de vrouw van wie ik hou. Ze is verdrietig en bang en bijna ontroostbaar, terwijl emotie haar normaal gesproken nooit lijkt te raken. ‘Kijk er alsjeblieft naar zoals ik. Melwas zou me pijn gaan doen en er was niets waardoor ik het had kunnen tegenhouden. Maar als jij het doet... als jij het doet dan weet ik dat ik het wél kan tegenhouden. Want ik wil het en het zal van mij zijn. Iets waar ik controle over heb. Ik kan...’ Ze zoekt naar woorden terwijl ik zoek naar mijn adem. En naar mijn zelfbeheersing. ‘Ik kan het herschrijven. Het wordt van mij,’ herhaalt ze.

‘Je wilt dat ik doe alsof ik...’ Ik kan de woorden niet zeggen. Ze veranderen in azijn in mijn mond. Ik probeer het nog eens. ‘Je wilt dat ik doe alsof ik Melwas ben?’

‘Doe alsof je Ash bent die doet alsof hij Melwas is... als dat het gemakkelijker maakt.’ Ze sluit haar ogen. ‘Dit is niet gemakkelijk om te vragen, Embry. Maar als ik hier wegga zonder...’

Ik ruk me los uit haar handen en ga naar de deur.

‘Embry?’

Ik doe de deur dicht en duw mijn voorhoofd even tegen het koele hout aan. ‘We moeten snel zijn,’ zeg ik. Ik haat het hoe snel mijn hart klopt van opwindning. Hoe graag mijn lichaam het wil.

‘Ja,’ fluistert ze. Haar stem klinkt net zo gewillig als mijn lichaam. ‘Zo snel als je zelf wilt.’

Je gaat naar de hel, Embry Moore. Niet alleen omdat je dit doet. Maar omdat je het leuk vindt.

Ik wist dat ik een slechte man was, toch? Ik ging sowieso al naar de hel.

Ik klik op de microfoon op mijn schouder en hou mijn voorhoofd nog steeds tegen de deur. ‘Ik heb mevrouw Colchester. Over dertig minuten zijn we op het ontmoetingspunt,’ zeg ik tegen Wu. Hij zegt dat hij me heeft gehoord. Ik klik de microfoon los, haal mijn oortje eruit en draai me naar haar om. Het is bijna helemaal donker met de deur dicht en het enige licht is afkomstig van de maan. Dat soort licht verandert dingen. Het is heksenlicht. Zo noemde mijn tante Nimue het. Het is het soort licht dat nodig is om daden te verrichten die het daglicht niet kunnen verdragen.

De rode zijde van Greers jurk lijkt bijna zwart te zijn, als donker water dat om haar lichaam heen golft. Ik ben zo hard dat het pijn doet en ik zet een stap in haar richting. Ik ben klaar, klaar, klaar en god help me. En dan herinner ik het me. Ik ben nu Ash en niet Embry.

Het is een behoorlijke verantwoordelijkheid om zoveel macht en controle te hebben, en het gewicht van iemands veiligheid én emotionele zuivering. Hoe doet hij het? Hoe houdt hij dat hoekje in zijn geest open voor mededogen en evaluatie terwijl hij zich overgeeft aan het monster binnen in hem? Mijn monster heeft geen hoeken. Mijn monster heeft geen mededogen. Hij heeft alleen behoefte.

Ik trek een mes uit mijn zak. 'Voordat we starten,' zeg ik en ik vecht om mijn stem normaal te houden, 'is er één ding.'

Ze begrijpt dat ik naar haar polsen reik en houdt haar handen voor me omhoog. Ik snij een laag van de tape open en wikkel het af. Ik laat haar haar handen een paar keer strekken totdat de bloedsomloop terug is en dan plak ik de tape opnieuw op, maar deze keer losser. Het is plakkerig genoeg om te blijven zitten en zwak genoeg om los te komen als ze dat nodig heeft.

'Kun je met je vingers knippen als je polsen zijn vastgeplakt?' vraag ik en ik probeer te onthouden wat Ash doet voordat hij ons claimt. Grenzen en *safewords*. Maar bij mij was het nooit zo eenvoudig. Nooit zo veilig. Soms liep ik het kantoor in en werd ik een donkere kamer in getrokken met zijn stropdas in mijn mond zonder dat er iets gezegd werd... En die zomeravonden in Karpatië met een riem tussen mijn tanden zodat de andere soldaten die dertig meter verderop waren, mijn gegrom niet zouden horen terwijl Ash mijn lichaam dieper in het zand drukte...

'Ik kan ermee knippen,' antwoordt Greer en ze trekt me terug uit mijn herinneringen.

'Laat zien.'

Ze laat het zien.

'Ik doe opnieuw de prop in je mond,' informeer ik haar. 'Knip als ik moet stoppen.'

Ze huivert als ik de prop terugdoe en vastmaak. Ik kan haar tranen voelen op haar wangen en in haar satijnen haar, maar nu huilt ze niet meer. Haar ogen zijn groot, gefascineerd, smekend en een beetje nieuwsgierig. Kippenvel bedekt haar huid en ik ga met mijn vingers langs de blootliggende ronding van haar borst zodat ik die kan voelen onder mijn vingertoppen.

En zo verdwijnt de aardige playboy die ik dacht te zijn. Het monster dat ooit het bloed van Greer op zijn dijen had is terug.

Ik beweeg mijn hand naar haar keel en voel hoe het daar vanbinnen beweegt als ze slikt onder mijn handpalm. Ik druk naar beneden en geniet

van haar zachte huid, het gevoel van alle spieren en de aderen onder mijn greep. Een bewegend mozaïek van paniek en begeerte glijdt over haar gezicht net als schaduwen over de bodem van een zwembad.

Ik leun naar beneden en knijp nog steeds in haar keel. In de schaduw kus ik haar gezicht, voorhoofd en de randen van haar mond waar de prop zich bevindt. Dan geef ik toe aan mijn waanzin en bijt haar. Ik bijt in haar wangen, nek, oorlellen en de randen van haar kaak, alsof ze iets is om te consumeren of te gebruiken. Niet iemand om van te houden.

Maar ik hou wél van haar. Ik kan de liefde voelen. Het is net zo aanwezig als het monster. Allemaal één en hetzelfde.

Fuck, ik ben hard.

Ik laat haar keel los en ik hoor haar worstelen om door haar neus te ademen. Ik druk mijn oor tegen haar borst en kan haar hart horen bonzen als de vleugel van een vogel die tegen de binnenkant van haar ribben slaat. Ik bijt in haar borsten. Ik bijt in de onderkant door de zijde van haar jurk heen. Ik bijt in de ontblote huid van de bovenkant. Dan pak ik de jurk met allebei mijn handen vast en scheur hem kapot tot haar middel. Haar tepels zijn zacht en strak. Normaal zijn ze roze maar nu zien ze er donker uit in het maanlicht. Ik zie de rood wordende bijtsporen op haar huid en de aanblik daarvan is als bloed voor een wolf. Een oerdeel in mij gromt van de honger.

Nadat ik mijn shirt heb uitgetrokken, pak ik mijn lul vast terwijl ik ruw in een van haar borsten knijp. Dan maak ik mijn broek los en dat is wanneer ze het doet. Ze beweegt onder me en schopt me in mijn buik. Het beneemt me de adem. Ik ga terug met een gemompelde 'fuck'. Ik ben serieus pissig. Ze probeert ondertussen naar de rand aan het andere eind van het bed te kruipen.

Er is geen gedachte. Geen overweging over wat er hierna gaat gebeuren. Het is puur, ongecontroleerd, mannelijk instinct. Daarom ga ik naar de hel.

Ik spring naar de zijkant van het bed en leg mijn hand op haar bovenarm. Ik ruk haar hard terug en ga schrijlings op haar zitten. Mijn knieën zakken in het matras aan weerskanten van haar kronkelende lichaam. Ik grijp haar gezicht met één hand vast en leun naar beneden. Daarna spreek ik op een lage toon in haar oor.

'Is dit hoe je het wilt?' vraag ik en op dat moment weet ik niet wie ik ben. Of ik Embry, Melwas of Ash ben. Of dat ik Ash ben die doet alsof hij Melwas is. Of dat ik Embry ben die doet alsof hij Ash is. Het enige wat ik

weet is dat ik kwaad en opgewonden ben. De vrouw die ik wil, probeert bij me weg te komen.

Greer houdt zich stil en knippert naar me.

Ik vraag het haar opnieuw. 'Is dit hoe je het wilt, kleine prinses? Want ik ben niet bang om het op deze manier van je te nemen.'

Het is een leugen. Ik ben bang voor mezelf. Ik ben bang voor het monster vanbinnen.

Ze geeft een langzame en doelbewuste knik.

Ik bijt in haar nek en het is hard genoeg om haar te laten gillen. De manier waarop haar kreten klinken door de prop in haar mond, is hypnotiserend. Ik bijt opnieuw terwijl ik nog steeds schrijlings op haar zit en ze begint te spartelen om weg te komen. God, het maakt me nog opgewondener. Ik druk haar armen naar beneden en klem mijn dijen om haar heupen. Bijtend, bijtend en bijtend. Mijn lul is zo hard dat hij zich een weg naar buiten heeft gewerkt langs de tailleband van mijn broek. En terwijl ik met haar worstel, strijkt de zijde van haar jurk er steeds opnieuw tegenaan. De jurk is zacht en warm door haar huid en ik kan niet langer wachten. Ik weet dat Melwas, Ash en het monster in mij dat ook niet zouden doen.

Ik geef een van haar borsten een gemene klap en het lijkt haar te verdoven. En dat is wat ik wil. Het gekronkel stopt en dan gebruik ik haar heupen om haar op haar buik te draaien.

Ze weet wat ik wil en ze kronkelt nog harder. Ze probeert me van haar af te krijgen. Maar ik lach zacht en gemeen in haar oor terwijl ik mijn werk afmaak en de jurk helemaal kapot scheur tot aan de zoom. De geruïneerde zijde ligt in een wirwar rond haar vastgetapete enkels.

Ik schuif mijn broek langs mijn heupen naar beneden. Mijn lul is vrij en dan laat ik mijn hand in dat witgouden haar glijden. Ik ruk haar hoofd naar achter en mijn andere hand slaat met een hard geluid tegen haar kont. Dan ga ik op zoek naar haar poes. Ik vind iets dat Melwas nooit zou kunnen vinden: een kut die gezwollen en gretig is. En kut die heet, glad en nat is. Zo nat dat de buitenste lippen ook nat zijn.

'Ik wist dat je het altijd al wilde,' zeg ik terwijl ik twee ruwe vingers bij haar naar binnen laat glijden. Heel even vergeet ze haar spel en buigt ze zich naar me toe. Ze duwt zichzelf dieper op mijn vingers en rilt als ik ze binnen in haar krul.

Maar ik vergeet ons spel niet. Ik laat haar haar los en leun voorover. Ik trek de prop naar beneden en steek mijn vingers in haar mond, net ver genoeg om het haar ongemakkelijk te maken. Ze probeert weg te komen en ik pak haar weer vast met mijn dijen aan weerszijden van haar heupen.

‘Proef je dat?’ vraag ik en ik druk mijn vingertoppen op haar tong. ‘Dat is de smaak van je poes die ik zo ga neuken.’

Ze bijt op mijn vingers en staart naar me zo goed als ze kan in deze positie op haar buik. Lachend haal ik mijn vingers uit haar mond.

‘Fuck you,’ spuugt ze.

Ik sla opnieuw hard tegen haar billen en ze snikt. ‘Ik ben blij dat je het idee snapt, schatje.’ Met beide handen ga ik langs de rondingen van haar kont. Mijn handpalmen grijpen haar billen vast en duwen ze uit elkaar om die hemelse plek te zien. Ze is zo nat dat ik haar kan ruiken – die geur die zo specifiek is voor vrouwen – en ik laat een laag gegrom horen.

Ik kantel haar heupen met een snelle beweging, steun met een hand bij haar hoofd, grijp mijn pik met mijn vuist en leid hem naar de natte ingang tussen haar benen.

‘Alsjeblieft nee,’ smeekt ze. Ik staar naar haar handen, haar vingers zijn vuisten onder haar kin. Ze knipt niet met haar vingers. ‘Alsjeblieft. Mijn man zal je betalen wat je maar wilt. Alles wat je maar wilt.’

Haar man.

Jaloezie doorboort mijn borst terwijl ik háár doorboor. Echte jaloezie en woede banen zich een weg dit spel in. Mijn brede eikel gaat naar binnen met een krachtige stoot. En net als bij de eerste keer dat we seks hadden, geef ik toe aan de woeste drang om te stoten en binnen te dringen. Te steken en te doorboren. De drang om haar op te eisen.

Ze schreeuwt niet, ze lijkt haar adem te zijn verloren. Haar lippen gaan van elkaar af en haar ogen zijn dicht. Het kippenvel en de rillingen zijn terug.

‘Je man is hier niet,’ fluister ik hardvochtig terwijl ik zo diep ga als ik kan. Het past maar net. Haar enkels zijn nog steeds vastgeplakt en houden haar dijen bij elkaar en fuck, ze is strak en elke centimeter is een nieuw soort hemel die ik nooit eerder heb gevoeld. Maar het kalmeert het monster niet en laat de jaloezie niet weggaan. Het komt niet eens in de buurt.

Want ik zal nooit haar man zijn. Ik zal nooit hebben wat hij heeft. Ik zal nooit die woorden uit Greers mond horen komen en met zekerheid weten dat ze mij bedoelt.

‘Hij is hier niet,’ herhaal ik. Mijn heupen komen tegen haar billen aan. Ik straf haar en ik straf mezelf. ‘Maar je gaat me toch nemen. Je gaat elke centimeter van mij in je voelen. Je zal weten dat je van mij bent.’

OceanofPDF.com

12

Greer

Nu

Ik denk dat ik vergeten ben hoe ik moet ademen. Of hoe ik moet praten. Boven me beweegt Embry als een beest in het donker. Er flitsen herinneringen voorbij van onze eerste en enige nacht samen, van zijn gedachteloze opwindings, zijn blinde behoefte. Maar ik merk dat mijn geest niet ver kan afdwalen uit het heden. Het is alleen het hier en nu, alleen Embry's genadeloze stoten, het bonken van mijn hart en het heerlijke samenknijpen van mijn binnenste. Ik stel me voor dat ik hem daar kan voelen, met het topje van zijn pik zo diep in me dat hij in de bodem van mijn buik zit. Elke ruwe, snijdende stoot van het monster boven me stuurt een sensatie van angstaanjagend genot door mijn lichaam.

Doordat hij zo ruw met me doet, zweet ik. Elke zenuw leeft, leeft, leeft en zingt.

Zijn slanke lichaam vouwt zich nog dichter om het mijne en hij bijt in mijn schouder terwijl hij tegen me aan rijdt, zoals een leeuw met zijn leeuwin doet. De pure, geweldige wreedheid ervan laat me nog dieper gaan naar... nou ja, ik weet niet waarheen. Het is net als de plek waar Ash me heen stuurt met touwen en riemen. Maar Embry neukt me niet zoals Ash zou doen, ook al doen we alsof dat wel is wat hier gebeurt. Ash is berekenend in zijn wreedheid, maar Embry is dat niet. Embry is een slaaf van zijn eigen wrede driften. Verloren in zichzelf op een manier zoals Ash dat nooit zou kunnen.

Dus ik ben echt bang.

Maar dat is wat ik wil. Wat ik nodig heb.

Het lijkt tegenintuïtief, masochistisch zelfs, terwijl ik daar slechts op een oppervlakkige manier mee bezig ben geweest. In plaats daarvan gaf ik meer de voorkeur aan het machtsspel van onderwerping. Maar elke stoot en schaafwond die afkomstig is van een man van wie ik hou en niet van de man die mijn verkrachter zou zijn geweest, neutraliseert de vreselijke realiteit van wat er gebeurd is. Dit bevestigt mijn toestemming en kracht en mijn vermogen om mijn lichaam te geven aan wie ik kies. De pijn gevolgd door de sensatie van genot, dat is allemaal van mij. Het is mijn keuze. Dus dit bed, de plek waar ik verkracht zou zijn, is nu de plek waar mijn keuzes aan me teruggegeven zijn. Het geeft me de bevestiging en de zekerheid dat

ik nog steeds macht heb over het soort seks dat ik wil en dat ik er nog steeds plezier aan kan beleven.

De beet in mijn schouder verandert naar een beet in mijn nek. Een mond komt warm tegen mijn oor aan. ‘Krijgt je man je op deze manier?’ spot Embry. Ik huiver door de woede en jaloezie in zijn stem. Ik heb hem gezegd om Melwas te zijn. Om te doen alsof hij de man is die diep vanbinnen vreselijk jaloers is op Ash. Maar dit klinkt niet als roofdierachtige woede. Dit klinkt echt. En mijn lichaam beweegt van trillend en beangstigend genot in reactie daarop.

‘Ja,’ antwoord ik. Ik prikkel hem, ik weet dat ik dat doe. Maar zijn bezitterigheid en jaloezie zijn zo verslavend. Ik wil meer en ik wil dat hij me ermee verplettert. ‘Ik sta toe dat hij met me doet wat hij wil.’

Zijn sterke handen draaien me op mijn zij. Hij zit op zijn knieën en hij komt weer in me met bittere en wrede stoten. Eén hand graaft in de voorkant van mijn dij, de andere in mijn heup.

‘Kijk me aan,’ zegt Embry ruw. ‘Kijk me aan terwijl ik je poes neuk.’

Niet míj neuken maar mijn poes. Het is een sadistische en hatelijke manier van spreken, alsof ik er niet toe doe. Alsof ik niets voor hem ben. Dat idee zorgt ervoor dat mijn tenen krullen.

‘Je bent ziek,’ zeg ik. Maar mijn stem heeft geen warmte meer. Of eigenlijk heeft die de verkeerde soort hitte. Zijn hand valt naar beneden en knijpt in mijn gezwollen klit. Alle aderen en cellen in mijn lichaam lichten op alsof het Independence Day is.

Ik kreun.

Hij werpt me een koude grijns toe. ‘Nee, schatje. Jij bent ziek.’

‘Dat ben ik,’ zeg ik bijna verwonderd. ‘Ik weet dat ik dat ben.’

Zijn hand is nog steeds bij mijn klit. Hij knijpt er hard in. ‘Dat zijn we allebei.’

Ik weet niet waarom ik het zeg, maar ik doe het. ‘Dat is waarom hij ons leuk vindt.’

We weten allebei over welke hij ik praat. Embry’s heupen vallen stil en zijn vingers ook. Even staren we elkaar aan in het maanlicht met het zweet en de warboel van de schijnverkrachting overal om ons heen. En de gedachte aan Ash is als een geest in de kamer. Op dat moment weet ik dat Embry en ik samen iets hebben dat Ash nooit met een van ons zal hebben. En dat is natuurlijk de ervaring om door hem bemind te worden. Embry en ik delen een geheim pad, een geheime kennis. En de oorzaak is Ash, maar

het bestaat ook zonder hem. Het is een levend iets dat Embry en mij aan elkaar bindt. Het is tot leven gewekt door de kinks en de doodlopende straten in onze geest die ons maken tot de verwrongen en vreemde minnaars die we zijn.

Embry's hoofd gaat omlaag en zijn tanden graven zich in zijn onderlip. Ik vraag me af naar welke doolhof van herinneringen ik hem heb gestuurd en welke beelden en woorden hij op dit moment oproept. Ik herinner me de knappe prins in Chicago met zijn nette schoenen en zorgeloos dure blazer, die me neukte alsof zijn leven ervan afhing.

Ik wil de prins nu niet. Ik wil het monster.

'Kom terug, Embry,' smee ik. 'Ik heb het nodig.'

Hij hoeft me niet te vragen wat ik bedoel. Hij drukt op mijn dij, zodat mijn benen dichter tegen elkaar liggen en mijn poes strakker wordt om zijn lul. Zijn vingers vinden opnieuw mijn klit en hij wrijft niet zachtjes, maar hard, precies met de druk die ik nodig heb om te komen. Het maanlicht stroomt over de gespierde lijnen van zijn romp, over de gespannen spieren van zijn buik, borst, schouders en dijen. Hij is bleek marmer in een zilveren gloed, met die volle lippen, hoge jukbeenderen, rechte neus en de elegante schuine rand van zijn sleutelbeen. De duisternis verzamelt zich in de holte van zijn keel als wijn.

Ik vind nog steeds dat hij er prachtig uit ziet in het maanlicht, zei Ash ooit tegen me. Ik zie het nu. Misschien ziet iedereen er in het maanlicht beter uit. Maar alleen Embry kan er zo uitzien, als een prins nadat de kaarsen zijn uitgeblazen, alleen gelaten met zijn spijt en verdriet. Als een oud standbeeld dat afgebroken en gebarsten is, maar nog steeds de belichaming is van mannelijke schoonheid. Alleen bij Embry zitten de barsten aan de binnenkant. Ze zijn alleen zichtbaar in de ijzige gloed van die blauwe ogen en de bittere beweging van zijn lippen als hij denkt dat niemand kijkt.

Mijn orgasme is scherp en kronkelt langs de onderkant van mijn ruggengraat. Ik zie dat Embry ook dichtbij is. Zijn bewegingen worden schokkerig en zijn ademhaling is ruw. 'Meer,' smee ik en ik weet niet wat ik bedoel, want ik bedoel álles: harder, dieper, sneller en gemener.

Embry weet het. Op de een of andere manier weet hij het gewoon. De pijn en de perversiteit die we delen lijken een eigen taal te hebben. Hij draait me op mijn buik en het is allemaal ruw en onzorgvuldig; harde knieën, gravende vingers, dijen die zich aan mijn heupen vastklampen. Hij

gaat terug naar binnen en mijn vastgebonden benen zorgen dat het zo strak is dat hij kracht moet gebruiken om binnen te komen, ook al is alles daar beneden zo glad en nat dat ik het op mijn dijen kan voelen. Ik voel zijn buikspieren aanspannen en zijn dijen samentrekken als hij keer op keer binnendringt. Dan buigt hij zich over me heen. Zijn gewicht is als de hand van God die me door de vloer naar de hel duwt. Maar als dit de hel is, dan ik wil nooit meer weg.

Embry's hand vindt mijn mond, mijn nek en mijn haar. Hij trekt, verstikt me en laat me kokhalzen met zijn vingers. Het lijkt alsof hij alles zo leuk vindt dat hij niet kan beslissen wat hij zal doen. Zijn andere hand vindt mijn klit weer. Hij wrijft er meedogenloos overheen terwijl hij me neukt. 'Ik ben nu de enige die hier is,' gromt hij. Zijn lippen zijn vochtig en bewegen tegen mijn oor. 'Niet hij. Ik.'

Dat heeft hij eerder tegen me gezegd. En Ash heeft het ook ooit tegen me gezegd. De pulserende, woedende, eigenaardige bezitterigheid op de meest eerlijke manier. Die jaloezie waar we allemaal mee om moeten gaan. En het is als een golf die recht mijn buik in gaat en daar zijn woede ontketent. Golf na golf van intense samentrekkingen. Mijn kreten worden gedempt door zijn hand over mijn mond en het is alsof hij aangemoedigd wordt door dat geluid, want elke stoot wordt pijnlijk en diep. Al zijn kracht is gericht op één taak: mijn lichaam plunderen voor zoveel mogelijk genot.

Ik knijp en pulseer om hem heen. Het orgasme is zo heftig dat het aan de spieren in mijn buik trekt en zich vastgrijpt aan de binnenkant van mijn dijen.

'Van mij,' gromt Embry. 'Van míj.' Met een onregelmatige adem en zijn hand nog op mijn mond barst hij met een huivering uit elkaar. Hij houdt zich stil en ik voel de kloppende pulsering terwijl hij zich leegt in mij. Ik voel de warmte en de nattigheid. Ik voel het kloppen van zijn hart doordat zijn borst tegen mijn rug is gedrukt. Ik huiver door het krassen van zijn stoppels tegen de zijkant van mijn gezicht. Elk gevoel is een gevoel dat ik verwelkom. Een gevoel dat ik kies en afkomstig is van de persoon die ik koos om het aan mij te geven.

Ik behoor weer tot mezelf.

Hij buigt zijn heupen nog een of twee keer en dan liggen we daar in totale stilte. Onze ademhalingen synchroniseren en vertragen dan. Tevredenheid ontvouwt zich in me. Een gevoel van veiligheid en van diepe liefde. En het gevoel van een geheim, dat onthuld is. Een tot nu toe

verborgen kust waar we aangespoeld zijn. Iets dat alleen van Embry en mij is.

‘Dit is de eerste keer sinds vijf jaar dat het alleen wij tweeën zijn,’ zeg ik na een minuut.

Embry rolt zonder antwoord van me af.

Ik probeer het opnieuw en doe een poging om te verwoorden wat ik zelf niet begrijp. ‘Ik had dit nodig. Bedankt, Embry.’

Achter in zijn keel klinkt een spottend geluid terwijl hij zijn broek pakt en hem over zijn heupen trekt. ‘Je bedankt me omdat ik je verkracht heb?’

Iets in zijn stem klinkt niet goed. ‘Om te doen alsóf je me verkrachtte,’ zeg ik langzaam en ik leun op mijn ellebogen zodat ik naar hem kan kijken. ‘Nadat ik het je heb gevraagd en we een manier hadden gevonden om dat veilig te doen.’

Hij trekt zijn shirt aan maar kijkt me niet aan. ‘We moeten gaan.’

‘Embry.’

Hij kijkt naar zijn horloge en in het donker kan ik het glas zien glinsteren. ‘Het is twintig minuten geleden. Wu en Gareth zijn vast net aangekomen bij de ontmoetingsplek.’

‘Embry.’

Eindelijk kijkt hij me aan. Door het maanlicht zie ik geen kleur op zijn gezicht. Het is alleen licht en schaduw. Die felblauwe ogen zijn niets meer dan ijskastelen in een donkere oceaan.

‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’ vraag ik. Mijn stem is zacht. ‘Was dit te veel om te vragen?’

‘Je hebt niets gevraagd dat ik niet wilde geven.’ Zijn mondhoeken trekken omhoog in een bittere lach. ‘En dat is het probleem.’

Ik rol om en ga rechtop zitten zodat ik hem beter kan zien. ‘Ik weet dat je niet als Ash bent,’ zeg ik voorzichtig. ‘Het lijkt erop dat je liever genot wilt hebben dan controle tijdens seks –’

‘Geen genot,’ onderbreekt Embry me. ‘Ontsnapping. Er is een verschil.’

‘Maar dat betekent niet dat het slecht is om –’

‘Vertel me niets over wat slecht is. Je hebt geen idee wat ik dacht in dat bed, verdomme. Je weet niet wat ik voelde. Wat ik met je wilde doen!’

Dit doet pijn. Ik slik. ‘Wat je ook voelde, ik voelde alleen de connectie tussen ons.’

‘Er is geen “ons” zonder Ash. Zie je dat niet? Je zegt dat het onze eerste keer sinds jaren is. Maar voelde je je daar alleen?’ Hij knikt met zijn hoofd

richting het bed. ‘Voelde het alsof Ash er niet was? Want ik voelde hem. Ik zag je trouwring glinsteren in het maanlicht. Ik hoorde hoe je over hem sprak. Het voelde alsof ik hem moest bevechten terwijl ik in je was, alleen maar zodat ik je die paar dierbare momenten voor mezelf kon hebben.’

Hij laat zich op het bed vallen. Zijn blik is gericht op de met sterren bezaaide hemel buiten. ‘Ik ben een slechte man, Greer. Ik heb het altijd geweten, net zoals ze zeggen dat je het kunt weten dat je een tweelingbroer of -zus had in de baarmoeder. Het is een deel van mij, een egoïstisch en zorgeloos deel, en ik wou dat ik het uit me kon snijden. Ik wou dat ik perfect kon zijn en toen ik jonger was wenste ik dat ik de moed had om...’

Hij stopt en zucht. ‘Dat wens ik niet meer. Behalve nu misschien, want hoe verknipt is het dat ik het leuk vond om mezelf aan je op te dringen? Ik heb Ash’ excuus niet. En hoe extra verknipt is het dat ik boos op hem was terwijl ik mezelf opdrong aan zijn vrouw? Dat ik jaloers op hem was? Dat ik je wilde bezitten? We hebben dit met zijn drieën nog maar een paar dagen en ik ben het nu al aan het verkloten.’

‘Nee,’ fluister ik. ‘Ik hou ervan, Embry. Ik hou van jóú. Van alles aan jou.’

Hij draait zich om en kijkt me aan. Hij kust me en duwt me op mijn rug. Hij kust me hongerig op mijn mond en mompelt: ‘Je zou niet van me moeten houden. Dat zou je niet moeten doen. Niet doen.’

Maar ik doe het wel en ik kan het niet helpen. Dat kon ik nooit. Na die nacht, vijf jaar geleden, werd ik verliefd op hem. Denkt hij dat ik dat nu kan veranderen?

Met een zucht gaat hij rechtop zitten en staat dan op. Hij trekt een klein mes uit zijn zak. Nieuwsgierig knipper ik naar hem en hij schudt spijtig zijn hoofd, alsof hij verbaasd is dat ik hem nog vertrouw na wat er net is gebeurd. Ik ken hem en ik weet wat hij wil. Ik blijf stil terwijl hij de tape om mijn polsen doorsnijdt. Dan doet hij hetzelfde bij mijn enkels en zaagt daar de dikke tape door.

‘Fuck,’ vloekt hij. Een seconde later druppelt er iets warmes op mijn blote voeten. Ik ga rechtop zitten en zie dat hij zijn hand vasthoudt. Het bloed loopt langs zijn pols naar beneden in een dunne lijn. De rode kleur lijkt zwart in het maanlicht.

‘Embry!’ zeg ik geschokt. Ik trek de tape van mijn enkels en ga op mijn knieën zitten zodat ik zijn gewonde hand in de mijne kan nemen om te onderzoeken.

‘Het is niets,’ zegt hij een beetje huiverend als ik zijn vingers losmaak. ‘Mijn hand gleed weg. Dat is alles.’

Het is een ondiepe snee, maar wel een lange die zich uitstrekt over de hele breedte van zijn handpalm. Ik pak het witte laken van het bed en wikkel de hoek ervan stevig om zijn hand.

‘Ik ben zo terug,’ zeg ik. ‘Beweeg je niet.’

Hij gehoorzaamt me en kijkt me aan met een plotselinge stilte. Ik glij van het bed af en ga snel de kast in. Wanneer ik het licht aandoe en mezelf in de spiegel zie, zie ik wat hij zag toen ik wegliep; een vrouw, helemaal naakt, met warrig haar tot aan haar middel en bijtsporen op elke centimeter van haar lichaam. Bijtsporen die zo donker zijn dat ze zichtbaar zijn in het maanlicht. Zoals altijd voel ik een vlaag van trots bij het zien van mijn gehavende huid. Tekens waar ik om gevraagd heb van de mannen van wie ik hou. Maar ik weet niet wat Embry voelde toen hij ze zag.

Ik pak waar ik voor kwam en ga terug naar Embry. Hij staat bij het raam en houdt het laken nog om zijn hand. Hij staart met een vreemde blik naar het bloed dat glinstert op zijn vingertoppen. Het is alsof hij verdwaald is in een herinnering.

Voorzichtig trek ik het laken van de snee af en ik gebruik de randen om zoveel mogelijk bloed weg te vegen. Het bloeden gaat al wat minder hard maar het drupt nog steeds.

‘Wat is dat?’ vraagt Embry, waarmee hij de stilte doorbreekt.

Ik hou de stof omhoog die ik net uit de kast heb gehaald. Het is een stuk zijde met kant. ‘Het is een shawl,’ leg ik uit terwijl ik het om Embry’s hand begin te wikkelen. ‘Het past bij het lingersetje.’

‘Hij heeft lingerie voor je gekocht?’ Embry’s stem zit vol met woede en ik kijk naar hem op.

‘Ja. Zit stil.’ Ik trek de stof zo strak als ik kan en maak een knoop in het geïmproviseerde verband.

Hij laat een zucht ontsnappen als ik het vastknoop maar blijft verder stil. Zijn ogen gaan over de sporen in mijn nek en op mijn sleutelbeen. Daarna gaan ze naar de open kastdeur.

‘Je bent niet zoals hij, weet je,’ zeg ik en ik druk zijn gewonde hand tegen mijn borst.

Hij kijkt naar zijn hand, verbonden en bloederig tegen de rondingen van mijn borsten aan. ‘Ik weet niet hoe ik ben.’

Ik zoen zijn vingertoppen en proef het bloed. ‘Jij bent zoals Embry Moore. Is dat niet genoeg?’

Hij zucht en trekt zijn hand terug. ‘Ik stel die vraag al heel lang aan mezelf. Kleed je aan. We moeten gaan.’

Ik trek een van de filmachtige japonnen aan die Melwas voor me heeft gekocht en vind een paar zijden pantoffels (alle andere schoenen hebben hoge hakken). Dan verlaten Embry en ik het huis. Embry heeft zijn pistool paraat om te vuren als dat nodig is.

We kruipen over rotsen en onder hekken door met gaten erin. We ontwijken drones en rennen over gevaarlijke hellingen. De rotsen snijden door mijn pantoffels en steken in mijn voetzolen. Een paar angstige minuten verbergen we ons in een hoop takken als we denken dat we mannen horen patrouilleren. Het kost ons ruim dertig of veertig minuten om de mensen te bereiken die met Embry mee zijn gekomen. Tegen de tijd dat we er zijn, bloeden mijn voeten en zit ik onder de krassen en snijwonden door de rotsen en bramen.

Ik kijk naar Embry terwijl hij me in de auto helpt die ze in de vallei hebben verborgen. ‘Het voelt te gemakkelijk. Kan het echt voorbij zijn?’

Embry haalt zijn schouders op en klimt in de auto. ‘Wat kan Melwas nog meer met je doen?’

13

Embry

Toen

Dus Colchester kon niet van mij houden en ik zou niet van hem moeten houden. Morgan had gelijk. Hij verdiende iemand die hem kon geven wat hij nodig had. Die hem kon aanbidden zonder hem tegelijkertijd te haten. Ik was te egoïstisch, te gebroken en te onzorgvuldig. Zelfs al was hij biseksueel – en hij had geen teken gegeven dat hij dat was – dan was ik zijn eerste keus niet.

Ik vertelde mezelf dat ik het advies van Morgan opvolgde. Ik vertelde mezelf dat ik ons allebei pijn bespaarde omdat we niet bij elkaar pasten. Maar eigenlijk bespaarde ik mezelf de pijn van afwijzing.

En waarschijnlijk was hij toch hetero.

De dag nadat Morgan was vertrokken, ging ik naar het kantoor van de kapitein en vroeg ik om iets – wat dan ook – om me van deze basis af te krijgen. Een uitgebreide patrouille, een inval in de vallei of wat er ook nodig was om me bij Colchester weg te krijgen. En binnen acht uur was ik in Colchesterloos gebied. Ik stampte door het struikgewas en luisterde naar hoe Dag en Wu discussieerden over de meer subtiele plotwendingen in de film *Blade*.

Me vrijwillig aanmelden voor elke missie buiten de basis werd een gewoonte van me. Een gewoonte die mijn mannen niet op prijs stelden, maar die ik niet kon stoppen. Want stoppen betekende Colchester zien en met hem praten. En op die vreselijke, onvermijdelijke momenten dat we wel samen waren, sneed elk woord dat hij zei, elke beweging die hij maakte met zijn gehandschoende handen, en elke blik van die groene ogen dwars door mijn ziel. Er waren momenten dat hij me op mijn schouder sloeg of speels door mijn haar woelde en dan staarde ik naar hem en besepte ik dat hij geen idee had. Gewoon geen idee.

Acht maanden gingen voorbij, pijnlijk als een marteling. Ik dacht dat ik Colchester uit mijn systeem kon zweten door meer te vechten en een hardere soldaat te zijn, maar ik had het mis. Ik wilde hem meer dan ooit. Ik verlangde naar hem. Mijn pik was min of meer rauw door al die keren dat ik mezelf aftrok en aan hem dacht. En naarmate het einde van mijn uitzending dichterbij kwam, merkte ik dat ik steeds meer weerstand voelde bij het idee dat ik Colchester zou gaan verlaten. Hem ontwijken was één

ding, maar van hem gescheiden zijn, deze basis verlaten en hem nooit meer zien...

De dag voordat ik vertrok, ging ik naar de bron van mijn kwelling. De vallei was stil en zijn peloton was op de basis. Ik wist dat ik hem vanavond op het afscheidsfeestje van mij en mijn jongens zou zien, maar ik wilde hem nu zien. Alleen.

Ik wist niet wat ik tegen hem ging zeggen. Voor hem was ik simpelweg de gast wiens zus hij geneukt had. Een problemenmaker die hij ooit tegen de muur had gezet. Wilde ik eigenlijk wel dat hij zou weten dat er meer was vanuit mijn kant?

Het was weer lente, met die vreemde kilte die bleef hangen in de hoeken en op schaduwrijke plekken en die zich terugtrok in de zon. Om vervolgens weer terug te keren zodra het licht begon af te nemen. Ik vond Colchester op de binnenplaats waar we elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Hij had een bruin T-shirt en een combatbroek aan. Hij praatte met een lange man in pak die ik nooit eerder had gezien. De man had wit en donker haar en was op een bepaalde manier aantrekkelijk. Hij leek een jaar of tien ouder te zijn dan wij.

Toen ik zag dat Colchester bezet was, stond ik op het punt om weer om te keren, maar hij gooide zijn hoofd achterover en lachte. Hij lachte! Iets wat hij nauwelijks deed. Het kwam door iets wat de vreemdeling had gezegd. Het geluid klonk zo luid en warm dat ik ter plekke smolt. Het T-shirt spande strak om zijn schouders en rug. Hij had het netjes in zijn broek gestopt en daardoor werden de smalle lijnen van zijn heupen extra benadrukt. Ik stond mezelf toe om naar zijn kont en benen te kijken. Allemaal verleidelijke spieren. De lust die ik voelde, voelde ik in al mijn cellen, alsof het was versmolten met mijn DNA.

‘Embry!’ zei Colchester toen hij me zag en hij wenkte me.

Ik kon het nooit weerstaan als hij mijn voornaam zei. Ik ging naar hem toe.

‘Dit is Merlin Rhys.’ Colchester stelde ons aan elkaar voor en ik schudde de hand van de man in pak. ‘Hij doet hier wat werk voor de koningin. Het lijkt erop dat de Britten ons binnenkort gezelschap komen houden.’

‘Heel binnenkort,’ zei Merlin toen onze handen uit elkaar gingen. ‘Ik denk binnen drie maanden.’ Ik merkte dat in zijn chique accent nog iets anders doorklonk dat hem verried. Welsh misschien.

‘Ik ben luitenant Embry Moore,’ zei ik. ‘Het is een genoegen u te ontmoeten.’

‘Vivienne Moore’s zoon, toch?’ vroeg Merlin.

Ik deed niet de moeite om mijn verrassing te verbergen. ‘Dat klopt.’

‘Ik zorg dat ik op de hoogte blijf van de Amerikaanse politiek,’ legde hij uit. ‘Ze gaf vorige maand een ontroerende toespraak over hoe het is om een zoon te hebben die uitgezonden is, nietwaar?’

Ik weerstond de neiging om met mijn ogen te rollen. Ze had inderdaad die toespraak gehouden en ook nog eens met veel poespas. Ik twijfelde er niet aan dat bepaalde gevoelens echt waren, maar ik twijfelde er ook niet aan dat ze die gevoelens toonde op de manier die haar politiek gezien het beste uitkwam. Maar ik kon dat niet tegen deze man zeggen, dus ik zei: ‘Ja, inderdaad.’

Merlin keek naar zijn schoenen, nette schoenen waar modder op zat, ook op de glanzende gedeeltes. Hij hield zijn ogen daar terwijl hij sprak. ‘En hoe gaat het met je tante Nimue?’

‘U kent Nimue?’

Hij lachte en keek me aan. Ik herkende die blik en stelde me zo voor dat ik die blik vaak op mijn gezicht had in de buurt van Colchester. ‘Ja,’ zei hij zachtjes. ‘Ik ken haar.’

‘Nou,’ zei ik terwijl ik mijn nieuwsgierigheid probeerde te onderdrukken, ‘ze heeft een paar maanden geleden een baby gekregen. Een jongetje. Lyr.’

‘Lyr,’ zei hij alsof hij het woord proefde. ‘Een Welshe naam. Het betekent “van de zee”.’

‘Ze woont in Seattle. Ze neemt de dingen nogal letterlijk.’

Daar moest hij om lachen. ‘Ja, dat doet ze, hè?’

‘Hoe kennen jullie –’

Hij zwaaide met zijn hand. ‘Het is een lang verhaal en het houdt onder andere in dat je moeder behoorlijk boos op me is. Ooit zal ik het je vertellen. Maar nu moet ik gaan. Luitenant Colchester, ik hoop van harte dat we binnenkort weer contact hebben. Luitenant Moore, het was leuk om je te ontmoeten en doe alsjeblieft de groeten aan je familie. Of misschien alleen aan je tante. Ik denk niet dat Vivienne iets van me wil horen, behalve dan misschien een afscheid.’

Hij schudde onze handen en vertrok. Zijn zorgvuldig op maat gemaakte pak en precieze manier van lopen leken zo misplaatst op onze legerbasis dat

ik het niet kon helpen om mijn hoofd te schudden. 'Wat wilde hij van je?' vroeg ik Colchester.

Colchester haalde die krachtige schouders op. 'Geen idee, maar hij had naar me gevraagd bij de kapitein.' Hij fronste. 'Ik hoop dat ik niet in de problemen zit.'

'Waarom zou jij in de problemen zitten? Je bent de held. De gouden man.'

'O, stop.'

'Ik meen het. We hopen allemaal dat we in je memoires komen.'

'Ik ga geen memoires schrijven.'

'Dat doe je wel, voordat je jezelf kandidaat stelt voor het presidentschap,' zei ik.

'Op een dag is die grap niet leuk meer,' waarschuwde hij me.

'Nooit.'

Even dacht hij na en vroeg toen: 'Wil je gaan wandelen?'

Mijn mond werd droog. 'Ja,' zei ik. 'Dat zou leuk zijn.'

De kou van de lente hing onder de bomen terwijl we via het smalle pad naar boven liepen bij de basis vandaan. De vogels floten en hopten in het rond en kleine bloemetjes drongen zich een weg omhoog door de aarde op de plekken waar het zonlicht door de bomen kwam.

We gingen niet ver. Hoewel we die dag allebei ontslagen waren van onze plichten, was er nog steeds genoeg activiteit van de separatisten in onze vallei, dus uit het zicht van de basis gaan was een riskante onderneming. Dus we gingen naar een heuvelrug die uitkeek over onze basis en gingen zitten. Onze voeten bungelden boven de vallei.

'Je gaat morgen weg,' zei Colchester terwijl hij over de basis keek. 'Naar huis.'

'Zolang ze het toelaten.'

'Ik wou dat ik meer van je had kunnen zien,' zei hij en mijn borst trok samen.

Ik kon het niet aan dat hij zulke dingen zei. Ik kon het echt niet aan, dus ik probeerde de richting van het gesprek te veranderen en de intensiteit af te zwakken. 'En meer van Morgan, zeker.'

Hij schudde zijn hoofd. 'Dat is niet wat ik bedoel. Ik heb genoten van de tijd die ik met Morgan heb doorgebracht, van elk moment, maar ik hoef haar niet nog een keer te zien. Maar als jij gaat... dan ga ik heel erg het gevoel hebben dat ik je nog een keer moet zien.'

Mijn borst werd nog strakker. ‘Colchester...’

Hij keek me aan, een groene flits tussen die lange zwarte wimpers. ‘Mijn beste vrienden noemen me Ash.’

‘Ik dacht dat je voornaam Maxen was.’

‘Dat is zo, maar...’ Hij beet op zijn lip alsof hij erover na moest denken hoeveel hij me wilde vertellen. ‘Ik heb mijn biologische ouders nooit gekend. Er is geen vader bekend en mijn biologische moeder heeft me mijn naam gegeven. Een naam is alles wat ze me wilde geven, denk ik. Dus ik heette Maxen – Max – totdat mama me opnam toen ik vier was. De dag dat ik naar haar huis ging, liet ze me mijn eigen naam kiezen. Een nieuwe naam die ik kon gebruiken in mijn nieuwe leven en mijn nieuwe familie.’ Hij glimlachte. ‘Ze was de aardigste en liefste persoon die ik ooit ontmoet had. Er ging geen moment voorbij dat ze me niet oppakte en knuffelde. Ik zei dat ik dezelfde naam als zij wilde hebben en ze lachte. Ze zei dat ze niet zou toestaan dat een kleine jongen Althea genoemd zou worden, maar dat ik wel haar tweede naam mocht hebben. Toen ik een paar jaar later officieel geadopteerd werd, maakten we ook de naam officieel. Niet langer Maxen Smith, maar Maxen Ashley Colchester. Sindsdien heb ik Ash als mijn echte naam gezien. De naam die mij is gegeven uit liefde en niet...’ hij zwaaide met zijn hand, ‘vanuit verlatenheid.’

Ik was gefascineerd door dit inblikje in zijn geschiedenis, deze erfenis van pijn. ‘Je hebt nooit geprobeerd je biologische ouders te vinden?’

Bitterheid was rond zijn mond te zien. ‘Waarom zou ik? Ze wilden me niet.’

Ik wil je. ‘Moet ik je Ash noemen?’

Hij lachte naar me. Een dansende, verpletterende lach, breed, met kuiltjes en witte tanden en met lippen die tegelijkertijd stevig en zacht leken. ‘Dat zou ik leuk vinden,’ zei hij.

Gehypnotiseerd door die glimlach, zei ik: ‘Dat zou ik ook leuk vinden.’

‘Embry, heb je me ontweken?’

Ik trok mijn blik los van zijn warme en knappe gezicht. Ik voelde dat hij het zou weten als ik loog, maar ik wilde het niet toegeven. Ik kon het niet toegeven, want dan zou hij vragen waarom. En ik dan zou ik hem de waarheid niet kunnen onthouden.

‘Is het omdat ik met je zus geslapen heb?’ drong hij aan. ‘Of is het omdat ik niet met haar blééf slapen?’

‘Nee, Colchester –’

‘Ash,’ corrigeerde hij me.

‘Ash. Dat is niet waarom... of... ik weet het niet. Dat is niet de volledige reden.’

‘Want ik heb je gemist,’ zei hij zachtjes. ‘Ik wilde je vaker zien.’

‘Ik dacht echt dat je me haatte.’

‘Je bent verwend, zelfvernietigend en verschrikkelijk zorgeloos. Het enige dat ik aan je haat, is dat je niet een van mijn jongens bent en ik je dus niet kan straffen.’

Op het moment dat hij ‘straffen’ zei, gingen de haren op mijn armen rechtop staan en spanden de spieren in mijn dijen zich aan, ondanks de dingen die Morgan me verteld had en ondanks al die dingen die ik over mezelf dacht. Een onbekend deel van mij wilde hem smeken me nu te straffen. ‘Dus jij wilde dat ik een van je mannen was.’

‘Ja. Ik wou dat je van mij was.’

Van mij. Dat was nooit iets wat ik sexy had gevonden of iets waar ik emotionele waarde aan hechtte. Het was iets wat je zei over dingen als auto’s, wapens en bezittingen. Maar god, ik wilde op dit moment niets anders dan zijn bezit zijn. Zijn ding. Bij hem horen.

Ik kon niet geloven dat ik dit ging vragen, maar de woorden kwamen toch uit mijn mond. ‘Wat heb je in gedachten als je eraan denkt om me te straffen?’

Hij rilde.

Hij rilde echt.

Tot mijn teleurstelling gaf hij geen antwoord op mijn vraag. Hij vroeg: ‘Ken je het verhaal van Achilles en Patroclus?’

‘Ik heb op een jongenskostschool gezeten,’ herinnerde ik hem. ‘Dus ja.’

‘Ik voel me een beetje als... alsof ik niet kan vechten als je weg bent,’ gaf Colchester – Ash – toe. ‘Zoals Achilles doodging na Patroclus.’

‘Jij?’ lachte ik. ‘Jij bent hier de beste soldaat.’

‘Iets aan jou maakt het makkelijker. Ik weet dat als ik mijn best doe, jij waarschijnlijk veiliger bent tijdens je eigen missies.’

Zijn woorden knepen in mijn hart. Ze waren te vriendelijk en te betekenisvol. Ze konden niet betekenen wat ik wilde dat ze betekenden. Maar ineens lag ik op mijn rug en de stenen en dennennaalden prikten door mijn shirt. Hij zat boven op me, schrijlings, en leunde over me heen met mijn shirt in zijn vuist.

Ik kon er niets aan doen, maar ik kreunde; een kleine, zachte kreun achter in mijn keel. Zijn lichaam had er strak uitgezien vanaf een afstandje, maar boven op me was hij zwaar, stevig en verdomd krachtig. Een en al soldaat en intensiteit die mijn lichaam tegen de rotsen drukte.

‘In Aeschylus weeklaagt Achilles dat Patroclus dood is,’ fluisterde Ash. Hij leunde zo ver voorover dat ik hem kon ruiken: leer en vuur. ‘En hij beschuldigde Patroclus ervan dat hij ondankbaar was voor Achilles frequente kussen. Maar hoe kon hij niet ondankbaar zijn als hij stierf in plaats van bij Achilles te zijn? En nacht na nacht heb ik liggen denken aan jouw vertrek. Dat je me verlaat. Maar ik kan je er niet van kan beschuldigen dat je ondankbaar bent, tenzij...’

Ik kon nauwelijks ademen. Zijn lange wimpers gingen op en neer, zijn dijen schoven tegen mijn heupen en mijn lul werd hard door al die bewegende spieren. ‘Tenzij wat?’ vroeg ik. Ik was wanhopig om de spanning te doorbreken.

Ash antwoordde niet met woorden. Hij leunde naar beneden en kustte me.

De kus was hard. Harder dan ik had verwacht van iemand die publiekelijk zo beleefd en fatsoenlijk was als Ash, maar juist net zo hard als ik zou verwachten van de man die graag met zijn laars op mijn pols stond. Ik boog mijn lichaam onder hem, want ik had de druk op mijn lul nodig en wilde mijn keel aanbieden. En in ruil daarvoor gaf en nam hij; hij verschoof zo dat ik zijn erectie tegen de mijne voelde en bewoog zijn hand van mijn shirt naar mijn nek. Hij greep me daar stevig vast. Zijn andere hand gleed onder mijn hoofd en ik realiseerde me dat het was om me te beschermen tegen de rotsen.

‘Je zult dankbaar zijn voor mijn kussen, toch?’ eiste hij. Hij knabbelde aan mijn kaak. ‘Je gaat me toch niet verlaten en nooit meer terugkomen?’

In tweeëntwintig jaar tijd had niemand mij me ooit zo laten voelen als nu. Ik werd niet gewoon geclaimd, maar die claim werd letterlijk in mijn vlees gestoken tot aan mijn bot. We waren allebei zo jong toen – hij was een jaar ouder dan ik – maar hij domineerde en overweldigde me zo natuurlijk dat het leek alsof hij het al jaren deed.

Maar toen ik zijn gezicht onderzocht, vond ik niet de perfecte controle van iemand die ervaren was. Het was de wanhopige en bezitterige woede van een drieëntwintigjarige die op het punt stond iemand te verliezen die hij

wilde. Zijn donkere wenkbrauwen waren gefronst en de diepe, jadekleurige ogen waren woest op mijn gezicht gericht.

‘Embry,’ smeekte hij. ‘Beloof me dat je niet zomaar verdwijnt.’

Ik probeerde nog steeds de afgelopen dertig seconden te verwerken. ‘Ik wist niet dat je dit wilde,’ zei ik. ‘Ik dacht... Ik dacht dat je me niet wilde.’

Hij zoende me opnieuw en opnieuw en opnieuw. Hij duwde mijn lippen van elkaar af met de zijne en onze tongen kwamen tegen elkaar aan. Het was zo’n warm, nat en intiem gevoel dat ik trilde onder hem. Daardoor kreunde hij in mijn mond.

‘Ik wil je al sinds de eerste dag,’ bekende hij toen hij onze kus verbrak. ‘Ik wilde je urenlang tegen die muur gedrukt houden.’ Zijn uitdrukking werd een beetje verlegen. Dat was iets nieuws en schattigs op dat meestal zo serieuze gezicht. ‘Het is de eerste keer dat ik me ooit zo gevoeld heb bij een andere man.’

‘Maar Morgan...’ Dat had ik niet moeten zeggen. Ik had geen idee waarom ik het deed.

‘Ja,’ zuchtte hij. ‘Morgan.’

Haar naam op zijn lippen verbrak de betovering.

Wat ben ik aan het doen? Veranderde het iets dat Ash me wilde op dezelfde manier als dat ik hém wilde? Dacht ik echt dat ik bij een man kon zijn die moest straffen en lichamen moest markeren en die wilde dat zijn minnaars van hem waren? Mijn lichaam schreeuwde: ja, ja dat kunnen we. Ik moest met meer denken dan alleen mijn lul. In al mijn relaties was het machtsevenwicht in balans geweest. Of ik was degene die de leiding had. En dan had ik het nog niet eens over de gecompliceerde realiteit van mijn emotionele gezondheid. En ook niet over de gecompliceerde realiteit van ons werk.

Hij zag de verandering in mijn gezicht. ‘Zeg me dat dit niet het einde is, Embry. Zeg dat je me blijft leren dansen. Zeg dat je mijn kleine prins zal zijn. Alsjeblieft.’

Zijn hand had nog steeds de achterkant van mijn hoofd vast en beschermde me tegen alle pijn, behalve tegen de pijn die hij me zelf wilde geven. Ik kneep mijn ogen dicht en elk deel wilde ja zeggen en toch... Kleine prinsen konden niet met koningen spelen. Ze zouden worden vernietigd.

‘We moeten terug naar de basis,’ zei ik en ik opende mijn ogen. Ik keek niet naar zijn gezicht. Als ik die groene ogen zou zien oplichten van pijn en

zou zien hoe hij zijn kaak aanspande van ellende, zou het voorbij zijn. Ik zou toegeven en mezelf mee laten sleuren in iets dat ik uiteindelijk zou veranderen in iets giftigs en verschrikkelijks, want daar was ik het beste in.

Ash liet zich van me af glijden en stond op. Hij bood me een hand aan die ik niet aannam.

Zwijgend liepen we terug naar de basis en daar scheidden onze wegen zich zonder een woord. Maar ik kon voelen dat hij de hele tijd naar me keek. Ik deed alsof ik ziek was voor het afscheidsfeest. Ik dacht dat het de laatste keer was dat ik Colchester zou zien. Maar toen wist ik al dat ik nooit zou kunnen stoppen met aan hem te denken.

Die ochtend verliet ik mijn kamer met mijn tassen. Ik vond een klein cadeautje bij mijn deur. Een ingepakt pakketje. Ik dwong mezelf te wachten tot ik in de trein zat vanuit Lviv. Toen ik het openmaakte, voelde het alsof iemand zijn Glock in mijn ribben had begraven en de trekker had overgehaald.

Een kopie van *De kleine prins*. Van Ash.

Ik drukte mijn hoofd tegen het raam van de trein en dwong mezelf om niet te gaan huilen.

OceanofPDF.com

14

Embry

Toen

Patroclus,

Ik e-mail je maar één keer, maar ik hoop dat je weet dat elke dag dat je geen e-mail van me krijgt, een dag is dat ik je wil mailen. De komende jaren zal ik in mijn hoofd brieven naar je blijven schrijven, maar deze mail moet ik sowieso versturen.

Ik denk steeds terug naar het afgelopen jaar. Heb ik alles verkeerd gezien? Had ik het mis over hoe het voelde toen we dansten? En over hoe ik jou naar me voelde kijken als ik je naam zei? Had ik het mis over hoe je reageerde toen je onder me lag en ik je kustte?

Het moet Morgan wel zijn. Ik kan me voorstellen wat ze je over mij verteld heeft. Weet alsjeblieft dat we allebei wilden wat we die week deden... En dat dat optioneel is. Embry, ik hoef niet díé man te zijn als jij dat niet wilt. Ik zal elke soort man zijn die je wilt. Als je maar niet verdwijnt.

Achilles

Het leven ging door. Drie jaar lang. Ik had een korte vakantie in de Grote Oceaan, ging acht maanden naar Polen en daarna ging ik een jaar naar Leavenworth. Tussen het werk door ging ik naar huis in Seattle, naar het huis van mijn moeder aan het meer. Ik speelde met de baby van Nimue, discussieerde met Morgan en zocht naar allerlei manieren om mijn gedachten af te leiden van de dingen die ik had gezien en gedaan in Karpatië.

En om niet meer te hoeven denken aan Maxen Ashley Colchester.

Er ging geen dag voorbij dat ik niet aan hem dacht; dansen, zoenen en hoe zijn erectie voelde tegen de mijne. Zijn e-mail. *Ik zal elke soort man zijn die je wilt.*

Ik kon het niet toelaten dat hij zichzelf veranderde voor mij. Dat liet ik niet toe. Het zou oneerlijk zijn naar hem en ik wilde niet dat hij veranderde. Misschien was ik te verkloot om te zijn wat hij nodig had. En misschien verzette ik me tegen het idee dat hij was wat ik nodig had. Maar in de donkere stilte van de nacht, als mijn hersenen nog zoemden van seks of drank – of erger –, wist ik de waarheid. Misschien moest ik er júst in geworsteld worden, tegen een muur gedrukt worden of beschoten worden. Zodra ik aan Ash' genade overgeleverd zou zijn, was ik helemaal van hem.

Elke vernedering, elke onderwerping en alles wat hij met me wilde doen, zou ik accepteren en ik zou ervan genieten. Fuck, ik zou hem er zelfs voor bedanken.

Het maakte me banger dan wat dan ook.

Dus het was duidelijk: geen Colchester. Dat was het beste voor hem en voor mij.

En de jaren gingen voorbij.

De wereld veranderde opnieuw. Ik zat gehurkt achter een stoel in de eetkamer in Vivienne's huis aan het meer, wachtend tot Lyr de hoek om kwam scheuren zodat ik hem vast kon grijpen en kon doen alsof ik hem opat als een boeman, toen mijn telefoon begon te zoemen. Het was Morgan.

Heb je het nieuws gezien?

Nee, ik speel met Lyr voordat we gaan eten. Btw kom je voor het avondeten?

Zet het nieuws aan, idioot.

Ik wachtte nog steeds op Lyr. Ik besprong hem en knabbelde aan zijn wangen terwijl hij giechelde en kronkelde in mijn armen. Hij was normaal gesproken een stille, kleine jongen; serieus en gereserveerd. Alleen neef Embry kon hem laten lachen en gieren. Dus elke keer dat ik hem zag, was het mijn missie om dat te doen. Misschien was dat een soort eeuwige fout in hoe ik geprogrammeerd was, want Ash zien lachen had ik ook al zo geweldig gevonden. Misschien kon ik het niet aan dat al die serieuze mensen hun leven zo serieus leefden. Zo stil en plechtig, zelfs bij de beste dingen in hun leven.

Ik gooide een giechelende Lyr op de bank, kietelde zijn ribben waar nog wat babyvet op zat en stak mijn hand uit naar de afstandsbediening.

‘Nog een keer!’ smeekte Lyr.

Ik maakte zijn donkere haar in de war en zette de tv aan. ‘Nicht Morgan zegt dat we naar het nieuws moeten kijken in plaats van te spelen. Is ze niet vreselijk?’

Hij knikte maar maakte er geen gedoe van en klaagde niet. Hij ging tegen mijn zij aan zitten en staarde met grote ogen naar de flatscreen.

Het nieuws liet zien dat Krakau in brand stond.

De separatisten van Karpatië slaan toe in het hart van de oppositie, vertelde de banner aan de onderkant van het scherm. Het was meteen duidelijk dat het deze keer anders was. Dit waren niet de aanvallen op treinen of op dorpen die we eerder tegen waren gekomen. Dit was echte

terreur, berekend, gepland en foutloos uitgevoerd. Vijf gebouwen op het hoofdplein, in het hart van de stad. Een gelijktijdig bombardement bij de Mariakerk. Negenhonderd doden.

Melwas Kocur, de zelfbenoemde leider van 'de natie van Karpatië', had al verantwoordelijkheid geclaimd.

Er was niets nieuws aan wreedheid. Er is niets nieuws aan geweest sinds mensen zich uit bomen lieten vallen en ruzie begonnen te maken over wie welk stuk land van de savanne kreeg. Misschien was dit het bewijs van de menselijke natuur, namelijk dat elke gruweldaad wel nieuw aanvoelde. Het voelde net zo verschrikkelijk alsof het de eerste moord was. En dit voelde ook nieuw. Dit voelde anders.

Dit voelde als oorlog, zelfs vanuit Seattle.

Een paar uur later kreeg ik het telefoontje dat ik terugging naar Oekraïne.

Een week na het telefoontje schopte ik mijn plunjezak mijn kamer in de barakken in en liep ik terug naar de binnenplaats. De basis zoemde door al het komen en gaan. Helikopters gingen in en uit, Humvees en Jeeps kwamen door de poorten en overal waren soldaten. Iedereen was druk, schreeuwde en zat vol energie.

Ik keek naar hen en voelde me een senior op de eerste dag van zijn laatste jaar op de middelbare school. Al deze jongens leken zo... jong. En gretig. Ik vroeg me af hoeveel van hen weleens echt hadden gevochten. Hoeveel hadden er in een dorp gestaan dat gebombardeerd was terwijl de schapen aan het blèren waren omdat hun kudde in brand stond? Hoeveel van hen hadden schreeuwende kinderen weggedragen bij de lijken van hun ouders? Hoeveel van hen hadden het veelbetekenende geknap van takken gehoord in het bos? Of de geluiden van kogels die voorbij suiden? En dat ze ondertussen moesten doorgaan, wetende dat ze elk moment doodgeschoten konden worden? Colchester had gelijk dat hij dat jaren geleden aan mijn verstand had willen brengen. Ik wilde nu hetzelfde doen bij deze jongens.

Ik ging naar het kantoor van de kapitein om in te checken bij mijn nieuwe supervisor. Ik verwachtte een man genaamd Mark die in mijn uitzendingspapieren vermeld stond. Maar verrassing: de kapitein van mijn nieuwe groep was geen gast genaamd Mark.

Het was Colchester.

Verstijfd stond ik in de deuropening. Ik was compleet onvoorbereid. Mijn hart kwam tegen mijn ribben aan alsof het uit mijn lichaam wilde ontsnappen om naar hem toe te gaan. Naar de man die in mijn gedachten en fantasieën had geleefd. En vanbinnen voelde ik de geest van al mijn slechte beslissingen.

Hij zag er anders uit. En dat kwam niet gewoon door de drie jaar tussen onze laatste ontmoeting en nu. Die jongensachtige trekken die elke twintiger had, was hij kwijt. Hij was opgegroeid. Bredere schouders, sterkere armen, zijn kaak was iets vierkanter en zijn jukbeenderen waren scherper. Zijn huid had nog steeds de warme en gebronsde kleur die ik me herinnerde, maar dan een beetje rijker door de zomerzon. Hij had nog steeds het donkere, ravenzwarte, dikke haar. Het was een beetje langer aan de bovenkant dan hoe hij het eerder had.

Hij tuurde naar de laptop achter zijn bureau en zijn uitdrukking was nog net zo serieus als vroeger. Hij had zijn mondhoeken naar beneden getrokken. Waarschijnlijk dacht hij zelf dat het een frons was, maar met die volle lippen van hem leek het meer op een pruilmond. Terwijl hij las, wreef hij met zijn duim over zijn voorhoofd. Ik kon niet stoppen met naar zijn bewegingen kijken. Ik herinnerde me hoe die duim tegen mijn luchtpijp voelde en hoe die de lijn van mijn kaak volgde.

Hij klikte ergens op en las iets nieuws waardoor zijn gezicht veranderde. Een minuscule glimlach trok aan zijn mondhoeken en ogen. Toen vervaagde de glimlach en schudde hij zijn hoofd, alsof hij geïrriteerd was door zichzelf. Hij sloot de laptop met een harde klap en schrok zichtbaar toen hij me in de deuropening zag staan.

‘Embry?’ vroeg hij, alsof hij niet kon geloven dat ik het was.

Op dat moment had ik alles gedaan wat hij me had gevraagd, alles wat hij maar wilde, alleen maar zodat ik hem nog eens mijn naam kon horen zeggen.

Hij stond op en liep om het bureau heen. Heel even dacht ik dat hij me zou knuffelen, dat hij zijn lichaam tegen me aan zou drukken zoals ik me al duizenden keren had voorgesteld als ik alleen onder de douche stond. Maar hij stopte net buiten knuffelbereik en stak zijn hand naar me uit.

Een fucking hand.

‘Ik dacht dat mijn kapitein iemand anders...’

‘Een paar maanden geleden ben ik gepromoveerd en ze hebben me hier geplaatst vanwege mijn ervaring met de separatisten,’ zei Ash.

‘O,’ was het enige wat ik zei.

‘Ga je mijn hand nog schudden, Embry?’

Een deel van mij wilde nee zeggen. Waarom? Ik had geen idee, want dat we elkaar geen knuffel gaven kwam door mij. Door mijn keuze en mijn lafheid.

Hij trok zijn hand terug en zijn donkere blik ging over me heen. ‘Het is onbeleefd om iemands hand niet te schudden,’ zei Ash afkeurend.

‘Beveel me dan om je hand te schudden als je dat wilt,’ zei ik geïrriteerd. Geïrriteerd door de manier waarop mijn lul bewoog door zijn blik. Geïrriteerd omdat deze ongemakkelijke spanning mijn schuld was. Geïrriteerd omdat ik van hem had kunnen zijn als ik die e-mail jaren geleden had beantwoord.

‘Schud mijn hand,’ beval hij. Hij ging in op mijn bluf.

‘Fuck you,’ zei ik terug.

Ash’ ogen werden kleiner en kregen een ijzige blik, als een ijzig groen meer. ‘Twintig push-ups, soldaat.’

‘Wát?’

‘Je bent toch een eerste luitenant? En ik ben je kapitein? Dat betekent dat je nu een van mijn mannen bent en dat je van mij bent. Jouw straffen is mijn taak en je was ongehoorzaam aan een direct bevel. Dus nu op de grond en geef me er twintig.’

Ik staarde hem aan. Ik bedoel, ik staarde écht, met open mond en mijn gezicht een masker van ongeloof. ‘Maar...’

‘Ik geloof,’ zei Ash koud, ‘dat de woorden waar je naar zoekt, “ja, meneer” zijn. En nu zijn het dertig push-ups door je voortdurende ongehoorzaamheid.’

Ik staarde hem nog steeds aan en aangetast in mijn trots liet ik mezelf op mijn knieën vallen. ‘Is dit wat je wilde?’

Hij keek naar beneden waar ik neerknielde. ‘Ja,’ antwoordde hij, zijn stem was nog steeds koud. ‘Dat is wat ik wil. Doe wat je is opgedragen.’

Fuck you, wilde ik naar hem spugen. Maar ik wist wel beter. Deze strijd met Ash zou ik verliezen en ik zou geen poot hebben om op te staan als ik besloot erover te klagen. Nog los van Ash’ reputatie als een geweldige soldaat, wist ik hoe stom ik eruit zou zien als ik me druk maakte omdat mijn kapitein me dertig push-ups liet doen die ik niet wilde doen.

Dus ik liet mezelf op mijn handen zakken, rechte mijn lichaam en deed mijn eerste push-up. En toen ik naar boven kwam, voelde ik het rubber van

een laars tegen mijn legerjas aan die wreed in mijn rug geduwd werd.

‘Je hebt geen “Ja, meneer” gezegd,’ zei Ash zachtjes. ‘Nu zijn het er vijftig.’

Ik wilde hem vermoorden. Ik wilde overeind komen en hem slaan tot mijn knokkels bloedden. Ik wilde mijn handen om zijn nek slaan en de klootzak wurgen. Maar dat verklaarde niet de lust die ik voelde rond de basis van mijn ruggengraat of de erectie die steeds harder werd terwijl ik mezelf omhoog duwde met de laars in mijn rug.

‘Ik heb het nog niet gehoord, luitenant.’

‘Ja, menéér,’ zei ik tussen op elkaar geklemde kaken door.

‘Beter. Helemaal tot de vloer nu. En als je dat niet kan, dan laat ik je de vloer kussen elke keer als je naar beneden gaat.’

Ik probeerde het beter te doen maar ik was pas bij nummer vierentwintig en mijn armen trilden. Ik was geweldig goed in vorm, dat was het probleem niet. Het probleem was de laars op mijn rug en de kilo's van een kwade Colchester die op me leunde. Ik worstelde om naar beneden en weer omhoog te gaan. En ik wist dat Ash niet tevreden zou zijn met mijn inspanningen.

‘O, nee,’ zei Ash. ‘Het lijkt erop dat we toch de vloer moeten gaan kussen.’

Ik vloekte woest. ‘Ik ga níét de vloer kussen,’ gromde ik.

De laars verliet mijn rug en ineens zat Ash voor me op zijn hurken. ‘Mijn laars dan?’ zei hij. ‘Ga je gang. Kus hem. Dan weten we allebei dat je je straf goed uitvoert.’

‘Ik haat je,’ zei ik met een kalme woede. ‘Ik haat je zo verdomd veel.’ Maar ik had al verloren en dat wisten we allebei. Ik zou altijd verliezen als het om Colchester ging. Want als het om hem ging, wilde ik altijd verliezen.

Dus ik ging naar beneden en zoende zijn laars.

Hij rook naar leer en dennennaalden. En een klein beetje naar het stof van de droge binnenplaats. Het suède voelde onverwachts zacht tegen mijn lippen. Zachter dan de lippen van Colchester die ik drie jaar geleden tegen die van mij had gevoeld. Ik hoorde hem langzaam uitademen en hoorde het bonzen van mijn hartslag in mijn oren.

Even was er geen oorlog. Geen Karpatië. Geen Morgan en geen gespannen geschiedenis tussen ons. Even vergat ik het om mezelf te haten.

Heel even, met mijn lippen op de laars van Colchester, was er vrede. Er was geen schaamte of aangetaste trots of verzet. Er was alleen simpel,

ongefilterd bestaan. Ik was er bijna duizelig van. Ik was écht duizelig. Mijn adem veranderde en mijn bloed stroomde anders. Was het leven altijd al zo vol met details geweest? Zo levendig? Elke molecuul zong zijn eigen lied zo luid dat ik de muren bijna kon horen spreken en de vloer horen schreeuwen.

‘Embry,’ hoorde ik Ash zeggen. ‘Embry, kom terug. Embry.’

Ik voelde vingers onder mijn kin en ik werd begeleid om op mijn knieën te gaan zitten. ‘Kleine prins,’ mompelde Ash. ‘Waar was je heen?’

Ik knipperde naar hem. Ik snapte de vraag niet en hij leek dat in te zien.

‘Je zweefde bijna twee minuten met je lippen boven mijn laars,’ legde hij uit. Zijn lippen veranderden in een glimlach.

‘Deed ik dat?’

Hij knielde ook, zo dichtbij dat ik elk deel van zijn kristallen ogen kon zien. ‘Ik vond het niet erg,’ zei hij glimlachend. ‘Je zag er goed uit daar beneden.’

Ik kon nu meer ruiken dan alleen zijn laars. Ik kon hém ruiken: rook, vuur en leer. Echt leer, niet het soort van zijn laarzen maar het soort waar riemen en zwepen van gemaakt werden.

Mijn handen trilden. Ik kwam overeind en veegde mijn mond af. Ik probeerde zoveel mogelijk afstand tussen hem en mij te brengen, zonder daadwerkelijk zijn kantoor te ontvluchten.

Geamuseerd bekeek hij me. ‘Ben je oké?’

Ik was niet oké.

‘Kan ik mijn push-ups een andere keer afmaken? Meneer?’

De geamuseerde blik verdween en hij schudde zijn hoofd. ‘Je hebt genoeg gedaan, luitenant. Je hebt aan je disciplinaire verplichtingen voldaan.’ Hij verontschuldigde zich niet.

En ik ontdekte dat ik niet wilde dat hij dat deed.

15

Embry

Toen

‘Ga of ik duw je naar beneden,’ riep Colchester naar Dag. Op de achtergrond klonk het bekende ‘klik boem’ van een explosief met een struikeldraad dat door de gang dreunde. Het blies ons bijna van onze sokken.

‘Check in,’ zei ik in de radio. Mijn oren suisden te veel om te horen of ze antwoordden. Ash schreeuwde nog steeds naar Dag en was nauwelijks aangedaan door de explosie. Er kwam meer geschreeuw uit de gang.

Drie uur geleden waren de rest van Ash’ groep en ik naar een verlaten stad in Caledonië gegaan om daar een buitenpost op te zetten. Het had makkelijk moeten zijn – of iets wat tegenwoordig voor makkelijk door moest gaan. Wapentuig was niet nodig, alleen maar HESCO-muren – een hekwerk met zakken die we vulden met zand – en een paar generatoren. Genoeg om een van de geëvacueerde gebouwen te selecteren en te versterken. De controle van de andere gebouwen in het stadje was routine en leek onnodig.

Maar het was een val geweest. Een fucking val. De hele fucking tijd.

Ash had bedacht dat de liftschachten een weg naar buiten konden zijn en bijna het hele gezelschap dat in deze val was getrapt, haalde het naar de kelder. Maar er waren drie mensen kwijt. Drie van mijn mannen. Ash had erop gestaan dat hij de laatste zou zijn die naar beneden zou gaan. In eerste instantie wilde ik bij hem blijven wachten, want de gedachte dat hij daar alleen was kon ik niet verdragen. En nu drie van mijn mannen gestrand waren in dit niemandsland tussen de onderste verdiepingen en de door de vijand bezette bovenste verdiepingen, kon ik hier in geen geval meer weggaan.

‘Check in of ik kom verdomme naar beneden,’ schreeuwde ik in de radio. Ik probeerde door de gang te kijken maar er was alleen rook.

Jezus. Ik was nog maar net twee weken terug en ik ging dood. In een oud flatgebouw, een halve wereld bij mijn familie vandaan en slechts meters verwijderd van de man van wie ik hield. Op verdomd linoleum. Wie wilde er nou zijn laatste adem uitblazen op fucking vergeeld linoleum?

Wat Ash ook naar Dag had geschreeuwd, het werkte goed. Dag kroop achterwaarts naar de open liftdeuren en ging de schacht in. Hij gebruikte de

smalle ladder in de muur om naar beneden te gaan. Ash draaide zich naar me om.

‘Klaar?’

Ik schudde mijn hoofd en wees naar de gang. ‘We hebben nog drie mannen daar, meneer.’

Toen ik meneer tegen hem zei, werden zijn pupillen een beetje groter. Net zoals de hele week nadat ik die push-ups in zijn kantoor had gedaan. Sindsdien hadden we niet meer gepraat. Of we hadden in elk geval over niets anders gepraat dan over plicht en oorlog. Maar het moment bleef tussen ons in hangen en ik kon niet naar zijn gezicht kijken zonder me het gevoel van die laars tegen mijn lippen te herinneren. Ik had het idee dat hij dat aan me kon zien en dat hij de wanhopige verwarring die in mijn bloed brandde kon ruiken. Maar hij pushte me niet, hij jaagde niet. Ik kreeg juist het gevoel dat hij gekwetst was omdat ik afstand hield. Dat was de tweede keer dat ik hem pijn deed omdat ik te verkloot was om mijn leven op orde te krijgen en toe te geven wat ik wilde.

Elke minuut was een kwelling.

Op dit moment vervaagde dat allemaal. Er was te veel te doen om te zorgen dat we dit nu overleefden.

‘Ik ga erheen,’ voegde ik toe en ik haalde mijn M4 van mijn schouder.

‘Het is niet veilig...’

Ik was al in de gang. Ik zou doen alsof ik hem niet gehoord had als hij me er later voor op mijn flikker wilde geven. Maar er was geen sprake van dat ik niet achter de achtergebleven soldaten aan zou gaan. Achter me hoorde ik hem vloeken en schreeuwen. Gevolgd door drie enorme dreunen.

Mijn radio kraakte in paniek. Het waren de mannen die vastzaten in de gang. ‘Ze zijn hierboven! Ze zijn in het zuidelijke trappenhuis –’ De radio kraakte nog meer en werd onderbroken door luide knallen die ik zelf hoorde én door de radio. Het explosief had de vloer en de meeste muren intact gelaten, maar delen van de muren stonden in brand. Het duurde even voor ik me realiseerde dat het de houten deuren van de appartementen waren. De scherpe geur van de brandende verf prikte in mijn neus.

‘Fuck,’ mompelde ik terwijl ik door de rook kroop. Mijn vinger lag zwaar op de trekker. ‘Fuck, fuck, fuck.’

Krrrak. Er klonk een schreeuw en toen ik door de rook stapte, vond ik mijn jongens verscholen in een deuropening. Een van hen had een bloedende arm.

‘Ik dek jullie,’ zei ik en ik probeerde mijn stem laag te houden zodat niemand anders het kon horen. ‘Ga naar de lift.’

Ineens was Ash er. Hij was me gevolgd naar het in rook gehulde vuurgevecht. Er werd geschreeuwd in het Oekraïens en Ash duwde me samen met hem door een deuropening. De uitsparing was maar net diep genoeg om ons allebei te beschermen. Ik zag de vlammen weerkaatsen in de randen van zijn veiligheidsbril. Een straaltje zweet liep van onder zijn helm naar beneden en gleed langs de sterke en sierlijke lijnen van zijn nek. Hij was gespannen en alert, maar had ook volledige controle. Zijn spanning werd in toom gehouden door een enorme kalmte. Dicht bij hem zijn in deze linoleum hel was net zoiets als je handpalm tegen een verwarmd rotsblok drukken of je vingers in het zand begraven: het was rustgevend, aardend en een herinnering aan hoe echte kracht aanvoelde.

Zo was Ash in de strijd. Als de onvermijdelijkheid van steen. Als de kracht van stormen en golven.

Hij keek me aan en stootte met zijn schouder tegen de mijne. ‘We gaan hier weg, Embry.’

Boos keek ik door de rook naar het einde van de gang. ‘Die Karpatische kloodzakken niet.’

Het maakte me op dit moment geen zak uit waarom de separatisten hun eigen land wilden. Het maakte me allemaal niet uit, behalve dat ze hadden geprobeerd om mannen te vermoorden om wie ik gaf. En ze probeerden mij te vermoorden. Fuck hen. Fuck hen dat ze dit grillige, met pijnbomen gevulde rotland hadden gekozen om in te leven. En dat ze dit lelijke gebouw uit het Sovjettijdperk hadden gekozen waar ik moest sterven. Fuck hen allemaal.

‘Hey,’ zei Ash en ik realiseerde me dat ik nog steeds woeste blikken de gang in wierp. ‘Wegkomen is de eerste prioriteit, oké? Leven is belangrijker dan doden.’

Precies op dat moment klonk er *krak krak krak krak* door de rook.

Ik viel op één knie terwijl Ash bleef staan. We haalden allebei onze trekkers over om de kogels op onze vijanden af te vuren. Mijn drie jongens aan de overkant van de gang grepen hun kans om terug te rennen. Ash rukte aan mijn schouder terwijl hij achteruit begon te lopen. ‘Kom op, luitenant.’

Ik schudde hem van me af, bleef op mijn knie zitten en schoot. Ik kon bijna zien waarvandaan ze schoten. BÍjna. Als ik nou een stukje dichterbij...

‘Embry,’ zei Ash. ‘Kom verdomme omhoog.’

Ik negeerde hem en ging naar de volgende deuropening. Ik ging die klootzakken pakken. Ik wist het. Alle woede en zekerheid smolten samen in mijn bloed. Het bonkte door mijn lichaam. Ik haatte hen. Ik haatte dit gebouw. Ik haatte de rook en de afbladderende verf. Ik haatte het koude zweet in mijn nek. En toen begroeven de kogels zich in de muur om me heen.

Ze schoten nog een salvo af. Korte uitbarstingen van geweervuur en ik kon eindelijk de hoek bepalen waar ze vandaan kwamen. Ik hield mijn lichaam laag en ik ging naar het midden van de gang. Ik vuurde op hen en schuifelde naar achteren. Nog steeds was ik blootgesteld, maar fuck het allemaal. Ik ging ze neerknallen als een stel honden...

Een hamerslag tegen mijn schouder.

Ik strompelde terug met de adem uit me geslagen. Ik keek verdwaasd naar beneden om te zien waar de hamer vandaan was gekomen, maar het was helemaal geen hamer. Ik kon niks zien in de rokende duisternis, behalve een natte, groter wordende plek op de schouder van mijn jas. Net op de plek waar mijn lichaamsbescherming eindigde.

En toen kwam er nog een hamer op mijn kuit terecht. Ik voelde het branden en scheuren. Het warme bloed stroomde in mijn sok. Ik had die sok verdomme net gewassen.

‘Shit,’ zei ik kalm en ik lachte. Mijn stem klonk zo grappig. Lichtelijk verrast, alsof ik de sleutels van mijn Audi R8 niet kon vinden, of mijn favoriete horloge of zo. Nog steeds lachend hief ik mijn geweer en ik bleef terugschieten. Schieten en schieten en het leek een paar hilarische uren te duren. Maar waarschijnlijk waren het maar een paar seconden.

Misschien wel nog minder, omdat Ash naar me schreeuwde. Hij was duidelijk van streek en in paniek. Het stoorde me om Ash in paniek te zien. Ik vond het leuker als hij kalm was. Waarom kon hij niet zien hoe grappig het was van de sok? Of van mijn stem?

Ik probeerde het hem te vertellen maar toen ik sprak, kwamen de woorden er trillerig uit. De enige woorden die eruit kwamen, waren ‘bloed’, ‘sok’ en ‘Audi’. Hij beet op zijn lip en wierp een blik op mijn bloedende schouder en op de plek waar het bloed van mijn been op de grond begon te druppelen. ‘Kleine prins,’ zei hij. En zijn stem brak. ‘Wat heb je gedaan?’

Kogels kwamen terecht in het linoleum om ons heen. Ik zag het moment dat hij weer steen werd. Hij werd weer een kapitein en was niet langer de man die me ooit had gesmeekt om niet te verdwijnen. Hij haakte mijn arm

om zijn nek en hief zijn geweer op met zijn andere hand. Hij schoot naar de rook terwijl we ons terugtrokken met bijna al mijn gewicht op zijn schouder. De duizeligheid was vervaagd en de pijn was gekomen. Het benam me de adem en mijn gedachten. Het was als een haak in mijn maag die mijn ribben tegenhield om uit te zetten.

‘Noordelijke trappenhuis,’ zei Ash toen we dichterbij de liften kwamen. ‘Je kunt nu niet in de schacht naar beneden klimmen.’

Hij zag de uitdrukking op mijn gezicht en voegde eraan toe: ‘Ik kom eraan, maar jij moet eerst gaan.’

De pijn beroofde me van mijn wil om te discussiëren. Hij liet me naar de vloer zakken en ik deed wat er van me gevraagd werd. Ik kroop naar het trappenhuis met mijn gewonde arm en been die een spoor van bloed achterlieten. Ash bleef schieten, ontweek de kogels en gooide een of twee granaten door de gang. Hij riep dingen in de radio naar de mannen beneden. Het was een eenmansstrijd van hem en in hem. In zijn eentje droeg hij de last van de boosaardigheid van de vijand en tegelijkertijd moest hij de rest van ons redden.

Ik bereikte het trappenhuis en met een trillende hand trok ik mijn pistool voor het geval het bezet was. Dat was niet zo. Even later voegde Ash zich bij me. Hij schopte de deur achter zich dicht en trok zijn zaklamp. Mijn hele lichaam trilde met pijnlijke schokken. De pijn racete langs elke zenuw met gemene, elektrische tintelingen. Er waren momenten waarop het leven leek te vervagen. Ruis. Dan was Ash er weer met zijn zaklantaarn. En dan weer zwarte ruis.

‘Kleine prins,’ zei hij. Zijn stem klonk zo ver weg en ook zo dichtbij. ‘Blijf hier. Blijf bij me.’

Ik probeerde het. Echt waar. Ondanks de adrenaline die door me heen stroomde, kon ik niet op adem komen. Ik kon niet voorkomen dat de ruis zich opdrong aan de randen van mijn zicht. Ik herinner me dat ik Ash’ jas greep en hem vertelde om me achter te laten en zichzelf te redden. En ik herinner me dat hij een snelle kus op mijn helm gaf. ‘Je bent nog geen Patroclus,’ zei hij. ‘Je gaat hier niet dood.’

Ik weet niet wat er daarna gebeurde. Wat ik wel weet, is dat ik werd gedragen en dat er meer geweerschoten klonken. Er waren momenten dat paniek en adrenaline door me heen stroomden en me in een soort prooi-alertheid dompelden die mijn hart deed bonken waardoor het bloed sneller en sneller uit me stroomde. Er was een moment dat ik op de grond zat

terwijl Ash een rugzak van een dode Karpatische soldaat trok en snel door de inhoud heen ging. Ik hoorde hem vloeken nadat hij meerdere keren geprobeerd had om via de radio om hulp te roepen maar geen antwoord kreeg.

En toen kwam het moment dat ik weer helemaal bijkwam. Ik zwom geleidelijk naar boven door een wazige laag van vreemde dromen en zag Ash' laarzen voor me langs ijsberen. Een stapel rugzakken en onze wapenuitrustingen lagen naast me. De nacht was gekomen en in het bos leek die te komen met wraak. Een intense duisternis als een laag verf onder het bladerdak. Het had een zwak briesje meegebracht die met koele vingers langs mijn huid ging. Ik huiverde.

De laarzen stopten. 'Het is te gevaarlijk om vuur te maken,' zei Ash. 'Ik kan je mijn jas geven. We moeten hier misschien nog een tijd blijven. Ik kan niemand bereiken door de radio voor een evacuatie. En we zijn gescheiden van de anderen. Ik heb je wapenuitrusting afgedaan om naar je schouder te kijken. De mijne ook zodat het makkelijker is om te bewegen. Maar misschien moeten we het snel weer aandoen. Hoe voel je je?'

'Ik...' Ik voelde me wazig maar niet verschrikkelijk. Een beetje zwak misschien en mijn mond smaakte naar metaal. Maar ik was niet dood of stervende en ik kronkelde niet van de pijn. Dus dat was een welkome verrassing.

De laarzen begonnen weer te ijsberen en ik zag Ash' handen. Hij kneep ze steeds rusteloos tot vuisten naast zijn dijen terwijl hij ijsbeerde. 'De Karpatiërs hebben morfine in hun EHBO-kits. Je kreunde toen ik je verbond dus ik heb je er iets van gegeven. Ons kleine geheim.'

Morfine. Dat verklaarde waarom ik wazig was en waarom het leek alsof de pijn tegen me schreeuwde vanuit een verre kamer. Ik worstelde om overeind te komen en de wazigheid veranderde in duizeligheid. Het geschreeuw van de pijn kwam dichterbij. Maar het lukte me. Ik steunde tegen een boom en ademde een paar keer diep in. Ash bleef door onze geïmproviseerde kamp sluipen als een gekooide tijger.

Met voorzichtige vingers tilde ik mijn jas omhoog. Mijn mouw was zonder pardon opengesneden, waarschijnlijk zodat Ash gemakkelijker bij de wond kon komen. Ik onderzocht het verband eronder. Ik kon het ontsmettingsmiddel ruiken en zag waar hij zo goed als hij kon het bloed had weggehaald. Ik bewonderde de nette lijnen van het tape en het gaas. Mijn kuit was verbonden met dezelfde zorgvuldige precisie.

‘Je bent hier niet slecht in,’ zei ik zwakjes. ‘Je had dokter moeten worden.’

‘Als ik dokter was geweest, was ik daar niet geweest om je leven te redden,’ gromde hij. Een rauwe en echte pijn klonk in zijn stem. ‘Wat de fuck dacht je wel niet, Embry?’

‘Ik weet het niet.’ Mijn woede over de Karpatiërs was weg. Zelfs de high die ik normaal gesproken had na een ontmoeting met de vijand was voorbij, afgestompt door de morfine. ‘Ik had op mijn plek moeten blijven.’

‘Fuck ja, dat had je moeten doen,’ snauwde Ash. ‘Je ging vandaag bijna dood en waarvoor? Voor die separatistische klootzakken in een dorp waar niemand de naam van weet?’

In het donker keek ik naar hem op. Mijn high van het gevecht was weg, maar ik herkende alle tekenen ervan bij hem. Hij was niet high zoals sommige jongens waren. En hij was er niet duizelig van zoals ik soms was. Het bracht hem tot leven. Hij vibreerde ervan alsof hij een stroomdraad vastgreep met zijn handen. Zijn ogen flitsten in het donker en de spanning straalde van hem af. Hij was een man die moest drinken, neuken of vechten. Of alle drie. Die man was ik zelf ook vaak, maar bij Ash voelde het anders. Dat soort hete en wanhopige opwindning was anders als het door een man als Ash heen stroomde. Dat soort rusteloosheid was levensgevaarlijk wanneer het een man besmette die het niet gewend was om geen controle meer te hebben.

Ash was gevaarlijk nu. Onveilig om bij in de buurt te zijn.

En ik? Was ik bang? Was ik ongemakkelijk bij deze man die keek alsof hij mij en de wereld uit elkaar wilde trekken met zijn blote handen?

Dat was ik niet.

Meer nog. Ik voelde een ontzag dat mijn hart deed stoppen. Een heerlijk soort angst, het soort dat de ridders in legendes voelden zodra ze beseften dat de vrouwen bij de rivier geweldige en vreselijke feeënkoninkinnen waren die vastbesloten waren om hen levend op te eten.

Ik staarde naar Ash en hij stopte met ijsberen. Hij ging voor me staan en vroeg me iets. Ik worstelde me uit de waas van morfine en concentreerde me op dit moment.

‘...doodwens,’ zei Ash. ‘Wil je soms sterven? Is dat het? Haat je me zo erg dat je wil dat ik het zie gebeuren? Wil je mij ervoor verantwoordelijk maken?’

‘Je was niet verantwoordelijk,’ antwoordde ik. De morfine en de pijn zorgden ervoor dat mijn stem vermoeid klonk. Belast.

‘Fuck, alsof ik niet verantwoordelijk was,’ beet Ash me toe. Mijn zwakke stem deed niets om zijn woede te verminderen. ‘Geloof je echt dat ik je moeder een opgevouwen vlag kan geven en dan gewoon kan weglopen? Alsof ik er niets mee te maken had? Ik bescherm al mijn mannen, maar jij...’ Zijn stem brak en hij wendde zich af. Woest schopte hij tegen een gevallen tak. ‘Fuck jou en je doodswens, Embry. Fuck jou.’

Ik herinnerde me de dag dat we elkaar voor het eerst ontmoet hadden. Ik probeerde een grapje te maken en dat mislukte. ‘Dat heb ik liever omgekeerd.’

In een oogwenk zat hij op me, schrijlings over mijn dijen. Met een hand rukte hij mijn hoofd naar achteren zodat ik hem wel aan moest kijken. ‘Speel geen spelletjes met me,’ waarschuwde Ash me met een zachte stem. ‘Niet vanavond. Niet na wat je hebt gedaan. Je wilt niet weten wat voor dingen ik nu denk.’

Ik kon nauwelijks ademen. Pijn kwam uit mijn schouder en mijn groter wordende lul zong van de honger. Ik was overgeleverd aan een monster, in de handen van een boze god. Ik had me nog nooit levendiger gevoeld dan nu. Het was net als toen ik zijn laars kuste, net als de eerste keer dat ik werd beschoten door de bomen. De hele wereld kwam tot leven. Het bos gonsde en de bladeren ritselden. Mijn bloed en hart maakten deel uit van een ongelofelijke symfonie van magie en muziek die altijd klonk, als ik maar de oren had om ernaar te luisteren. Bij Ash zijn was mijn high. De kwetsbaarheid van het leven was zo duidelijk en de sensatie van overleven was zo opwindend. De sensatie dat ik hém overleefde.

‘Neem het,’ zei ik. De fantasieën van jaren geleden kwamen terug en zorgden ervoor dat ik onder hem bewoog.

‘Wat?’ vroeg hij zachtjes.

‘Neem wat ik je verschuldigd ben. Neem wat je verdient omdat je mijn leven gered hebt.’

Zijn lippen gingen uit elkaar. Zijn ogen waren half gesloten en hij trok mijn hoofd verder naar achteren. ‘Wat ben je me precies verschuldigd?’ vroeg hij. ‘Wat verdien ik precies?’

Toen ik zijn ogen ontmoette, waren ze bijna zwart door de duisternis. ‘Wat je ook maar wil.’

‘Wat ik wil zorgt ervoor dat jij plat op de grond ligt met tranen in je ogen. Denk je dat dat is wat je me wilt geven?’

‘Nee,’ slikte ik. ‘Ik wil dat je het van me neemt.’

Hij werd stil.

‘Laat me je bedanken,’ smeekte ik. ‘Laat mij je beter doen voelen. Gebruik me. Gebruik me hoe je wilt.’

‘O, dat is wat je wilt, of niet?’ hijgde hij. Hij leunde naar voren met zijn dij op mijn kloppende erectie. Ik kon die van hem ook voelen, als een ijzeren swelling die op mijn buik drukte. Hij was enorm. Hij zou me ermee uit elkaar scheuren. ‘Je wilt niet dat ik je heb, niet met kussen of brieven. Maar als je bloedt en ik woedend ben, dát is het moment dat je je openstelt voor mij? Dat is wanneer ik dit krijg?’

Hoe kon ik het hem duidelijk maken? Dat het zo moest zijn? Dat ik overwonnen moest worden en niet verleid? Want dit was nieuw voor me. Alleen bij Ash bestond dit deel van mij. Ik kon het nauwelijks verwoorden in mijn eigen hoofd.

Maar misschien zag hij het in mijn gezicht. Misschien kende hij het antwoord al. Hij bukte en beet in mijn nek. Niet zacht maar hard. Ik schreeuwde het uit. Zijn hand liet mijn haar los en begon ongeduldig aan het klittenband en de ritssluiting van mijn legerjas te rukken. Hij trok het efficiënt van me af en was voorzichtig met mijn schouder, maar niet zó voorzichtig dat het zachtaardig was. Hij was nog steeds woedend, nog steeds een monster en nog steeds een donkere en stormachtige sprookjesprins. En ik was de persoon die hij had gered.

Mijn T-shirt werd ruw van me afgetrokken. Er was geen bewondering, geen geaai of gestreel. Niets dat hem kon afleiden van de woede. Hij ging van me af. Het ene moment zat ik tegen de boom en het volgende werd ik over een rugzak gedwongen. Ongeduldige handen rukten aan mijn riem en trokken mijn broek omlaag tot aan mijn dijen. De lucht was koel, maar niet kil. Ik voelde kippenvel op mijn rug en heupen en het stevige vlees van mijn kont.

Door de morfine en de pijn heen kwam er een moment van paniek en schaamte. Wat was ik aan het doen? Van alle mannen met wie ik had geslapen, was het nooit voorgekomen dat ik zonder pardon was uitgekleeid en geopend en behandeld was als niets meer dan een gat om te neuken...

Maar de gedachte om zo ontmenselijkt te worden terwijl mijn minnaars me meestal aanbeden, bracht me gevaarlijk dicht bij het punt dat ik klaar

ging komen over deze rugzak.

Ash drukte zijn onderarm op mijn onderrug en hield me op mijn plek terwijl zijn andere hand vaseline uit de EHBO-kit op de plek smeerde waar hij het nodig had. 'Is dit wat je wilt?' vroeg hij koud. Een vingertop drukte tegen mijn ingang en gleed naar binnen tot de knokkel. Ik boog naar achteren. Het voelde verkeerd. Mijn lichaam interpreteerde de invasie als pijn, maar ik had het vaak genoeg gedaan om het als plezier te zien. Na een paar seconden voegde hij een tweede vinger toe, dieper en breder. Er kwam iets tegen mijn prostaat aan.

'Geef antwoord,' eiste Ash. 'Is dit wat je wilt?'

'Ja,' kreunde ik.

'Je gaat me je laten gebruiken, of niet? Me je laten neuken hoe ik dat wil?'

Ik kreunde opnieuw toen die vingers me verlieten. Onbewust gingen mijn heupen heen en weer tegen de rugzak om wrijving op mijn lul te voelen.

'Ja,' mompelde Ash tegen zichzelf. 'Ja, dat ga je doen.'

Ik keek achterom en was onvoorbereid op de aanblik. Ash zonder zijn jas. Zijn T-shirt zat strak om de slanke spieren van zijn schouders en borst. De biceps van zijn ene arm spande en ontspande zich terwijl hij een vuist vol vaseline neukte door de open gulf van zijn broek. Alles aan hem drukte de macht uit die hij over mij had, en zijn recht om te nemen wat hij wilde: dat hij nog volledig gekleed was, hoe zijn wrede lul door zijn vuist gleed en hoe hij me met zijn onderarm op mijn plaats hield.

Toen hij eindelijk een gladde en glimmende lul had, kwam hij dichterbij. Hij hield me nog steeds op mijn plaats. Zijn brede eikel begon tegen me aan te drukken en hij voelde ondraaglijk groot, een monster. Ik kronkelde en hapte naar adem en probeerde instinctief om weg te komen van deze inbreuk.

'O nee,' hijgde Ash. 'Zo makkelijk kom je niet weg.' Hij bracht zijn arm onder me, tegen mijn buikspieren en heupen, zodat ik niet verder naar voren kon gaan. Hij ging door met naar binnen dringen. Zijn dikke, opgezwollen eikel ging langs de eerste ring van spieren en toen langs de tweede.

Het was iets dat ik nog nooit eerder zo had gevoeld. De ruwheid, de pijn van mijn schotwonden en de morfine. De jaren van verlangen en wensen en me in het geheim aftrekken op ideeën die net zo fucked up waren als dit.

Het deed pijn. Zo erg dat het me de adem benam. En toch voelde ik dat mijn eigen lul zo strak stond als een boog, nat van het voorvocht en kloppend van een behoeftige hitte.

Zijn nagels krasten als vuur langs mijn rug en ik reageerde door mijn lichaam te buigen. Achter me begon Ash wreed te lachen. Hij schoof nog een stukje naar binnen. Door deze nieuwe hoek kwam zijn top tegen de voorkant van mijn binnenkant aan en ik zakte naar beneden in extase, dronken van de morfine. Mijn lichaam lag nu volledig over de rugzak.

Ash volgde me en ging naar binnen totdat zijn hele lengte in me zat. ‘Fuck, het is warm in je kont,’ beet hij me toe. Hij klonk bijna boos omdat het zo goed voelde. Hij reed met zijn heupen tegen me aan, trok zich een paar centimeter naar buiten en begon heen en weer te bewegen om die plek in me te teasen.

‘O god,’ mompelde ik. Mijn heupen stootten tegen de tas aan. Het was een reflex en ik kon niet stoppen, al zou ik het willen. Er klonk meer wreed gelach achter me.

‘Ga je komen als een tiener die een kussen neukt?’ Zijn hand gleed onder mijn keel door en dwong mijn hoofd naar achter zodat hij in mijn oor kon praten. Langzaam liet hij zijn pik in en uit me glijden. ‘Huh?’

Ik trilde hevig en duivelse hitte schoot door mijn liezen. Mijn ballen trokken omhoog en mijn dijen waren zo gespannen dat ze bijna meer pijn deden dan de schotwond in mijn kuit. Door de morfine leek deze situatie bijna surrealistisch. Heel even was de man met de koude lach en de vernederende pesterijen achter me een verknipte prins uit een sprookje. Heel even was dit wat er echt was gebeurd op de dag dat hij met zijn laars op mijn pols stond. Nadat hij me had verslagen bij de oefening, had hij me omgedraaid om die nederlaag af te maken op de meest complete manier.

Hij hield zijn hand op mijn keel maar zijn hoofd viel neer. Hij gaf zichzelf over aan het gevoel dat hij me neukte. Zijn stoten waren diep en gemeen, hard genoeg om het verband om mijn wond los te maken. ‘Fuck,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Dit is wat ik nodig had. Godverdomme, lig stil...’ Opnieuw kwamen mijn heupen tegen de tas aan. Mijn orgasme was maar een adem bij me vandaan. ‘Lig verdomme stil zoals ik je wil hebben.’

Dat was alles wat er nodig was. Die grimmige bevestiging dat hij me gebruikte. Dat ik voor hem alleen maar een strak gat was dat niet terug kon vechten. Ik kwam, wrijvend tegen de tas. Net als een opgewonden tiener, zoals hij had gezegd. Niet als een man die meerdere mensen had gedood en

een garage vol sportauto's had. Het was Colchester in mij. Colchester die mijn keel vasthad. Colchester die me deze kant van zichzelf liet zien, gevuld met een grenzeloze wreedheid, egoïsme en dierlijke kracht. Colchester, Ash, mijn kapitein, die met zijn lul mijn lichaam spietste als een overwinnaar. Als een koning.

Mijn climax ging door en door. De dikke golven van mijn orgasme kwamen op de tas terecht en Ash hield mijn lichaam naar zich toe gebogen zodat hij over mijn schouder mee kon kijken alsof ik een show voor hem aan het opvoeren was. Toen ik eenmaal leeg was, drukte hij me weer tegen de tassen aan en liet zichzelf gaan. Mijn orgasme had hem zowel boos als extreem opgewonden gemaakt. Bijna al zijn gewicht lag op mij. Ik kon de spieren in zijn dijen, buik en borst voelen. Ze werkten allemaal samen om die krachtige heupen in me te drijven. Ze waren allemaal bezig om die lul diep en hard in me te begraven. Het enige wat ik kon doen was ademen en die onregelmatige kreunen uit mijn keel laten stromen. Zijn enorme lichaam lag over het mijne en zijn grote lul was meedogenloos en vastbesloten om alles uit me te halen voordat hij klaar was.

Ash leek zichzelf verloren te hebben. Zijn scherpe opmerkingen waren verdwenen. Er was alleen gegrom en de onverbiddelijke invasie van zijn lul die me elke keer weer spietste.

Zonder waarschuwing zette hij zijn tanden in mijn schouder en explodeerde hij in een vloed van sadistische stoten die zorgden voor brandende tranen achter mijn oogleden. Ik voelde zijn orgasme terwijl hij zich in me leeg pompte. Ik voelde de hete stralen die uit hem kwamen. Ik kon het warme bloed over mijn borst naar beneden voelen lopen uit mijn schotwond. En door mijn tranen heen kwam een vreemd soort duizeligheid. Colchester, Ash, had me net geneukt alsof zijn leven ervan afhing en zichzelf in me geleeft terwijl er op hetzelfde moment bloed uit me stroomde. Alsof hij een vampier, feeënkonink of wolf was. Ik had hier vier jaar op gewacht en het was dodelijker, wreder en mooier geweest dan ik ooit had kunnen hopen.

Heel even lagen we daar. Ash lag over me heen en toen... het was onmogelijk, maar hij begon weer te bewegen. Nog steeds was hij fucking hard.

‘Ik hoop niet dat je dacht dat het zo gemakkelijk was,’ mompelde hij in mijn oor. Hij verplaatste zijn gewicht en kantelde mijn lichaam omhoog. Ik kon de dunne stralen van het bloed uit mijn lekkende wond op mijn buik

voelen. Het bloed stoorde me niet en het leek hem zeker niet te storen, vanwege de manier waarop zijn vingers omhoog hield in het maanlicht om het te bekijken.

Er was meer geschuif en beweging en toen ontmoette mijn pik een warme hand met vaseline. Zijn vingers sloten zich om me heen en mijn ogen gingen dicht. Hij liet me tussen twee realiteiten zweven. De realiteit van zijn lul die me vanbinnen neukte en de realiteit van zijn vuist, die strakker en gemener was dan ikzelf altijd deed. Toch leek het perfect, precies vanwege die reden.

‘Ik ga...’ Ik stopte. Het gebeurde al. De donkere lach van Ash galmde door mijn oren terwijl hij me een nieuwe climax bezorgde. Een paar minuten later kwam hij klaar met een zacht gegrom. Hij trok zich terug toen zijn samentrekkingen afnamen. Ik dacht dat het klaar was, maar toen ik zag dat hij nog stééds hard was, wist ik dat het nog niet voorbij was. Hij rolde me op mijn rug en trok mijn laarzen en broek uit. Hij ging weer bij me naar binnen.

‘Vind je het leuk om zo geneukt te worden?’ vroeg hij. Hij drukte zijn borst en buik tegen de mijne waardoor mijn lul tussen onze buikspieren werd samengedrukt. Elke keer wanneer hij zich terugtrok, was er bloed en voorvocht te zien op de randen van zijn perfecte buik.

We kreunden allebei toen we het bloed zagen. ‘Ja,’ kreeg ik eruit.

O god. Het was niet mogelijk dat ik weer stijf zou worden, dat ik weer zou komen. Maar het ging gebeuren, ik kon het al voelen. Ash boog zijn hoofd naar beneden zodat hij in mijn kaak kon bijten. Ik draaide mijn gezicht naar hem zodat ik hem aan kon kijken met mijn koortsige ogen. Hij was nu nog maar een half monster. En daar, in zijn gezicht, kon ik mijn Achilles weer zien, de man die met mij had gedanst. Was het fout dat ik hen allebei wilde? De man die danste en de man die me pijn deed?

En toen hield hij zich even stil en drukte hij een hand tegen de zijkant van mijn wang. ‘Je bent mooi in het maanlicht,’ zei hij zacht.

Hij liet een arm onder me glijden en hield me vast terwijl hij me neukte. Zijn warme en stevige lippen vonden de mijne. De kus benam me de adem en toen we kwamen, kwamen we zachtjes en pijnlijk. Onze vingers groeven in elkaars rug en onze tanden in elkaars nekken.

Ik was nooit religieus of spiritueel geweest, tot dat moment. Het was de eerste keer dat ik het gevoel had dat er een god kon zijn. En als er een god

was, had hij of zij de mensheid geschapen vanwege exact deze reden. Voor dit plakkerige, ademloze, erotische en pijnlijke moment.

Naderhand maakte Ash me schoon en herstelde hij het verband van mijn schouderwond. Ik kreeg een tweede dosis morfine en hij gebruikte gaasjes en alcohol om het bloed en het zaad te verwijderen dat op ons allebei vlekken had achtergelaten. ‘Natuurlijk moest het bloederig zijn,’ mompelde ik. De nieuwe morfine zwom door mijn aderen.

‘Hmm?’ vroeg Ash, die naar het verband rond mijn kuit keek.

‘Het is gewoon... het voelt goed. Dat het zo was. Met de pijn en het geweld.’

Even was Ash stil. Hij was dingen aan het opbergen en hielp me daarna in mijn shirt en jas. ‘Het had niet zo hoeven zijn,’ zei hij uiteindelijk. ‘En het hoeft niet nog een keer zo te gaan.’

‘Dat zei je in je brief,’ zei ik. Hij was klaar met opruimen en deed toen iets onverwachts. Hij ging naast me liggen en trok me tegen zijn zij, met mijn gewonde schouder omhoog en zijn arm om me heen. Mijn hoofd rustte tegen zijn borst. Het was een beetje belachelijk. Ik was een centimeter of twee groter, dus mijn voeten kwamen voorbij de zijne, maar toch voelde het goed. Het voelde juist.

‘Ik zei het omdat ik het meende,’ zei Ash. ‘Ik kan de man zijn die je wilt dat ik ben. Zolang ik je man maar kan zijn.’

Ik zuchtte. ‘Ik wil niet dat je voor mij verandert.

‘Embry, dat is onzin –’

‘Nee,’ ging ik door hem heen. ‘Je snapt niet wat ik probeer te zeggen. Het is niet “Ik wil niet dat je verandert voor een relatie”, maar “Ik wil helemaal niet dat je verandert, vooral niet voor mij. Want ik wil je zoals je bent.” En ik denk niet dat je kán veranderen, Ash. Ik denk dat je het een tijdje kan. Ik denk dat je het kan verbergen als je moet. Maar ik denk dat er altijd een soort jeukende en donkere plek in je zal zijn die in de schaduwen tegen je schreeuwt om losgelaten te worden. Het zou je van binnenuit opeten.’

Een tijd lang lagen we daar. We luisterden naar de wind en de geluiden van de nachtdieren. Ash liet een hand langs mijn arm glijden. Ondanks de ruwste seks die ik ooit gehad had, ondanks de schotwonden en ondanks dat we gestrand waren in oorlogsgebied, voelde het vredig. Ik realiseerde me dat het Ash was. Ash liet me zo voelen. Beschermd en gekoesterd terwijl ik heel goed was in het beschermen en koesteren van mezelf. Maar het was

anders als iemand anders het deed, dacht ik. Het menselijk brein was ontworpen om het gevoel van aandacht van een ander te belonen.

Maar toch voelde het niet gewoon als mijn brein. Het voelde als gloeiende magie. Een geheime alchemie die werd gecreëerd voor zijn vingers langs de gescheurde mouw van mijn jas en door het regelmatige kloppen van zijn hart onder mijn oor. Grappig dat hij me waarschuwde dat ik plat op de grond terecht zou komen met tranen in mijn ogen. Want hier was ik, plat op de grond met stomme en gelukkige tranen die in mijn ogen brandden. Mijn lichaam lag warm tegen het zijne en mijn tranen lekten op het jack om zijn borst in plaats van in de aarde.

‘Ik snap niet waarom ik zo ben,’ zei Ash na een paar lange momenten. ‘Ik ga heen en weer tussen accepteren wat ik wil en haten dat ik het nodig heb. Als je het niet erg vindt hoe ik ben, Patroclus, dan zal ik me er geen zorgen over maken. Zolang je maar niet meer verdwijnt.’

‘Ik ben er klaar mee om bij je weg te rennen,’ zei ik eerlijk. ‘Ik heb het geprobeerd en het maakte niet uit, want je leek achter me aan te komen waar ik ook was.’

‘En jij kwam achter mij aan,’ mompelde hij en hij rolde nog een keer om zodat hij zijn lippen tegen de mijne kon drukken. ‘Mijn kleine prins.’

Zo begon de volgende akte in onze tragedie.

OceanofPDF.com

16

Embry

Nu

Greer wordt niet wakker als de helikopter met een schok landt. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Met de ontvoering en de redding zijn de afgelopen vier dagen een hel voor haar geweest. Een hel voor ons allemaal, maar vooral voor haar. Ik herinner me haar gezicht tegen het raam toen Melwas haar aanraakte. Ik herinner me haar tranen en de vastgebonden handen die ze naar me uitstreekte toen ik naast haar bed stond.

Ik had dat ooit zelf gevoeld. Die gedesoriënteerde golf van dankbaarheid, angst, liefde en zelfvernietiging. Hoe kon ik het haar weigeren als ik hetzelfde had geëist van Ash nadat ik bijna doodgegaan was?

Hoe kon ik het haar weigeren wanneer dat betekende dat ik de huidige versie van mezelf én de versie van mezelf uit het verleden negeerde?

Een horde mensen loopt het helikopterplatform van Camp David op als de rotoren langzamer gaan. Ik verwacht Luc of een andere agent bij de deur te zien. Ik weet niet waarom, want ik had natuurlijk moeten weten dat Ash er zou zijn. Hij heeft diepe cirkels onder zijn ogen en zwarte stoppels die geen stoppels meer zijn maar inmiddels al een echt en heerlijk baardje vormen. Hij bukt om in te stappen en de blik op zijn gezicht zodra hij Greer ziet, snijdt door mijn ziel met een gevoel van jaloezie, liefde en trots. En woede, vooral woede. Niet de oudste woede die ik bezit, maar wel oud genoeg: het is de woede van oorlog.

Die blik op Ash' gezicht komt door Melwas. Die ene traan die over Greers wang glijdt als ze haar ogen opent en beseft dat ze veilig thuis is en dat haar man er is om haar in zijn sterke armen te nemen, dat is ook een traan waaraan Melwas schuldig is. En het is onzin dat een traan net zoveel gewicht kan dragen als een kogel in mijn schouder, als een brandend dorp of als de lichamen van de mannen die ik gezworen had te beschermen in die godverlaten bergen, maar het kan me niet schelen. Ik beloof mezelf dat Melwas de mensen van wie ik hou geen pijn meer kan doen. Op de een of andere manier ga ik daarvoor zorgen. Hoe dan ook.

Ash maakt Greer los en draagt haar de helikopter uit. Ik voel me niet op mijn plek als ik hen volg naar het grote huis. De vroege zomerwind waait door haar lange witgouden haar en laat de kraag van Ash' overhemd

wapperen. Ze zijn zo mooi samen. Het ideale stel. De Amerikaanse held en de Amerikaanse lieveling. Alsof ze met de hand zijn getekend voor in een sprookjesboek.

En hoe pas ik in dat plaatje?

Ash stuurt iedereen het huis uit behalve mij en samen lopen we naar de grote slaapkamer. Ik zak weg in een stoel in de hoek en ik realiseer me nu pas hoe afgepeigerd ik ben. Mijn hele lichaam lijkt samen te smelten met de stof van de stoel. Verslagen uitputting sluipt bij me naar binnen. Ik kijk hoe Ash Greer voorzichtig op de rand van het bed zet. Ze kijkt naar hem op met grijze ogen die zo leeg en vermoeid zijn dat ik weg moet kijken.

‘Kleine prinses. Ik ga je uitkleden en je wassen,’ legt hij uit. ‘En dan ga je slapen.’

Ze reageert niet. Ze draait haar hoofd van hem weg.

Hij pakt haar kin vast en als hij tegen haar praat, is zijn stem net zo teder en diep als toen hij beloofde haar lief te hebben in ziekte en in gezondheid. ‘Het antwoord is “ja, meneer”.’

Die woorden brengen een sprankje leven in haar gezicht. Ze kijkt naar hem alsof ze hem voor de eerste keer ziet. Haar kin trilt en haar stem klinkt dik. ‘Ja, meneer.’

Hij kijkt naar mij. ‘Wacht hier, Embry. We moeten praten nadat ik voor mijn vrouw heb gezorgd.’

Ik knik en laat mijn hoofd tegen de achterkant van de stoel rusten. Het is het laatste waar ik me nog bewust van ben voordat de uitputting het overneemt.

‘Embry.’

Als mijn ogen opengaan, zie ik Ash boven me uittorenen. Hij heeft een vreemde uitdrukking op zijn gezicht. Zijn haar is nat en de waterdruppels zitten nog op zijn blote borst. Hij heeft een joggingbroek aangetrokken die laag om zijn heupen hangt. Ik kijk naar het bed en zie een slanke vorm met een stapel dekens. De late namiddagzon schijnt door het raam en ik zie de glans van haar blonde haar op het kussen.

‘Ze viel meteen in slaap toen ik haar daar neerlegde,’ zei Ash.

‘Je ziet eruit alsof je zelf ook wel wat slaap kan gebruiken.’

Ash wrijft met een hand over zijn gezicht. ‘Ik kan sowieso al niet slapen zonder haar. En dat ik wist dat jullie twee daar waren, maakte het al helemaal onmogelijk.’

‘Ze is nu veilig.’

‘En jij ook. Laten we naar mijn kantoor gaan en Greer laten rusten.’

We gaan en sluiten we de slaapkamerdeur stilletjes achter ons. We lopen Ash’ kantoor binnen, een kamer met houten lambrisering, een groot bureau en meerdere zwaar beladen boekenplanken. Hij vraagt me om plaats te nemen op de bank met de grote ramen en zet er een stoel naast. Heel even kijken we allebei uit het raam naar de lommerrijke omgeving buiten. Naar de espen, esdoorns en eiken, allemaal groen en zomerachtig. Het is zo anders dan de struikachtige groenheid van Karpatië.

Hij verschuift zijn blik van het raam naar mij. ‘Ze heeft verse bijtsporen op haar lichaam,’ zegt hij.

Ik probeer te bedenken hoe ik hem moet antwoorden. En dan zegt hij: ‘Zeg me dat jij het was, Embry. Zeg me dat jij het was en niet hij.’

Ik zucht. ‘Hij was het niet. Ik... nadat ik haar vond...’ De vermoeidheid helpt niet bij de complexe mix van gevoelens en angsten die ik nu voel. Schuldgevoel neemt het over. ‘We hebben nooit gepraat over wat er tussen ons drieën zou gaan gebeuren. Regels. Ik dacht niet dat het fout zou zijn aangezien we geen grenzen hadden aangegeven.’

‘We hadden geen tijd om grenzen aan te geven.’ Zijn blik en stem hebben een koel soort kalmte. Ik weersta de neiging om te trillen of weg te kijken, want ik weet dat hij het zal zien. ‘Je hebt haar geneukt? Alleen jullie twee?’

‘Het is niet hoe het lijkt, ik zweer het. Melwas heeft haar niet kunnen verkrachten,’ zeg ik in één adem. ‘Maar hij heeft haar aangeraakt. Als je haar had gezien, Ash...’

Hij staat op en loopt naar het raam. Hij drukt zijn onderarm tegen het glas en leunt ertegenaan. De houding benadrukt de spieren in zijn armen en schouders en de plek waar de joggingbroek aan zijn scherpe heupbeenderen hangt en strak om zijn kont zit.

‘Wat, Embry?’ zegt hij. Het zit allemaal in zijn stem, in zijn gewonde en bittere stem. ‘Wat had ik gedaan als ik haar had gezien?’

De vermoeidheid valt van me af, mijn rol als vicepresident valt van me af, alles valt van me af en ik doe iets wat ik zelden doe tenzij ik word gedwongen. Ik ga op mijn knieën bij zijn voeten zitten en buig naar beneden om mijn lippen tegen de bovenkant van zijn voet te drukken. Er zitten lichte haartjes bij zijn enkel en ik zie de scherpe lijnen van zijn pezen. Ik ruik de zeeplucht van zijn recente douche.

Hij verstijft als ik dit doe, zegt geen woord en beweegt niet. Ik ga naar zijn andere voet en laat mijn lippen lang genoeg op zijn huid rusten om te voelen hoe warm die is onder mijn mond.

Uiteindelijk zegt hij met een bijna andere stem: ‘Ben je gekomen? Is zij gekomen?’

‘Ja,’ fluister ik tegen zijn voet.

‘Heb je aan mij gedacht?’

‘Godverdomme, Ash. Je weet dat we dat hebben gedaan.’

‘Dat is “godverdomme, menéér”.’

‘Het was praktisch alsof je bij ons in de kamer was, menéér.’

‘Heb je gedaan alsof je haar dwong?’

De woorden gaan dwars door me heen en haken zich in me vast, als vakkundig afgeschoten pijlen. Ik kijk wanhopig naar hem. Hij krijgt medelijden met me en buigt voorover om met zijn vingers door mijn haar te strelen. ‘Het is wat ze nodig zou hebben gehad, kleine prins. Een ook wat ze zou hebben gewild.’

In schaamte laat ik mijn ogen zakken.

‘Ah,’ zegt hij. ‘En het is ook wat jíj wilde.’

Mijn handen trillen en hij knielt. Hij pakt mijn handen vast met die van hem. Ze zijn stabiel en warm, net zoals hij.

‘Ik liep naar binnen en ze was vastgebonden. Ik bedoel, met tape. Haar enkels en haar polsen. En een prop in haar mond. Ze smeekte me, ze huilde...’ Mijn stem dreigt te breken maar ik ga door. Ik biecht mijn zondes op aan mijn priester. Mijn koning. ‘Ik heb jou ook ooit om zoiets gevraagd. Hoe kon ik het haar dan weigeren? Ze zei dat ze het nodig had, maar Ash... Ik wilde het al voordat ik al die dingen dacht. Ik wilde het al op het moment dat ik die donkere kamer in kwam en mijn schaduw over haar lichaam viel.’

‘Heb je een safeword gebruikt?’

‘We waren het erover eens dat ze met haar vingers zou knippen, omdat ik... ik de prop weer in haar mond stopte.’

Ash knikt en ziet in dat we het veilig hebben gedaan. Maar zijn ogen dwalen alweer af en ik vraag me af of hij het voor zich ziet. Of hij die lugubere en verknipte scène voor zich ziet. ‘Heb je de tape op haar gelaten?’

‘Ja.’

Zijn joggingbroek doet niets om zijn groeiende erectie te verbergen. ‘Heeft ze tegen je gevochten?’

Schaamte en opwindning komen in gelijke mate in me op. ‘Ja.’

‘En jij hebt teruggevochten en gewonnen.’ Hij sluit zijn ogen.

Ik kan nauwelijks ademen. ‘Ja.’

‘Wilde je dat ook?’

Mijn woorden zijn slechts geesten. ‘Ik deed alsof ik jou was.’

Zijn ogen schieten open en de groene kleur is helderder dan het bos buiten. Zijn ademhaling is onregelmatig, net als bij mij. ‘Ik ben zo jaloers, kleine prins,’ fluistert hij. ‘Ik ben boos op mezelf dat ik mijn vrouw niet kon geven wat ze nodig had. En ik ben jou dankbaar voor wat je haar hebt gegeven. De gedachte aan jullie samen op die manier...’ Zijn mond verandert in een spijtige glimlach en hij laat me los om te gebaren naar de omtrek van zijn lul die tegen de stof van zijn trainingsbroek drukt. ‘Nou, je weet het wel.’

Ik mis zijn aanraking. ‘Vergeef je me?’

Zijn groene bosogen verzachten een beetje. ‘Je hebt haar leven gered, Embry. Ik zou je alles vergeven.’

Ik ga bijna dood van opluchting.

‘Zelfs als je me had bespot en gehaat terwijl jullie me bedrogen, zou ik je nog vergeven. Zelfs als je elke kink die ik ooit met haar had gedaan had nagespeeld om de herinnering van mij uit haar lichaam te wissen, zou ik je nog vergeven. Als jullie tweeën hadden geneukt en daarna hadden besloten om mij te verlaten, had ik je vergeven. En vooral dit. Want je zorgde voor haar op de manier die zij nodig had.’

‘Ik voel me er rot over,’ mompel ik. De waarheid is iets ingewikkelder dan dat en zijn glimlach vertelt me dat hij het weet.

‘Ik vergeef je. Dus je moet jezelf vergeven. Ze vroeg je erom en jij zei ja, omdat je wist dat ze het nodig had. Omdat jij ooit iets soortgelijks nodig hebt gehad. En omdat je het wilde. En omdat je weet dat ik hetzelfde zou hebben gedaan als ik daar was geweest.’ Hij staat op en biedt me een hand aan. Ik laat hem me overeind helpen.

‘Zit,’ zegt hij en hij wijst naar de bank. Hij loopt achter zijn bureau langs als ik ga zitten. Ik ben geschokt en voel me blootgesteld na mijn bekentenis en onderwerping en na zijn vergeving. Ik zoek naar iets om over te praten dat niet gaat over de dingen die ik met de vrouw van mijn geliefde heb gedaan.

‘Heeft ons bedrog gewerkt? Is haar ontvoering stilhouden?’

Ash knikt terwijl hij in een van de diepe lades van zijn oude bureau rommelt. ‘Voor zover iedereen weet – behalve een aantal ingewijden – zijn Greer en ik hier op huwelijksreis en heb jij een broodnodige vakantie in het huis van je moeder. Al weet ik niet hoeveel langer ik dat nog vol had kunnen houden. De pers staat te springen om foto’s van Greer en mij.’ Zoals altijd klinkt hij verbaasd over de fascinatie die de media voor hem heeft.

‘Het moet Greer zijn,’ besluit hij terwijl hij een andere la opent. ‘Ze zijn allemaal dol op haar – logisch – en ze lijken door haar geobsedeerd te zijn. De verslaggeving van het huwelijk, de covers van de tijdschriften en de internetartikelen... Ik kon de televisie niet eens aanzetten zonder fragmenten van mijn eigen bruiloft te zien. Ik kon niets doen zonder haar gezicht te zien.’ Hij haalt diep adem en kijkt naar me op. ‘Bedankt, Embry. Als je haar niet had teruggebracht... of als jij niet was teruggekomen...’

De zon komt achter een wolk vandaan en vult de ruimte met de grote ramen met een goudgroen licht. Het benadrukt het zilver bij zijn slapen en de vage lijntjes rond zijn ogen. Hij is pas zesendertig en is net in de bloei van zijn leven, maar even zie ik hoe het allemaal zijn tol geëist heeft: de oorlog, het presidentschap, Greer en ik. Het rust allemaal op zijn schouders en dat heeft het altijd gedaan. En normaal gesproken draagt hij het zo makkelijk, maar ik kan nu zien hoeveel hij op Greer heeft vertrouwd voor kracht. En misschien ook wel op mij.

Maar dan gaat hij rechtop staan. Hij heeft iets kleurigs in zijn grote hand en heeft zijn macht weer terug. Hij is terug bij kracht en kalmte. Hij komt naar me toe en haalt het gekleurde ding door zijn hand. De grote vorm van zijn lul is heerlijk zichtbaar door zijn joggingbroek. Ik blijf ernaar staren en kijk naar de zwarte lijn van haar die van zijn navel naar de tailleband loopt. Het is een klein voorproefje van meer zwart haar daaronder.

Hij stopt vlak voor me. ‘Zie je iets dat je leuk vindt, Patroclus?’

Mijn ogen schieten omhoog naar zijn gezicht en ik zie lachkuiltjes in zijn wangen. Ik sta op het punt om een bijdehante opmerking te maken, maar dan zie ik wat er in zijn hand ligt. ‘Is dat... is dat een stropdas met Mount Rushmore erop?’

‘Een cadeautje van Belvedere. Ik heb hem beloofd dat hij het daglicht nooit zou zien... maar ik rek die belofte een beetje op.’ Hij leunt naar beneden en wikkelt de das om mijn hoofd, voor mijn ogen langs. Aan de achterkant van mijn hoofd knoopt hij hem stevig vast. ‘Kun je iets zien?’

De lelijke stropdas houdt al het licht tegen en de zijde voelt glad en koel tegen mijn vermoeide ogen. ‘Wat doe je?’

Twee ruwe vingertoppen drukken tegen mijn mond. ‘Dat zie je vanzelf. Hoofd naar achter en armen op de leuning van de bank. Je mag niet bewegen tot ik zeg dat het mag.’

Ik doe wat me wordt gezegd en mijn erectie drukt pijnlijk tegen de naad van mijn broek. Mijn hart bonst. Onze affaire tussen Jenny’s dood en het daten van Greer was spontaan geweest. En gewelddadig. Gewoon een verzameling van gestolen intermezzo’s in de verlaten hoeken van het Witte Huis. Maar dit... de langdurige en geplande dominantie... Dit had ik al jaren niet meer gehad. Niet sinds vóór Jenny. Sinds de eerste keer dat ik weigerde met hem te trouwen.

Ik heb het gemist.

Ik heb het gemist zoals je de zon mist na een lange periode van bewolkte dagen, wanneer je de bewolking eigenlijk vergeet en de zon ook vergeet. En dan ineens komt de zon terug, zo heet en helder dat je je afvraagt hoe je ooit zonder hebt geleefd. Ik miste de onzekerheid ervan, op dezelfde manier als dat ik nu niets kan zien door mijn blinddoek. Ik miste het bewustzijn ervan en de manier waarop mijn huid prikkelt door de lucht, wachtend op een vleugje van hém.

Het is grappig hoe mijn houding de belichaming lijkt van ontspannen anticipatie, maar ik voel onmiddellijk de moeite die het me kost om mijn handen stil te houden als Ash’ handen mijn gulp vinden. Ik schok als de achterkant van zijn hand door de stof van mijn broek tegen mijn erectie komt. Ik kan hem praktisch horen glimlachen.

‘Beweeg je niet,’ waarschuwt hij. Zijn zelfverzekerde handen trekken mijn rits naar beneden, verder en verder en verder.

‘Wat gebeurt er als dat wel doe?’ vraag ik en ik grijp de bank vast achter de kussens om te voorkomen dat ik hem aanraak. En om te zorgen dat ik zijn lul of die van mij niet vastpak.

‘Consequenties.’ Het woord is een niemandsland tussen speelsheid en dodelijke ernst. Ik huiver van behoefte. Ik heb al heel lang geen consequenties ondergaan en ben verbaasd hoe erg het idee me opwindt. ‘Nu wil ik geen andere woorden meer uit je mond horen dan “dank je, meneer” of “alsjeblieft, niet meer, meneer”.’

Ik snuif. ‘Stop je echt als ik alsjeblieft zeg?’

‘Nee.’ Nu kan ik echt de glimlach in zijn woorden horen. ‘Doe je shirt uit, Embry. Je mag je daarvoor bewegen. Daarna leg je je handen weer waar ze waren.’

Ik gehoorzaam en zodra ik weer ga zitten zoals ik zat, voel ik een scherpe klap van een elastiek tegen mijn linkertepel. Ik hijg.

‘Raad eens wat er nog meer in mijn bureau zat?’ zegt Ash met een geamuseerde stem. Een tweede klap komt tegen dezelfde tepel aan en ik buig mijn rug. De pijn verandert al snel in een ander soort hitte. ‘Dat waren waarschuwingslagen. Nog één woord en ik zal eens zien hoe rood die tepels kunnen worden. En er zijn ergere plekken waar ik dit elastiek op kan gebruiken, Embry. Vergeet dat niet.’

Ik maak er een show van door mijn lippen op elkaar te drukken. ‘Brave jongen,’ zegt Ash. Zijn handen gaan terug naar mijn broek en trekken hem samen met mijn boxer ver genoeg naar beneden om mijn lul te bevrijden. Ik ben zo opgewonden dat zelfs de lucht stimulerend is. Ik weersta de neiging om te kronkelen, want ik weet dat er gevolgen zullen zijn. Hoewel ik daar bijna naar verlang.

‘Historisch gezien gaven vorsten trouwe dienaren geschenken na hun terugkomst. Soms was het land, een kasteel of een schip. De Angelsaksische koningen gaven hun bedienden ringen en halskettingen van goud. En soms zelfs een nacht met de koningin.’ Een stevige hand wikkelt zich om mijn schacht en de sensatie schiet door me heen. ‘Maar ik heb geen goud en ik deel mijn vrouw al met je. Dus wat zou ik je nog kunnen geven omdat je me zo goed hebt gediend door mijn koningin terug te brengen?’

De hand gaat naar beneden en dan weer omhoog, langzaam over de strakke en zachte huid van mijn erectie. Een zacht gekreun klinkt in mijn borst. Fuck, dat voelt goed.

Dan gebeurt er iets onverwachts: mijn eikel wordt verzwolgen door iets warm en nats.

‘O fuck,’ grom ik en dan realiseer ik mijn fout. ‘Sorry, sorry, sorry. Niet —’

Het is te laat. Het elastiek komt terug en patst tegen mijn tepel aan en gaat dan langs mijn buik. *Pats, pats, pats*. Ik verstijf door de verlamdende en heerlijke pijn en hoop dat het elastiek niet lager gaat. En half hoop ik van wel.

Dat doet het niet. Een rustgevende hand gaat via mijn buik omhoog, warm en ruw tegen de kleine striemen. ‘Knik met je hoofd als je door wilt

gaan,' zegt Ash en als hij spreekt voel ik zijn adem op mijn lul en buik. Ik moet er alles aan doen om hem niet in zijn mond te schuiven. Maar hem kennende zou hij het me helemaal ontzeggen als ik dat deed, dus ik blijf stil zitten. Het lukt me nauwelijks.

Ik knik met mijn hoofd en voel een zacht straaltje zweet langs mijn slaap naar de das lopen. Mijn huid komt tot leven door de striemen en het verlangen. Mijn lichaam smeekt om zijn aanraking.

Dan gebeurt het weer. Een langzame, bijna kietelende warmte. Zo nat. Zo verdomd nat en heet. Dan sluiten zijn lippen zich over mijn eikel en zuigt hij.

'Mmphh,' kreun ik. Op het laatste moment voorkom ik dat het een echt woord wordt. 'Mmphh.'

Hij lacht en het geluid ervan vibreert door mijn lul en diep door de kern van mijn buik, die zich als reactie aanspant. Hij neemt me dieper en god, wat wil ik hem graag zien. Zien hoe dat donkere en trotse hoofd over me heen gebogen is. De bredere schouders tussen mijn benen. Hij beweert dat hij geen echte sadist is, maar dat hij me die aanblik ontzegt, die visuele herinnering, is voldoende bewijs voor een echte sadistische handeling.

Hij neemt me zo diep dat ik de achterkant van zijn keel voel. Als ik met mijn heupen tegen zijn gezicht begin te bewegen, laat hij een onderarm op mijn buik rusten om me stil te houden. Hij pint me vast zodat hij me kan afzuigen op de manier zoals hij het wil. Hij neemt de tijd om rond de basis en de top te likken, vermengd met kleine beten en kussen en vingers tegen mijn perineum. Alsof hij, zelfs als hij me pijpt, dit voor zichzelf doet. Alleen voor hem.

Hij trekt mijn broek verder naar beneden en laat een hand over de huid van de binnenkant van mijn dijen glijden. Hij volgt elke spier en pees rond mijn bovenbenen en buik en knijpt in mijn heupen. Hij laat me nu wel kronkelen en mijn heupen rollen tegen hem aan. Er klinkt een wrijvend geluid en het duurt even voordat ik me realiseer dat het komt door mijn schoenen die over het tapijt gaan. Mijn benen bewegen rusteloos om hem heen.

Hij blijft me vasthouden en weigert zich door mijn wanhoop te laten dicteren. Sterker nog, hij gaat juist langzamer. Hij zuigt me af met diepe, lange halen. Hij likt met een platte tong en fuck het is een marteling dat ik het niet kan zien, dat ik niet in staat ben om dit voor altijd in mijn geheugen vast te leggen. Hij heeft me talloze keren afgetrokken en me net zo vaak

geneukt en er zijn een paar momenten geweest dat hij zijn mond op me had. Dat was plagend of dwingend, maar nooit zo. Nooit is het zo teder, grondig of langgerekt geweest.

‘Dit is mijn dank,’ hoor ik hem mompelen. Zijn mond drukt kussen op de gespierde lijnen van mijn buik, op mijn heupen en navel. ‘Mijn waardering.’ Een snel, hard gezuig aan mijn eikel laat me hijgen. ‘Mijn eeuwige en bodemloze dankbaarheid.’

Mijn vingers graven zich in de bank en op een perverse manier wilde ik dat ze vastgebonden waren. Want het is bijna nog erger om zelf verantwoordelijk te zijn voor mijn eigen controle. Om te weten dat er niets is tussen dit moment en het moment dat mijn vingers zijn haar grijpen, behalve mijn niet-bestaande zelfbeheersing. Het enige wat ik wil is zijn hoofd aanraken terwijl hij over me heen beweegt. Zijn lippen aanraken waar ze om mijn lul zitten. Een van die zwervende handen pakken en omhoog brengen naar mijn borst en hem daar op mijn hart leggen.

Het punt waarop er geen terugkeer meer mogelijk is komt langzaam op. Het bouwt zich op, diep en laag in mijn kruis. Mijn geblinddoekte wereld is gekrompen tot de satijnen hitte van Ash’ tong, de strakke greep van zijn keel en de druk die zich opbouwt achter mijn lul. Mijn benen blijven om hem heen bewegen, mijn schoenen glijden nog steeds over het tapijt en mijn dijen en buikspieren zijn zo gespannen. Zo verdomd gespannen.

‘Wil je in mijn mond komen, Embry?’

Ik knik en mijn lichaam trekt zich zo strak als een boog. Klaar om te breken.

‘Zeg, alsjeblieft.’ Zijn tong komt tegen de voorkant van mijn lul aan. Hij neemt de tijd om dat spleetje te likken.

‘O fuck. O fuck o fuck o fuck o fuck.’

‘Je spreekt “alsjeblieft” verkeerd uit.’

‘Alsjeblieft, fucking alsjeblieft, alsjeblíéft...’

Opnieuw word ik opgeslokt en hij bewerkt me zo hard en zo diep dat mijn tenen krullen in mijn schoenen. Het voelt alsof alles in mijn bekken op het punt staat te breken en te versplinteren en dan komt de eerste schok met de kracht van een bom. Ik schreeuw het uit, krom mijn rug en draai op mijn zij, en dat allemaal tegelijk. Hij wikkelt zijn vingers om mijn heupen om me stil te houden alsof ik iets voor hem onderbreek.

De tweede golf slaat toe en dan kom ik in zijn mond. Mijn orgasme komt op zijn brede en sterke tong. Ik word dieper genomen en mijn

gezwollen eikel wordt samengeperst door het slikken van zijn keel. Ik blijf huiveren, pulseren en komen. Hij slikt het door met zijn vingers nog steeds op mijn heupen en zijn stevige lippen nog om me heen totdat ik helemaal leeg ben. Dan trekt hij zich terug.

Ik verwacht dat hij opstaat en verwacht half dat zijn wrede vingers mijn kin naar voren trekken zodat hij mijn mond kan neuken. In plaats daarvan hoor ik een zucht en iets waarvan ik me niet kan herinneren dat ik het eerder heb gevoeld. Zijn hoofd rust tegen mijn been. En dat is iets wat ik wanhopig graag wil zien, nog veel meer dan de pijpbeurt. Want wie weet of het ooit nog eens zal gebeuren? Ash geknielt tussen mijn voeten. Zijn hoofd dat tegen mij aan ligt.

Ik grijp naar de blinddoek en snel zegt hij: 'Niet doen. Laat hem nog even om.'

Ik krul mijn vingers tegen mij handpalm. Ze jeuken om niet te gehoorzamen, maar ik dwing mijn hand eindelijk terug te gaan naar de bank. Ik voel en hoor hem zuchten. 'Nog even. Ik weet dat dit voor jou hoort te zijn, maar ik wil dit... nog even.'

Zijn hand strekt zich uit om mijn buik te strelen en rust dan eindelijk waar ik hem eerder al wilde hebben: plat op mijn hart. Een kiem van een gedachte baant zich een weg door de bodem van mijn geest. Misschien is het niet eens een gedachte, maar meer een gevoel of een instinct dat dit op de een of andere manier – ondanks de nieuwigheid van Ash die knielt en mij bedient – niets anders is dan wat we in het verleden altijd hebben gedaan. Want hij is nu dan wel degene die op zijn knieën zit en mijn zaad slikt, maar hij is nog steeds degene met de controle. Degene die stilletjes aangeeft dat hij nog steeds de eigenaar is van mijn hartslag.

'Ik hou van je, kleine prins,' fluistert hij met zijn handpalm warm tegen mijn borst. Onder mijn blinddoek knijp ik mijn ogen dicht in pijnlijke vervoering. Na al die jaren hebben die woorden nog steeds hun macht over me niet verloren. Hun macht om me enthousiast te maken en om me bang te maken, want bemind worden door een man als hij is geen kleine last.

'Je hoeft het niet terug te zeggen. Ik wil je niet pushen.'

'Je weet dat ik van je hou,' zeg ik. Het klinkt een beetje kribbig, want Ash heeft alle recht om aan mijn gevoelens te twijfelen. Dat weet ik. Hoe kan ik zorgen dat hij het begrijpt? Dat elke keer dat ik hem wegduwde, het verdomme voor zijn eigen bestwil was? En dan niet op een vage en moralistische manier? Maar op een praktische manier en voor zijn

vooruitgang? Als hij met me getrouwd was, zouden we nu niet in een kantoor in Camp David zijn. Er zouden geen stapels met rapporten op hem wachten. Hij zou het leger niet als een majoor hebben verlaten. Niets dat hem tot de man heeft gemaakt die hij vandaag is, zou mogelijk zijn geweest als hij openlijk biseksueel was. En ik haat dat net zo erg als ieder ander, maar het is de fucking waarheid. Ik heb mezelf en mijn eigen geluk opgeofferd, want iedereen kon zien dat mensen als Maxen Colchester niet elke dag worden geboren. Iedereen kon zien dat hij voor grootse dingen bedoeld was. Niet op zo'n vage *Eten, bidden en beminnen*-manier of op die 'we zijn allemaal kinderen van het universum'-manier. Maar voor echt geweldige dingen. Historische dingen. Dingen die miljoenen levens positief beïnvloeden. Het was niet eerlijk voor mij of voor hem, maar de noodzakelijke dingen zijn niet altijd eerlijk.

Iets wat ik nu beter weet dan ooit.

Hij tilt zijn hoofd van mijn been en haalt zijn hand van mijn hart. Mijn ziel verwelkt. Hij staat op en maakt de blinddoek los. Zijn gezicht is het eerste wat in beeld komt als ik mijn ogen eindelijk kan openen voor het daglicht. Zijn voorhoofd is licht gefronst en hij heeft een tragische trek om zijn mond. Hij kijkt me aan alsof hij wil dat ik iets zeg. Meer dan ik al heb gedaan.

Maar wat kan ik zeggen? Het was tenslotte mijn eigen keuze om mezelf op te offeren voor zijn toekomst. Hij zou zijn eigen toekomst hebben opgeofferd om bij mij te zijn. En daarom blijft de bitterheid nooit lang hangen. Het is ook waarom ik hem de waarheid niet ga vertellen over waarom ik nee heb gezegd. Hij heeft al genoeg geleden zonder dat ik ook nog eens een lading schuldgevoel aan de stapel toevoeg.

'We moeten bij Greer gaan kijken,' zeg ik en iets in zijn gezicht gaat dicht als een deur. Hij knikt.

Ik sta op en doe mijn broek dicht. 'Dank je voor jouw dankjewel,' zeg ik en ik geef hem die scheve grijns waarvan ik weet dat hij hem niet kan weerstaan.

De warmte komt terug in zijn ogen en een kleine glimlach verschijnt. 'Als je me echt wilt bedanken, wacht je op me in de douche nadat ik bij mijn vrouw heb gekeken.'

Dat laat ik me geen tweede keer zeggen.

17

Greer

Nu

Als ik mijn ogen opendoet, is het ochtend. Ik weet het gewoon; dat is iets met het licht hier, hoe het wordt gefilterd door de bomen en over de lage bergen van Maryland stroomt. Ik heb het warm en zodra ik dat besef, realiseer ik me waarom dat is. Aan weerszijden van me ligt een slanke en gespierde man. Ik lig op mijn zij en Embry ligt voor me, languit op zijn rug met de lakens om zich heen gedraaid. Een been hangt half over de rand en een arm ligt over zijn gezicht, alsof hij het zwakke licht wil blokkeren dat via het raam naar binnen komt. Zijn ademhaling is nét geen gesnurk: zwaar en regelmatig. Zijn heerlijke borst gaat op en neer. Mmm.

Over een borst gesproken: sterke armen worden van achter me om me heen geslagen en trekken me strak tegen een borst, tegen een harde buik en tegen een nog hardere erectie. Instinctief wurm ik me ertegenaan en krachtige, licht behaarde benen wikkelen zich om de mijne. Ze drukken mijn kont hard tegen hem aan. Ik realiseer me dat Ash wakker is.

‘Goedemorgen, prinses,’ mompelt hij in mijn oor.

‘Goedemorgen,’ adem ik. Er drukt iets tegen het membraan van mijn slaperige gedachten. Het probeert erdoorheen te breken maar het membraan is nog te dik en Ash is zo stevig en warm naast me.

‘Hoe heb je geslapen?’ vraagt hij.

‘Diep.’ Ik rol om, nog steeds in zijn armen en kijk naar zijn gezicht. Het is hetzelfde gezicht waar ik naar keek toen ik mijn trouwgelofte aflegde. Dezelfde hoge jukbeenderen en het trotse voorhoofd. Dezelfde volle en stevige lippen. Maar toch zijn er dingen anders. De kringen onder zijn ogen die bijna verdwenen waren, zijn terug. Zijn ogen zijn gevuld met de reflecties van donkere, ongelukkige gevoelens en ik zie die lijn tussen zijn wenkbrauwen vanwege de bezorgdheid in zijn gezicht.

Ik breng mijn duim omhoog en probeer de lijn glad te strijken. ‘Hoe heb jij geslapen?’

Hij haalt een schouder op. ‘De meeste tijd heb ik niet geslapen. Ik heb naar jou gekeken.’

‘Dat moet saai zijn geweest,’ merk ik op.

Hij schudt zijn hoofd en doet mijn beweging na: hij brengt zijn duim omhoog om mijn gezicht te aaien. ‘Ik kan slapen wanneer ik wil. Maar jou

veilig in mijn armen zien... Dat had ik meer nodig dan een paar uur slaap.'

Veilig.

Dat vreselijke iets dringt weer tot me door. Het scheurt zich mijn hoofd binnen met klauwen en tanden. Ik verstijf. Ik kan nog steeds Melwas' handen op me voelen, de smaak van de appels in mijn mond proeven, zijn harde hand op mijn poes voelen terwijl hij tegen mijn schaambeen wreef.

Ik duw me bij mijn man vandaan en adem hard. Hij laat me hem wegduwen, maar hij rolt vervolgens boven op me. Hij houdt zijn gewicht op zijn ellebogen en knieën zodat hij niet op me drukt, maar ik ben wel door hem gekooid. Hij drukt een hand tegen mijn voorhoofd en zijn groene ogen zijn opeens nog de enige kleur in een wereld die zijn diepte en helderheid is verloren. Ik kan het nauwelijks verdragen om ze te zien, niet nu, nu ik de geest voel van Melwas die me vastgrijpt en ik de smaak van die vreselijke appels in mijn mond proef.

'Greer,' zegt Ash zachtjes. 'Kijk me aan.'

Met tegenzin en inspanning doe ik het.

'Ik ben hier voor je woede, angst en schaamte. Laat het los op mij, Greer. Sla me ermee. Verbrand me ermee. Kras het in mijn huid. Huil, fluister, gil het. Ik wil het allemaal. Ik neem het allemaal, want ik heb beloofd om voor je pijn en genot te zorgen, nietwaar? En is dit geen pijn?' Ik geef hem klein knikje en hij gaat door. 'Dus is het dan niet van mij?'

Hij kan het niet weten. Hij weet niet wat voor rotzooi dit is. Mijn gevoelens zijn als een gang van spiegels: misvormd, uitgerekt en grotesk. Als ik me omdraai om er eentje van dichtbij te bekijken, zie ik alle goedkope trucs in het glas die de spiegel zo maken. Ik begrijp dat mijn gevoelens van de ene of van de andere plek komen. Op de een of andere vreemde en afstandelijke manier kan ik ze zelfs benoemen als ik het probeer. Maar toch, als ik me concentreer komen alle vervormde herinneringen terug. Alle holle bespottingen van echte gevoelens, van echte reacties.

Ik wil dit niet. Hoe de fuck kan hij het dan willen?

Ik doe moeite om het onder woorden te brengen, maar ik kan het niet. 'Dit is niet jouw probleem,' zeg ik en ik kijk van hem weg zodat ik Embry zie. Hij is nog steeds diep in slaap en snurkt.

Zachtjes draait Ash mijn hoofd zijn kant op, maar er is iets onvermijdelijks aan die zachtheid, zoals ook de oceaan en de wind onvermijdelijk zijn. Ik kan me verzetten, ik kan het weigeren, maar

uiteindelijk wint hij. Niet door geweld of dwang, maar door zijn wil. Zijn bijzondere, niet aflatende wil zal me uiteindelijk overweldigen, hoe hard ik ook mijn best doe. ‘Laat het mijn probleem zijn,’ zegt hij.

Opnieuw laat ik hem mijn hoofd draaien. Ik laat hem de binnenkant van mijn ziel verschroeien met de blik van een koning die niets mist. ‘O, prinses,’ zegt hij met echt verdriet in zijn stem.

‘Heb geen medelijden met me,’ bijt ik hem toe. Ik weet niet waarom dit me boos maakt, waarom zijn vriendelijkheid me van streek maakt, maar dat doet het wel.

‘Ik zou niet durven,’ zegt hij. ‘Je denkt dat ik medelijden met je heb? Denk je dat ik je zwak vind?’ Hij gaat op zijn knieën zitten en iets in die houding laat mijn hart sneller kloppen. Het is de bestudeerde ontspanning van zijn schouders, de manier waarop zijn handen open op zijn dijen liggen. Hij is naakt en zijn lul ligt halfhard tegen een dij, maar dat laat hem niet minder gevaarlijk lijken. Het maakt hem zelfs méér gevaarlijk, alsof alle schijn van beschaafd gedrag van hem is afgestript.

Hoewel de manier waarop hij zijn hoofd kantelt en naar me kijkt, heel beschaafd is. Heel rustig. ‘Ga naast het bed staan.’

‘Ik wil nu geen spelletjes spelen,’ zeg ik nors.

‘Dit is geen fucking spelletje. Ga naast het bed staan.’

Ik knijp mijn ogen samen en mijn gecompliceerde gevoelens veranderen in een primaire emotie: woede.

‘Ga weg.’

‘Ga weg is niet je safeword, engel. Je mag kwaad op me zijn. Je kan zeggen wat je wilt, maar als je geen “Maxen” zegt, verandert er niets.’ Hij wijst naast het bed. Zijn lul is nu helemaal hard. ‘Doe wat je gezegd wordt.

Ik kauw op de binnenkant van mijn wang en staar boos naar hem. Hoe durft hij verdomme, na wat ik doorstaan heb? Na wat me is aangedaan? De woede haalt me uit de verwarring en pelt het dissociatieve verdriet van me af. Ik stap uit het bed en ga ernaast staan. Ik maak een zo groot mogelijke puinhoop van de dekens en maak mijn lichaam zo ontoegankelijk mogelijk door van hem weg te draaien en mijn armen over mijn borst te slaan.

Ik hoor een klein lachje, alsof mijn driftbui schattig is en geen uiting van de gevoelens van een volwassen vrouw. Ik draai me naar hem om zodat ik hem boos kan aankijken, maar ik word tegengehouden door de uitdrukking op zijn gezicht. Het is een glimlach van pure liefde. ‘Je bent

een verwende prinses,' zegt hij terwijl hij zijn vuisten in de deken wikkelt. 'Ik kan niet wachten om je ervoor te straffen.'

Ik doe mijn mond open om... Nou ja, ik weet het niet. Om hem te vertellen wat voor eikel hij is. Wat voor ongevoelige klootzak hij is. Om hem te vertellen hoe vreemd de ontvoering voelt in mijn hoofd, alsof ik een jas van brandnetels draag. Beweeg de ene kant op en je hele lichaam brandt. Beweeg de andere kant op en je wordt gered van de brandende bladeren, maar je weet dat het slechts een kwestie van tijd is tot je weer wordt gestoken. Het is voelen én de afwezigheid van alle gevoelens in enkele microseconden.

Maar wanneer ik het wil zeggen, realiseer ik me dat het niet helemaal waar is. Nu tenminste niet. Mijn woede jegens Ash heeft de herinnering van Melwas verdrongen. Niet ver, maar ver genoeg dat ik op dit moment kan leven en ademen zonder dat de afgelopen dagen constant aan mijn gedachten trekken.

Ash negeert me, of doet net alsof, en wikkelt de deken nog een keer rond zijn hand en rukt hem makkelijk van het bed af. Daarna komen de lakens, maar die gaan moeilijker omdat ze rond Embry's heupen zijn gewikkeld. Maar hij is sterk en de spieren in zijn borst en armen spannen zich aan als hij trekt. Ik hou mijn armen voor mijn borsten om te verbergen hoe hard mijn tepels zijn geworden bij de aanblik van dat lichaam dat aan het werk is.

De ogen van Embry fladderen open en hij kreunt terwijl hij op zijn buik rolt. 'Ik wil niet naar school, mam,' zegt hij in het kussen. Zijn stem klinkt gedempt.

'Ik kan niet beslissen hoe ik het vind om je moeder genoemd te worden,' zegt Ash droogjes.

'Je zou het vervelend moeten vinden,' zegt Embry in het kussen. 'Ze is gemeen, net als jij.'

Het is genoeg om me te laten lachen. Een klein beetje. Genoeg om mijn schouders te laten ontspannen.

Ash slaat speels op Embry's blote kont. Het laat een rode handafdruk achter. 'Het is tijd om wakker te worden, Patroclus.'

'Patroclus?' vraag ik.

Met een zucht rolt Embry op zijn rug. 'Ash denkt dat we bij een oude Griekse tragedie horen over vrouwen roven.'

‘Om eerlijk te zijn,’ zegt Ash die van het bed klimt, ‘ik wist niet hoe profetisch dat zou zijn.’

Embry gaat rechtop zitten. ‘Pfff.’

Ash pauzeert en trekt een wenkbrauw omhoog maar zegt niets.

‘Dat klopt ja, ik bespote je,’ zegt Embry met waardigheid. ‘Je koos het omdat je het een leuk idee vond dat jij de almachtige Achilles was en ik je seksspeeltje.’

‘Je weet toch dat Plato in zijn *Symposium* zegt dat Achilles juist het seksspeeltje is?’

‘Nog eens pffff,’ zegt Embry opnieuw spottend. ‘Je hebt Aeschylus voor me geciteerd de eerste keer dat je me zoende. Niet Plato.’

Nu lach ik echt, ondanks alles, en ik moet onthouden dat ik boos ben. Ik probeer die woede te tonen en met enige moeite breng ik weer een frons op mijn gezicht.

Ash zucht dramatisch. ‘Maakt het uit?’

‘Jij was degene die erover begon.’

Embry kijkt naar me en zijn nepspot verdwijnt. ‘Greer,’ zegt hij met een stem die me laat weten dat hij alles ziet waarvan ik niet wil dat hij het opmerkt.

‘Juist,’ zegt Ash die weer zakelijk wordt. ‘Embry, ik heb je hulp nodig.’

Embry kijkt me weer aan met zijn ogen die net zo levendig zijn als wilde blauwe bloemen. Dan kijkt hij weer naar Ash. ‘Altijd.’

Ash loopt naar de stoel in de hoek van de kamer. Niet de zachte, maar de houten bureaustoel zonder armleuningen. Het is een oude stoel. Een van die dingen die op de een of andere manier de regering van Eisenhower heeft overleefd. Maar zodra Ash erop gaat zitten, wordt het een troon. Salomo die wacht om zijn wijsheid uit te delen. Zelfs zijn naaktheid maakt hem nog koninklijker, met meer eerlijke kracht.

Hij knipt met zijn vingers. De zes maanden voor onze bruiloft, de scènes die we hebben opgevoerd, de verleiding, de heerlijke en liefdevolle voorbereidingen... Het overschrijft alles. Ik ben in een oogwenk bij hem, op mijn knieën met mijn armen achter mijn rug en mijn hoofd naar beneden. Er is geen tijd meer voor woede. Er is niet eens ruimte voor. Hij knipt met zijn vingers en ik gehoorzaam. Op het moment dat mijn knieën de vloer raken, wordt de jas van brandnetels iets lichter. Niemand kan me pijn doen hier aan Ash’ voeten. Nog belangrijker is dat ik mezelf geen pijn kan doen.

Niet met gedachten, gevoelens of herinneringen. Aan zijn voeten ben ik van hem.

Ik dien naar het genoegen van de president.

‘Safeword?’ vraagt hij. Een signaal dat dingen snel oncomfortabel gaan worden.

Met neergeslagen ogen kan ik alleen zijn schenen, enkels en voeten zien. Ze zijn bedekt met dat zwarte haar waar ik zo dol op ben. Ik concentreer me daarop terwijl ik antwoord. ‘Maxen.’

‘Gebruik het als je het nodig hebt,’ zegt hij. Voorlopig is het nog steeds alleen Ash, de man die niet kan slapen zonder mij naast hem. ‘Ik ga je pushen. Het zal moeilijk worden.’

‘Waarom doen we dit? Meneer?’ Dat laatste woord voeg ik nog snel toe.

Hij leunt naar voren. Ik zie de uiteinden van zijn vingerstoppen aan de rand van mijn zicht. ‘Omdat jij denkt dat ik denk dat je zwak bent. Omdat jij nu bang bent dat je inderdaad zwak bent. Omdat je pijn van mij is en van niemand anders. Zelfs niet van jou. Omdat...’ Hij haalt diep adem. Ik kan de pijn bijna voelen, en het verlangen dat van hem afstraalt. ‘Omdat ik je bijna kwijt was, Greer. Geloof me als ik zeg dat ik wou dat jou één nacht vasthouden genoeg was om deze pijn te verlichten en om de nieuwe afstand tussen ons weg te nemen, maar dat is het niet...’ Zijn vingers gaan zachtjes door mijn haar. ‘Ik heb het ook nodig. Dat zal je wel zien. Ik moet dit doen op deze manier.’

Ik leun zoveel mogelijk tegen zijn aanraking, duw tegen zijn hand aan als een kat. ‘Dus het is voor ons allebei?’

‘Misschien meer voor mij dan voor jou. Embry heeft me verteld wat er is gebeurd in Karpatië. Wat je hem hebt gevraagd om te doen.’

Embry beweegt achter ons. Ik kijk gealarmeerd naar Ash, maar hij laat een vinger naar beneden glijden naar mijn lippen en drukt het topje ertegenaan. ‘Eén demon tegelijk, Greer.’

‘Niemand kan worstelen met één demon tegelijk,’ zeg ik tegen zijn vinger. ‘Demonen verbinden zich, pakken elkaars handen vast. Ze komen als één pakket.’

Hij stopt twee vingers in mijn mond waardoor ik niet meer kan praten. ‘Niet vandaag. Niet voor jou. Embry was daar om te geven wat je nodig had. Ik ben niet boos...jaloers misschien.’ Hij kijkt naar Embry terwijl hij diep zucht en kijkt dan terug naar mij. ‘Oké, ja, ik ben erg jaloers maar hij heeft je van Melwas gered. Ik zou hem alles geven. En jij... Je bent door een

hel gegaan. Denk je dat er enige troost is die ik je zou kunnen weigeren? We denken er vandaag niet eens aan. Vandaag gaat het erom dat je aan mijn voeten bent. We weten allebei dat je daar hoort. Mijn jaloezie is er morgen ook nog wel.'

Ik zuig lang op zijn vinger en knik. Dit is voor ons allebei. Eén demon tegelijk.

Dat kan ik wel.

Hij leunt achterover. 'Wil je het hebben over wat ik voor ons in gedachten heb?'

Ik bijt op de binnenkant van mijn lip en ik ben in tweestrijd. Professor Greer wil het erover hebben. Eigenlijk wil professor Greer 'Maxen' zeggen en een massage eisen in plaats van een scène. Maar het meer elementaire deel van mij berispt de lafheid van professor Greer. In acht maanden tijd heeft Ash me nooit kwaad gedaan. Hij heeft me nooit gepusht tot iets wat ik niet nodig had. Als hij denkt dat ik dit nodig heb, dan moet ik er rekening mee houden dat hij misschien wel gelijk heeft.

En ik héb het nodig. Ik kan het niet uitleggen, maar ik heb iets rauws nodig. Iets aardends. Pijn om de pijn te verdrijven.

Uiteindelijk schud ik mijn hoofd terwijl ik nog steeds naar beneden kijk. 'Ik wil het niet weten. Ik wil gewoon...' Fuck. Zal ik nooit kunnen uitdrukken wat voor gevoel die ongewenste aanraking me gaf? 'Ik wil gewoon het gevoel hebben dat ik van jou ben. Niet van hem.'

Ik hoef zijn naam niet te noemen om Ash het te laten begrijpen. Zijn handen worden vuisten. 'Je bent niet van hem,' zegt hij fel. 'Je bent van mij.'

Hoewel de tranen branden in mijn ogen, knik ik. Het is een eenvoudige waarheid. Melwas heeft niet de macht om te veranderen wie ik ben, aan wie ik mezelf geef en hoe ik naar mijn soort seks verlang. Maar op dit moment is de jas van brandnetels terug en dat steekt. Zou Melwas geprobeerd hebben om me te verkrachten als ik niet de bijtsporen van Ash en Embry over mijn hele lichaam had gehad? Als ik niet die onmiskenbare geur van onderdanigheid op mijn huid had gehad? Was er iets aan mij dat zijn aanval had uitgelokt?

Er komt een vinger onder mijn kin die nog steeds nat is van mijn mond en mijn gezicht wordt opgetild naar dat van mijn man. Het is niet Ash die ik daar zie, maar het is mijn meneer.

‘Vertel me één ding dat je je ervan herinnert,’ beveelt hij. Zijn blik is onverbiddelijk en zoekend. ‘Een kleur, een geur, een smaak...’

‘Appels.’ Het woord komt uit me alsof het gif is. ‘Er waren appels bij het avondeten voordat hij me terugbracht naar mijn kamer. Ik kon ze nog steeds proeven toen hij...’ Ik stop.

Ash laat mijn kin los en kijkt naar Embry. ‘Keuken. Je weet waar ze zijn.’

Ik hoor Embry de kamer verlaten en als hij weg is, tikt Ash met zijn vingers op zijn blote dij. Ik staar naar ze. Ik laat mijn blik niet naar de vloer zakken en kijk niet naar zijn gezicht. Ik staar naar zijn handen en denk aan de appels, aan hoe zuur ze waren, hoe ze voor speeksel in mijn mond zorgden en hoe ik er niet voor kon zorgen dat de smaak wegging, hoe vaak ik ook slikte. Hoe ik ze nog steeds kon proeven toen Melwas me aanraakte.

Ash’ vingers stoppen met tikken. ‘Zeg het, engel.’

‘Ik wil dit niet doen,’ gooi ik eruit.

‘Omdat je denkt dat het niet helpt? Of omdat het moeilijk zal zijn?’

‘Allebei. Dat het moeilijk is én dat het voor niets is.’

Mijn kin wordt opnieuw opgetild en zijn groene ogen boren zich in die van mij. ‘Dat is een risico dat ik bereid ben om te nemen,’ zegt hij. ‘Omdat het mijn risico is, nietwaar?’

Ik frons. Dat is het zeker niet. Het is mijn lichaam dat geweld werd aangedaan, dat blootgesteld werd aan Melwas. Het zijn mijn gedachten en mijn herinneringen die erdoor worden aangetast. En...

Wrede vingers reiken naar beneden en knijpen in een tepel. Ik piep, een piep die overgaat in een lange kreet als mijn man mijn tepel omdraait. ‘Deed dat pijn?’

‘Ja, meneer,’ adem ik.

‘En van wie is deze pijn? Van jou of van mij?’

‘Van jou, meneer.’

Hij laat mijn tepel los en slaat tegen mijn borst. ‘En die pijn?’

‘Van jou.’

Hij grijpt mijn haar vast en rukt mijn hoofd naar de zijkant zodat hij ongehinderd in mijn schouder kan bijten. Mijn lichaam zingt, mijn zenuwstelsel is verbijsterd en stuurt allerlei elektrische signalen naar mijn hersenen. ‘En deze pijn?’

‘Die is van jou, meneer.’

Zijn hand valt naar beneden en zijn vingertoppen gaan naar mijn linkerborst. Ze stoppen op de plek waar mijn hart zit. De beweging is bezitterig, zorgvuldig en weloverwogen. Heel stil en langzaam vraagt hij: 'En deze pijn? Van wie is die?'

Ik wil ruzie maken en tegen hem gillen dat het niet van hem is. Dat het hem niet is overkomen maar mij. Maar ik zit in de scène. 'Die pijn is ook van jou.'

Op het moment dat ik het zeg, trekt mijn gezicht samen en kan ik het niet meer verbergen, niet meer wegduwen. Het is daar en ik merk dat ik hem smeeek om het te nemen. 'Laat het alsjeblieft verdwijnen,' smeeek ik terwijl de tranen langs mijn wangen lopen. 'Haal het bij me weg.'

'Altijd.' Zonder enige moeite buigt hij zich voorover en neemt hij me in zijn armen. Hij zoent het zoute water van mijn gezicht. Ik voel zijn tong op mijn wang terwijl hij het oplikt, alsof hij een vampier is die zich voedt met tranen in plaats van bloed. 'Het is mijn risico want het is al mijn pijn, engel. Geef het aan me het komende uur. Vertrouw op mij het komende uur. Laat mij het voor je dragen.'

Ik snik nog steeds en ga in een bal op zijn schoot liggen. Hij haalt zijn hand door mijn haar en er klinkt een waardierend gegrom in het onderste gedeelte van zijn borst als hij het zijdeachtige spul door zijn vingers laat glijden. Zijn erectie brandt tegen mijn dij en ik glimlach er bijna om. Dat ding dat hij met mijn haar heeft blijf ik grappig vinden.

Embry komt binnen met een appel in zijn hand. Zodra hij me in Ash' schoot ziet, is in zijn blauwe ogen iets warmes te zien wat ik niet helemaal kan peilen. Iets wat gesmolten en jaloers is. Maar het is net zo snel weer weg als dat het kwam en hij sluit de slaapkamerdeur achter zich. Hij loopt naar ons toe en geeft Ash de appel.

'Ben je er klaar voor, kleine prinses?' vraagt Ash. 'Knip met je vingers als je wilt stoppen en dan stoppen we. Anders moet je je herinneren dat jouw pijn mijn pijn is en dat ik dit voor ons doe. Voor ons allemaal.' Ik kan voelen dat hij naar Embry opkijkt. Embry's lul beweegt door de blik van Ash en hij knikt.

'Ja,' fluister ik. 'Ik ben er klaar voor.'

'Open je mond, engel. Precies zoals je doet als ik mijn lul daar wil hebben. O, heel goed, heel goed. Wat heb je een mooie tong, mijn kleine vrouw. Zo roze en nat. Net als bepaalde andere delen van jou. Embry, je weet wat je moet doen.'

Embry's blik is verontschuldigend als hij naar voren komt om de appel in mijn mond te stoppen, maar zijn lul is hard en de huid van zijn eikel is donker en strak. Ash mompelt: 'Bijt erop.' Zodra mijn tanden door het vruchtvlees van de appel breken, krijgt Embry's gezicht een uitdrukking van pure en gevaarlijke lust. Lust alsof hij verloren is in zichzelf, het soort dat ik Karpatië zag toen hij deed alsof hij mijn man was die deed alsof hij mijn ontvoerder was. Het soort lust dat ik zag toen hij mijn maagdelijkheid uit me beukte.

Ik ben zo afgeleid door Embry's gezicht. Hij is als meneer Darcy, als meneer Darcy tenminste vrouwen neukte tot ze er bijna aan onderdoor gingen. Ik denk niet eens meer aan de appel totdat het sap mijn tong raakt. Maar zodra dat gebeurt – zoet, zurig en licht bloemig – bok en huiver ik in Ash' armen. Ik sta op het punt om het ding uit te spugen.

'Als je die appel uitspuugt, krijg je de riem,' waarschuwt Ash me net op het moment dat het ding uit mijn mond dreigt te vallen. Ik moet dieper bijten om te voorkomen dat hij uit mijn mond rolt. Het sap loopt uit mijn mondhoeken en langs mijn kin. Ik wil de riem echt niet. Echt niet, écht niet, ook al weet ik dat de high daarna met niets te vergelijken is, dat het me meesleept naar het heden en alle andere gedachten uit mijn geest dwingt. En dat is waarschijnlijk precies wat ik nu nodig heb.

'Maak haar schoon,' zegt Ash tegen Embry. Even ben ik in de war, totdat ik het sap van de appel op mijn borst voel lekken.

Ash leunt achterover om de show te bekijken. Ik zit op zijn schoot, losjes in zijn armen terwijl zijn minnaar eraan komt en knielt tussen zijn gespreide benen. Embry komt naar voren en drukt zijn hongerige lippen tegen mijn vlees. Hij likt het sap op zoals Ash met mijn tranen deed.

Er is een gedicht dat ook zo gaat, denk ik duizelig, terwijl Embry's hete mond naar de tepel gaat die Ash net heeft misbruikt. Dan gaat hij naar de andere en hij zuigt alle beetjes sap van mijn huid. Zijn mond laat natte sporen achter op mijn borstbeen en sleutelbeen. Zijn tong is licht en fladdert in de holte onder mijn keel. Elke beweging van zijn mond gaat rechtstreeks naar mijn klit.

Goblin Market. Ik herinner het me. Dat is de naam van het gedicht. Een Victoriaans gedicht over twee zussen, Lizzie en Laura, die de verboden vruchten van buitenaardse goblin-mannen moesten weerstaan. Ik heb er les over gegeven aan studenten in Cambridge. En terwijl Embry zijn mond

over de kloppende ader in mijn nek legt en zuigt, herinner ik me een paar zinnen:

Heb je me gemist?

Kom en kus me,

al ben ik beurs,

omhels me, kus me, drink m'n sappen.

...eet me, drink me, hou van me,

Laura, maak veel van me,

Daarna likt Embry het sap van mijn kin, zijn lippen kietelen mijn kaak, die gespannen is omdat ik de vrucht moet vasthouden. Hij kust rondom de appel, langs de randen van mijn uitgestrekte lippen. 'Helemaal schoon,' fluistert hij tegen mijn huid.

'Dank je, Embry,' zegt Ash. Zijn stem klinkt schor. Ik kan voelen hoe erg het hem heeft beïnvloed om te kijken naar Embry die de sappen van mijn huid likte. Ik voel het nog meer als Ash me optilt en me over zijn schoot legt met mijn buik naar beneden en mijn kont omhoog. Zijn erectie is als hard staal tegen mijn blote buik en mijn clitoris pulseert door deze nieuwe houding. Ik voel een bries tussen mijn benen en op mijn ontblote poes.

Het zou me niet moeten verbazen na alles wat we hebben gedaan en doorgemaakt, maar toch doet dat het nog steeds: ik ben nat. Ik ben zo nat, met een appel in mijn mond die me herinnert aan mijn ontvoering, met mijn kont omhoog voor een pak slaag en met mijn lichaam dat geobjectificeerd wordt door de enige twee mensen ter wereld met wie ik het wil delen.

'Hou die appel in je mooie kleine mond, prinses.'

Pats.

Warmte bloeit op onder zijn hand terwijl hij hem optilt om opnieuw te slaan. Deze keer is het harder en sneller en de klap galmt in door de kamer. Ik krimp ineen en de appel begint te glijden waardoor ik harder moet bijten. Embry zit nog steeds op zijn knieën en beweegt naar de zijkant van Ash' benen zodat hij mijn gezicht kan zien. Hij neemt mijn handen in de zijne en drukt zijn voorhoofd ertegenaan.

'Vergeet niet om te ademen,' adviseert hij me en ik knik, ook al is het zo fucking moeilijk met deze appel tussen mijn tanden geklemd en –

Pats pats.

De appel dempt mijn kreet. Er lekt meer sap op mijn tong en het loopt langs mijn kin. Ik proef het, proef Melwas en voel zijn adem in mijn nek –

Pats pats pats.

Embry knijpt in mijn vingers. Mijn tanden bijten in de appel.

Pats. Pats.

Pats.

Het gaat door en door. Slagen die hard en diep zijn, afgewisseld met slagen die zacht en snel zijn, totdat het niet meer uitmaakt welke hard zijn en welke zacht zijn. Ze doen allemaal pijn. Ze branden allemaal. Mijn huid is vuur. Mijn kont en dijen zijn vuur. En de hele tijd stik ik bijna door een fucking stuk fruit.

Mijn kont, Embry's vingers, de appel. Ik besta niet zonder die drie dingen, die drie sensaties. Het zijn de dingen waar mijn realiteit uit is opgemaakt. Mijn enige verbinding met de realiteit. Het enige wat ik kan doen is adem blijven halen en de appel in mijn mond houden. De pijn en het vuur verdrijven al mijn gedachten, al mijn herinneringen. Het enige wat er nog is zijn Ash' straffende handen en Embry's kalmerende handen en het zoete sap op mijn tong.

Ash wrijft een waarderende hand over mijn kont. Zelfs die zachte aanraking brandt tegen mijn huid. Ik ben op het randje van verlorenheid, helemaal verloren in mezelf. Nog meer pijn en ik duik halsoverkop in de subruimte, waar ik bijna naar verlang. Maar Ash houdt me op de rand van bewustzijn waardoor de pijn en mijn hartslag worden vertraagd.

Een vinger gaat langs mijn poes, plagend langs de natte lippen en glijdt dan naar binnen. 'Voor wie word je nat?'

'Voor jou, meneer,' probeer ik te zeggen langs de appel. Het komt eruit als een nat, gedempt geluid.

'Mm. En voor wie heb je pijn?'

'Jou, meneer.' Telkens wanneer ik probeer te praten, valt de appel bijna. Ik moet nog dieper bijten.

De vinger, nat van mijn binnenkant, gaat langs de strakke ingang van mijn kont. Hij cirkelt rond, niet plagend maar stevig. Vakkundig opent hij dat deel en glijdt hij naar binnen. Ik buig en knijp in Embry's handen. Ik probeer adem te blijven halen. Ash' vingers zijn daar al eerder geweest, meerdere keren, maar elke keer voelt het nieuw en net zo elementair en vies als de vorige keer.

'En voor wie is dit?' vraagt Ash, die naar binnen duwt tot aan de knokkel.

'Jou, m—'

Eindelijk gebeurt het. De appel valt uit mijn mond, valt op de grond en rolt naar Embry's enkel waar hij blijft liggen met de hap eruit aan de bovenkant.

‘O, lieverd,’ zegt Ash. ‘We hebben de appel laten vallen.’

Met grote ogen draai ik me naar hem om en begin te smeken. ‘Alsjeblieft, ik zal de appel weer in mijn mond doen. Ik hou hem zo lang vast als je wilt, alsjeblieft...’

Ik stop. Zijn stille, opgetrokken wenkbrauw verraaft niets meer dan milde geamuseerdheid. Dezelfde geamuseerdheid die je zou hebben bij het oppakken van een tegenstribbelende kitten of een konijn. Ze zijn des te schattiger omdat het gespartel zinloos is. Zijn handen en armen glijden onder me door en dan word ik naar het bed gedragen en eroverheen gelegd. Embry gaat op zijn buik voor me liggen zodat hij mijn handen weer kan vasthouden. Ik wil de riem niet. Ik wil het niet, maar eigenlijk wil ik het ook wel. Ik wil stoppen met denken. Ik wil gestreept en gebrandmerkt worden als Ash' eigendom. Ik wil de vrije val voelen van overgave, de prikkelende herinnering aan hoeveel ik precies zelf kan kiezen en controleren. Ik kan zelf kiezen voor verblindende pijn. Ik kan kiezen voor verblindend genot. Ik kan kiezen voor slaap, kussen of ruimte. Mijn lichaam is van mij en mij alleen.

En voor het eerst sinds we terug in Amerika zijn, geloof ik het.

‘Drie is het magische nummer,’ zegt Ash. Ik hoor het leer door zijn vingers glijden. ‘Tel voor haar, kleine prins.’

De riem is als vuur. Een steek en klap zo hevig dat ik de volledige pijn niet voel totdat die voorbij is. Mijn kont gloeit al van het slaan. Die warming-up helpt, maar zorgt er toch ook voor dat riem nog meer pijn doet.

‘Eén,’ fluistert Embry en hij houdt mijn handen strakker vast. ‘Vergeet niet te ademen.’

Ik vergeet altijd om te blijven ademen. Ik haal diep adem precies als de tweede klap komt, diep en gemeen en een beetje lager op mijn kont. De lucht verlaat mijn longen en Embry steekt zijn hand uit om mijn haar te strelen. ‘Twee. Nog één, Greer. De laatste.’

De laatste is altijd de ergste en deze keer is geen uitzondering. Het leer bijt in de tere huid waar mijn dijen mijn kont ontmoeten. Ik slaak een gil van de pijn, schop met mijn benen en druk mijn gezicht in het bed terwijl ik Embry hoor zeggen: ‘Ademen, ademen, ademen.’

De riem wordt op het bed gegooid en Ash schopt mijn benen uit elkaar. Hij spietst me met zijn erectie. Genot schiet door me heen en de melodie ervan dreunt tot in mijn vingertoppen en hoofdhuid. Mijn verwarde zenuwuiteinden zetten alles om naar een heerlijke sensatie. ‘Jezus, je bent nat,’ gromt hij achter me.

Voor me kreunt Embry. Hij ligt nog steeds op zijn buik en ik zie dat hij een hand onder zichzelf heeft gebracht. Hij wrijft over zijn lul terwijl hij kijkt hoe Ash zich dieper in me boort. ‘Hoe voelt hij?’ vraagt Embry me. Zijn ogen zijn nog steeds gericht op waar Ash’ heupen tegen mijn kont aan komen.

‘Groot,’ zeg ik kronkelend. Het levert me een klap op mijn billen op van Ash. Hij duwt mijn enkels een beetje naar elkaar toe waardoor het strakker voor hem wordt.

‘Ja,’ ademt Embry die zichzelf nog steeds streelt. ‘Dat is hij.’

Ik krijg opnieuw een klap op mijn kont. ‘Op het bed,’ zegt Ash. De hese rand van zijn stem stuurt een golf van trotse opwinding door me heen. Ik heb dat veroorzaakt bij hem, bij de leider van de vrije wereld. Door niets anders te doen dan mij zijn, door niets anders dan hem te geven wat hij nodig had en om hem mij te laten geven wat ik nodig had. Ik verwacht dat hij me zal blijven neuken op het bed, maar in plaats daarvan gaat hij naast me tegen het hoofdeinde zitten. Zijn lul glinstert in het warme licht. ‘Op je rug,’ zegt hij. ‘Benen gespreid. Embry heeft je poes nu nodig.’

Ik gehoorzaam en mijn ademhaling gaat sneller. Mijn strakke tepels veranderen in pijnlijke knoppen terwijl ik op mijn rug ga liggen. Embry kijkt naar me met zijn vloeibare blauwe ogen.

‘Mag ik?’ vraagt Embry aan Ash op een trillende toon.

‘Ik vraag het niet aan jullie,’ zegt mijn man scherp. ‘Ik verwácht dat je haar neemt. Ik verwácht dat je haar neukt. Ik verwácht dat je haar laat komen. En ik verwacht van haar dat ze het toestaat.’

De ruwe woorden laten me hard trillen, bijna net zo hard als de hete, smaragdgroene ogen die op mijn gezicht gericht zijn. ‘Kijk me aan terwijl hij in je is,’ beveelt hij. ‘Ik wil je gezicht zien.’

‘O, Ash,’ mompel ik. Ik ben nu niets anders dan hormonen en elektriciteit, niets anders dan wat hij van me maakt met zijn woorden. Hij weet het en er glijdt een tevreden grijns over zijn mond terwijl Embry tussen mijn benen kruipt en bij me binnendringt.

De lul van mijn man is groot en donker en wijst omhoog naar het plafond, maar hij negeert het. Hij slaat zijn armen over elkaar voor zijn brede borst en kijkt hoe zijn beste vriend in en uit mijn poes gaat. Eerst gaat hij langzaam en dan sneller en sneller tot zijn ogen half dichtgaan en hij de controle verliest. Embry laat zich helemaal over me heen zakken. Onze buiken drukken tegen elkaar, zijn onderarmen liggen onder mijn schouders en zijn gezicht ligt in mijn nek. Hij stoot in me met snelle en egoïstische stoten.

Hoewel, het is niet helemaal egoïstisch. Zijn pik glijdt over mijn klit en de kanteling van zijn bekken zorgt ervoor dat hij elke keer de perfecte plek raakt. Mijn orgasme bouwt zich op en nu weet ik precies wat ik wil. Ik weet wat ik nodig heb. Ash deed dit om zichzelf eraan te herinneren hoe het voelde om me op te eisen. En ik deed dit om mijn vrije wil opnieuw op te eisen. Om er nog maar over te zwijgen dat het iets is waar ik jaren naar verlangd heb...

Onze blikken zitten nog steeds aan elkaar vastgelijmd en ik strek mijn hand naar hem uit, onder zijn gekruiste armen door die tegen zijn borst rusten. 'Ik wil je ergens om vragen.'

Embry vertraagt zijn tempo niet en haalt zijn hoofd niet uit mijn nek, maar ik weet dat hij luistert, wachtend om te horen wat er nu gebeurt.

Ash pakt mijn hand en beweegt hem naar beneden langs de harde randen van zijn buik om aan zijn pik te trekken. Hij gebruikt mijn hand op de manier zoals hij graag wil, met zijn grotere hand over mijn kleinere. Hij bepaalt de druk en het tempo. 'Hoe weet je dat ik niet al gepland heb om dat te gaan doen?'

'Je weet niet wat ik van plan was om te vragen,' zeg ik. Ik wilde dat het er plagend en schuchter uit kwam, maar Embry's lichaam is een machine die elk ander gevoel dan mijn climax uit mijn lichaam jaagt, dus het komt er ademloos uit. Hijgend.

'Het maakt niet uit,' zegt Ash op die nonchalante manier die extreem arrogant is. Het is een feit. 'Ik ga alles met je doen wat ik wil en jij gaat het toelaten.'

Hij gebruikt nog steeds mijn hand om zijn lul te strelen, maar hij kijkt er niet naar. Zijn ogen branden in de mijne. Ik denk aan het moment van jaren geleden toen we elkaar ontmoet hebben in Londen. 'Alles,' zeg ik. Ik herhaal de woorden die ik tegen een jonge soldaat zei in een onbekende bibliotheek. 'Ik laat je alles met me doen.'

Ik meen het nu meer dan toen, op mijn zestiende. Alles is zo'n groot woord nu, als een vrouw. Ik heb de horror gezien van wat 'alles' inhoudt. Ik heb het gevoeld. Maar toch, in de groene diepte van de ogen van mijn man, ontdek ik opnieuw wat ik altijd heb geweten. Dat met hem 'alles' een heerlijke kloof is die ik als jonge vrouw al zo graag wilde bezoeken. 'Alles' is een rijk van dingen die zowel genot geven als angstaanjagend zijn. 'Alles' is een verdorven en pijnlijke handeling die veranderd is in iets liefdevols door instemming en wederzijds genot.

Ash' lippen trillen door mijn woorden. Hij herinnert zich het moment in de bibliotheek, net als ik. Zijn meneer-gezicht licht even op en onthult de vermoeide maar speelse man hierachter. 'En dat is wat je zo gevaarlijk maakt,' mompelt hij terwijl hij zijn andere hand gebruikt om het haar uit mijn gezicht te vegen.

'Ik ga komen,' fluister ik tegen hem en Embry.

'Goed,' zegt Ash op hetzelfde moment dat Embry in mijn nek bijt. 'Voor wie kom je, Greer?'

'Voor jou, meneer,' zeg ik kronkelend onder zijn vriend.

'Braaf meisje. Laat Embry je voelen. Dat heeft hij verdiend, denk je niet? Na alles wat hij heeft gedaan om je veilig te laten voelen?'

Ik kan niet meer praten en ik denk dat dat ook voor Embry geldt. Hij kreunt als Ash zegt: 'Trek je terug nadat ze gekomen is, Embry. Hou die lul hard voor me.' Maar hij protesteert verder niet, afgezien van dat ene gekwelde geluid.

'Brave jongen. Je hebt wel een warme poes verdiend nadat je me zo goed hebt gediend, nietwaar? Wat tijd tussen de benen van mijn vrouw. Het is lekker, of niet? Het voelt zo goed om te nemen wat je hebt verdiend.'

Ash' woorden zijn wreed en vernederend op de lekkerste manier, maar wat nog lekkerder is, is voelen welke verandering dat teweegbrengt bij Embry. Zijn stoten veranderen van lang en behoeftig naar ruw en hard. Zijn vingers graven zich in mijn rug en zijn tanden in mijn nek, allemaal puur mannelijk en dierlijk. Terwijl ik naar Ash' gezicht kijk, weet ik dat het opzettelijk is. Hij wist wat die woorden zouden doen bij Embry. Dat die ideeën branden in Embry's gedachten als hij denkt dat niemand ze kan zien.

Maar Ash kan ze wel zien. En dan fluistert hij. 'Neuk haar hard, Embry. Neuk haar zoals je altijd zou willen doen.' Ik weet wat hij aan het doen is. Hij voedt de hongerige jaloezie tussen hen. Het laat de vicepresident branden. Het laat mij branden. En als een vat die over de rand van een

waterval gaat, ga ik ineens van anticipatie naar een onsamenhangend gevoel. Ik trek wild samen rond Embry's lul en hijg als de samentrekkingen alle gedachten en kennis uit mijn lichaam verdrijven. Er is niets anders dan diepe, biologische ontlading en puur, hormonaal genot.

Embry gehoorzaamt Ash en trekt zich terug, maar door zijn op elkaar geklemde kaken en opgetrokken ballen weet ik dat het op het nippertje was. Hij gaat op zijn hielen zitten en zijn uitdrukking is verdwaasd. Maar die wordt scherper als Ash zegt: 'Er zou glijmiddel in het bijzettafeltje moeten zitten. De gebruikelijke plaats.'

De gebruikelijke plaats? Ik vraag het me af, maar herinner me dan de maanden tussen Jenny's dood en mij. Ik huiver van onvervalste lust als ik me afvraag hoe vaak de mannen elkaar geneukt hebben in dit bed. Eraan denken windt me op en vult me tegelijkertijd met een vertrouwd gevoel van angst en schrik. Ze hebben zoveel geschiedenis tussen hen, zoveel liefde, seks en liefdesverdriet. Ik voel me een indringer tussen hen. Alsof ik altijd aan de andere kant van een gordijn zal staan dat te dik is om in m'n eentje opzij te trekken.

'Jullie allebei in mijn bed hebben, is zo'n geschenk,' zegt Ash, alsof hij mijn gedachten voelt. 'Ik had het me nooit kunnen voorstellen...' Hij aarzelt, schudt zijn hoofd en steekt zijn hand uit naar een fles die Embry hem aanreikt. Ineens is hij weer koel en zakelijk. 'Op je buik, Greer. Draai je hoofd zodat Embry je mond kan gebruiken als hij dat wil.'

Embry wil het. Hij knielt naast me en duwt zich direct langs mijn lippen zodra ik er klaar voor ben. Ash legt een kussen onder mijn heupen en knijpt in mijn billen als ik ze voor hem heen en weer schud.

'Probeer me niet uit, Greer,' waarschuwt Ash. 'Je wil dat ik hier geduldig voor ben.'

Maar zijn stem... En zijn handen die ruw en gretig zijn als ze over mijn dijen en heupen bewegen... Zijn geduld is al weg, vernietigd door de kans om mijn kont te neuken. En hij verspilt geen tijd nu ik er klaar voor ben. Een gladde vinger glijdt naar binnen. Hij beweegt en drukt en bereidt me voor, alsof iets me voor kan bereiden op zijn enorme erectie. Hij voegt een tweede vinger toe en ik kreun rond Embry's lul. Embry klampt zich vast aan het hoofdeinde en mijn haar. Hij vloekt mompelend tegen zichzelf.

'Ik kan niet wachten om je hier te neuken,' zegt Ash. De vingers beginnen te stoten in langzame en draaiende bewegingen. 'Mijn kleine prins was de eerste die in je mocht, maar ik zal de eerste man zijn die in je kont

komt en ik kan je niet vertellen hoe vaak ik daaraan heb gedacht. Aan hoe lekker het zal zijn. Hoe strak. Hoe schaamtevol.'

Ik trek mijn mond van Embry af en geef Ash een blijde grijns over mijn schouder. 'Ja, graag.'

'Vies meisje,' hijgt hij. Hij laat zijn vingers harder werken waardoor er rillingen van verrukking over mijn huid gaan. 'Fucking vies meisje.'

Dan gaat hij tussen mijn benen zitten en zijn vingers verlaten me om zijn lul klaar te maken. Ik verwacht dat Embry mijn mond blijft neuken, vooral als ik voel dat zijn hand mijn kaak vastpakt en mijn gezicht weer naar hem toe draait. Maar in plaats van zijn lul ontmoet ik zijn lippen en geeft hij me een lange kus. 'Ik hou van je,' fluistert hij tegen mijn mond. 'Ik hou zoveel van je.'

Als hij zich terugtrekt, onderzoek ik zijn gezicht. Ik denk dat ik hem nooit zal begrijpen, zelfs niet als ik een miljoen jaar heb om het uit te vinden. Ik zal nooit begrijpen hoe hij binnen enkele seconden van egoïstisch naar onbaatzuchtig gaat. En die wispelturigheid. En zijn enorme capaciteit voor zowel liefde als jaloezie. Want waarom zegt hij die woorden nu, terwijl Ash op het punt staat om me te neuken? Waarom zegt hij ze zodat Ash ze niet kan horen?

Voordat ik antwoorden kan verzamelen van dat onberispelijke en aristocratische gezicht, zegt hij iets luider: 'Blijf ademen als hij naar binnen gaat. Blijf ademen en geef tegendruk. Hij heeft je goed voorbereid, maar in het begin zal het nog ongemakkelijk zijn. Haal gewoon adem.'

Ik knik en Ash' vingers gaan langs mijn rug. Zonder te kijken weet ik dat het niet is om me te kalmeren of te troosten. Hij streelt mijn flanken en ruggengraat alsof hij een prijspaard aait. Zoals een verzamelaar een hand langs de motorkap van zijn nieuwe sportauto haalt. De aanraking is bezitterig en waarderend, maar ook egoïstisch. Zijn hand rust even aan de achterkant van mijn nek en de boodschap is duidelijk: ik ben zijn speeltje, zijn huisdier en zijn vrouw. Hij zal met me doen wat hij wil.

En ik zou het niet anders willen.

Hij leunt over me heen en ik voel het eerste stukje van zijn eikel langs mijn ingang gaan, zachtjes, bijna zonder druk. Hij gaat er weer langs en deze keer drukt hij tegen de opening aan en trekt zich vervolgens weer terug.

'Relax,' zegt Embry. Zijn neus komt tegen de mijne aan. 'Je spant je aan.'

Dat doe ik en ik snap niet waarom. Ik wil dit. Ik wil dit al zo lang. Ik ben zo opgewonden dat mijn poes zwaar en opgezwollen is. Er is veel glijmiddel en hij heeft me goed voorbereid... maar het voelt als een invasie. Diep en vreemd en bijna verkeerd, maar toch ook weer niet.

De volgende keer dat ik inadem, drukt Ash tegen mijn gat en blijft hij drukken. Het gladde glijmiddel doet zijn werk en maakt alles nat en glibberig. O god, o fuck...

‘Jézus,’ zegt Ash tussen op elkaar geklemde kaken door als zijn eikel genadeloos platgedrukt wordt door mijn maagdelijke gat. ‘Jezus, dat voelt zo fucking goed.’ Hij drukt dieper en gaat voorbij de eerste weerstand.

‘O fuck, o fuck,’ mompel ik en ik sluit mijn ogen. Het doet pijn, het doet pijn, het doet pijn.

‘Kus haar, Embry,’ zegt Ash. Hij streelt mijn dijen alsof ik een schrikachtig paard ben. Zijn hand trilt en ik weet dat hij zich nauwelijks onder controle kan houden.

Embry drukt zijn mond tegen de mijne. Zijn kus is lief, zacht en rustgevend. Het is zo’n groot verschil tussen de behoeftige lul die mijn vlees uitrekt. Ik merk dat ik erdoor gefascineerd ben. Die liefdevolle en tedere bewegingen van zijn mond halen me weg bij de pijn en brengen me bij iets anders, bij iets dat aanvoelt als pijn, als een vage druk in mijn borst, als happen naar adem, maar mijn lichaam verandert die pijn in iets anders.

‘Blijf ademen, lieverd,’ zegt Ash. ‘Je doet het zo goed.’

Ik voel hoe hij doorbreekt. Eindelijk, eindelijk is zijn grote eikel door de poort heen en duwt hij diep naar binnen.

‘O fuck,’ fluister ik tegen Embry’s lippen. Mijn stem is anders dan eerst, niet langer vol met pijn maar gevuld met verwondering. Er is een deel dat nog steeds pijn doet, als pijn tenminste het goede woord is. Er is nog steeds een deel dat fout voelt. Maar die samentrekking in mijn borst trekt aan de samentrekking laag in mijn buik, dankzij Embry’s exquisite geneuk van net. En mijn lichaam reageert voordat mijn hoofd het kan begrijpen, kronkelend op de lul tussen mijn billen en proberend om hem dieper in me te krijgen.

Met een harde klap word ik beloond voor mijn inspanningen. Dan trekt hij de top eruit en gaat hij weer helemaal terug naar binnen, zo diep dat ik zijn ballen tegen mijn poes kan voelen. Embry zit rechtop zodat hij het kan zien. Zijn mooie lippen gaan lichtjes uit elkaar en zijn ademhaling is snel en ongelijk.

‘Kijk eens, Embry,’ zegt mijn man. Embry kruipt gehoorzaam naar hem toe om te kijken. Ash’ handpalmen gaan over mijn billen heen en hij spreidt ze zo ver als ze kunnen. Hij legt de plek bloot waar hij en ik samenkomen. ‘Kijk eens hoe ver ze uitgerekt is. Kijk hoe strak haar kont rond mijn lul is.’

Ik kan Embry niet zien maar ik hoor de stille behoefte in zijn stem als hij vraagt: ‘Voelt het goed?’

‘Er zijn geen woorden voor hoe fucking goed het voelt.’

Een vinger – ik denk die van Embry – gaat langs de plek waar ik uit ben gerekt rond de lul van Ash. Ik huiver en Ash huivert. Ik hoor een mompelende vraag van Embry en een mompelde instemming van Ash. Ik kijk over mijn schouder en zie hoe Embry op zijn lip bijt. Hij strekt een hand uit naar mijn man en lijkt aarzelend en nerveus, alsof Ash op deze manier aanraken niet iets is dat hij vaak doet en hij elke seconde ervan wil onthouden. In plaats van zijn borst of heupen aan te raken, glijdt Embry’s hand naar zijn kaak. Zijn duim streelt de zilverkleurige haarlijn van zijn geliefde.

Op het moment dat Embry hem aanraakt, valt Ash stil. Zijn pik is nog steeds in me en zijn handen liggen nog op mijn heupen. Zijn ogen vallen dicht als Embry zijn gezicht vasthoudt en zijn mond gaat open. Even beweegt niemand. Niets beweegt, we zijn bevroren in een moment dat ik niet begrijp, maar dat alsnog mijn hart in tweeën scheurt. De pijn tussen hen is tastbaar en net zo echt als ons zweet en ons vlees, tastbaar en levend. Ooit dacht ik dat Ash alle macht in hun relatie had, maar ik zie het nu duidelijk: Embry houdt het hart van mijn man in zijn handen en hij weet het niet eens. Hij heeft het te druk met het bekijken van de details van Ash’ gezicht om zijn uitdrukking te zien, te druk met verliefd zijn om te zien hoe geliefd hij zélf is.

Het breekt mijn hart.

‘Zoen me,’ zegt Ash zachtjes. ‘Alsjeblieft.’

Embry aarzelt een seconde, leunt dan naar voren en legt zijn lippen tegen die van Ash aan. Een elektrische rilling stroomt door mijn lichaam heen als hun monden elkaar aanraken. Ash zucht en zijn lange wimpers rusten op zijn wangen. Een hand verlaat mijn heup om zich om de heup van Embry te wikkelen en hem tegen zich aan te trekken. Dan trekt hij zich met enige tegenzin terug en glimlacht spijtig. ‘We negeren onze prinses.’

‘Het is moeilijk om me genegeerd te voelen wanneer je in me zit,’ zeg ik met een glimlach.

‘Hoe dan ook, je glimlacht nog steeds en we hebben werk te doen,’ zegt hij met een grom. Hij klinkt vooral speels, hoewel er ook iets donkers doorklinkt in zijn woorden. Ik herinner me waarom we dit doen, wat we allebei uit deze scène wilden halen. En ik weet dat Ash niet zal stoppen voordat hem dat gelukt is.

Hij fluistert iets in Embry’s oor en die knikt. Hij werpt me een ondeugende blik toe en gaat een beetje achteruit om Ash de ruimte te geven om mij op mijn handen en knieën te zetten. Hij is nog steeds diep in me begraven en slaat een arm om mijn buik. Hij draait ons om zodat hij op zijn rug ligt en ik boven op hem. Mijn rug ligt tegen zijn buik en hij reikt om me heen om ervoor te zorgen dat mijn hoofd comfortabel ligt en mijn haar uit mijn gezicht is. Embry kruipt tussen ons in en ik weet wat er gaat gebeuren.

‘Ik weet niet of ik het kan,’ adem ik.

‘Je kan het,’ zegt Ash in mijn oor. Hij vindt mijn enkels met zijn voeten en opent me. Mijn natte poes is blootgesteld aan Embry, die geknield tussen onze benen zit. Zijn borst gaat op en neer van opwindning. ‘Je kan het en je zult het leuk vinden.’

Ash heeft een hand plat op mijn buik en de andere om mijn keel. Bij dwingt mijn bekken naar beneden en mijn hoofd ligt achterover op zijn schouder. Mijn lichaam is een lange en strakke boog, zodat beide gaten makkelijk toegankelijk zijn voor mijn mannen.

‘Shit, dit is geil,’ zegt Embry, die het allemaal in zich opneemt. Hij laat zijn vingertoppen langs de natte delen glijden die voor hem opengaan en rond de plek waar Ash en ik samenkomen.

‘Het is van jou om te neuken,’ zegt Ash hij klinkt als een gastvrije gastheer, als een koning die een beloning uitdeelt. ‘Het is van jou om van te genieten.’

Embry buigt zich over ons heen met een hand rond de basis van zijn lul en de andere achter Ash’ hoofd geplant. ‘Mag ik in haar komen?’

In kronkel van walgelijke lust door hoe ze over me praten, door hoe Embry Ash om toestemming vraagt, maar mij niet. De vernedering is bijna net zo krachtig als hun lichamen en het brengt me al bijna tot een climax.

‘Zou je dat leuk vinden?’

‘God, ja,’ gromt Embry.

‘Doe het,’ beveelt Ash. Embry begeleidt eindelijk zijn enorme lul naar mijn ingang. Ik ben zo nat dat ik het kan horen als hij tegen me aan

beweegt. Maar als hij in me beweegt, is er onmiddellijk een verschil met onze eerdere neukbeurt en ik adem diep in.

‘Ik ga langzaam,’ belooft Embry. ‘Ik weet dat het strak is.’ Zijn stem breekt bij het laatste woord, alsof de gedachte eraan al te veel is. En door de manier waarop Ash’ borst beweegt, door de oppervlakkige ademhalingen onder mij, denk ik dat hij zich net zo voelt.

Hij houdt zijn woord en doet het rustig aan terwijl hij gemakkelijk naar binnen glijdt. Maar met een dikke erectie al in me zou ik het woord ‘gemak’ eigenlijk niet willen gebruiken voor de tweede die naar binnen komt. Het is eerder een langzame invasie. Ook al ben ik nat, het is krachtig en niet een beetje onvriendelijk. Met elke wrede centimeter lijkt de echte Embry te verdwijnen. De schaduw-Embry neemt het over. De Embry die gedijt bij chaos en geweld. De Embry die zo verteerd wordt door behoefte dat hij nauwelijks iemand om zich heen kan hebben.

Hij is halverwege en er gaan golven van genot door mijn buik en borst heen. Ik voel hoe het zweet zich verzamelt onder Ash’ hand in mijn nek en koel en vochtig op mijn voorhoofd en op de blote huid van mijn buik. ‘Ik weet niet of ik het kan,’ hijg ik opnieuw.

Ash bijt in mijn oorlel. ‘Je gaat het doen,’ zegt hij met zijn meesterstem. ‘Neem het. Neem hem helemaal.’

Embry duwt zich verder naar binnen en ik roep het uit, half van de pijn en half van vervoering. Ash’ borst rommelt van genot onder me. Elke beweging van Embry drukt hem samen en masseert hem. En dan zit Embry er helemaal in. Hij kijkt met verloren ogen op me neer. Ik kijk hem aan met mijn eigen verloren ogen, smekend.

Smekend om genade misschien. Of om wreedheid. Ik weet niet eens wat.

Embry geeft een experimentele stoot en ik roep het weer uit. De pijn en het genot zijn als een heet ijzer in mijn maag. ‘Het spijt me,’ weet hij uit te brengen tussen op elkaar geklemde kaken door. ‘Het fucking spijt me... maar jezus, het is zo fucking strak. Het is zo lekker...’ Weer een stoot en hij kreunt met gesloten ogen. Ik weet dat ik geen genade van hem hoef te verwachten. Het voelt te goed en te strak, te warm en nat, te vies.

‘Hoe gaat het, prinses?’ vraagt Ash en Embry trekt zich eruit en gaat dan weer naar binnen.

Woorden verdwijnen uit mijn hersenen, gedachten. Herinneringen en intenties... Ik kan me niet eens herinneren waarom ik hier nu ben. Hoe ik

hier terecht ben gekomen, vastgepind als een vlinder tussen mijn man en geliefde. ‘Vol,’ is het enige woord dat ik kan vinden. ‘Ik voel me vol.’

‘Vol van wie?’ vraagt Ash. De hand die hij op mijn buik hield, glijdt naar mijn klit. Masseert hem.

‘Mijn meester,’ zeg ik. ‘En mijn Embry.’

‘Onze Embry,’ corrigeert Ash. Embry laat zijn hoofd vallen alsof hij niet wil dat wij zien wat Ash’ woorden met hem doen.

Ik schuif een hand achterin Ash’ nek en dan reik ik omhoog om met mijn andere de nek van Embry vast te pakken. Ik trek Embry naar beneden voor een kus en hij gaat mee met een grom. Hij dwingt zichzelf nog in en uit mijn poes. Zijn mond is warm, zoet en gretig en niet langer zachtvaardig. Dan verlaat Ash’ hand mijn keel. Hij pakt Embry’s haar vast en rukt hem naar achter voor een kus totdat ik Embry ongeduldig weer naar me toe trek. Snel zijn wij tweeën verward in een kronkelende strijd om Embry’s mond. Hijgende borstkassen, rollende heupen en gedempte kreunen. Embry kust Ash. Dan mij en dan kust Ash mij. Dan vinden we elkaar alle drie voor een gezamenlijke kus. Een ademloze en plagende oefening. Ik vergeet wiens lippen van wie zijn. Welke tong van wie is. Welke lul zijn genot vindt in mijn kont en welke geniet van mijn poes.

Het is net als mijn huwelijksnacht. De afzonderlijke paren zijn weg en alleen wij drieën zijn er nog. Wij drieën die bewegen, kussen en ademen als één. Er is geen verdeeldheid, geen achterdocht of jaloezie in dat moment. Er is alleen eenheid. Extase. De primaire behoefte om te neuken is verbonden met de heilige, zielsdiepe behoefte om een andere ziel zo vurig mogelijk lief te hebben.

Paren. Dat is wat het is. Een woord dat allebei betekent: neuken en het delen van iemands leven.

‘Geef het hier,’ mompelt Ash. ‘Het is van mij en ik wil het. Nu.’

Ik hoef niet te vragen wat hij bedoelt. Hij kan net zo goed als ik voelen dat mijn binnenste zich aanspant. Het krimpt samen met de lullen in me. Ik ga komen en als ik het doe, zal het voor hem zijn. Voor zijn genot.

‘Dat is het,’ zegt Ash. ‘Daar is het.’ Hij drukt op mijn buik net boven mijn schaambeek en de kreun die ik uitstoot is obscene, want het vóelt zo fucking obscene. Alsof hij naar beneden drukt om het nog strakker te maken voor hem en Embry. Alsof hij naar beneden drukt om te kijken of hij de volheid zelf kan voelen. Het effect is dat hij mijn g-spot hard tegen Embry’s genadeloze stoten drukt. ‘Ja,’ zegt Ash tegen zichzelf terwijl ik

bijna explodeer. Hij drukt harder naar beneden. ‘Daar is het, prinses. Zorg dat het goed is, zodat we hard komen in je. Laat ons je meer geven dan je aankan.’

Mijn man is zo verdorven en onweerstaanbaar voor mij en ik snik terwijl ik vanbinnen voor een laatste keer strakker opgewonden word. De spanning met die twee lullen in me zweeft even op een punt recht achter mijn klit. Ik kan niet ademen, niet helemaal. De druk zal me verpletteren, me laten smelten en me vermoorden. Ik realiseer me niet dat ik aan armen en ruggen krab en met mijn heupen tegen Embry stoot tot hij zegt: ‘Ash, hou haar stil.’ Ik word vastgehouden. Dan gaat Embry los met zijn heupen en Ash drukt nog harder op mijn buik, en het is net zo goed de aanblik van zijn aangespannen buikspieren en stotende heupen als de snelle stoten van zijn lul tegen mijn g-spot.

Het opwinden stopt, de spanning brandt op en dan implodeer ik. Ik span mezelf zo hard aan op hun lullen dat het pijn doet, zo hard dat ik mijn eigen buikspieren voel samentrekken en schokken. De elektriciteit vonkt over mijn hoofdhuid en gaat sissend over mijn huid.

‘Fuck, ik kan niet stoppen,’ zegt Embry als ik kronkel en kreun onder hem. ‘Ik moet... ik moet...’

‘Doe het,’ zegt Ash ruw. ‘Laat me zien hoe graag je mijn vrouw gebruikt. Laat me zien hoe dankbaar je bent.’

Embry gehoorzaamt en elke spier is scherp aangespannen als hij ‘holy shit’ mompelt. Hij vult me met zijn zaad. ‘O fuck, Greer. O fuck, baby. Dat voelt zo goed.’ Hij neukt door zijn orgasme heen, hij rekt het uit met diepe stoten. Hij klopt hard genoeg dat ik het kan voelen, zelfs terwijl mijn eigen orgasme nog even doorgaat.

‘Ja,’ gromt hij. Hij gaat een beetje omhoog zodat hij via een nieuwe hoek het laatste beetje van zijn climax in me achter kan laten. ‘Dat is zo goed, baby. Zo fucking goed.’

Hij trekt zich terug met een geluid dat alleen maar omschreven kan worden als pijnlijke verwondering. Dan voel ik wat hij in me achter heeft gelaten. Warm zaad dat langzaam naar buiten druppelt. Met hongerige ogen kijkt Embry ernaar. Ash brengt zijn hand naar beneden om te voelen wat Embry me gegeven heeft. Hij gromt goedkeurend door het bewijs dat zijn vriend me heeft gebruikt en het wekt een dierlijke lust in hem op.

‘Mijn beurt,’ zegt hij met schorre stem in mijn oor. Hij beweegt zijn heupen onder me en zijn krachtige torso en dijen werken harder om zijn lul

in en uit mijn kont te bewegen. Het verbaast me dat het nu geen pijn meer doet. Het voelt anders. Een ander gevoel dan in mijn poes, maar net zo intens en krachtig. Misschien juist wel krachtiger vanwege de kwetsbaarheid en overgave die ervoor nodig zijn. Met een hand op mijn poes die nat is van het zaad en een andere hand op mijn keel, duurt het maar tien of vijftien stoten voordat mijn man komt. Zijn lichaam is een en al zweet en grommende spieren onder me. Zijn handen zijn de beste soort kettingen ooit en zijn erectie is zo groot en diep in me. Ik voel dat zijn grote lul nog groter wordt en de harde spieren nog harder en dan zegt hij met een dikke stem: 'Hier komt het, prinses. Hier komt het.'

Er zijn geen woorden voor het gevoel van mijn man die in me komt. Na alles wat ik heb meegemaakt: mijn ontvoering, zijn prins neuken, zijn straf, zijn genot, de harmonie tussen ons drieën; het is net als onze huwelijksnacht. De kwetsbare en heerlijke geluiden die hij maakt en de hartslag van zijn ejaculatie op een plaats waar niemand is geweest en de innige en zweterige omhelzing... Ik realiseer me dat ik huil en het is meer dan de ontlading van een goede scène. Het is dieper en belangrijker dan dat. Het is de geruststelling dat er niets is dat de liefde van deze man voor mij kapot kan maken, ongeacht hoe ver ik word meegenomen of hoe ver ik ren en ongeacht wat ik met Embry heb gedaan. Het is de geruststelling dat geen enkele hoeveelheid geweld of wreedheid mijn vertrouwen in mezelf kan wegnemen, of mijn keuzevrijheid en mijn mogelijkheid om te kiezen en lief te hebben.

Dit is het huwelijk, denk ik duizelig. Vreugde en pijn. Blootgesteld en uitgewisseld.

Vreugde en pijn die gedeeld is.

Terwijl ik huil en Ash zichzelf in me leegt met lange zuchten en Embry naar ons beiden kijkt met een mix van nieuwsgierigheid, kwelling en verlangen, proef ik nog steeds de vage smaak van appel in mijn mond. Niet langer bitter, maar zoet. En ik weet dat wat er gebeurd is me nooit meer zal verlaten. Niet echt. Niet op de manier waarop ik het zou willen, maar het definieert me niet. Het zal me niet bederven voor een huwelijk, voor neuken, of voor liefde of vergiffenis.

Ash had gelijk. Ik dacht dat ik zwak was. Zelfs al had ik het niet tegen mezelf gezegd, de angst was er dat ik op de een of andere manier schuldig of medeplichtig was. En als het die dingen niet waren, dan vreesde ik wel dat ik de pijn of ruwheid van de man met wie ik getrouwd was niet meer

aankon. De man met wie ik trouwde juist omdat ik die pijn en ruwheid van hem wilde. Ash bewees me dat ik op elk front ongelijk had.

Die man.

Die koninklijke, intelligente en wrede man.

En er is een moment, na de douche, nadat hij en Embry een heerlijk uur tussen mijn benen doorbrengen en me eten en met elkaar zoenen en nadat Embry in slaap valt. Ash rolt me opzij en glijdt in mijn poes zonder inleiding of toestemming. Want als we samen zijn ben ik van hem en heeft hij die dingen niet nodig. Hij kijkt me aan en vraagt: 'Wiens pijn is het?'

Het antwoord komt zonder erover na te denken. Zonder worsteling.

'De jouwe, meneer de president. Het is allemaal van jou.'

OceanofPDF.com

18

Embry

Nu

Twee dagen later en ik ben in het huis van Vivienne Moore. Ik drink gin en kijk uit over het water. De zomerse wind van Washington is nog steeds koel en wordt vergezeld door wolken en motregen. Ik ben dankbaar voor het overdekte balkon en mijn jas als ik de regen in het meer zie druppelen. Ik kijk op mijn telefoon en verstuur wat korte e-mails. Technisch gezien ben ik op een gezinsuitje, op vakantie. Dus mijn stafchef beperkt hoeveel ze mijn kant op stuurt. Maar ik verlang meer naar mijn werk dan naar vrije tijd. Het is een welkome afleiding na de redding en de hereniging. De gedwongen scheiding.

Merlin was er duidelijk over. En hoe vreselijk ik het ook vind, ik ben het met hem eens.

‘Dit,’ zei hij tijdens de tweede dag op Camp David nadat we Greer hadden gered, ‘kan niet zo duidelijk zijn.’

Toen Merlin binnenkwam, had Ash de toon gezet. Hij trok Greer aan zijn zijde en greep mijn hand ongegeneerd vast. Ik greep hem net zo strak vast. Na de ontvoering voelde alles zo kwetsbaar dat we ons aan elkaar moesten vastklampen. Sterker nog, het voelde fijn om zo openlijk voor iemand te staan, om iemand in alle eerlijkheid onder ogen te komen, om te zeggen: ik hou van twee mensen en zij houden van mij.

Merlin kende de geschiedenis tussen Ash en mij. Het was niet paranoïde om te denken dat hij onze regeling uiteindelijk zou ontdekken.

Merlin was, enigszins voorspelbaar, niet verbaasd door die aanblik van ons drieën. Hij knikte één keer en begon toen aan zijn gebruikelijke preek over de publieke perceptie. En die begon altijd met: ‘Als je herkozen wilt worden...’

Hij had gezegd dat we voorzichtig moesten zijn. We moesten zo discreet zijn, dat zelfs discretie nog gedurfd leek. Geen woord, geen gefluister, geen geruchten over mij en Greer en niet over Ash en mij. De wereld moest blijven geloven dat Greer de Amerikaanse lieveling was en ik Amerika’s verstokte playboy. Het was aan ons om die perceptie te creëren. Om het te vormen als een gewas. Trieste, de perschef, zou op de hoogte moeten worden gebracht. Dat Kay en Belvedere er uiteindelijk van zouden weten,

was onvermijdelijk. Maar verder mocht niemand anders over onze driehoeksverhouding weten.

Nooit.

Tenminste niet als Ash nog eens vier jaar het land wilde leiden.

Ik zag hoe Ash op zijn lip beet terwijl hij de woorden van Merlin aanhoorde. Ik trok mijn hand uit de zijne. 'Waag het eens,' waarschuwde ik hem.

Hij keek me aan met een milde uitdrukking. 'Waag wat?'

'Je weet het wel,' zei ik geïrriteerd. 'Je weet precies wat. Je hebt alles opgegeven om hier te zijn en ik ook. En je bent hier nog niet klaar.'

'Hij heeft gelijk,' zei Greer zachtjes. 'Denk aan alle dingen waar je nog aan werkt. Duurzame energie, het herzien van de veteranenondersteuning, het openbaar onderwijs, en om nog maar te zwijgen over Karpatië. Na nog eens twee jaar ben je nog niet klaar, Ash. Je hebt meer tijd nodig. En dit land verdient jou.'

'Maar het is iets om over na te denken,' zei Ash voorzichtig. Hij keek naar onze gezichten. 'Nog eens... wat, zes jaar dat we dit moeten verstoppen?'

'Zesenhalf,' zei Merlin. Ash negeerde hem en bleef naar ons staren.

'Is het echt eerlijk om dat van onszelf te vragen?'

Greer, de politieke royalty in deze kamer, legde haar hand tegen Ash' gezicht. 'Je stelt de verkeerde vraag over eerlijkheid. Is het echt eerlijk naar dit land om af te treden voor een persoonlijk offer dat we samen al overeen zijn gekomen? We hebben de rest van ons leven nog. We kunnen die zes jaar wel missen.'

'Zesenhalf,' corrigeerde Merlin opnieuw.

Ash zuchtte maar gaf geen antwoord.

'Een baby,' zei Merlin uit het niets. 'Een baby zou ook helpen.'

We draaiden alle drie onze hoofden naar hem toe.

Merlin knikte naar Greer, naar de hand die nog steeds op Ash' gezicht lag. 'We moeten veel foto's blijven maken van precies dit. Maar stel je dan eens voor hoeveel beter die eruit zullen zien als Greer zwanger is.'

Ash en ik keken allebei naar Greer. Ik wist dat we hetzelfde voor ons zagen: onze bruid met een opgezwollen buik door ons kind. Het zou niet eens uitmaken van wie het kind was, dacht ik bij mezelf. Mijn ogen gleden over de platte buik onder haar zomerjurk. Het kind zou van ons zijn. De vreugde zou van ons zijn, de –

Behalve dat het niet zo ging zijn, toch? Niet in het Witte Huis en niet als de ogen van de wereld op ons gericht waren. Ik zou worden gedegradeerd tot de rol van vrijgezelle oom. Een toeschouwer, al was het kind biologisch misschien van mij. Mijn hart deed pijn bij alleen al die gedachte.

Het bloed verdween uit Greers gezicht en Merlin kreeg meteen medelijden. ‘Niet meteen,’ verzekerde hij haar. ‘Maar het is optimaal tijdens de campagne voor de herverkiezing.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, het gaat niet om wat je zegt... Ik bedoel ja, maar...’ Haar zilveren ogen vonden die van mij en Ash. ‘Ik heb geen anticonceptie genomen sinds de dag van de bruiloft. Tijdens alle dingen die gebeurd zijn... heb ik niet...’

Ze zag eruit alsof ze wilde huilen. Vreemd genoeg voelde ik me ook zo, maar ik wist niet zo goed waarom. Angst? Enthousiasme? Hoeveel keer waren Ash en ik in haar gekomen sinds die tijd? Wat waren de kansen? Waren ze groot?

Wilde ik dat ze groot waren?

Nu ik er weer aan denk, aan de andere kant van het land, ben ik daar nog steeds niet uit. Als Greer zwanger is verandert dat alles. Als ze nog niet zwanger is maar wij drieën besluiten dat ze wel een kind zou moeten krijgen, verandert dat alles.

Vergeet je date niet, stuurt Trieste me.

Ik zucht. Mijn fucking date. Een oud neukertje dat ik mee uit eten zou nemen zodat we gefotografeerd konden worden. En daarna zou ik haar bij haar deur afzetten zonder een kus. Na wat Greer, Ash en ik sinds het huwelijk hebben gedeeld – jesus, is het pas een week geleden? – was het idee om met iemand anders te slapen volslagen belachelijk, erger dan onsmakelijk. Ik wil niemand anders. Klaar. Einde. Het is een wreed spel van het lot dat ik moet doen alsof ik andere mensen wil om bij mijn dierbaren te kunnen blijven.

Ik zou het voor geen goud willen missen, sms ik terug. Ik hoop dat niet overduidelijk is hoe fucking nors ik hierover ben.

De reactie van Trieste is verzoenend. **Je weet dat ik het niet leuk vind, al die nepperij, maar Merlin is de beste in wat hij doet. Normaal gezien zou ik ervoor pleiten om eerlijk te zijn, maar in jouw geval...**

Trieste kreeg bij de geboorte het verkeerde gender toegewezen. Ze was het eerste openlijk transgender lid van een presidentieel kabinet. Ze weet meer dan ieder ander hoe moeilijk het is om open te zijn. Ze weet ook hoe

de vrijheid en duidelijkheid zijn die voortkomen uit die openheid. Iets waar ik jaloers op ben. Maar de vrouw van je beste vriend neuken is iets minder heroïsch dan de strijd die Trieste heeft geleverd. Om nog maar te zwijgen over het feit dat Trieste nooit een keuze heeft gehad over wie ze was. En alles aan mijn smerige affaire met mijn beste vriend en zijn vrouw is wél een keuze.

Het betekent dat ik geen andere keuze heb dan om door te gaan met mijn date. Ik hoop dat ik het daarna een tijdje niet meer hoeft te doen.

Ze stuurt me nog een bericht. **Ash en Greer spelen mooi weer voor de foto's.**

Er verschijnt een foto op mijn telefoon met een tijdstempel van een uur geleden. Ash en Greer hand in hand op het strand. Ash lacht om iets wat Greer heeft gezegd. Zijn hoofd is achterover gegooid en Greer grijnst ook. Haar witgouden haar is los en warrig en haar slanke rondingen worden benadrukt door een rode retrobikini. Mijn hart springt op als ik het zie. Ik wil daar zijn. Ik wil bij hen zijn. Een deel vanbinnen is gekwetst door hoe blij ze eruitzien zonder mij, door hoe goed ze er samen uitzien met hun sterke lichamen, dat dikke haar en die glimlachen die thuishoren in een catalogus. Ze zijn het perfecte stel. Amerika's stel. New Camelot, zoals de pers hen heeft genoemd. Ik merk dat zelfs ik in die fantasie meegezogen word. In de drang om hen te verafgoden. Hun liefde is zo besmettelijk, hun vreugde is verleidelijk. Ik vraag me af of als ik op het strand was geweest in plaats van Ash, mensen hetzelfde over Greer en mij zouden denken. Zou ik zo vreugdevol kunnen zijn? En nog belangrijker, kan ik een ander zo vreugdevol maken?

Ik weet niet of ik het kan. Ik heb gebreken, ben te verknipt en te egoïstisch. En ik ben lang niet berouwvol genoeg. Ik verdien geen vreugde, stranden of een New Camelot.

Ik verdien een fucking nepdate. Dat is wat ik verdien.

Ik neem niet de moeite om Trieste iets terug te sturen over het verschil tussen pasgetrouwde stellen die mooi weer spelen en ik die mooi weer speelt. Zij willen samen zijn en hoeven niet te doen alsof. Ik stuur een bericht naar Ash om hem te vragen hoe de reis naar het zuiden verlopen is en of de pers het verhaal gelooft dat ze hun huwelijksreis afsluiten met een aantal dagen op de Bahama's na een week doorgebracht te hebben in Camp David.

Ze geloven het en de trip ging goed, reageert hij meteen. Het zou beter zijn geweest met jou erbij. We missen je.

Ik begin met typen: **ik mis jou ook**. Maar dan stop ik. Ik heb geen idee waarom. Misschien door die zorgeloze foto of door de herinnering aan toen we de laatste keer samen waren, aan die intense connectie die Ash en Greer hadden toen we elkaar neukten. Hij wist precies wat ze nodig had en ze hilde in zijn armen. Door zijn zorg voor haar, voor haar lichaam en geest, leek mijn kleine scène in Karpatië amateuristisch en onhandig als ik het vergelijk.

Hoe kan ik om de liefde van Greer strijden met zo'n man? Een koning?

En hoe kan ik strijden om de liefde van Ash als hij eindelijk heeft wat hij altijd al wilde? Iemand die onderdanig en meegaand is. Die niet hoeft te worden verleid of gedwongen om te knielen en te dienen. Het maakt niet uit hoeveel ik ervan hou en hoeveel we ook genieten van dat gevecht, want Greer zal altijd beter bij hem passen. Zo eenvoudig is het.

Ik laat een lange zucht ontsnappen en stuur: **Nieuws over Karpatië? Melwas?**

Een pauze. Ik vraag me af of het hem pijn heeft gedaan dat ik niet iets emotioneler heb gestuurd en of hij die pijn nu deelt met Greer.

Hij zou eraan gewend moeten zijn dat ik hem teleurstel. Ik heb het vaak genoeg gedaan.

Eindelijk: **Hun propagandamachine lijkt in beweging, maar er is niets specifiek. Geen militaire beweging. Melwas verblijft in het huis waar hij Greer vasthield.**

Ik wou dat we er een bom op konden gooien en het huis, en de onmenselijke bewoner ervan, van de kaart konden vegen. Maar dat kan niet. Het nieuwe verdrag van het westen met Karpatië verbiedt offensieve militaire actie, tenzij we worden aangevallen. En Melwas kan geen oorlog riskeren over zijn verloren prijs, hoe graag ik ook wenste dat hij het zou proberen zodat we hem konden vernietigen.

Er verschijnen drie puntjes op mijn scherm en dan verdwijnen ze. Dan komen ze weer op. **We hebben sporen van buitenlandse malware gevonden op de laptop van Greer. Het lijkt uit Karpatië te komen hoewel we het nog niet zeker weten. We weten wel dat het een paar dagen geleden geplant is... nadat ze terug was.**

Bezorgde woede laat mijn handen trillen en ik typ terug. **Voor hem is het nog niet voorbij, Ash. Hij is geobsedeerd door haar en hij zal**

proberen haar opnieuw mee te nemen.

Die kans geef ik hem niet. Ik hoor zijn stevige stem door de tekst heen.

Ik leg mijn telefoon met trillende handen neer. Waarom ziet Ash niet in dat die ‘kans’ niet relevant is? Ze zijn langs de Secret Service gekomen toen ze haar de eerste keer meenamen. Waarom zou ik moeten geloven dat ze nu veiliger is? Hij heeft niet gezien hoe ze werd betast door dat monster. En hij heeft haar sombere gezicht niet gezien door het raam. Hij kan niet weten dat ze de vreselijkste gruweldaden maar net was ontkomen.

‘Embry?’

Ik kijk op en zie een jonge man het balkon oplopen. Hij is lang en slank met warrige, glanzende, zwarte krullen op zijn hoofd. Met zijn jeugdige en scherpe trekken ziet hij eruit als een jonge ridder van een pre-rafaëlitisch schilderij. Het zou me niet verbazen als hij door het haar en de lange wimpers al een fanclub had op school. Maar Lyr is de laatste jongen die een eigen fanclub wil, zelfs op zijn leeftijd van veertien. Hij wil lezen, studeren en alleen gelaten worden.

‘Hey,’ zeg ik. En ik glimlach naar hem. ‘Wat is er? Is je moeder hier?’

‘Ze heeft me hier afgezet voor het weekend. Ze verandert haar onderzoek van structureel racisme in gepensioneerde gemeenschappen naar structureel racisme in studentenverenigingen. En ik heb geweigerd om haar onderzoeksassistent te zijn op deze reis.’

Lyr spreekt het woord ‘studentenverenigingen’ uit met dezelfde minachting als het woord ‘buurtbarbecue’, ‘Nickelback’ of ‘kalkoenbacon’. Ik moet lachen door de minachting die op zijn jonge gezicht te lezen is.

‘Je weet dat ik op Yale bij een studentenvereniging zat,’ zeg ik. ‘Ze zijn niet allemaal slecht.’

Hij kijkt me serieus en doordringend aan, alsof ik een volslagen vreemde voor hem ben. Om de een of andere reden zorgt zijn uitdrukking ervoor dat ik heimwee naar iets krijg. Al heb ik geen idee naar wat dan precies. Misschien omdat hij veertien is en zo zeker is over alles wat hij haat en waar hij van houdt. En vanwege het gevoel dat alle volwassenen om je heen geen idee hebben van je volledig unieke en complexe innerlijke leven.

‘Trouwens, welke jongen van jouw leeftijd wil nou níét het weekend doorbrengen op een universiteitscampus? Er is daar meer dan alleen studentenverenigingen voor jongens, weet je. Er zijn ook verenigingen voor vrouwelijke studenten.’

Lyr rolt met zijn ogen. ‘Dat maakt het niet beter,’ zegt hij alsof ik een idioot ben. Het maakt me aan het lachen. ‘Plus: het is zomer, dus waarschijnlijk zijn er nauwelijks mensen. En ik zou er zijn met mijn móéder.’

‘Ik denk dat dat misschien inderdaad niet heel goed is voor je reputatie bij de schoolmeisjes. Of liever jongens?’

Lyr kijkt me aan met een ernstige frons op zijn gezicht. ‘Dat is persoonlijk.’

Zijn strenge uitdrukking versterkt de nostalgie. Of is het een déjà vu? ‘O kom op. Je kunt het me wel vertellen. Ik weet dat je de verhalen uit mijn verkwiste jeugd hebt gehoord. Je kunt niet verlegen zijn als je alle dingen weet die ik heb uitgespookt. En nog steeds uitspook trouwens,’ voeg ik toe als ik denk aan hoe recent ik me nog misdragen heb.

‘Ik wil geen frivole aanhangsels,’ zegt hij waardig.

‘Je bent een tiener. Dat zou het enige moeten zijn wat je wilt.’

Hij haalt zijn schouders op waardoor hij ineens weer een stuk jonger lijkt. ‘Ik weet niet eens wat ik tegen meiden moet zeggen.’

‘Aha. Dus het zijn meisjes.’ Voordat ik mijn twijfelachtige wijsheid over de kwestie kan delen, verschijnt mijn moeder in de deuropening van het balkon in een witte onderjurk, onaangedaan door de koele bries.

‘Lyr,’ zegt ze scherp. ‘Ik heb je tien minuten geleden al gestuurd om Embry op te halen. Wat heb je gedaan?’

‘Praten over studentes,’ zeg ik, gewoon om haar te irriteren.

Het werkt. Het maakt niet uit of ik gezien word als een oorlogsheld of dat ik vicepresident ben, voor Vivienne Moore zal ik altijd de lastige jongen zijn die voortdurend meisjes en jongens zijn kamer binnen smokkelde. En soms allebei tegelijk.

‘Besmet mijn neefje alsjeblieft niet met je losbandige gewoontes,’ zegt ze. ‘Dat ben ik mijn zus verschuldigd.’

Nu is het mijn beurt om met mijn ogen te rollen.

‘Over zussen gesproken, die van jou wacht op je in de bibliotheek. Dat is wat Lyr je had moeten vertellen.’

‘Morgan is hier?’

‘Ja, ze is net een kwartier geleden aangekomen,’ zegt mijn moeder. ‘Ze wilde je zien en het leek nogal dringend, dus ik ga ervan uit dat het over werk gaat.’

Met een zucht sta ik op zodat ik Morgan kan gaan zoeken.

‘O en er is iemand bij haar,’ roept moeder achter me. ‘Een eventplanner, geloof ik.’

Een eventplanner? Dat slaat nergens op. Ik ben van plan om dat Morgan te vertellen zodra ik de bibliotheek binnenkom. Ik zal haar dát vertellen en ook over mijn date van vanavond en dat ik dus geen tijd heb voor haar...

Ik verstijf als ik de bibliotheek binnenloop. Het besef van gevaar prikt in mijn huid, net als al die keren in de bergen. Alleen zijn er deze keer geen kogels. Geen bommen of vuur. Gewoon, mijn stiefzus die stijf op de bank zit met een glas in haar hand waar iets helders in zit en waarvan ik wed dat het geen water is.

En er is iemand anders in de kamer. Een roodharige jongedame aan wie ik vaak heb gedacht sinds de bruiloft.

Abilene Corbenic. De nicht van Greer.

Abilene lacht naar ons allebei en mijn huid begint te prikken. Mijn bloed borrelt in mijn aderen. Ze is gevaarlijk, zo simpel is het. En als ze zegt: ‘Meneer de vicepresident, vind je het erg om de deur dicht te doen voordat we beginnen?’ weet ik het zeker. Het is niet het soort gevaar waar ik in de bergen mee te maken had, want er zijn geen wapens onder die strakke jurk. Het is een gevaar dat ik in Washington vaker onder ogen heb gezien dan ik op mijn handen kan tellen.

Ambitie.

Ik doe de deur dicht en draai me weer om naar de kamer. Ik zie nu pas hoe rood en opgezwollen Morgans ogen zijn, alsof ze heeft gehuild.

‘Zo,’ zegt Abilene met een scherpe grijns. ‘Laten we beginnen met waarom je vanaf nu precies gaat doen wat ik zeg.’

19

Embry

Toen

Drie maanden herstel en fysiotherapie van de schotwonden, dat betekende dat ik goedgekeurd was om weer terug te gaan. Ze maakten geen geheim van de invloed die mijn moeder had en vertelden me dat ze me overal konden plaatsen, maar ik schoof mijn plicht niet van me af. Niet nu de oorlog echt was begonnen. En ik wilde mijn kans om terug te gaan naar Ash niet mislopen.

Hij schreef elke dag wanneer hij kon en ik schreef terug. Al zijn brieven begon hij met Patroclus en hij eindigde met nuchtere en korte zinnen over wat hij met me wilde doen als hij me weer zag. Hij wilde me laten kokhalzen met zijn lul. Hij wilde zien hoe vaak ik klaar kon komen in één nacht. Hij wilde op mijn rug klaarkomen terwijl ik zijn laars zoende. In de tijd dat we van elkaar gescheiden waren, voelde het alsof ik permanent met een harde rondliep. Dus met een enorme zucht van opluchting en nerveuze opwindning stapte ik in de trein om terug te gaan naar de basis.

Ash was het enige waar ik aan kon denken. Het enige wat ik in mijn hoofd kon zien. Dus ik keek niet naar het gezicht van de man die naast me kwam zitten. Ik merkte hem niet eens op totdat hij begon te spreken in dat gepolijste Engelse accent met een zwak spoor van Welsh. ‘Luitenant Moore,’ zei Merlin. ‘Wat een uitstekend toeval.’

Het kostte me moeite om mijn gedachten los te maken van Ash en al die dingen die hij me had beloofd, maar het lukte me om naar Merlin te kijken met een beleefde glimlach.

‘Meneer Rhys,’ zei ik en ik stak een hand uit die hij schudde. ‘Leuk u weer te zien. Weer zaken aan het regelen voor de koningin?’

‘Helaas niet, maar het goede nieuws is dat ik momenteel voor jouw overheid werk als een contactpersoon voor bepaalde strategische richtlijnen. Ik heb morgen een afspraak met kapitein Colchester.’

‘Ik ga ook naar kapitein Colchester,’ zei ik, een beetje te gretig. ‘Ik bedoel, naar zijn basis.’

Merlin knikte en zei even niets. En toen zei hij: ‘Denk jij dat kapitein Colchester een held is?’

‘Hij heeft mijn leven gered,’ zei ik. ‘Hij heeft meer levens gered dan ik kan tellen. Hij redt zichzelf altijd als laatste en denkt vooruit. Ja, ik denk dat

hij een held is.'

'Daar ben ik het mee eens,' zei Merlin alsof ik de persoon was die erover was begonnen. 'Deze oorlog zou vreselijk zijn zonder Colchester.'

'Ik kan het me niet eens voorstellen.' Dat kon ik echt niet. En ik wilde het niet. Het zou verschrikkelijk zijn. 'Als we deze oorlog winnen, komt dat door hem.'

Het was een gedurfde uitspraak. Anderen zouden zeggen dat het belachelijk was in deze periode, waarin een leger slaagde dankzij technologie en strategie. Succes hing niet af van één soldaat. Maar iedereen die met Colchester had gevochten, wist wel beter.

'Dus je bent het ermee eens dat het verschrikkelijk zou zijn als kapitein Colchester het leger verliet?'

Ik staarde Merlin verbijsterd aan. 'Natuurlijk.'

Merlin knikte tevreden. 'Dan kan ik erop vertrouwen dat je relatie met hem discreet blijft.'

Ik voelde me alsof ik in mijn buik was geslagen. Wist hij van onze relatie? Hoe? 'Wát?'

'Ik weet over de e-mails,' zei Merlin. 'Die hij je heeft gestuurd en die je terug hebt gestuurd.'

'Jij... ik... Die waren privé!' zei ik. Mijn woorden knetterden van woede. Ik brandde door de pijn van de gedachte dat een vreemde... Fuck, wie weet hoeveel vreemden het hadden gelezen? 'Hoe durf je?'

Merlin was op geen enkele manier aangedaan door mijn woede. 'De inhoud is veilig bij mij. En overigens heb ik ze slechts vluchtig gelezen. Het is mijn taak om dit soort dingen te weten, vooral over kapitein Colchester. Hij is cruciaal in deze oorlog en voor wat er daarna komt. Ik misgun jullie het enthousiasme voor elkaar niet, geloof dat alsjeblieft. Het is geen morele kwestie voor mij. Echter,' vervolgde hij met een stem die opzettelijk en onmiskenbaar duidelijk was, 'ik kan niet zeggen dat hetzelfde ook geldt voor jullie leger. Zelfs niet in deze oorlogstijd.'

Verontrust keek ik van hem weg. Ik was geen idioot. Ik wist dat we geen openlijke relatie konden hebben in het leger. Maar om het in zulke grimmige woorden te zeggen... En dat er zoveel op het spel stond... Het was meer dan alleen onze banen. Het was de oorlog die op het spel stond. Colchester was te waardevol om het te riskeren.

Uiteindelijk knikte ik naar Merlin. 'Ik begrijp het.' De verbolgenheid prikte in mijn mond toen ik het zei. En hoe verleidelijk het ook was om

Merlin te haten omdat hij dingen wist die hij niet zou moeten weten en omdat hij zich bemoeide met dingen waar hij zich niet mee zou moeten bemoeien, ik wist dat het niet zijn schuld was. Het was de wereld waarin we leefden. Een wereld waar we er niet twee keer over nadachten om jongens op pad te sturen om andere mannen te vermoorden, maar wel ineenkrompen bij het idee dat jongens verliefd werden op elkaar.

‘Het zal niet voor altijd zijn,’ beloofde Merlin me toen de trein langzaam het station binnenreed. ‘Het zal *láng* duren en misschien voelt het voor altijd, maar zo zal het niet zijn. Als je echt van hem houdt, dan is er niets dat je niet kunt opofferen.’

‘Goed om je terug te hebben, luitenant.’ Ash schudde mijn hand en legde zijn hand op mijn schouder. Hij raakte me niet langer aan dan gepast was. We waren omringd door andere soldaten die de meest recente groep nieuwkomers kwamen verwelkomen. De meeste mannen waren dankbaar voor elke onderbreking van het onophoudelijke komen en gaan tussen de basis en de buitenposten in de bergen. Even een pauze van de oorlog.

Ik zorgde er ook voor dat ik Ash op het gepaste moment losliet, hoewel ik niets liever wilde dan zijn hemd vastpakken en mijn mond tegen zijn lippen duwen. En mijn heupen tegen de zijne drukken zodat hij kon voelen wat het met me had gedaan dat ik hem weer zeg. Maar de waarschuwing van Merlin hing als een onweerswolk boven mijn hoofd. En Ash hier zien, omringd door zijn mannen en deze bergen, maakte de waarschuwing des te duidelijker.

Ash moest hier blijven. Ash moest een carrière hebben. Een toekomst. Mijn gevoelens waren maar een klein vlekje in deze ziedende wereld van pijn en chaos. Een wereld die zijn orde en controle nodig had.

Laat die avond, toen in bed lag, ging mijn hoofd van de ene bezorgde gedachte naar de andere. Ik herinnerde me de pijnlijke details van alle dingen die ik tegen Ash had gezegd en die Merlin gelezen had. Ik dacht aan het *don't ask, don't tell*-beleid en vroeg me af hoe groot het risico eigenlijk echt was. Totdat mijn deur werd geopend. Er werd niet geklopt, geen toestemming gevraagd en er was geen begroeting. Mijn deur ging open en ging weer dicht en toen lag Ash op me. Hij kustte me, beet me en duwde ongeduldig de dekens van me af.

‘Het bed kraakt,’ zei ik hijgend tegen zijn mond. Hij gromde als reactie, trok me van het bed af en gooide me op de koude vloer van vinyl. Met zijn trillende handen vond hij de rand van mijn boxer. Hij lachte tegen zichzelf.

‘Ik ben net een scholier,’ mompelde hij. Hij drukte een zoen tegen mijn voorhoofd. ‘Ik kan niet beslissen wat ik wil doen. Of wat ik als eerst wil doen.’

‘Doe het allemaal,’ fluisterde ik. ‘Doe alles.’

‘Dat ga ik doen, kleine prins. Maak je geen zorgen.’

Maar toen hij naar me toe kwam voor een heftige kus, kwam er angst door het verlangen heen. Ik trok me los van zijn mond. ‘Ash, we moeten voorzichtig zijn.’

Hij volgde me en leunde voorover om me opnieuw te zoenen. ‘Dat doen we.’

‘Nee, ik meen het. Niemand mag het weten. Je carrière –’

‘Daar geef ik niets om,’ zei hij simpelweg. ‘Het zal het waard zijn.’

Mijn hart scheurde doormidden van angst. Hij weigerde bang te zijn voor zichzelf. ‘Doe niet zo belachelijk...’

‘Dat doe ik niet,’ zei hij. Er was scherpte in zijn stem te horen. ‘Ik meen het, Embry. Dit... jij... ik wil niets liever dan dit. Wat het me ook kost, ik betaal het. Ik zal alles opofferen om bij je te zijn.’

Zijn woorden kwamen zo dicht bij die van Merlin. *Als je echt van hem houdt, dan is er niets dat je niet kunt opofferen.* Ineens wist ik dat Merlin meer bedoelde dan alleen een verborgen relatie. Ik moest iets veel en veel ergers opofferen.

Bijna deed ik het niet. Daar op de grond met mijn blote benen verstrengeld in die van hem nog gekleed waren. Ik gaf bijna toe en liet me bijna meeslepen in de roekeloze overgave waarmee hij bereid was om van me te houden. Er was tenslotte een kans dat we niet betrappt zouden worden. En zelfs als dat wel gebeurde... er waren zoveel niveaus van discretie tussen ons en het DADT-protocol. Was het risico echt zo groot?

In de duisternis keek ik naar hem op. Zijn ogen waren donker en glanzend. Het maanlicht viel over zijn wangen en kaken en de sterke lijnen van zijn nek. In het zilveren licht zag ik niet alleen de man die hij nu was – krachtig, slim en vriendelijk – maar ik zag ook de man die hij zou zijn. En die man was adembenemend.

De lucht verliet mijn lichaam toen er een nieuwe waarheid naar boven kwam. Ik zou er alles aan doen om die toekomstige man te zien ontstaan. Het maakte niet uit hoe pijnlijk het zou zijn.

‘Ik zeg je dat ik níét bereid ben om iets op te offeren,’ loog ik. Ik hoopte dat de duisternis mijn uitdrukking maskeerde. Hij zou weten dat ik loog.

Daarvoor was hij te opmerkzaam. Maar misschien in het donker en met wat afleiding... Ik pakte zijn lul vast door zijn broek en kneep.

Hij gromde en ik waagde mijn kans. 'Ik wil bij je zijn,' zei ik en dat was geen leugen. 'Maar ik wil dat je begrijpt dat ik je dat soort liefde nooit kan geven. Het soort waar een prijskaartje aan hangt.'

Mijn stem trilde en mijn hand op zijn pik trilde. Ik was een volleerde leugenaar en ik voelde me nooit schuldig over de leugens die mijn leven makkelijker maakten, maar fuck dit was moeilijk. Mijn stem leek Ash te raken als een brandijzer. Hij kromp ineem bij mijn laatste zin, wat een wrede echo was van zijn eigen woorden. Hoewel ik het voor hem deed, haatte ik mezelf op dat moment meer dan ooit tevoren.

'O, oké,' zei hij uiteindelijk. 'Ik snap het.'

Nee, dat doe je niet, wilde ik schreeuwen. *Je snapt het niet.* God, ik wilde het allemaal terugnemen, om vergiffenis smeken, laten zien dat het een leugen was, want hem pijn doen deed míj veel meer pijn dan ik me ooit had kunnen voorstellen. Ik vond het vreselijk om hem te laten denken dat ik hier minder om gaf dan hij, dat ik hem niet net zo graag wilde als hij mij. Ik gaf er juist veel meer om, ik wilde hem zo graag, maar hij moest iets anders geloven. Want als hij wist dat zíjn toekomst mijn zorg was, zou hij alles wegwuiven. Hij zou het naast zich neerleggen alsof het een last was die hij nooit had gewild, alleen maar zodat hij mij – míj, de fucking egoïstische en ellendige ik – het ideaalplaatje kon geven.

Nee, dat kon ik niet accepteren.

Maar als hij dacht dat dit over míjn toekomst ging, over mijn eigen wensen en verlangens, dan zou hij het wel accepteren. Zelfs als hij eraan onderdoor ging.

Hij perste zijn lippen op elkaar en knikte alsof hij een besluit had genomen. 'Oké,' zei hij en ik hoorde hoe zijn hart zich sloot van de pijn, het geluid van hoe het kwaadaardig werd in zijn bloed. 'Ik wil je in mijn leven op welke manier dan ook.'

'Het is gewoon het verstandigste,' zei ik zwakjes.

Hij kneep zijn ogen samen en de aandacht was ondragelijk want het ging gepaard met een smekende, bloedende en verloren blik.

Op dat moment haatte ik het om te leven. Ik haatte het. Toen veranderde zijn gepijnigde onderzoek in iets anders, iets warmes, gewelddadigs en vol belofte. Het maakte me blij. Ik hunkerde naar zijn woede. Ik hunkerde naar de pijn door zijn handen. Ik had het tenslotte verdiend? Als hij me pijn

deed, als hij me gebruikte, kon ik mezelf misschien voorhouden dat we weer gelijk stonden. Dat de schuld was betaald. Ik had hem pijn gedaan en hij mij.

Eerlijk, eerlijk, eerlijk. Het was eerlijk.

Ik duwde hem over de rand en op dat moment had ik je niet kunnen vertellen of het was om de beslissing te bevestigen die ik had genomen voor zijn eigen bestwil, of dat het was om het monster in hem te provoceren om me pijn te doen omdat ik daarnaar verlangde. ‘Het kan gewoon dit zijn,’ zei ik terwijl ik mijn heupen tegen de zijne drukte. ‘En dit is net zo goed als wat het ook is dat jij wilde.’

‘Dit?’ vroeg Ash die naar onze verstrengelde benen keek. ‘Dit is wat net zo goed gaat zijn voor mij?’

Er was geen twijfel over het gevaar. Ik verwelkomde het met elke cel, met elke molecuul en atoom.

Boetedoening.

‘Ja,’ fluisterde ik. ‘Dit is net zo goed.’

Hij sloeg me, hard en in mijn fucking gezicht.

‘Ga naar de hel,’ zei Ash.

Ik rolde op mijn rug met een hand tegen mijn brandende kaak gedrukt. Mijn vuist was gebald, klaar om hem aan te vliegen. Maar nu ik hem vanuit een andere hoek zag, zag ik de tranen in zijn ogen. Ze dreigden te overstromen. Colchester, de grote held, de sadistische, knappe man aan wie ik mijn hart had gegeven, stond op het punt om te gaan huilen. Vanwege mij.

Voordat ik de kans kreeg om te reageren, werd ik met geweld op mijn buik gedraaid. Er droop iets koels tegen de bovenkant van mijn bilspleet aan. Een flesje glijmiddel zonder dop werd voor mijn gezicht neergegooid. Toen voelde ik twee vingers, wreed en glad, bij me naar binnen gaan.

‘Dit is net zo goed, toch?’ vroeg hij me terwijl zijn vingers in me bogen en een soort heerlijke pijn veroorzaakten. Fout maar goed. Vies maar goed. ‘Geef verdomme antwoord. Is dit niet net zo goed?’

‘Ja,’ kreunde ik maar ik had geen idee waar die kreun vandaan kwam. Mijn kont? Mijn hart? Mijn hoofd, dat me nog steeds vertelde dat wat ik gedaan had, goed was?

‘Echt?’ vroeg hij terwijl zijn vingers weer draaiden en hij achter me bewoog. Ik hoorde zijn ritssluiting en door het geluid van het metaal

veranderde mijn lul binnen een paar seconden van redelijk hard naar zo hard dat het pijn deed. ‘Geloof je dat echt?’

Zijn vingers verlieten me en werden meteen vervangen door de top van zijn harde. Zonder waarschuwing duwde hij naar binnen. Ik riep het uit en hij sloeg een hand voor mijn mond.

‘Ik zal stoppen,’ zei hij. ‘Als je dat wilt. Maar dan moet je toegeven dat het niet net zo goed is. Dan moet je toegeven dat je fout zit.’

Hij schoof nog een paar centimeter naar binnen en ik kreunde tegen zijn hand. Verdomme, het was ruig... en fucking geil. Maar ik zou het nooit aan hem kunnen uitleggen. Zelfs niet als ik er duizend jaar voor had, want ik kon het niet eens aan mezelf uitleggen. Want natuurlijk, stiekem neuken zou nooit zo goed zijn als verdomme van hem houden zoals ik dat wilde. Maar zo mishandeld worden, onderworpen worden door Ash en zijn ontembare lul... nou ja, dat was niet vervelend. Als dit mijn troostprijs was omdat ik Ash’ toekomst redde, nou...

Ik bedoel, het was moeilijk om erover te klagen op een manier die verder ging dan een abstract gevoel.

Ik likte de binnenkant van zijn handpalm. In mijn wereld was dat de enige instemming die sterker was dan het woord ja. Hij kreunde, klemde zijn knieën om de mijne en stootte helemaal naar binnen. De druk was krankzinnig. Niet echt alsof je werd neergeschoten, maar eigenlijk ook weer wel. En op het moment dat hij zich uit me trok en toen weer naar binnen duwde, voelde ik het: de elementaire en orgastische gloed.

‘Fuck,’ zei ik verwonderd tegen zijn hand.

Hij negeerde me en haalde zijn hand weg bij mijn mond en verplaatste hem naar mijn achterhoofd. Hij drukte mijn gezicht hard tegen de vloer terwijl hij me neukte zoals hij dat wilde. Diepe en doordringende stoten die hem naar zijn hoogtepunt brachten en mij sterretjes lieten zien. ‘Kom,’ beval hij. ‘Ik wil dat je klaarkomt over deze fucking smerige vloer. En als je dat gedaan hebt, vertel me dan nog maar eens dat het beter is op deze manier.’

Dus dat deed ik.

Ik kwam doordat ik tegen het vinyl werd gebeukt, door het gekronkel van mijn heupen tegen de vloer terwijl er een enorme lul in me boorde. Toen ik klaar was, pakte Ash mijn haar vast en draaide me met één ruk naar hem toe. Zijn zaad droop uit mijn kont.

‘Het is beter op deze manier,’ zei ik tegen hem.

Een flits van verdriet en eentje van woede. ‘Dan is dit hoe je het gaat krijgen,’ zei hij en hij trok me omhoog. Hij boog me over mijn bed heen en zijn wrede vingers waren weer in me. ‘Het is beter op deze manier,’ zei ik tegen hem nadat ik klaarkwam op mijn lakens.

‘Het is beter op deze manier,’ zei ik tegen hem nadat hij me zijn lul liet schoonmaken en me er toen een uur lang mee liet kokhalzen.

‘Het is beter op deze manier,’ fluisterde ik toen het oranje licht van de dageraad door het raam kwam en hij mijn kamer verliet.

Het wás beter op deze manier.

Ik geloofde het bijna zelf.

OceanofPDF.com

20

Embry

Toen

Een lange tijd ging het op deze manier door. Drieënhalf jaar om precies te zijn. Drieënhalf jaar van geheim geneuk tijdens de oorlog, van gestolen kussen, van lange nachten naar onze ademhaling luisteren terwijl we naar de koude sterren staarden. Hij hield van het gezelschap als hij niet kon slapen, en dat was altijd. Ik vond het fijn om naast hem in slaap te vallen, veilig in zijn aanwezigheid.

Hij werd nooit minder gewelddadig of ruw. Ik stopte nooit met vechten. Hoewel we het verborgen hielden ging er nooit een dag voorbij dat we niet iets van elkaar kregen. Soms was er een gehaaste kus in de lange voorraadkast bij de kantine, die ene die van binnenuit op slot ging. Of hij riep me naar zijn kantoor en worstelde met me totdat ik hem pijpte. En op sommige dagen was het iets eenvoudigs als hem leren dansen. De wals, de foxtrot, of zelfs swingdansen, met als enige reden dat het leuk was en hij blij werd van swingmuziek.

Het was de puurste hemel in de ergste hel en ik genoot van elke minuut. Ook al was het allemaal gebaseerd op een leugen, mijn leugen. En ik wist dat het op een dag allemaal zou instorten.

Ik werd er twee keer aan herinnerd dat onze relatie tijdelijk was. De eerste keer kwam al snel, heel snel eigenlijk: binnen het eerste jaar na mijn terugkeer nadat ik was neergeschoten.

Ik kon nauwelijks lopen toen ik die ochtend wakker werd. De avond ervoor had Ash me aan een stoel vastgebonden en me met zijn hand bewerkt tot ik kronkelde van genot. En toen had hij zijn hand weggetrokken vlak voordat ik begon te komen. In plaats over mijn buik te spuiten lekten er druppels uit mijn top en het orgasme viel weg. Het was als een lek geprikte ballon of een motor die afsloeg. Maar ik bleef hard en was geiler dan ooit. Hij begon opnieuw te wrijven en trok zich weer weg op het moment dat mijn ballen omhoog trokken. En weer had ik zo'n verpest orgasme.

Hij deed het nog twee keer en toen was hij klaar. Hij ging op zijn schoenloze hielen zitten en bewonderde zijn handwerk. Ik vocht tegen mijn boeien en mijn pik was zo hard dat de huid glinsterde als gekneusde zijde, alsof mijn huid op het punt stond om te versplinteren. Ik was bedekt met

zweet en mijn eigen sperma. Elke spier stond strak en elke ader was zichtbaar. Maar het beste was dat mijn gedachten stil waren. Mijn geest was open, mijn hart was stil en bruiste van hém.

Zijn blik gleed over mijn pijnlijke erectie en hij knikte tegen zichzelf. ‘Nu ga ik je mond neuken,’ zei hij. ‘En als het goed genoeg is dan laat ik je echt komen.’ Een kleine glimlach. ‘Op mijn huid. Zou je dat willen?’

Ik knikte zo enthousiast dat zijn glimlach breder werd. Zijn laars-op-mijn-pols-glimlach, met scherpe randen en witte tanden. Hij maakte me los en rukte me aan nek op mijn knieën. Zijn andere hand rommelde met zijn riem. Zijn lul was hard en zwaar genoeg om zelf zijn weg naar buiten te vinden nadat hij zijn gulp had opengeritst. Een korte blik op de schacht was de enige waarschuwing die ik kreeg voordat hij mijn keel in ging. Ik kon het zout van zijn voorvocht proeven. Het zat helemaal over hem heen en ik kreunde in mezelf. Hij was de hele tijd hard geweest, zijn genegeerde erectie zachtjes huilend in zijn broek.

Met zijn handen pakte hij mijn gezicht, maar het was geen teder gebaar – hij was er goed in om zijn tederheid voor mij te verbergen in die dagen en probeerde nog steeds mijn wensen te respecteren – nee, hij deed het om mijn gezicht stil te houden zodat hij mijn mond kon neuken zoals hij het wilde. Ik maakte mijn tong plat en liet hem zijn gang gaan. Ik wou dat ik mijn hand naar beneden kon doen en de pijn van mijn eigen harde kon verzachten terwijl hij dit deed. Maar ik wilde de kans niet verspelen om klaar te komen over hem heen. Hij zou elk excuus aangrijpen om me dat te ontzeggen. Dat was een van zijn favoriete dingen om te doen en veel effectiever dan de pijn en dwang die hij kon bedenken. Dus ik hield mijn handen op de voorkant van zijn dijen terwijl hij in en uit mijn mond ging. Ik genoot van het gevoel van zijn harde spieren onder mijn handen en van de smaak van zijn schone huid op mijn tong.

Hij bewoog zijn handen naar de achterkant van mijn hoofd toen hij kwam. Hij duwde zo diep naar binnen dat er tranen uit mijn ogen kwamen. Mijn keel trok samen in een reflex. Hij hield me daar terwijl hij gromde en pulseerde en liet me toen ineens los. Hij trok zich terug en veegde met een duim langs mijn mondhoek.

‘Je hebt het goed gedaan, Embry,’ prees hij. ‘Al mijn sperma doorslikken. Ben je nu klaar om te komen?’

‘Ja,’ zei ik hees.

Hij deed iets onverwachts. Hij trok zijn los zittende broek helemaal uit, samen met zijn sokken en overhemd. Hij zag de uitdrukking op mijn gezicht en berispte me. 'Je gaat me niet neuken als je dat afvroeg.'

Ik vroeg me dat inderdaad af. Nooit was ik langer dan een dag met een man geweest zonder dat deze dingen duidelijk besproken waren. En eerlijk gezegd had ik altijd met hen besproken dat er geen toegewezen rollen waren. Dus het feit dat Ash altijd degene bovenop was, was iets wat ik had opgemerkt en waar ik vaak over nadacht.

Maar eigenlijk... ook weer niet. Wanneer ik erover nadacht of het opmerkte, was ik ver bij hem vandaan. Verwijderd van de leer- en rookgeur van zijn huid en de vaardigheid van zijn vingers. Maar als ik bij hem was hadden ideeën als boven en onder geen betekenis meer. Of in ieder geval hadden ze niet langer de betekenis die ze eerder hadden. Boven betekende de manier waarop Ash in mijn schouder beet als hij kwam in mijn kont, de manier waarop hij me daarna schoonmaakte en de krassen en kneuzingen op mijn lichaam bekeek als een gastheer die na een feestje uitkeek over de woonkamer. Onder betekende de manier waarop hij mijn lul liet kloppen met zijn wrede woorden en plagende tong en de manier waarop de wereld een verborgen lied zong als hij me pijn deed, me vernederde of me overwon.

De dingen waren zoals ze hoorden te zijn en toch moest ik het toegeven: het idee om Ash te neuken was meer dan opwindend. Het verteerde me.

Hij glimlachte alsof hij mijn gedachten kende en schudde zijn hoofd. Hij pakte een deken, legde hem op de grond en ging er uitstrekt op liggen met zijn handen achter zijn hoofd gevouwen. 'Ik beloof je, luitenant Embry Moore, op een dag laat ik je me neuken.'

'Wanneer?' vroeg ik en mijn ogen gleden langs de dikke en harde lijnen van zijn naakte lichaam. Zelfs verzadigd en slapend was zijn pik zwaar en indrukwekkend. Hij lag gebogen langs zijn zij.

'Wanneer je het hebt verdiend.'

'Ben ik daar al dichtbij?'

Hij grijnsde. 'Geen sprake van.'

Nou, shit.

Maar wat hij me nu gaf, was bijna net zo goed. Hij wenkte naar me en voor het eerst legde ik mijn lichaam op het zijne. Buik tegen buik. Borst tegen borst. Zelfs onder me voelde ik dat hij de leiding had. Zijn biceps en

buikspieren bewogen terwijl hij me hielp om te liggen zoals hij wilde: met mijn vers ingesmeerde lul tussen zijn dijen.

‘Ik heb dit niet meer gedaan sinds ik op middelbare school zat,’ ademde ik en mijn heupen bewogen aarzelend. Mijn pik gleed tussen zijn gespierde dijen, strak, glad en warm.

‘Heb je nu het gevoel dat je op de middelbare school zit?’ vroeg Ash onder me vol vermaak. Ik keek op hem neer, naar de spieren, de warme huid en de bazige handen die me herschikten zoals hij het wilde. Ik kon niet anders dan toegeven dat dit veel en veel beter was dan de onhandige situaties in de slaapzalen die ik als tiener had.

‘Nee. Ik voel me alsof ik met een man ben.’

‘Mooi,’ zei Ash terwijl zijn handen over mijn rug heen gingen. ‘Want jij bent er één.’

De Grieken neukten elkaars dijen om het lastige probleem van passiviteit te ontwijken. Twee mannen van gelijke status konden met elkaar gaan zonder de genderrollen van die tijd te verstoren. Maar zelfs met mijn stotende en zwetende lichaam bovenop kon er geen twijfel bestaan over wie er de baas was. Het was Ash. Zijn vingers groeven in mijn heupen en hij beval me om sneller of langzamer te gaan. Af en toe kwam er een koude opmerking uit. *Is dat echt zo hard als je kan? Kijk eens hoe wanhopig je bent om te komen, ik kan het zien in je gezicht.*

Toen het orgasme kwam werd de adem uit mijn lichaam gedreven alsof ik was geslagen. Mijn arme en gemartelde pik veranderde elke pulsering in barbaarsheid, in een misdaad van pijn. Het mishandelde vlees gaf zich over, de diepe delen in mijn kruis gaven zich over, en toen mompelde Ash: ‘Op mijn buik, Embry.’

Net op tijd trok ik me tussen zijn dijen vandaan om mezelf vast te pakken en klaar te komen op de geribbelde lijnen van zijn buik. Ik was niet in staat om te ademen want het was te veel. Het genot, het deed me pijn en ik zou eraan onderdoor gaan. Maar zelfs toen ik eraan onderdoor ging, zorgde ik dat ik keek naar de witte lijn van mijn zaad op zijn gespierde buik. Na al de orgasmes had ik bijna niets meer om te geven, maar toch was het ondraaglijk opwindend om die kleine witte spetters op zijn huid te zien. Even kon ik doen alsof hij van mij was, net zoals ik van hem was.

Ash legde zijn armen gekruist onder zijn hoofd en strekte zich uit als een leeuw. ‘Maak me schoon,’ zei hij een beetje gebiedend en een beetje minachtend. ‘Met je tong. Ga je gang.’

Hij wikkelde zijn vingers in mijn haar en dwong me omdat ik niet snel genoeg was naar zijn zin.

Dat was de vorige avond geweest. Verdorven en belastend. Ik liep voorzichtig want de pijn van mijn orgasme-marathon schoot steeds zonder waarschuwing door me heen als ik bewoog.

Ik liep de douches in en was dankbaar dat de ruimte vrijwel leeg was. En ik was ook dankbaar dat onze nieuwe basis goede douchehokjes had in plaats van gordijnen. Maar toen hoorde ik een geluid, het soort geluid dat zelf een hokje niet privé kon houden. Mijn hart sloeg over.

Het was Ash. En dat geluid...

Maar nee, ik zag alleen zijn voeten onder de deur. Ik liet mijn ingehouden adem ontsnappen en schudde mijn hoofd tegen mezelf. Dacht ik nou echt dat Ash met een andere soldaat aan het spelen was?

Er was een ander geluid. Het was geen grom, want zo luid was het niet. Het was meer een ademloze kreun met een scherpe uitademing. En dan het geluid dat elke man kende; een hand die over een lul bewoog. Ash was zich aan het aftrekken.

Ik trok me terug naar mijn kamer en besloot een andere keer te douchen. Een deel van me was geamuseerd en ik moest toegeven dat een deel ook pijn deed. Was gisteravond niet genoeg voor hem geweest? Of dacht hij dat ik te moe was om zijn spanning te verlichten als hij het nodig had? Of – en het klonk waanzinnig paranoïde om hieraan te denken, het was verschrikkelijk jaloers – was er eigenlijk iemand anders die hij wilde? Een verlangen waarvan zijn eer of zijn brein eiste dat hij het bevredigde zonder mij?

Dus ik lette op hem, zoals een jaloerse minnaar deed. Ik keek naar hem met andere soldaten en naar zijn gewoontes. We waren zo vaak in het veld dat elke afwijking van zijn routine moeilijk te bepalen was, maar ik begon op de kleine dingen te letten. Hij controleerde zijn e-mail vaker dan nodig was op de robuuste veldlaptop. Hij bewaarde een stapeltje opgevouwen papieren in zijn borstzak. 's Nachts ging hij ervandoor wanneer iedereen sliep, behalve ik.

Ik had de opgevouwen papieren maar één keer gezien. Voor het avondeten waren we in zijn kamer geweest, deur open en we speelden de rol van normale vrienden. Hij ging naar de gedeelde badkamer om zijn tanden te poetsen en toen zag ik ze onder zijn kussen uitsteken. Het was achterbaks, ingrijpend en fout, maar sinds wanneer liet ik me daardoor

tegeengehouden? Ik tilde het kussen op en luisterde zachtjes naar de voetstappen in de gang. Ik vouwde een pagina open. Het was een gedrukte e-mail van een half jaar geleden. *Lieve Ash*, stond er bovenaan.

Mijn hart zonk. *Ash*. Hij gaf die naam alleen aan mensen die dicht bij hem stonden.

Lieve Ash, het is zes maanden geleden sinds we elkaar ontmoet hebben...

Voetstappen in de gang. Met het gemak dat voortkwam uit veel oefening, legde ik het lijdend voorwerp van mijn nieuwsgierigheid weer terug en ik nam moeiteloos de positie aan van een verveelde en onschuldige vriend toen hij terugkwam. We gingen naar het avondeten en ik slaagde erin om te praten, te lachen en mee te doen, maar de hele tijd spookten die woorden door mijn hoofd. *Het is zes maanden geleden sinds we elkaar ontmoet hebben... zes maanden geleden sinds we elkaar ontmoet hebben... sinds we elkaar ontmoet hebben*. Was dit hoe liefdesbrieven klonken? Ash en ik hadden naar elkaar geschreven, maar die brieven gingen minder over liefde en meer over wat we nodig hadden en over waar we naar uitkeken.

We hadden nooit precies besproken wat we aan het doen waren, behalve stiekem aanklooiën en constant neuken. Dat gesprek was verhinderd door mijn leugen over wat ik wilde voor de toekomst. Als we onze relatie niet hadden besproken, betekende dat dan dat we niet exclusief waren?

Sinds de hinderlaag in Caledonië was Ash de lieveling van de pers. En omdat ik het onderwerp was van zijn heldenmoed en ook knap en rijk was, werd ik ook een beetje een lieveling. En ik had de reputatie van een playboy, hoewel dat een beetje oneerlijk was want ik had met niemand anders meer geslapen sinds die eerste keer met Ash. Het was gek wat de pers kon verzinnen op basis van een paar feestjes en een paar slechte grappen. Maar het maakte me nooit uit wat mensen over me dachten. En vóór Ash was het inderdaad wel waar. Maar het maakte me wel uit als Ash dacht dat ik in de rondte aan het neuken was.

En ik vond het vooral erg als er iemand anders was.

Ik dacht veel na over hoe ik het ter sprake moest brengen, een manier om het er terloops over te hebben. Maar zelfs in mijn hoofd klonken de woorden altijd fout. En achterdochtig en lelijk. En wat voor aanspraak had ik eigenlijk op Ash? Ik was tenslotte de persoon die hem had verteld dat we geen toekomst hadden. Voor zover hij wist was ik degene die ongevoelig

was en het vrijblijvend wilde houden. Hoe kon ik hem dan ondervragen over de e-mails en het aftrekken onder de douche?

Het bleek dat ik het niet hoefde te doen. Niet lang daarna was er een probleem met een patrouille die gepland stond om binnen een week te vertrekken. Laat in de avond ging ik naar Ash' kantoor om het op te lossen. Ik trof hem aan achter zijn laptop, hij typte snelle antwoorden op zijn e-mails.

'Ja, luitenant?' vroeg hij. Hij trok zijn ogen alleen los van het scherm om naar een gemarkeerde kaart van de vallei te kijken.

'Dag vertelde me dat ze de medische benodigdheden die ze naar de vallei moesten brengen, nooit gekregen heb...'

De laptop van Ash maakte geluid. Het was een e-mailnotificatie en hij klikte een paar keer met zijn muis. Zijn ogen geleiden over het scherm en stopten abrupt toen ze vonden wat ze zochten. Zijn gezicht veranderde binnen een seconde van gefocust naar verbluft naar blanco.

En ik wist het.

Ik wist het gewoon.

'Is er iemand anders?' vroeg ik. 'Ben je met iemand... ik bedoel... gewoon. Is er iemand anders?'

Hij hief zijn lege blik naar de mijne en sloot de laptop met een gedecideerde beweging. 'Nee,' zei hij.

Ik wachtte en vroeg me af of ik helemaal fout zat, maar toen ging hij door. 'Niet op de manier zoals jij denkt.'

'Je weet niet wat ik denk,' reageerde ik.

Ash gaf me een droevige glimlach. 'Je denkt dat ik iemand neuk of dat ik dat van plan ben. Je denkt dat we brieven uitwisselen. Maar niets daarvan is waar.'

Niet goed genoeg. 'Is het iemand die je zou willen neuken? En diegene schrijft je e-mails? En je vindt het leuk om die e-mails te krijgen?'

Hij zuchtte. 'Het antwoord op al die vragen is ja. Maar we gaan niet neuken en ik ga haar niet terugschrijven.'

Haar. Het is een haar. Om de een of andere reden stoorde dat me nog veel meer.

'Waarom niet?' vroeg ik.

Ash leunde achterover in zijn stoel. 'Het zou fout zijn.'

'Vanwege mij?'

'Niet helemaal.'

Ik moest toegeven dat dat antwoord pijn deed. 'Waarom dan wel?'

Hij bekeek me aandachtig. 'Omdat ze zestien is.'

Ik had geen antwoord. Ik opende mijn mond, deed hem dicht en opende hem opnieuw. Nog steeds kwam er niets uit, behalve één ding. 'Jij bent zesentwintig.'

'Ik voel me gevleid dat je je dat herinnert.'

'Je bent een decennium ouder dan zij.'

'Goed opgemerkt,' zei Ash.

'Dat is illegaal en moreel twijfelachtig.'

Ash spreidde zijn handen met zijn handpalmen omhoog. 'Ik heb jou geneukt terwijl je bloedde uit twee kogelgaten, Embry. Ik ben geen morele man.'

Ik staarde hem aan en schudde mijn hoofd. 'Je bent de meest morele man die ik ken. Daarom slaat het nergens op.'

'Nee,' zei hij en hij keek naar zijn handen. 'Het slaat nergens op, maar hoe dan ook...'

Mijn jaloezie, mijn irritatie dat hij nota bene met een tiener zou kunnen aanklooiën, voedde mijn nieuwsgierigheid. Ik moest het weten. 'Hoe? Wanneer?'

'Vorige zomer in Londen. Vóór Caledonië. Merlin had me meegenomen naar een feestje.' Hij lachte in zichzelf, verloren in de herinnering. 'Ze zat op haar knieën toen ik binnenkwam. Ze probeerde stukken glas van de vloer op te ruimen omdat haar nicht er een zootje van had gemaakt. Haar haar was...' hij zocht naar de juiste woorden, 'als water. Als water tenminste goud en wit was.'

Ik kon de scène bijna voor me zien. De jonge vrouw die knielde in een plas van gebroken glas. Ash in zijn uniform. Een Engelse maan die buiten de natte hemel verlichtte.

'Ze merkte op dat ik moeite had met slapen. Ik denk dat ze een hoop dingen opmerkt. Ik hielp haar met het opruimen van het glas en toen...' Zijn duim raakte zijn onderlip aan.

'Je hebt haar gezoend.'

'Het was haar eerste kus,' zei hij. 'Ik denk niet dat ik ooit iemands eerste zoen ben geweest, maar haar zoenen was als...' Hij keek me recht in de ogen aan. 'Het was alsof ik jou zoende. Anders, maar op een bepaalde, belangrijke manier ook hetzelfde, want het voelde goed.'

Dat had ik niet verwacht. Ik slikte en mijn oogleden prikten om redenen die ik niet snapte.

‘Maar ik ging weg zonder iets anders te doen dan zoenen. Sindsdien schrijft ze me e-mails. Vanavond was de eerste sinds zes maanden.’ Een moeizame lach. ‘Ik neem aan dat haar dwaze verliefdheid aan het afnemen is.’

‘Maar de jouwe niet.’

‘De mijne niet,’ bevestigde Ash.

Ik voelde me zo hulpeloos gefrustreerd. Zo jaloers. ‘Waarom niet? Waarom kun je niet gewoon blij zijn met...’ Ik verstijfde, maar het was te laat. Ash wist wat ik wilde zeggen.

‘Met jou?’ vroeg hij me zachtjes. Ik kon niet zeggen of zijn stem zacht was van woede of van liefde. Die twee liepen vaak parallel bij Ash.

Hij stond op en liep om het bureau heen. Hij controleerde of het kantoor op slot was, ging voor me op zijn hurken zitten en onderzocht mijn gezicht. ‘Ik bén blij met jou, kleine prins. Je moet begrijpen dat toen ik haar ontmoette, ik jou al drie jaar niet had gezien. En het had goed gekund dat ik je nóóit meer zou zien. Ik ontmoette iemand die me – al was het maar een uur – net zo liet voelen zoals jij me altijd laat voelen. Ik koester dat uur omdat het de tweede keer in mijn leven is dat ik dat heb gevoeld. En ik weet niet of mannen zoals ik meer mogen dan dat.’

‘Ash...’

‘Het is misschien voorbarig om dat gevoel liefde te noemen, maar ik kan niet helpen hoe ik vanbinnen ben, Embry.’ Hij haalde diep adem, stond op en keek op me neer. ‘Ik weet dat je geen beloftes van me wilt, maar ik ga je er toch een geven. Zolang ik jou neuk, ben je de enige die ik neuk.’

Zijn belofte van monogamie deed mijn wangen blozen van tevredenheid, maar ze koelden weer wat af toen hij verderging. ‘Maar er zal altijd een klein hoekje in mijn hart zijn voor dit, Embry. Een herinnering aan één uur in Londen. En als jij en ik...’ Hij sloot zijn ogen, zijn ademhaling haperde en er bewoog een spiertje in zijn wang. Ik keek toe hoe hij de controle over zichzelf terugkreeg. ‘Als de dingen tussen ons anders waren geweest, dan had ik je alles gegeven; dat uur in Londen en alles. Maar aangezien je vanaf het begin al eerlijk was over wat je me niet kon geven, zal ik ook eerlijk zijn en je vertellen dat ik dit voor mezelf vast wil houden.’

Ik kon bezwaar maken, ik wist dat ik dat kon. Ik kon Ash vertellen dat het me niets kon schelen waar ik eerlijk over was geweest. Dat ik wilde dat hij die e-mails verbrandde. Dat ik zijn hart wilde en dat hij zijn aandacht alleen op mij zou richten. En hij zou hebben geluisterd. Ik was me er scherp van bewust hoe onrechtvaardig het was om hem te vragen om die ene herinnering weg te vegen terwijl ik zelf geen enkel deel van mijn leven had willen opgeven. Of wat mijn leugen hem ook had doen geloven.

‘Oké,’ zei ik.

‘Wil je haar naam weten?’ vroeg hij.

‘Nee.’

‘Prima.’

‘Prima.’

Zijn handen gingen naar zijn riem en langzaam maakte hij hem los. ‘Laat me dan maar zien hoe prima het is,’ zei hij. En dat deed ik.

Tweeënhalf jaar ging er voorbij nadat ik ontdekte dat Ash geobsedeerd was door het meisje met het waterhaar. En we begonnen de controle te verliezen. Ash, die er ooit zo goed in was om onze regeling een goede mix te laten zijn van een gewone soldatenvriendschap en neuken in het geheim, begon ook af te glijden. Hij streelde mijn haar als ik in slaap viel. Hij bewaarde de Skittles uit zijn veldrantsoen voor me. Hij had het erover om me mee te nemen naar Kansas City zodat ik zijn moeder en zus kon ontmoeten.

We begonnen allebei op de meest voorzichtige en bijna toevallige manier over de toekomst te praten. Over plaatsen waar we heen wilden gaan, appartementen die we wel of niet leuk vonden, of we op een dag kinderen wilden of niet. Het was allemaal vrij onschuldig. *Wil je kinderen?* Ja en Ja. *Zou je ooit op het platteland willen wonen?* Hij ja en ik nee. *Waar ga je heen als dit allemaal voorbij is?* Dat wisten we allebei niet.

We omzeilden de echte vragen die besloten lagen in die vragen, maar ook maar nét. Zijn attente aandacht en orgastische misbruik was te veel om te weerstaan. Welke persoon zou een verliefdheid van kapitein Maxen Ashley Colchester wél kunnen weerstaan? Echt? Wie zou dat kunnen?

En laat in de avond, nadat ik gekneusd, gebeten en bereden was, spraken we over de oorlog. Soms in mijn kamer op de basis, soms in een krappe, ijsskoude buitenpost of op patrouille wanneer de andere soldaten sliepen. Maar het was altijd in de nacht, altijd in het donker wanneer onze gezichten naar het plafond of de lucht keken. We praatten over de dingen

die we beter of anders zouden doen en over dingen die we hetzelfde zouden doen als wij in het Congres, de NAVO of bij de VN zaten, of als we de president waren.

Ik weet niet waarom ik hem zo vaak zei dat hij de politiek in moest gaan. Deels was het omdat ik altijd al had geweten dat ik zelf een politicus zou worden en gedeelde smart is nu eenmaal halve smart. Het was eigenlijk net als getrouwde stellen die ongetrouwde stellen aanmoedigden om te gaan trouwen. Maar deels was het ook omdat het zonde leek voor iemand die zo ontzettend moreel, intelligent en charmant was om niet de politiek in te gaan. Het was duidelijk dat hij ervoor geboren was. Hij was ervoor gevormd. En de gedachte dat Ash zou eindigen in een verzekeringskantoor of als leraar op een middelbare school, zorgde ervoor dat ik met mijn hoofd tegen een muur wilde bonken.

‘Misschien maak ik wel carrière in het leger,’ zei hij vaak genoeg als ik ter sprake bracht wat we na de oorlog zouden doen.

‘Dat doe je niet,’ beloofde ik hem dan. ‘Je houdt er te veel van om dingen te repareren.’

En dan snoof hij en rolde ik boven op hem en mompelde ik: ‘Je hebt mij gerepareerd.’ Dan stopte het gesprek terwijl ik hem me keer op keer op keer liet repareren.

En op een vreemde manier voelde ik me op mijn gemak met het hoekje in zijn hart dat de herinnering vasthield van iemand die niet mij was. Zijn felle gehechtheid aan die e-mails nam nooit af. Talloze keren zag ik hem uit de douche komen met een kleur op zijn wangen en halfgesloten ogen. Ik realiseerde me dat dat zijn manier was om dingen te scheiden en dat het was hoe hij met zichzelf leefde. Alsof hij me niet bedroog door in zijn eentje voor zijn lust te zorgen. En op een keer, slechts één keer, toen we een week verlof hadden en dronken waren in Berlijn, boog ik me in de bar van het hotel naar hem toe en fluisterde ik: ‘Ik wil doen alsof ik haar ben.’

Zijn ogen hadden geglommen en hij had mijn gezicht een paar lange seconden onderzocht. Maar we waren allebei dronken en vol van de onuitgesproken gevoelens tussen ons en hij had me mee naar boven genomen. De herinnering aan de dingen die hij die nacht met me deed, laten me die pijn gelijk weer voelen.

Het had ook iets prettigs om ergens jaloers over te zijn. Om iets te hebben dat pijn deed en dat níét mijn leugen of onze verborgen relatie was. Want hoeveel gemakkelijker was het wel niet om in mijn bed te liggen en te

piekeren over een tiener aan de andere kant van het continent, dan om na te denken over hoe ik Ash' carrière en de mijne in gevaar bracht. En om te piekeren over hoe ik Ash en mij ontzegde wat we allebei in werkelijkheid wilden.

Want hoewel we privé onze grenzen aan het oprekken waren, waren we in het openbaar het schoolvoorbeeld van mannen in de kast. We waren voorzichtig tijdens onze opdrachten en we letten op hoe we met elkaar omgingen in het bijzijn van de andere soldaten. Ik regelde talloze nepdates en bracht vrouwen mee naar de evenementen waar ik naartoe ging als ik thuis was. Ik feestte met gretige en jonge studentes wanneer ik de kans kreeg. Aan de oppervlakte was alles in orde. Het was meer dan in orde. Het was goed. Tenminste, zo goed als het kon zijn met een niet te winnen oorlog en slecht voedsel.

Tot de dag dat Ash mijn kamer binnenkwam en zei: 'Ik ben geselecteerd voor een promotie.'

Ik lag achterover op mijn bed en las voor de biljoenste keer *Brideshead Revisited* sinds Ash me jaren geleden had vergeleken met Sebastian Flyte. En eerst begreep ik het belang van zijn woorden niet.

Maar toen snapte ik het.

'Naar de rank van majoor, mocht je het willen weten,' verduidelijkte Ash met een koele stem toen ik rechtop ging zitten.

'Je moet naar de stafschool,' zei ik nadenkend. Ik raakte in paniek. 'Hoelang?'

'Tien maanden.' Zijn gezichtsuitdrukking veranderde en werd een beetje zachter. 'Het is thuis in Kansas. Fort Leavenworth.'

Mijn thuis is waar jij bent, wilde ik zeggen maar ik deed het niet. Ik kon de stem van Merlin horen in mijn achterhoofd. De stem die me vertelde om dingen op te offeren. Al die tijd dat we ons verborgen hadden, dat was voor dít.

'Ik ben blij voor je,' perste ik eruit. 'Gefeliciteerd. Je wordt een geweldige majoor.'

Hij zuchtte en ging op de rand van het bed zitten. 'Ik denk dat ik het ga afwijzen. Ik wil hier blijven. Hier vechten. Het zou onverantwoordelijk zijn om weg te gaan.'

'Ash, dit kun je niet menen. Denk aan hoeveel goeds je kan doen op het niveau van majoor.'

Hij keek me aan en ik wist wat hij ging zeggen. 'Embry...'

‘Niet doen.’ De woorden kwamen er verstikt uit. ‘Ik meen het. Niet doen.’

Hij deed het toch. ‘We zijn al bijna drie jaar verder. En ik hou al zeven jaar van je. Als we ons na de oorlog uit het leger terugtrekken, houdt niets ons tegen om samen te zijn.’

Ik keek naar mijn handen, naar de oude paperback met ezelsoren en golvende pagina’s. Ash plaagde me er altijd mee dat ik onder de douche las, maar ik had het gevonden in een tweedehands boekenwinkel in Portland en ik hield vol dat het boek al zo al was toen ik het kocht. Jeremy Irons en Anthony Andrews staarden me met hun frisse gezichten en nette kleren aan vanaf de omslag. Anthony Andrews hield zich vast aan Sebastians handelsmerk: zijn teddybeer.

Ash legde een hand op de omslag. ‘Je gaat niet dronken en alleen sterven, als dat is wat je denkt.’

‘Ik dacht eraan dat zelfs Evelyn Waugh wist dat de beste dingen niet voor altijd zijn. Aan al het goede komt een eind en zo.’

‘Dat is het verkeerde boek, kleine prins.’

Ik haalde het boek onder Ash’ hand vandaan en gooide het op het bijzettafeltje. Ik kon hier niet met hem over praten. Ik kon hem niet aankijken en liegen, niet vanavond. Als hij me onder drukte zette, zou ik toegeven en hem alles vertellen. Dat ik hem voor de rest van mijn leven wilde hebben. Dat ik ook huisje-boompje-beestje wilde. Ik zou zelfs voor hem naar het platteland verhuizen. ‘Ik kan maar beter gaan slapen,’ zei ik en ik deed de lamp uit.

Ash stond op. ‘Dit gesprek is nog niet klaar,’ zei hij toen hij wegging.

Ik ging slapen en hoopte bijna dat het inderdaad nog niet klaar was.

Er gingen een paar dagen voorbij. Er was een dipje in de activiteit dat paste bij het weer; het was niet echt zonnig en ook niet echt stormachtig, niet heel koud en niet heel warm. Het was een grote grijze massa zonder ook maar iets interessants of opmerkelijks. Voor sommigen was het een welkome pauze. Voor anderen was het een niet te verdragen verveling na de opwindende van de onophoudelijke gevechten.

Dus toen Ash me meevroeg op een wandeling door de vallei, ging ik ervan uit dat hij verveeld was en wanhopig graag buiten wilde zijn. Even weg van de mappen en e-mails in zijn kantoor.

Dus we gingen op pad en namen onze wapens voor de zekerheid mee. De mist was verdreven door de zomerse regen die uit de donkere wolken

dwarrelde. Af en toe brak de zon door de wolken, wat zorgde voor een gouden licht in de groene vallei. De wolken leken er nog donkerder door. Ondanks alles zoemde mijn hart bij die aanblik. Het was een combinatie van de Olympic Mountains en de prachtige schoonheid van de Schotse Hooglanden.

‘Het lijkt hierboven altijd anders,’ zei ik terwijl ik over de vallei staarde. ‘Niet alsof er geen oorlog is, maar alsof de oorlog maar een heel klein deel van de wereld is. Maar een klein deel van het leven. Alsof er later in mijn leven een tijd gaat zijn dat ik gewoon gelukkig ben.’

Ik had geen idee wat hij aan het doen was tot ik een blik op hem wierp. Er zat een glimlach op mijn gezicht omdat ik realiseerde hoe absurd mijn gepraat was. En toen stopte ik.

Ik voelde de glimlach van mijn gezicht af glijden en voelde mijn hartslag in mijn keel.

Ash knielde naast me en keek me aan met een klein zwart doosje in zijn hand.

Nee, dacht ik wild en wanhopig.

‘Nee,’ zei ik net zo wild en wanhopig.

‘Embry, ik ben al meer dan zeven jaar verliefd op je en ik zal nooit stoppen met van je houden.’

Laat me dit niet doen, wilde ik smeken. *Laat me geen nee hoeven te zeggen*.

‘Nee,’ zei ik.

‘Ik ben een betere man met jou en door jou. Ik wil de enige zijn die je mag knijpen en je blauwe plekken mag geven. Ik wil de enige zijn die je hoort zuchten in je slaap. Ik wil dat je mijn gezicht ziet als je wakker wordt.’

Tranen brandden in mijn ogen en iets in mijn keel werd een bal, waardoor het onmogelijk was om te slikken of te spreken. Toch kwam er een zwak geluid uit. ‘Nee.’

‘Stop met nee zeggen en luister naar me,’ zei hij met een glimlach. ‘Wie geeft er iets om onze carrières? We vinden wel nieuwe. Als we in Canada moeten wonen om kinderen te adopteren, dan verhuizen we naar Canada. Ik doe alles om bij je te zijn en zou alles voor je opgeven.’

Ik haatte hem op dat moment. Ik haatte hem omdat hij zo mooi was, zo nobel in die oude vallei. Ik haatte hoe onbaatzuchtig hij was, hoeveel hij van me hield en hoe weinig hij om zijn eigen toekomst gaf. Het zorgde

ervoor dat nee zeggen een stuk moeilijker werd, want mijn bloed zong bij het idee om ja te zeggen.

‘Ash, je kan die dingen niet opgeven. Je carrière. Je kan het gewoon niet doen.’

Hij keek naar me op. Zo op zijn knie was hij net een schilderij. Een prins uit een verhaal, afgezien van het geweer over zijn schouder. ‘Hoeveel keer heb ik mijn leven voor je gewaagd zodat ik je kon redden? Hoeveel keer heb ik bewezen dat ik alles voor je zou opofferen? Wat dan ook? Wat is werk als ik jou heb? Wat is een plek om te leven? Als ik jou heb, heb ik alles wat ik nodig heb.’

Dat ene woord. Opofferen. Het bleef in mijn hoofd ronddraaien. Zijn stem, Merlins stem, mijn stem. Opofferen, opofferen, opofferen.

Ik kon ja zeggen. Ik kon hem een ring om mijn vinger laten schuiven en dan zouden we hierboven neuken met de vallei onder ons en de wolken boven ons. We konden deze oorlog afmaken en een plek vinden waar het legaal was om te trouwen en het gewoon doen. Een leven opbouwen voor ons. Een geweldig en gek leven vol met groene ogen en gefluisterde vloeken in donkere nachten.

Ik kon ja zeggen.

Ik wilde ja zeggen.

Ik wilde tegen Ash zeggen dat van hem houden als een litteken was. Als een ziekte. Het zou er altijd zijn en ik zou er nooit van genezen. En dat wilde ik ook niet. Ik wilde hem vertellen dat ik nooit eerder iemand had ontmoet die zo mooi, intelligent, medelevend en heerlijk krachtig was als hij. En dat ik ook nooit meer zo iemand zóú ontmoeten en dat ik het ook niet wilde.

Ik wilde hem vertellen dat ik de zijne zou worden. Dat ik van hem was. Zijn bezit zo lang als hij me wilde.

Opofferen.

Ik zei geen van die dingen.

In plaats daarvan zei ik slechts één woord.

‘Nee.’

21

Greer

Nu

De eerste dag thuis is altijd lang.

En de tweede is nog langer. Het is de dag dat ik mezelf dwing om mijn stafchef te spreken; een felle brunette genaamd Linette. En ik moet erop toezien dat de rest van mijn spullen van mijn huis naar het Witte Huis worden gebracht. Ik loop voor de laatste keer door mijn huis. Mijn huis, dat slechts een jaar mijn thuis was. Dan bel ik opa Leo terwijl de agenten van de Secret Service buiten blijven staan.

‘Ik verstuur de sleutel met de post,’ zeg ik tegen hem nadat ik hem ervan op de hoogte heb gebracht dat al mijn spullen weg zijn.

‘Je klinkt niet als een meisje dat net terug is van haar huwelijksreis,’ zegt opa vriendelijk. ‘Ben je verdrietig omdat je het huis verlaat?’

Nee, opa. Ik was vorige week ontvoerd en bijna verkracht. En ik denk dat je andere kleindochter er misschien wel verantwoordelijk voor was. Dat is wat ik hem wil vertellen, maar dat zou hem onnodig veel pijn doen. Er is niets dat hij kan zeggen om ongedaan te maken wat Melwas heeft gedaan. Er is geen troost die hij me kan bieden die perfecter is dan wat Embry en Ash me al hebben gegeven. En sinds ik thuis ben heb ik nog steeds de moed niet gevonden om met Abilene te gaan praten, dus ik kan niet met zekerheid zeggen of zij me verraden heeft.

Dus ik zeg tegen mijn opa: ‘Het is gewoon even wennen. Ik ga geen les geven deze zomer en ik moet mijn weg vinden als de first lady. Het is een nieuw leven en ik weet nog niet hoe ik daarin pas.’

‘Ik kan het nieuws niet aanzetten of op het internet kijken zonder te zien dat het land geobsedeerd door je is. Dus ik denk dat je het prima doet, liefje.’

‘Bedankt, opa.’

‘Weet je, ik herinner me nog dat Luther en ik voor het eerst werden gekozen. Ik voelde me precies hetzelfde. Alsof iedereen keek. En ik wist niet wat ik met mezelf aanmoest. Maar toen was er dat gedoe met de Iraniërs en had ik geen andere keuze meer dan om het gewoon te doen. Voordat je het weet, word je in de positie gedrukt om echt werk te doen en heb je niet langer de luxe van podiumvrees.’

Ik zucht zachtjes. Hij heeft geen idee. Maar ik hou van hem en ik weet dat hij probeert om me op te beuren. ‘Dat is bemoedigend om te horen, opa.’

‘Ik kom je volgende maand bezoeken. Misschien ga je de residentie een beetje opknappen? De smaak van president Colchester is, nou ja, een beetje zuinig naar mijn smaak.’

Dat brengt een glimlach op mijn gezicht. Ik denk aan Ash’ schone en minimalistische slaapkamer.

Een slaapkamer die nu ook van mij is.

We zeggen elkaar gedag en ik ga terug naar de residentie. Ik ga even langs mijn kantoor in de oostvleugel en groet het personeel dat nu aan mij verantwoording schuldig is: de sociaal secretaris, mijn persoonlijke perschef en mijn senior advisor. Morgen ontmoeten we elkaar weer om te praten over het initiatief dat ik gekozen heb als first lady. (Preventie van aanranding. Iets wat ik maanden geleden gekozen heb. Ik word al zweterig als ik eraan denk.) En we gaan ook bezig met de sociale agenda van het Witte Huis voor het komende jaar. Ik stuur een berichtje naar Belvedere en vraag hem of Ash het druk heeft.

Hij kijkt alleen naar wat dingen voor morgen, stuurt Belvedere terug.

Dus ik ga naar het kantoor om mijn man te zien.

Het is niet de eerste keer dat ik in het Oval Office ben, niet eens sinds Ash en ik begonnen zijn met daten. Maar vandaag voelt het anders. Het is de eerste keer dat ik als zijn vrouw deze kamer in loop, de eerste keer als first lady. Zelfs Ash lijkt het te voelen als hij van zijn bureau opkijkt.

‘Kleine prinses,’ zegt hij hees. Zijn ogen volgen de lijnen van mijn zomerjurk die nauw aansluit om mijn borst en taille. Belvedere gaat op een discrete manier terug naar zijn bureau en sluit de deur. We zijn alleen in de kamer en Ash draait zich om in zijn stoel. Dan klopt hij op zijn dij.

‘Kom hier, engel,’ zegt hij.

Ik kijk uit het raam waar ik de mensen van de Secret Service kan zien. Hun blik is gericht op de rozentuin.

‘Ze zullen niet kijken,’ verzekert Ash me. ‘En als ze het doen, zien ze alleen hoe hun president zijn nieuwe vrouw vasthoudt. Hoe hij een snelle pauze neemt om zijn nieuwe bruid te zoenen.’

Ik ga schrijlings op zijn schoot zitten en merk op hoe Ash mijn rok over zijn benen legt. ‘Dat is alles wat je gaat doen? Me kussen geven?’

‘Dacht het niet,’ zegt mijn man kalm. Hij gaat met zijn handen onder mijn rok, maakt zijn riem los en haalt zijn lul tevoorschijn. Zijn andere hand trekt mijn slipje naar de zijkant en voelt aan mijn ingang om er zeker van te zijn dat ik nat genoeg ben voor wat hij wil. En dan word ik even omhoog getild om vervolgens weer op hem neer te zakken. Mijn tepels worden hard en ik voel overal kippenvel. Ik voel zijn erectie in me omhoog gaan. Hij laat me zakken zodat ik uiteindelijk weer zit met zijn lul diep in me. Mijn wangen en borst zijn warm van de hitte terwijl hij zijn arm om mijn middel slaat. Hij drukt me tegen zich aan.

‘Ik heb een lange dag gehad,’ zegt Ash nog steeds kalm. Het lijkt alsof het hem niks doet dat we in het geheim neuken voor deze enorme ramen. ‘Ik moet in je komen. Wat ga je zeggen als ik dat doe?’

Ik heb moeite om de woorden te vinden. De lucht wordt uit mijn borstkas gedrukt door subtiele stoten van zijn lul. ‘Ik zal... eh... Ik zal dank je wel zeggen.’

‘Niet goed genoeg.’ Dat maakt hij extra duidelijk met een harde stoot naar boven en bijna snik ik het uit. Ik hou mijn kreet nog net op tijd binnen.

Ik weet wat hij wil. ‘Ik zal dank je wel, meneer de president zeggen.’

‘Dat voldoet.’ Hij houdt me daar vast met zijn oneindige controle, leunt tegen me aan zodat hij me kan zoenen en vult me met zijn orgasme. Hij houdt mijn heupen naar beneden terwijl hij in me stoot. Als hij klaar is, tilt hij me van zich af. Het is alsof hij alleen een fysieke behoefte moest verlichten, alsof hij gewoon een slok water nam of zijn pijnlijke nek strekte en nu hij klaar is gewoon weer aan het werk gaat. En inderdaad, ik ben mijn rok nog aan het gladstrijken als hij alweer teruggaat naar zijn bureau en de papieren oppakt die hij aan het lezen was.

‘Dank je wel, meneer de president,’ zeg ik. Ik voel me een beetje verward en voel een enorme hitte tussen mijn benen door het idee om op deze manier gebruikt te worden. Het is ondraaglijk opwindend, ook al versterkt het dat eenzame gevoel van ontheemding waar ik de hele dag al last van heb. Is dit hoe het getrouwde leven eruitziet?

‘Bedankt, mevrouw Colchester,’ reageert hij. ‘Ik zie je precies om zeven uur.’

‘Ja, meneer.’ Ik draai me om maar door zijn woorden stop ik.

‘En dan ben je naakt, op je knieën, met je armen op je rug. Je knieën zijn gespreid zodat ik je poesje kan zien. Ik verwacht dat je nat bent.’

‘Ja, meneer.’

‘En mevrouw Colchester?’

Ik kijk op en er is een klein glimlachje op zijn strenge gezicht te zien. ‘Dat je hier was, was het hoogtepunt van mijn dag.’

Ik bloos blij en laat hem achter bij zijn werk.

Een handjevol e-mails van Linette wachten op me als ik boven kom. Er gaat een stroom van paniek door me heen als ik denk aan mijn taken als first lady die ik moet combineren met mijn taken voor Georgetown deze herfst. Maar ik duw het weg. Ash zal snel komen en hij zal de gedachten verbannen naar een plek waar ze me niet langer kunnen teisteren.

Ik ben zoals hij me van me heeft gevraagd als ik hem de woonkamer hoor binnenkomen die grenst aan onze slaapkamer: geknield met mijn armen achter me, mijn benen wijd genoeg gespreid zodat mijn poes beschikbaar is voor inspectie. Ik doe wat hij van me heeft gevraagd maar zodra zijn postuur de deuropening opvult, zie ik dat er iets mis is.

Ik durf niet naar zijn gezicht te kijken, maar dat hoeft ook niet, want het straalt van hem af: woede, onrust of frustratie. Als hij langs het dressoir loopt, kan ik de hitte van hem af voelen komen. Ik hoor het geritsel van zijn pak, het gerinkel van zijn de manchetknopen in de lade en de zijde van zijn das die hij losmaakt. Hij praat niet en als hij voor me staat, zie ik dat hij op blote voeten is en dat zijn mouwen opgerold zijn. Op de een of andere manier gaan er door die blote voeten alarmbellen af in mijn hoofd.

Mijn gedachten gaan naar het Oval Office. Heb ik iets gedaan om hem van streek te maken? Is er iets gebeurd dat met werk te maken heeft? Wat heeft er in het laatste uur kunnen gebeuren dat hij nu zo is?

Hij grijpt mijn haar vast en rukt mijn hoofd naar achter. ‘Zeg het,’ bijt hij me toe. ‘Zeg het, zodat ik weet dat jij weet hoe je me kan stoppen.’

Ik heb hem nog nooit zo gezien, zo woedend en wild. Het is beangstigend. Het is ook opwindend. Mijn hartslag bonkt overal. Mijn poes klopt en mijn huid schreeuwt om zijn aanraking.

‘Maxen,’ fluister ik. ‘Dat is hoe ik je kan stoppen.’

En dan word ik aan mijn haren naar de kast gesleept. Mijn knieën schuren brandend tegen het tapijt terwijl ik half probeer te kruipen om aan de pijn aan mijn hoofdhuid te ontsnappen. Ash laat mijn haar los en gaat naar zijn schoenenrek. Hij drukt het open waarmee hij een geheime kast vol met touwen en speeltjes onthult en diverse andere items die ontworpen zijn om te domineren, te exploiteren en te behagen.

Dit kastje is niet nieuw voor me, maar dit kastje gecombineerd met deze stemming is dat wel.

Ik tril. 'Ben je... ontevreden over mij, meneer?'

Hij geeft me een scherpe blik. 'Ik heb je geen toestemming gegeven om te spreken.'

'Meneer, alsjeblieft?'

Ongeduldig door mijn woorden grijpt hij een rijzweep. Hij gebaart naar de lage bank in het midden van de kast, ontworpen voor een heer om de veters van zijn schoenen gemakkelijker te strikken.

'Op de bank. Billen omhoog en mond dicht. Begrepen?'

Ik onderzoek zijn gezicht. Ik zoek naar een spoor van mijn Ash, van de warme man van wie ik van hou. Maar ik vind niets anders dan rauwe woede. En pijn. Trillend leg ik mezelf over de bank zoals hij vroeg en nog voor ik mijn plek heb ingenomen, knalt de rijzweep over mijn billen.

Onvoorbereid gil ik en de zweep komt opnieuw. Het is niet het leer aan het einde dat tegen me aankomt, maar het handvat met het koord. En die geeft me striemen van de ronding van mijn billen naar beneden naar mijn ontblote dijen. De slagen komen snel en genadeloos. Ik gil het uit bij elke slag en schop mijn voeten zinloos tegen de vloer. Tranen laten hete sporen achter op mijn gezicht.

Fuck, het doet pijn. Het doet zoveel pijn dat ik niet kan ademen. Het doet zoveel pijn dat het al het andere naar buiten duwt. Alles, behalve de pijn. Het is nooit zo geweest, zelfs niet met de riem. Ik heb nooit de echte kracht van zijn emoties gevoeld. De echte chaos die hij altijd in zichzelf opgesloten houdt.

Maar ik kom niet eens in de buurt van het punt dat ik het woord wil gebruiken. Ik weet dat hij stopt als ik het zeg. Net zoals dat ik weet dat de lucht blauw is en de zon opkomt. Maar ik wil niet dat hij stopt. Ik wil dit van hem kunnen absorberen. Ik wil deze last van zijn schouders nemen, al is het maar kort. En ik wil dat hij me verlost van die eenzame en nerveuze gedachten die me al teisteren sinds onze huwelijksreis.

De zweep stopt en wordt voor mijn gezicht op de grond gegooid.

'Ik wil dat je rent,' zegt hij en ik realiseer me dat hij buiten adem is. Hij heeft me zo hard en snel geslagen dat hij buiten adem is.

Ik buig mijn nek zodat ik naar hem op kan kijken, versuft door de pijn en endorfine. 'Rennen?'

'Ik heb niet gezegd dat je naar me mocht kijken.'

Ik laat mijn blik zakken en hij gaat door. 'Je gaat rennen en ik ga je vangen. Je gaat tegen me vechten en ik ga winnen. En dan ga ik je bestijgen. Begrepen?'

'Ja, meneer,' fluister ik. Mijn hart slaat tegen mijn borst. Dit is zo verknipt. Maar waarom vecht ik dan tegen een glimlach?

'Ga.'

Ik ga. Ik schiet overeind, ren de kast uit en hij geeft me een kleine voorsprong. Dan hoor ik hem achter me aan komen. De blote voeten zijn nu logisch; het is moeilijk om te rennen met nette schoenen aan.

Ik ren de slaapkamer uit en ga de woonkamer door naar zijn privékantoor. Hij is vlak achter me. Zijn benen zijn langer en zijn stappen zekerder. Ik glij de gang in en gooi mezelf de volgende kamer in. Ik hoop tegen beter weten in dat die ergens anders naartoe leidt. Maar ik besef te laat dat ik in de Lincoln-slaapkamer ben. Ik zit vast.

Ik draai me net naar hem om als hij op me af duikt. We vallen allebei zo hard op de grond dat de lucht uit mijn longen wordt geperst. Ik vecht en duw zijn handen weg en probeer om te rollen. Hij houdt me tegen met een knie. Dan zit er een wrede hand in mijn haar en zit zijn andere knie tussen mijn dijen geklemd waardoor ze uit elkaar worden geduwd. De wreedheid van die knie en het antieke tapijt onder mijn blote kont is genoeg om mijn lichaam te herinneren aan de slagen die ik net te verduren heb gehad. Zijn hand verlaat mijn haar om mijn poes vast te pakken en ik kan het horen en ruiken. Nat. Verlangend.

Zijn ogen lichten op in het donker.

Hij draait me op mijn buik en mijn polsen worden boven mijn hoofd vastgepind. Ik kan niet zeggen of ik aan het kronkelen ben omdat ik wil blijven doen alsof ik vecht of omdat ik het ruwe tapijt tegen mijn tepels wil voelen en mijn warme kont tegen Ash' erectie wil wrijven.

Wat de reden ook is, het levert me een klap op mijn kont op die zo hard is dat ik het uitschreeuw. En dan duwt hij zijn harde eikel in me. Hij voelt enorm op deze manier, veel groter dan ik ooit heb gevoeld. En wanneer ik achterom durf te gluren, zie ik zijn krachtige lichaam in het maanlicht. Een en al spieren en zweet. Een nachtelijk roofdier.

Ik word door hem verslonden. Zijn lul eet me van binnenuit op, brandt mijn angst weg en zaait genot te midden van de vlammen. Hoe heb ik ooit kunnen ademen? Ik ben vergeten wat ademen is. Wat bestaan is. Wat al het

andere is. Het enige wat ik nog weet is hoe het is om als een opstandige slet geneukt te worden op de vloer van de Lincoln-slaapkamer.

Ik ga komen. Het is als prikkeldraad in mijn bekken die omhoog wordt getrokken vanuit de pijn in mijn kont en de adrenaline van het gevecht. Maar Ash verslaat me. Hij trekt zich uit me en gooit me weer op mijn rug. Hij gaat zitten met zijn knieën aan weerskanten van mijn schouders en hij neukt zijn vuist met korte en boze ademhalingen.

‘Je lichaam is van mij,’ zegt hij kwaad. De spieren in zijn schouder en arm zijn dik terwijl hij zich in een razend tempo aftrekt. ‘En je gouden haar, je gezicht en je hart. Zeg het. Zég het.’

‘Het is van jou,’ zeg ik. Ik ben onder de indruk van zijn kracht, zijn woede en lul. ‘Alles aan mij is van jou.’

Er komt een sissende adem uit hem en dan komt het. Lange witte strepen over mijn gezicht, spetterend in mijn haar en over mijn wimpers en in mijn mond. Het is zoveel, zoveel opgekropte lust. En wanneer hij elke druppel uit zichzelf heeft gepompt, staat hij op.

Een griezelig moment staat hij over me heen gebogen en ik lig op mijn rug bedekt door zijn orgasme. Ik heb de vreemde angst dat hij me hier laat liggen. Dat hij weg gaat lopen en dat ik mezelf van de grond moet oprapen en alleen terug naar de slaapkamer moet strompelen.

Maar zijn woede is nog niet voorbij, nog niet helemaal. Hij buigt voorover en dan word ik als een zak aardappelen over zijn schouder gelegd. Ik word de slaapkamer in gedragen en zonder pardon op het bed gedumpt. Hij gooit een zakdoek naar me.

‘Veeg je gezicht af en spreid je benen.’

‘Ik...’ Voordat ik iets anders kan zeggen, zit hij al op het bed en heeft hij zijn mond op mijn poes die warm en open is.

Mijn rug komt van het dekbed af en de sensatie is bijna te veel zo vlak nadat ik bijna gekomen ben. Het orgasme komt met volle kracht terug en Ash toont geen genade of geduld met zijn mond. Hij zuigt, likt en tongt me met alle woede die hij net gebruikte om me te neuken.

‘Kom, godverdomme,’ bijt hij me toe. ‘En je weet wat je moet zeggen als je dat doet.’

Ik kom hard en lang. Mijn voeten wrijven tegen de deken en mijn handen maken vuisten in de kussen boven me. Mijn hart bonkt in mijn keel. Ik kom zo hard dat alles om me heen vervaagt, behalve de warmte van de mond van mijn man.

‘Dank je wel, meneer,’ hijg ik. Mijn climax begint te vervagen en ik kan weer ademen. ‘Dank je wel, meneer de president.’

Tussen mijn benen kijkt hij op. Door het licht van de lamp zie ik de schaduwen van zijn wimpers. Heel even is zijn gezicht open, hartverscheurend open. Dan zit hij boven op me en kust mijn mond. Hij claimt die, zoals hij vanavond al het andere heeft geclaimd.

Ik proef mijn poes in zijn kus en ik zoen hem nog harder terug. Ik lik zijn tong en lippen waardoor hij kreunt. ‘Jij bent van mij,’ zegt hij in mijn mond. ‘Je bent van mij. Mijn vrouw. Van mij.’

‘Ja,’ adem ik terug. ‘Ja.’

Hij knijpt hard in een van mijn borsten. ‘Ik heb je opnieuw nodig.’

Ik voel zijn behoefte tegen mijn dijbeen en gehoorzaam spreid ik mijn benen. Deze keer schopt hij zijn broek helemaal uit, maar het bed en zijn zoenen maken het niet minder urgent, niet minder wreed. Hij neukt me tot ik weer kom, hij neukt me totdat het zweet over zijn borst rolt en zijn longen naar adem snakken. En eindelijk lijkt er iets van hem af te glijden. Hij komt met de kracht van een man die naar zichzelf terugkeert, met de kracht van een exorcisme. Deze keer leegt hij zich in me met een onregelmatige ademhaling die uit zijn ziel getrokken lijkt te worden.

Ik ben bijna verdrietig als zijn groene ogen op de mijne vallen. Ik zie dat ze vol zijn van bezorgdheid en liefde. Hij doet een feller lampje aan en staat op. Hij inspecteert mijn poes en onderzoekt de striemen op mijn billen. Dan vraagt hij: ‘Hoe voel je je nu?’

Het een standaard controlevraag. Het soort vraag dat hij me talloze keren heeft gesteld. Maar we weten allebei dat het deze keer anders is, dat we dicht bij een klif staan die we altijd op een veilige afstand hadden gehouden.

‘Uitzinnig,’ zeg ik. ‘Een beetje trillerig.’

‘Ik heb je vanavond flink gepusht,’ zegt hij. ‘Ik vertrouw erop dat je eerlijk tegen me bent. Ik vertrouw erop dat je me stopt als het te veel is.’

Ik schud mijn hoofd nog voordat hij stopt met praten. ‘Dat was het niet. Ik schaam me er niet voor om eruit te stappen of om je te vragen om een stap terug te doen, maar Ash... Ik...’ Ik kijk op naar zijn sterke gezicht. Ik zie de schaduwen van zijn stoppels op zijn wangen, de warrige golven van zijn haar en de glinstering van de trouwring aan zijn hand. ‘Je woede is angstaanjagender dan een rijzweep.’

Hij gaat naast me op het bed zitten en ik ga ook zitten. Ik trek mijn knieën op naar mijn borst. Hij fronsst zijn wenkbrauwen. 'Je bent bang dat ik te ver ga in mijn woede?'

Mijn kin trilt en ik moet weggijken. 'Omdat het mijn hart pijn doet.'

Hij maakt een geluid en dan word ik in zijn armen getrokken. 'Het spijt me zo, kleine prinses. Ik had het je moeten vertellen... Ik... Ik had je nodig. Ik had nodig wat je voor me doet.'

Ik laat een zucht van opluchting ontsnappen. 'Dus je was niet boos op mij.'

Het is zijn stilte die het me vertelt. Ik trek me terug en zie dat hij me voorzichtig bekijkt. 'Ash?' zeg ik en mijn stem trilt.

Hij veegt een pluk haar achter mijn oor. 'Laten we een douche nemen. En dan is er iets wat ik je moet laten zien.'

Het ding dat Ash naar boven dreef om mijn lichaam te straffen, is een video van drie minuten lang. Het is in nachtzicht, groen getint met gloeiende ogen. Maar het is duidelijk genoeg. Mijn blonde haar is zo wit als vuur. De zilveren ducttape flitst in het zachte licht.

Ik was er wel van uitgegaan dat er camera's waren. Waarom had ik daar niet aan gedacht toen ik Embry smeekte om me te neuken? Waarom had ik er niet aan gedacht dat Melwas nog steeds zou proberen om mijn leven te ruïneren?

'Je weet dat ik dit nooit tegen jou of Embry heb gebruikt,' zegt Ash verontschuldigend, alsof deze video zijn schuld is. Hij doet de laptop dicht die op de koffietafel in de woonkamer staat. 'Maar toen ik het zag en Merlin het me vertelde, was ik woedend. Vooral op Melwas, maar ook op jou en Embry omdat jullie zo onzorgvuldig zijn geweest. En Greer, als ik eerlijk ben, was er een verschil tussen ervan op de hoogte zijn en er daadwerkelijk naar moeten kijken.'

Ineens heb ik ruimte nodig tussen hem en mij. Ik sta op, sla mijn armen over elkaar en loop naar het raam. De paniek is als een vuist in mijn borst, maar mijn stem komt er kalm uit. 'Ik weet wel dat er een verschil is.'

'Greer, dit gaat niet alleen meer over ons.'

Ik druk mijn vingers tegen mijn ogen en ik wou dat ik de schaamte uit mijn hoofd kon drukken. 'Ik weet het. Merlin heeft het gezien.'

'Niet alleen Merlin. Het komt niet eens in de buurt. Het staat op internet. Alle belangrijke sites hebben het gezien. Merlin, Kay, Trieste,

Linette en Embry zijn hier morgen om zeven uur zodat we een verdediging kunnen bedenken.'

'Iedereen zal weten dat ik me door Embry heb laten neuken, maar ze weten niets over de ontvoering. Niets aan die video laat zien dat het plaatsvond in Karpatië. De video heeft een tijdstempel, dus het ziet eruit alsof ik hem neukte terwijl ik met jou op huwelijksreis was.'

'Je hebt hem inderdaad geneukt, Greer. Wees daar tenminste eerlijk over.'

Dat steekt. Zijn bitterheid prikt als gif. 'Rot op,' fluister ik.

Hij laat zijn hoofd in zijn handen vallen. 'Het spijt me,' zegt hij. 'God, het spijt me zo. Ik bedoelde het niet zo. Het is gewoon...'

De afstand tussen ons voelt ineens te groot aan. Ik voel dingen over mezelf die ik nog nooit eerder heb gevoeld. Met Ash voelde ik me altijd veilig in het liefhebben van twee mannen. Compleet, gezond en gelukkig. Voor de eerste keer vraag ik me af of hij denkt dat ik een slet ben. Ik vraag me of hij denkt dat ik een hoer ben. En niet op een speelse manier zoals in de slaapkamer, maar zoals mannen denken als het gaat over vrouwen voor wie ze geen respect hebben.

Ik vraag me af of ik ook zo over mezelf denk.

Ik heb zijn beste vriend geneukt. Ik deed het na mijn bruiloft. Ik heb ervan genoten. Ik zou het zo nog een keer doen. En nu weet de hele wereld het.

Ash kijkt naar me op en zijn gezicht is ellendig. 'Greer.'

'Het is mijn schuld. Mijn rotzooi. Ik ruim het op.' Mijn stem is net zo koud als mijn buik warm is door de pijn. Ik draai me om naar de slaapkamer. Ik kan nu niet bij hem in de buurt zijn.

'Greer, stop. Kom hier.'

Ik doe het niet. Ik wil het niet. Niet als hij me zo aan blijft kijken. Dan kan ik het niet aan om naar hém te kijken. Als hij me net zo gaat beoordelen als ik mezelf beoordeel, dan moeten we maar gewoon scheiden. Omdat...

Hij knipt met zijn vingers.

Mijn rug verstijft door het geluid. Mijn kinetische geheugen dwingt me een betere houding aan te nemen voordat ik me omdraai om naar hem te kijken.

Zijn uitdrukking is nog altijd ellendig, maar de beheersing en de controle zijn terug in die zomerse ogen. Ineens realiseer ik me dat een scheiding voor hem nooit een optie is geweest. Hij kwam naar boven om

ons eraan te herinneren dat hij nooit zou stoppen met van me houden. En dat ik nooit zou stoppen met van hem zijn. Hij knipte met zijn vingers om me te laten zien dat hij me nog steeds aan zijn voeten wil.

Hij kijkt me aandachtig aan terwijl ik naar hem toe loop en voor hem op mijn knieën ga zitten. Ik hoor hem diep inademen als ik achterover op mijn hielen leun en mijn hoofd buig.

‘Het spijt me,’ zegt hij zachtjes en ik weet dat hij zijn excuses niet aanbiedt voor de scène of zijn woede, maar omdat hij er van tevoren niet met me over heeft gepraat. Dat hij niet heeft gecommuniceerd.

Mijn haar is nog nat van de douche, maar hij speelt er toch mee. Hij streelt het en wikkelt kleine stukjes om zijn vingers. Ik kan het niet helpen dat ik instinctief tegen zijn hand aanleun, dat ik kopjes geef als een kat. En als ik dat doe, maakt hij een tevreden geluid.

Op deze manier gaan er een paar minuten voorbij en mijn hete gevoelens beginnen langzaam af te koelen door deze bekende houding en zijn bekende en troostende handen in mijn haar.

‘Als ik je ertegen had kunnen beschermen dan had ik dat gedaan,’ zegt hij zacht. ‘De dingen die ik je heb beloofd op onze trouwdag meende ik met heel mijn hart. Jou beschermen neem ik heel serieus.’

‘Ik ben vernederd,’ geef ik toe met een stem die nauwelijks te horen is. ‘De mensen zullen het weten...’

‘Mensen denken dat ze het zullen weten. Maar wij vertellen hun iets anders. Video’s zoals deze zijn makkelijk te vervalsen. Dat is wat we de wereld zullen vertellen.’

‘Maar het is een leugen en je haat liegen. O mijn god.’ Mijn maag keert zich om en ik voel me ineens ziek. ‘De hervkiezingscampagne. Wat als dit alles verpest? Wat als ik het verpest heb voor jou? Ik zou niet met mezelf kunnen leven!’

‘Shh.’ Ash’ vingers zitten nu dieper in mijn haar en masseren mijn hoofdhuid. ‘Ik doe alles om je te beschermen, engel. Ook liegen. Ja, het kan invloed hebben op de campagne. Hoe overtuigend we ook liegen, de smet van achterdocht zal niet worden weggewassen, ben ik bang. Mensen zullen jou en Embry heel goed in de gaten gaan houden om te wachten op een teken dat het allemaal waar is. Het zijn nou eenmaal wolven.’

Ik sluit mijn ogen, dwing mezelf diep in te ademen en probeer de paniek weg te duwen. Natuurlijk is dat wat Ash bedoelde toen hij zei dat het niet langer alleen om ons gaat. Het gaat om de campagne.

‘Ik wil niet dat je hier jezelf de schuld van geeft. Je was ontvoerd. Melwas heeft met je gespeeld en hij blijft met je spelen. Jij, Embry en ik hebben al uitgesproken hoe we ons voelen over wat er is gebeurd in dat bed.’

Ik kijk naar hem en denk aan de striemen op mijn kont. Aan zijn bittere woorden. ‘Hebben we dat?’

Zijn hand zit strak in mijn haar. ‘Zo goed mogelijk, kleine prinses. Het deed pijn om ernaar te kijken. Ik was niet alleen jaloers dat ik jullie twee zag neuken zonder mij, maar het deed me pijn om te zien hoe ik je teleurgesteld had. Dat ik niet de persoon kon zijn om je te redden of voor je te zorgen. Maar uiteindelijk was dat niet wat me boos maakte.’

‘Wat was het dan? De herverkiezing?’

‘Niet dat. Het was dat ik je opnieuw niet heb kunnen beschermen. We hadden moeten weten dat Melwas zoiets ging doen. We hadden er klaar voor moeten zijn. Maar nu zul je blootgesteld worden aan laster en smaad omdat ik gefaald heb. Dat verdien je niet. En ik verdien jou niet.’

‘Het is niet jouw schuld, Ash. Dat mag je niet denken. Embry en ik zijn degenen... Nou ja, en Melwas. Het is iedereens schuld behalve de jouwe.’

Hij leunt naar beneden en zoent de bovenkant van mijn hoofd maar geeft geen antwoord. Na een aantal seconden tilt hij me van de vloer en draagt me naar bed. Daar neukt hij me tot diep in de nacht.

22

Embry

Toen

Die ochtend werd ik niet wakker met de gedachte dat mijn leven zou veranderen. Ik werd wakker met een kater. Ik was alleen en voelde me alsof ik door een paard recht in mijn ribben was getrapt omdat mijn hart zoveel pijn deed.

Ash had de vorige avond Jenny ten huwelijk gevraagd. Hij had haar ten huwelijk gevraagd in een prachtig restaurant in Chicago met Merlin, mij en haar ouders erbij. Hij ging op een knie zitten en zei alle gebruikelijke woorden over liefde, belofte en trouw. Jenny hilde. Haar moeder hilde. Haar vader schudde Ash de hand. En er waren foto's.

Ik ging daarna meteen weg, terug naar mijn hotel.

Ik was me er scherp van bewust dat ik de ring waarmee hij mij ten huwelijk had gevraagd niet had gezien. Hij had het doosje nooit geopend. Dat was raar, toch? Deed je normaal gesproken het doosje niet open om de ring te laten zien aan je geliefde? Dat had hij wel gedaan bij Jenny. De mooie diamanten glinsterden in het licht van de kroonluchter boven onze hoofden. Ze was er op een charmante manier door gefascineerd en ze was nog charmanter gefascineerd door Ash toen hij begon te praten.

Misschien had hij het doosje niet opengedaan omdat hij ergens wel wist dat ik nee zou zeggen.

Maar het was niet de ring waardoor ik een hele fles Hendrick's Gin naar mijn kamer liet komen. Het was niet eens het aanzoek.

Het was de blik op zijn gezicht.

Open en gelukkig. Aanbidding. Hij hield van Jenny. Hij hield echt van haar. Hij wilde met haar trouwen. Niet om mij te ergeren of om Merlin een plezier te doen maar omdat ze hem gelukkig maakte op haar eigen ongecompliceerde manier.

Ik zei altijd tegen mezelf dat Colchester een buitengewone man was met buitengewone behoeftes. En dat er een soort karmische balans was tussen hoe hij levens redde en oorlogen won en zijn donkere uren met mij. Dat ik hem iets had gegeven wat niemand anders kon. Dat hij door de dingen die ik hem 's nachts met mij liet doen, in staat was om de volgende ochtend wakker te worden en een held te zijn voor iedereen.

Ik wist dat het een leugen was. Hij was nog steeds een held. Hij was nog steeds een held na vanille heteroseks met een advocate. Hij was nog steeds een held in een relatie waarbij een pijpbeurt een verjaardagscadeau was en niet iets dat hij zomaar kon nemen door het af te dwingen wanneer hij dat wilde.

Dus wat betekende dat voor mij?

Wat maakte mij dat?

Vreemd? Beschadigd? Ziek?

En had hij niet op zijn minst kunnen doen alsof het een kléin beetje pijn deed? Om een aanzoek aan Jenny te doen?

Want het deed mij wel veel pijn. En dat was misschien het punt. Misschien kon Ash zichzelf een stukje van zijn oude sadisme niet ontzeggen en wilde hij dat ik toekeek en zag hoe blij hij was met iemand anders.

Maar ik zei hem dat ik bij hem zou blijven, dacht ik verbitterd in de douche. Mijn mond smaakte nog naar limoen. Ik vertelde hem dat ik nog steeds wilde neuken ook al wilde ik niet met hem trouwen.

Ik herinnerde me zijn gezicht toen ik dat gezegd had en hoe hij langzaam weer was gaan staan bovenaan mijn favoriete vallei met het doosje nog in zijn hand.

‘Ik wil je niet alleen neuken,’ had hij gezegd met een holle stem. ‘Ik wil van je houden.’

‘Ik zal je alles van mezelf geven,’ had ik smekend gezegd. ‘Vraag me alleen niet om je dát te geven. Alsjeblieft.’

Ik had het gezien in zijn gezicht. De barsten. De pijn. De woede.

‘Wil je liever dat het alles of niets is? Echt?’ had ik gevraagd. ‘Is het niet beter om in elk geval iets te hebben?’

Hij had geen antwoord gegeven dus ik had antwoord voor mezelf gegeven, vanuit mijn eigen barsten en pijn. ‘Prima,’ had ik gezegd. ‘Ik dacht dat je bedoelde dat je me zou accepteren zoals je me kon hebben, maar blijkbaar is dat veranderd. Misschien is het beter als we helemaal niks meer hebben.’ En ik had hem achtergelaten met het ongeopende doosje.

Achteraf zocht hij mijn vriendschap nog wel. Het bewijs van zijn trouwe karakter. En hij vertrouwde me nog steeds tijdens de strijd en hield me nog steeds dichtbij. Een andere man zou me weggeduwd hebben maar hij niet. Ik was dankbaar want ik hunkerde nog steeds naar hem. Ik hunkerde naar de geur van zijn huid als hij per ongeluk te dichtbij kwam,

hongerig vanwege de manier waarop het zweet tijdens de zomerdagen langs zijn nek gleed. Ik was uitgehongerd, verlangde naar hem en was bereid om genoeg te nemen met de restjes.

Maar dat moest nu stoppen. Het was twee jaar geleden sinds die dag in de vallei en hij was nu verloofd. Ik moest verder. Zoals mijn tante Nimue tegen haar zoon Lyr zei als hij in de problemen kwam: ‘Dit is jouw afwaswater en nu moet jij erin weken.’ Ik had de keuze gemaakt om de toekomst van Ash boven elke andere toekomst te stellen. En nu moest ik met die keuze leren leven.

Toen ik klaar was met douchen, kreeg ik een bericht van Ash. **Ik ga lunchen met Merlin. Wil je mee?**

Absoluut niet. Het deed te veel pijn om bij Ash in de buurt te zijn. En de andere reden was dat ik een grotere hekel had aan Merlin dan aan wie dan ook op aarde. En ook al was dit mijn beslissing geweest, mijn keuze en zag ik het ook zo, er was toch een puberaal deel in mij dat Merlin de schuld gaf. En dat de schuld gaf aan die dag in de trein en zijn gepraat over opoffering.

Bovendien moest ik die avond ook al naar zijn verjaardagsfeestje dus dat was al meer dan genoeg van hem.

De rest van de dag bracht ik door met dutten en het opdrinken van mijn Hendrick’s. En toen was het tijd om naar Merlins feestje te gaan. Ik was aangeschoten en berustend. Ik zou Ash met Jenny zien. Merlin zou mij naar hen zien kijken. Het zou allemaal verschrikkelijk zijn, maar waarschijnlijk was er wel een open bar en ik vond het geen probleem om mijn emoties te verdrinken als er alcohol was. Maar ik kwam nooit aan op het feestje.

Het leven had andere plannen.

‘Fuck,’ mompelde het meisje dat tegen me aan was gelopen.

‘Mijn lievelingswoord,’ zei ik automatisch maar ook geamuseerd. Maar dat vervaagde toen ze opkeek en ik haar gezicht zag. Haar gezicht was fucking mooi.

Golven en golven van lang haar dat tot haar middel kwam met tinten van goud en platina. Zachte en mooie lippen. Een moedervlekje op haar wang. Een klein deukje in haar kin. Grote zilveren ogen met lange wimpers die donkerder waren dan die van Ash. En ze zaten vol met tranen.

Ze was iemand die niet vaak hilde. Dat zag ik meteen. Mensen die vaak hilden waren er goed in om het te verbergen of ze voelden zich er op een bepaalde manier mee op hun gemak. Maar zij verborg het niet en zag er ook niet uit alsof ze op haar gemak was. Ze zag er ellendig uit. Onder haar

leren jasje had ze haar schouders verdedigend opgetrokken. Haar borstkas ging op en neer door haar onregelmatige en ongelukkige ademhaling.

‘Pardon.’ Haar stem klonk dik en ze liep langs me heen.

Gefascineerd draaide ik me naar haar om en mijn schoen kwam tegen iets aan. Haar telefoon. Ze moest hem hebben laten vallen toen ze tegen me aan rende.

Dit is het lot dat aan het werk is, besloot ik. Ik wilde de kans niet missen om mijn hulp aan te bieden aan zo’n mooi meisje. Ik pakte de telefoon van de grond en besloot uit te gaan zoeken wat zo’n mooi meisje zo verdrietig had gemaakt.

Toen ik 29 was, ontmoette ik een prinses.

Haar hart was gebroken en dat van mij ook. Haar jurk had de kleur van frambozen en ik droeg een felblauwe broek en loafers. Zij had tranen en ik had een hand om ze weg te vegen. Ze had iets dat ze me wilde geven en ik had iets dat ik wilde nemen.

Misschien wist ik al dat het liefde was op het moment dat ze lachte door haar tranen heen op de stoep in Chicago. Of misschien was het in het reuzenrad, knielend bij haar voeten toen ze haar handen tegen mijn gezicht aan drukte. Of misschien was het het moment dat ik een plek van haar lichaam claimde die niemand anders ooit geclaimd had.

Maar het moment dat ik het zeker wist kwam later, nadat ik haar voor de eerste keer had geneukt en na de douche. Toen ik haar meenam naar het bed en voorzichtig haar poes in gleeed, boog haar lichaam van de pijn.

‘Doet het zeer?’ vroeg ik bezorgd.

‘Ja.’ En toen een grote glimlach in het donker. ‘Doe het harder.’

Ze was zoals ik.

Het was de manier waarop ze onder me kronkelde. Het was de manier waarop ze me krabde en duwde en beet. Het was de manier waarop ze razendsnel klaarkwam toen ik haar beet. Ze wilde de pijn, ze wilde de ruwheid en ze wilde het gevecht. Ik wist later pas dat ze alleen met mij het gevecht wilde. Met Ash was ze net als ik: volledig onderdanig. Later kwam ik er pas achter dat we samen iets hadden gevonden dat we bij hem niet konden vinden.

Toen wist ik pas dat er iets in haar lichaam en hart was dat hetzelfde was als bij mij. En dat was het moment dat ik wist dat ik haar niet los kon laten.

‘Waar is Jenny?’ vroeg ik toen Ash naast me kwam zitten. We waren in een koffiehuis vlak bij ons hotel. Ik had hem gelijk gebeld toen ik wakker was geworden in een leeg bed. Mijn borst zat vol met paniek omdat mijn Chicago-engel met het ochtendlicht was gesmolten. Alleen dat was ze niet. Ze had haar nummer achtergelaten en het adres van haar hotel. Tot mijn opluchting had ik iets nieuws ontdekt, iets dat ik al een lange tijd niet had gevoeld.

Enthousiasme.

Ik was enthousiast over haar.

En Ash was mijn beste vriend. Ik wilde dat hij er alles over wist. En als er ook maar een klein en hatelijk deel van mij was dat wilde dat hij getuige was van mijn geluk zonder hem, dan gaf ik dat niet aan mezelf toe.

Het duurde lang voordat Ash mijn vorige vraag beantwoordde. Ik keek over het menu heen en hij leunde achterover. ‘Ik wilde met je praten zonder Jenny.’

Ik merkte voor het eerst op hoe verwilderd hij eruitzag. Zijn ogen waren bloeddorlopen alsof hij had gedronken of de hele nacht op was geweest. Of allebei. ‘Ik wil horen over deze engel van je,’ zei Ash met een dwingende glimlach. ‘Je zou me niet gebeld hebben tenzij ze geweldig is.’

Er was iets aan de hand. En het was méér dan dat hij jaloers op me was omdat ik iemand anders had, hoe graag ik dat ook wilde.

‘Ash, gaat alles goed? Je lijkt...’ *Verontrust. Ellendig. Alsof je een kater hebt. ‘...vreemd.’*

Hij haalde een hand over zijn gezicht. Zijn palmen en vingers gleden over de stoppels op zijn wangen en kaak. Ik rilde door de herinnering aan hoe die stoppels hadden gevoeld tegen de meer intieme delen van mijn lichaam.

‘Herinner je je de e-mails die ik bij me hield toen we in Karpatië zaten?’ vroeg hij na een minuut. ‘Die ik uit had geprint?’

‘Die van die tiener?’

Hij keek naar de tafel. ‘Ik heb haar gisteren gezien.’

Alles in zijn gezicht vertelde me wat ik moest weten. De verslagenheid. Het schuldgevoel. De schaamte.

Het verlangen.

‘Heb je...?’

Hij keek op en zijn starende blik was koud. ‘Ik heb haar niet geneukt, als je dat vraagt.’

‘Nee, ik neem aan van niet,’ zei ik nadat ik er beter over nagedacht had. ‘Je blijft trouw aan Jenny tot de dood jullie scheidt.’

Hij zuchtte. ‘Zeg dat niet, want ik heb haar... aangeraakt.’

Ik trok mijn wenkbrauwen omhoog en hij stak een hand op. ‘Niet wat je denkt. Ze was bij de lunch waar Merlin me mee naartoe had genomen. Het was een schok om haar te zien. Alsof ik een stroomdraad aanraakte. Nu is ze twintig en zoveel mooier dan ik me herinnerde. Ik ben haar gevolgd en we hebben gepraat. Ze is zo fucking intelligent en ook nog eens zo fucking lief en onder...’ Hij stopte zichzelf.

‘Onderdanig?’ maakte ik voor hem af.

Hij sloot zijn ogen. ‘In een openbare ruimte. Ik greep haar haren vast en rukte haar hoofd naar achter. Ik drukte mijn lul tegen haar buik en ze zei: “Ja alsjeblieft”.’

Toen hij zijn ogen dichtdeed kon ik het nog duidelijker zien. Hij was niet alleen geraakt door de schaamte dat hij iemand anders wilde, hij was getroffen door de fysieke behoefte die hij had en door de intense ontzetting dat hij zo dicht bij iets was geweest dat hij nodig had en niet kon krijgen.

‘De dingen die ze me heeft geschreven, Embry,’ ging hij door. ‘Ik wist dat ze “ja, alsjeblieft” ging zeggen. Het heeft altijd gevoeld alsof ze voor me gemaakt is. Precies op dezelfde manier zoals ik me altijd bij jou voelde.’

Zijn ogen waren dicht, dus hij kon niet zien hoe ik in elkaar kromp en welke wonden hij achterliet op mijn gezicht.

Maar vanwege die wonden zei ik het. ‘Dus je zag haar en je bent nu helemaal opgewonden. Neem Jenny dan mee naar bed en zorg dat het uit je systeem is.’

Zijn ogen gingen open en hij keek me vastberaden aan. ‘Dat is fout.’

‘Is het erger om hier te zitten zonder haar, kronkelend en hard door een twintigjarige?’

‘Ik ben niet hard...’

Mijn hand ging onder de tafel door en greep zijn lul vast, die hard en stijf was in de linker pijp van zijn broek. Bijna drie jaar hadden we geneukt, dus ik wist wanneer de man hard was. Ik wist het al op het moment dat hij zijn ogen dichtdeed en zich de ontmoeting herinnerde. Onze tafel stond in de hoek en we zaten naast elkaar, dus het was makkelijk om het discreet te doen.

Ik sloeg mijn vingers om hem heen door de dunne stof van zijn broek, drukte mijn vingers tegen de onderkant en kneep. Hij liet een zachte sis

ontsnappen.

‘Fúck, Embry,’ kwam eruit, maar hij draaide niet weg van mijn aanraking. In plaats daarvan ontmoetten zijn ogen die van mij en spreidde hij zijn benen een beetje verder.

Dat was genoeg voor me. Het was twee jaar geleden dat ik hem voor het laatst op deze manier had aangeraakt, dat ik zijn hartslag zo in zijn keel had zien bonken, zijn pupillen groter had zien worden tot het zwarte poelen van lust waren.

‘Lieg niet tegen me,’ zei ik. Boven de tafel was ik kalm en beleefd, terwijl ik onder de tafel kneep en bewoog. ‘Je voelt iets dat je niet gevoeld hebt sinds de laatste keer dat je me neukte. En nu weet je niet wat je moet doen. Je dacht dat je zonder dit kon leven, maar ik weet dat je dat niet kunt. Je kunt het niet uit je lichaam hongeren, Ash. Het zal er altijd zijn, hongerig en wachtend.’ Ik begon mijn hand heen en weer te bewegen met de vingertoppen van mijn twee vingers tegen zijn toompje gedrukt. Het was een kleine beweging die niemand in het koffiehuis zou opmerken.

Maar hij merkte het wel en zoog een teug lucht naar binnen. Hij spreidde zijn benen nog wijder.

‘Waarom laat je me het niet voeden?’ vroeg ik openlijk. ‘Waarom laat je me het niet voeden, alleen deze keer?’

Ik kneep en zijn ogen gingen dicht. ‘Ik wil het niet... Het is niet eerlijk...’ Hij mompelde en zijn woorden werden onsamenhangend. Het beest in hem was te hongerig.

‘Vertel me meer over haar,’ zei ik en ik wist niet of het hem zou helpen of dat het hem zou verwoesten. ‘Vertel me hoe ze eruitziet. Wat je met haar had gedaan als je kon.’

‘Blond haar,’ mompelde hij met gesloten ogen. ‘Zilveren ogen. Lange nek. Een klein deukje in haar kin waar ik in wil bijten. Ik had álles met haar gedaan.’

Het geluid van het koffiehuis vervaagde. Alleen zijn stem bleef over en een kleine alarmbel in mijn achterhoofd.

‘Hoe heet ze?’ vroeg ik zo normaal als ik kon. Ik wreef nog steeds over zijn broek.

‘Greer,’ kreeg hij eruit. ‘Greer Galloway.’

De tijd stopte niet en mijn bloed bevroor niet. Ik had het moeten weten. Misschien *h*ad ik het al geweten. Haar tranen toen ze haastig door de lobby liep en tegen me aan botste. Haar woorden in het reuzenrad. *We waren niet*

samen, maar ik had nog steeds gevoelens... geen normaal persoon zou vier jaar zulke gevoelens hebben voor iemand zonder enige aanmoediging...

Het was overduidelijk het lot, ook al geloofde ik er niet in. Maar het vóelde als het lot: er kon niets in mijn leven zijn dat niet verbonden was met Ash.

De waarheid kwam samen met mijn woede, alsof het aan elkaar gelast was en versmolten tot een blok. Al die jaren was Ash in het geheim verliefd geweest op háár. Mijn engel, mijn Greer. Zij was degene geweest die een plekje had in een hoekje van zijn hart en waarvan hij geweigerd had om dat aan mij over te geven. Zij had hem tot een slaaf gemaakt door haar goedgekozen woorden. Nu ik haar had ontmoet, begreep ik het. Ik begreep waarom hij haar niet kon laten gaan.

Een vreselijk moment dacht ik erover om het hem te vertellen. Ik dacht erover om hem te vertellen dat ik de eerste persoon was die in haar was geweest. Dat ik de persoon was die het bloed van haar dijen had gewassen. Dat ik degene was die haar had laten glimlachen, had laten zuchten en had laten gillen om meer. Ik was de eerste op de wereld die haar had geproefd en haar had vastgehouden na een orgasme.

Ik. Ik was het verdomme geweest en niet hij. Ik was nog steeds gekwetst genoeg door zijn verloving met Jenny om hem dit te vertellen. En ik ben een verschrikkelijke man, weet je nog? Egoïstisch en gemeen. Dus dit was niet onder mijn niveau.

Maar ik vertelde het hem niet.

Ik kon het niet.

Niet omdat ik mijn ergste impulsen probeerde te overwinnen, maar omdat ik te veel van hem hield en hem niet opzettelijk pijn wilde doen. Nog steeds.

Ik kon hem geen pijn doen door haar weer te zien, ook al brandde haar nummer in mijn zak en dansten al die fantasieën over hoe het had kunnen zijn om haar vriendje te zijn in zijn hoofd. Ik wist dat ik het niet kon doen. Ik was te nobel of te zwak. Ik wist niet welke van de twee.

Ik liet Ash' lul los.

Hij gromde en liet zijn hoofd zakken. 'Ik wil niet dat je stopt,' gaf hij toe.

'Ik hoeft ook niet te stoppen,' zei ik en ik schoof de koffie die ik nooit had aangeraakt aan de kant en stond op. 'Je kan tegen me zeggen dat ik die wc in moet gaan en op mijn knieën op jou moet wachten en ik zou het doen.'

Je kan je onderdanige meid opzoeken en je orgasme over haar mooie blonde haar heen spuiten en ze zou het geweldig vinden.'

Zijn lippen trokken samen op die manier waarvan hij dacht dat het een frons was terwijl het meer een pruil was. 'Er komt een "maar" aan?'

'Maar je doet het niet. Je wilt mijn mond neuken. Je wilt het zo graag dat ik je onder deze tafel kan laten komen met een paar strelingen. Je wilt dat meisje ook. Maar je houdt van Jenny en je bent te trouw om deze verloving af te breken alleen omdat ze fout voor je is.'

De pruil werd dieper. 'Het is gecompliceerder dan dat.'

'Dat is het niet, geloof me.' Ik gooide een paar biljetten op de tafel en maakte aanstalten om te vertrekken.

'Embry,' zei Ash voordat ik weg kon gaan. 'En jij? Hoe zit het met jouw engel? Hoe was je nacht met haar?'

'Het is niet belangrijk,' zei ik en ik liep weg bij de tafel. Ik liep rechtstreeks een leugen in die me jarenlang zou blijven kwellen.

Ik had alles tenslotte al voor Ash opgegeven. Waarom haar dan ook niet?

23

Embry

Nu

‘Je doet niet genoeg.’

Ash draait vanaf zijn bureau naar me toe. ‘Genoeg is precies wat ik aan het doen ben. En eerlijk gezegd heb jij ook wel genoeg gedaan.’

We zijn in het Oval Office na een lange ochtend in de residentie om het te hebben over onze verdediging van de video. Die verdediging op zich was makkelijk te plannen: ontkennen, ontkennen, ontkennen. Maar we wisten allemaal dat we het met alleen ontkennen niet zouden redden. Het was een te goed verhaal en een te sappige video. De natie had Greer gretig als een koningin onthaald, maar maakte haar net zo makkelijk weer af. Online, op televisie, in de kranten en binnenkort ook in de tijdschriften. Trieste smeekte Greer om niet in de buurt van het internet te komen tot het allemaal over was gewaaid. Merlin had Linette het schema van Greer laten blokken zodat ze de komende twee weken nauwelijks zichtbaar zou zijn.

Greer ging er kalm mee om en leek controle te hebben over haar emoties. Ze had een knielange rok, top met boothals en Oxford-schoenen aan, had haar enkels gekruist en luisterde naar een kamer vol met mensen die spraken over een video waarin zij een man neukte die niet haar echtgenoot was. Kalm gaf ze haar eigen mening, kalm reageerde ze op vragen en kalm maakte ze duidelijk wat ze wel en niet zou doen richting de pers.

Ze is hiervoor geboren, herinnerde ik me na twee slopende uren waarin we spraken over strategie en de implicaties voor de herverkiezingscampagne. Ze wist als geen ander hoe het spel gespeeld werd. En ze speelde het met koele waardigheid en indrukwekkende terughoudendheid.

Ze dwong er respect mee af. Kay, Belvedere, Merlin en Trieste wisten allemaal dat de video echt was. En Linette kon het wel raden. Maar één koude blik van Greer bij de opening van de bijeenkomst toen Trieste vroeg of wij het echt waren in die video, legde de hele kamer het zwijgen op. Trieste had gebloed, een excuus gemompeld en ging snel verder met onze verdediging. Niemand anders had het aangedurfd om de overduidelijke waarheid te verkondigen.

Als haar ogen rood waren, haar camouflagestift de bijtplek in haar nek niet volledig verborg of als ze huiverde elke keer dat ze verschoof op de bank die ze met Ash deelde, dan deed iedereen in de kamer alsof ze het niet merkten. Ash leunde achterover en liet de rest praten. Met zijn duim wreef hij over Greers hand en hij leunde af en toe naar haar toe om in haar oor te fluisteren.

Het was niet eerlijk dat Greers reputatie de verdediging het hardst nodig had. Ik zou mezelf aan een rots hebben vastgeketend om mijn lever eruit te laten pikken als dat betekende dat ik deze last kon dragen. Het was mijn schuld dat deze video überhaupt bestond. Ik had moeten weten dat er camera's waren. Ik had haar daar helemaal niet moeten neuken. Ik had moeten weten dat Melwas niet zo gemakkelijk zou opgeven. Het was niet eerlijk dat de mensen in de kamer mij nauwelijks aankeken maar haar wel aanstaarden. Het was niet eerlijk dat ze nu al openlijk een ontrouwe hoer werd genoemd terwijl er over mij bijna niets gezegd werd.

Hoe moeilijk het ook was, het was toch ook makkelijk. Het probleem was dat ik naar D.C. was gevlogen met een heel ander probleem dan de video van Melwas.

Iets waar ik zo snel mogelijk met Ash over moest praten. Maar we moesten ook zo snel mogelijk korte metten maken met deze video en met Melwas in het algemeen. Tegen de tijd dat de bijeenkomst over de video voorbij was en we het kantoor inliepen, was ik afgeleid.

‘Wat wil je dat ik zeg?’ vraag ik hem nu in het kantoor. ‘Dat het me verdomme spijt? Het spijt me echt, Ash. Het spijt me echt fucking erg. Ik zou alles doen om ervoor te zorgen dat dit nu niet gebeurde.’

Ash loopt langs me heen, doet de deur dicht en zegt tegen Belvedere dat hij niet gestoord wil worden. Als de deur dicht is loopt hij naar de stoel van de open haard en laat zichzelf erin vallen. Zijn brede schouders en lange, gespierde benen domineren alsnog de ruimte, ondanks zijn vermoeide uitdrukking.

‘Ik weet niet wat ik wil dat je zegt,’ zegt hij zwaar. ‘Je had niet kunnen weten dat er camera's waren. Je had niet kunnen raden dat Melwas zoiets zou doen. Het is gebeurd en wéér worden de mensen die ik moet beschermen, blootgesteld aan pijn.’

Ik ga op de stoel tegenover hem zitten. ‘We kunnen dit aan, Ash. Het is vreselijk maar Greer is sterk en perfect. Ze overleeft dit. En ik geef niks om mezelf. Maar ik had je al gezegd dat dit voor hem nog niet voorbij was.’

‘Ik weet dat je dat hebt gedaan.’

‘Het is nog steeds niet voorbij. Er komt meer.’

Ash masseert zijn neusbrug. ‘En nu? Wat wil je dat ik doe?’

‘Het maakt me niet uit maar doe íéts. Vermoord hem, leg sancties op... Wat dan ook.’

‘Denk je niet dat die dingen tot een oorlog leiden?’ Ash laat zijn handen zakken en kijkt me aan. ‘Denk je dat het moreel is om een man te provoceren die wanhopig een reden zoekt om tegen ons te vechten?’

‘Het is geen provocatie,’ zeg ik en ik leun naar voren. ‘Je verdedigt jezelf. Je houdt je vrouw veilig.’

‘Ik heb plichten tegenover meer mensen dan mijn vrouw, Embry. Om precies te zijn: 320 miljoen mensen. Ik kan een land niet de oorlog in leiden om één persoon te beschermen. Dat is niet juist.’

‘Niemand is veilig zolang Melwas vrij is om te doen wat hij wil!’

Ash staart me hard aan. ‘Herinner je je Glein? Caledonië? Badon, waar Dag overleed en waar zoveel bloed was dat de grond een modderig moeras werd?’

Herinneringen aan Badon – het laatste gevecht van de oorlog – flitsen voor mijn ogen en ik krimp ineen. ‘Stop.’

‘Nee. Je hield Dag vast terwijl hij stierf, weet je nog? Hij vroeg je zijn zus te bellen maar er was geen bereik. En je bleef het proberen totdat hij je niet meer kon horen.’

‘Stóp.’

‘Hoeveel mannen heb je verloren in Badon? Zeventien van de eenenzeventig? Twee van hen hadden baby’s die op het punt stonden om geboren te worden, weet je nog? Acht van hen kwamen vers uit de training. Hoeveel vlaggen heb je daarna opgevouwen? Hoeveel weduwen heb je vastgehouden? Bij hoeveel kinderen heb je op je knieën gezeten om hen in de ogen te kijken en te zeggen: “Je vader is gestorven als een held.” Terwijl je wist dat hun vader schreeuwend van de pijn dood was gegaan, zonder dat er iemand was om zijn hand vast te houden terwijl hij –’

Kwaad sta ik op. ‘Fuck you,’ spuug ik uit.

‘Het spijt me als de herinneringen aan de oorlog ervoor gezorgd hebben dat je geen zin meer hebt om er één te starten,’ zegt Ash mild. ‘Ik had geen idee dat je zo sterk zou reageren.’

Een paar lange momenten kijken we elkaar aan.

Ash begint als eerste te praten. ‘Jij hebt gezien wat ik heb gezien, Embry. Ze mogen ons misschien verkozen hebben omdat ze denken dat we helden zijn, maar de dag dat ik hier ging zitten, heb ik gezworen dat ik die dingen niet nog eens ging laten gebeuren. De vrouwen die zo wreed werden behandeld, de kinderen die wees werden, de dóde kinderen. De hongerigen en daklozen, al die gebombardeerde huizen en zakken vol gedroogde rijst... Als het enige dat ik in mijn leven bereik is dat ik kan voorkomen dat dat nog een keer gebeurt, dan kan ik God in de ogen kijken als ik sterf. Ik val Melwas niet aan. Klaar.’

Ik draai me om en draai dan weer naar hem terug. Ik laat mijn handen door mijn haar glijden. ‘Ik ben het niet met je eens.’

‘Dan is het maar goed dat ik de president ben en jij niet.’

Ik begin te ijsberen. ‘Vertel me dat ze veilig is. Vertel me dat hij haar niet nog eens pijn kan doen.’

‘Je weet dat ik dat niet kan beloven.’ Ash’ stem is kalm, maar als ik me omdraai zie ik de pijnlijke smeekbede in zijn ogen. ‘Ze is net zo veilig als ik het kan maken. Zo veilig als ze maar kan.’

‘Ik wil dat ze nog veiliger is.’

Ash zucht en strijkt zijn das glad. ‘Embry.’

‘Vertrouw je alle Secret Service-agenten hier? Al haar vrienden?’

‘Ik vertrouw haar nicht niet.’

Daar is het. Het probleem waarmee ik naar Washington vloog. Het vreselijke raadsel dat ik in mijn handen draag sinds de dag dat ik de bibliotheek van mijn moeder in liep en mijn zus zag huilen. Ik stop met ijsberen en Ash merkt het op.

‘Embry?’

Ik ga zitten maar kijk hem niet aan. Ik denk aan Morgans rode ogen en Abilene’s scherpe glimlach. *Laten we beginnen met waarom je vanaf nu precies gaat doen wat ik zeg.*

God, van alle dingen...

Ik schraap mijn keel. ‘Ik denk dat Abilene iets te maken heeft met de ontvoering van Greer.’

‘Ik ook, maar ik heb geen bewijs. Jij wel?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee, ze heeft niet... Nee, dat heb ik niet. Ze haat Greer en ze is gevaarlijk. Dat is bewijs genoeg.’

Ash zegt niets, beweegt niet en kijkt alleen maar naar me. Ik denk aan alle dingen waarvan Abilene wilde dat ik ze deed. Aan al de leugens

waarvan ze wilde dat ik ze vertelde. En ik denk aan mijn zus, gebogen en verslagen.

Morgan Leffey, verslagen. De herinnering laat mijn maag ineenkrimpen. Ik wist niet hoeveel ik van mijn zus hield tot op dat moment. Hoeveel ik hield van... nou ja... Misschien wist ik altijd wel al hoeveel ik van hem hield.

‘Abilene en ik...’ begin ik. Ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik ben een goede leugenaar maar hier heb ik moeite mee. ‘In Seattle. We hebben contact gehad.’

Ash trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Contact?’

Ik sta op het punt om het te doen. Om in de leugen te duiken, maar dan gaat er iets door Ash heen. Hij wijst naar de ruimte voor zijn schoenen. ‘Ik wil je hier als je het me vertelt.’

‘Ik ga niet voor je knielen,’ zeg ik geïrriteerd. ‘Niet zo.’

Ash knoopt zijn jasje los. ‘Wil je dat ik je dwing? Ik zou je wel willen dwingen. Je zegt het maar.’

Ik staar hem boos aan, sta op en ga op de koffietafel voor hem zitten. ‘Hier. Ik zit voor je. Goed genoeg?’

Hij fronst even maar na een minuut knikt hij. ‘Ja. Op deze manier kan ik je ogen zien.’

‘Waarom doet dat ertoe?’

‘Omdat je van plan was om tegen me te liegen.’

Ik kan zijn blik niet aan en ik kijk weg.

‘Ga je gang, Embry. Deze keer zonder de leugen.’

Ik denk erover na. Abilene wilde dat ik een bepaald verhaal aan Greer vertelde. En ze dacht dat ik daarvoor Ash ook moest overtuigen. Maar Ash is precies de persoon die het meeste zou lijden als hij de waarheid wist. Ik moet nu een smal pad bewandelen tussen twee leugens en ik weet niet zeker of ik dat kan.

‘Abilene maakte contact in Seattle,’ zeg ik en ik probeer een draad van waarheid te vormen. ‘Ze wil een relatie met me en ik ben akkoord gegaan.’

‘Kijk me aan.’

Ik kijk hem aan.

‘Waarom?’ Zijn stem is emotioneel maar zijn ogen branden. ‘Waarom ging je akkoord?’

Hier is de leugen toch ook géén leugen. ‘Om Greer te beschermen.’

‘Heb je haar geneukt?’ Meer brandende ogen.

‘Nee.’

‘Ga je dat doen?’

‘Nee.’

Hij ontspant. ‘Dus deze regeling om Greer te beschermen is alleen voor de buitenwereld?’

Ik laat een zucht ontsnappen. ‘Ook deels privé. Greer moet het geloven. Dat is wat Abilene wil. Dat Greer het gelooft en daardoor pijn heeft.’

Ash kijkt me aan. ‘Dit zal onze prinses veel pijn doen, Embry. Misschien is het onherstelbaar. Is deze “bescherming” het waard?’

Ik denk aan alle offers die ik heb gebracht om mijn geliefden te beschermen. Wat maakt het uit als er nog één bij komt?

‘Je weet niet waar ik ons tegen bescherm, Ash.’

‘Mag ik het weten?’

God, als er iets is dat Ash niet mag weten, dan is het dit wel.

‘Nee.’

‘Nee, wat?’

Greer verschijnt in het kantoor, lief en kalm en op zoek naar de wereld, alsof ze de hele ochtend T.H. White heeft gelezen in plaats van geluisterd naar vreemden die spraken over hoe ze in het openbaar Ash bedrogen heeft. Ik voel paniek opkomen en ik kijk naar hem. Maar hij schudt zijn hoofd alsof hij wil zeggen, *verwacht geen hulp van mij*.

Verontschuldigend kijkt Belvedere langs de deur met excuses op zijn lippen, maar Ash steekt zijn hand op. ‘Het is goed, Ryan,’ zegt hij. Opgelucht verdwijnt Belvedere en hij sluit de deur achter zich.

Greer gaat op Ash’ schoot zitten, slechts centimeters verwijderd van mij op van de salontafel. Ze steekt haar hand naar de mijne uit. ‘Je hebt me gezegd dat ik bij je moest komen als ik me vreemd voelde na vanmorgen,’ zegt ze zacht tegen Ash. Ze trekt mijn hand in haar schoot. Ondanks alles zorgt het gevoel van mijn knokkels langs haar dijen ervoor dat het bloed naar mijn kruis stroomt. ‘Belvedere zei dat alleen jullie twee hier waren, dus ik dacht...’

‘Je hebt niets onderbroken wat over staatszaken ging,’ verzekert hij haar. ‘Embry heeft iets waar hij met ons over moet praten.’

Ze kijkt me aan met die enorme zilveren ogen en ik denk aan al die keren dat ik haar heb teleurgesteld. Aan hoe ze zich na Chicago heeft gevoeld. En aan al die keren dat ik bij haar en Ash was terwijl ik nog rook naar degene die ik net geneukt had. Aan het moment dat mijn innerlijke

monster toestond om haar in Karpatië te nemen en waardoor onze neukpartij op film werd vastgelegd.

Schaamte neemt het over maar geen enkel gevoel van schaamte is genoeg om mijn angst voor Abilene te overstemmen. Dus ik zeg het gewoon. De leugen die haar zal verwoesten en ons hopelijk allemaal gaat redden.

‘Je nicht en ik zijn aan het daten. Ik vond dat je het moest weten.’

Als ik bij mijn residentie aankom, weet ik al wie er op me wacht. Mijn beveiligingsteam heeft het via de radio doorgegeven toen ik in de auto zat en ik gaf hen toestemming om haar door te laten. Maar alsnog is het schokkend om Abilene Corbenic te zien zitten op mijn schommelbank als ik de trap op loop.

‘Hallo, loverboy,’ zegt ze spinnend en plagend – en overtuigend – zodra ze opstaat om me te begroeten. ‘Hoe ging het? Hoe reageerde ze?’

Ik denk aan de manier waarop de schouders van Greer verstijfden. Het snelle knipperen terwijl ze mijn hand losliet. *Maar ik dacht dat we met ons drieën waren. Zijn Ash en ik niet genoeg voor je?*

‘Fuck you,’ zeg ik met een aardige stem tegen Abilene. Ik steek mijn sleutel in het slot en besef dat de deur niet op slot is. Ik moet vergeten zijn hem op slot te draaien toen ik hier voor de laatste keer was.

Als ik de deur heb geopend, volgt ze me naar binnen. ‘Serieus. Haar gezicht, Embry. Zag ze er boos uit? Gekwetst? Verward?’

Je bent meer dan genoeg, maar Abilene is speciaal, Greer. Ik kan er niets aan doen.

Je móét er iets aan doen. Mijn huwelijksnacht... Je hebt beloofd me te koesteren. We hebben allemaal beloofd om ervoor te zorgen dat dit werkt!

En toen kwam de leugen die het ergste was van allemaal, want die bevestigde haar ergste angst over mij. *Je weet hoe ik ben, prinses. Ik hou ervan om veel mensen te neuken. Ik hou er niet van om te lang op één plek te blijven. En Abilene is mijn nieuwe plek.*

Ze beet op haar volle onderlip en worstelde met haar kalme houding. *Is het omdat ik niet zo mooi ben als zij? Niet zo leuk?* De woorden vlogen naar buiten, alsof ze ze niet tegen kon houden. Alsof ze het niet aankon om ze te zeggen, maar ook niet om ze niet te zeggen.

En ik kon het niet aan om dat mes nog dieper te steken, maar ik wist dat het was wat Abilene wilde. *Je moet toegeven dat ze erg mooi is, prinses.*

‘Ze was het alle drie,’ zeg ik tegen Abilene. Ik gooi mijn sleutels in een schaal op de tafel en ga richting de bar in de woonkamer. Ik heb niks meer behalve Macallan 12. Maar dat is mijn favoriet, dus het maakt me niet uit. ‘Boos, gekwetst en verward. Je hebt gekregen wat je wilde. Dus je kan gaan.’

Abilene gaat op de beste stoel bij het raam zitten. ‘Liever niet. Ik wil meer over Greer horen.’

Ik gooi de warme single malt achterover, veeg mijn mond af en schenk nog een glas in. Ik ben me ervan bewust dat het nog niet eens drie uur in de middag is. ‘Waarom doe je dit? Greer heeft je niets aangedaan.’

Er knettert iets in de lucht rond Abilene. ‘Nee, heeft ze dat niet?’ vraagt ze op een lage toon. ‘Want ik denk dat ze me genoeg heeft aangedaan.’

Het tweede glas met Macallan is op en ik schenk een derde in. Ik plof op de bank. ‘Wat heeft ze gedaan, Abilene? Heeft ze betere cijfers gehaald dan jij? Heeft ze een betere rol voor een toneelstuk gekregen? Hield opa meer van haar? Heb je gewoon al die jaren gewacht op je kans?’

‘Doe niet zo belachelijk,’ zegt ze koud.

‘Ik dacht al dat dat het niet was. Ze heeft me verteld dat ze op school niet populair was. Altijd in jouw schaduw. Jij was altijd de persoon die iedereen aardig vond.’

De lucht knettert nog meer en Abilene’s ogen worden zo blauw dat ze me aan aderen doet denken... of aan de lippen van een lijk.

‘Is dat wat ze je verteld heeft?’ Haar stem is nog steeds laag. ‘Dan heeft ze tegen je gelogen. Net zoals ze tegen mij heeft gelogen.’

‘Ze heeft tegen je gelogen?’

Abilene blijft praten alsof ze me niet gehoord heeft. ‘Iedereen was dól op Greer. Elke jongen wilde haar zoenen en elk meisje wilde haar zijn. De leraren behandelden haar als hun favoriet. Opa vond haar altijd leuker. Zelfs mijn ouders wilden dat ik net zo slim en beleefd was als zij. Maar ze was zo afstandelijk en stil dat ze geen idee had. Ze snapte het niet. Ze had de koningin van de school kunnen zijn als ze ook maar één keer van haar schoolboeken had opgekeken. En dat is wat me woedend maakt. Ze had alles kunnen hebben en ze wist het niet eens. Het maakte haar niets uit.’

Ik drink verder. ‘Ik zie niet in hoe dat liegen is.’

Ze slaakt een diepe zucht, alsof ze niet kan geloven dat ik zo’n idioot ben. ‘Ze heeft niet gelogen over die dingen op school, sukkel. Ik bedoel dat

ze gelogen heeft over hém. Ze heeft gelogen en ze heeft hem van me afgepakt.’

Ik was van plan om van haar weg te kijken, maar dit zorgt ervoor dat ik mijn hoofd naar haar toe draai zodat ik haar uitdrukking kan bekijken. ‘Hem? Ash, bedoel je?’

‘Ze wist dat ik van hem hield. Hij was alles wat ik wilde en ze pakte hem van me af voordat ik ook maar een kans had.’ Haar stem is bitter, maar als ze me ziet staren komt ze met een grijns uit de stoel. Ze komt mijn kant op, langzaam en doelbewust. De vorm van haar lichaam is boeiend. Ineens ben ik me bewust van de tweeënhalve glazen whisky die mijn maag opwarmen. En ik ben me heel bewust van de ruzie die ik net met Greer had.

‘Op de een of andere manier was zij als eerste bij hem. Maar ik had degene moeten zijn die hem kuste op dat feest. Ik had zijn bruid moeten zijn. En toen ik hem dat probeerde te vertellen in Genève, duwde hij me weg. Hij vertelde me dat hij van haar hield.’

Abilene laat het woord ‘hield’ smerig klinken, obsceen zelfs, alsof houden van Greer een daad is die alle grenzen te buiten gaat.

Ze gaat bij me op schoot zitten, alsof het iets natuurlijk is voor ons is. ‘Ze pakte alles wat ik wilde van me af, net zoals ze altijd iedereen genegenheid en liefde afpakte toen we opgroeiden. En als ik Maxen niet kan hebben dan mag zij jou niet hebben. Ik wil zelfs dat ze helemaal niks heeft.’ Ze legt een hand tegen mijn kaak en houdt haar hoofd schuin op een aantrekkelijke manier.

Toen ik nog een jongen was had mijn grootmoeder een mechanische vogel met vleugels van goudfiligraan en robijnrode ogen. Hij was mooi en delicaat en als je de sleutel tussen de vleugels opwond, boog hij zijn kop, deed hij zijn snavel open en fladderde hij met zijn scherpe metalen vleugels. En terwijl Abilene haar hoofd naar me buigt, denk ik aan die vogel. Berekenend, mooi en volkomen levenloos.

Ze verwacht mijn onderzoekende blik met iets anders. Ze leunt naar voren en drukt haar lippen tegen die van mij aan. Ik kus haar niet terug en sluit mijn ogen niet. Ik staar haar aan en vraag me af hoe dat onstuimige en gepassioneerde meisje over wie Greer me vertelde, veranderd is in dit hatelijke ding? Het meisje over wie Greer zei dat ze de eerste was om te feesten, ruzie te maken en te lachen. Wat was er met haar gebeurd? Was het echt dat ze geen kans had gehad bij Ash? Had dat haar zo zuur gemaakt?

Abilene doet ook haar ogen open en trekt zich een stukje terug. ‘Dit kan voor ons allebei leuk zijn,’ zegt ze, opnieuw met dat spinnende geluid. ‘We kunnen hier allebei iets uit halen.’

Fuck, die whisky raakt me hard. Ik wil dat ze van mijn schoot af gaat. Uit mijn huis en mijn leven. Ik ben bijna te dronken om mijn ledematen te laten bewegen of om mijn mond iets te laten zeggen, maar het lukt me eindelijk om op te staan met haar in mijn armen. Ik zet haar op haar voeten, niet zo voorzichtig als zou moeten. ‘Al was je de laatste persoon op aarde, Abilene. Dan hou ik nog liever van schapen dan van jou. En ga nu verdomme mijn huis uit.’

Ze houdt opnieuw haar hoofd schuin, maar nu is het niet meer aantrekkelijk maar gewiekst. ‘Wees voorzichtig met me, Embry. Het is niet eerlijk als ze jullie allebei heeft. En ik ben van plan om ervoor te zorgen dat dat voor eens en voor altijd geregeld is.’

‘Ik geef er geen fuck om wat je gaat doen, zolang je je aan je woord houdt wat betreft Morgan,’ zeg ik en ik loop naar de deur om hem open te doen. De whisky maakt alles zo wazig, zo waterig en het kost me een aantal pogingen om de deurknop vast te pakken.

‘Je zult misschien spijt krijgen van die woorden, loverboy,’ zegt ze zangerig. Ze stapt de veranda op en ik gooi de deur achter haar dicht.

Ik wrijf met mijn handen in mijn ogen. Ik ben nauwelijks in staat om op te staan, zo dronken en moe ben ik. Hoe kom ik verdomme steeds in dit soort rotzooi terecht? Waarom ben ik altijd degene die gevraagd wordt om te geven en geven totdat ik niets meer heb?

Als iemand die nooit een slechte beslissing terugdraait, ga ik naar de woonkamer en maak het laatste glas whisky leeg. Dan loop ik naar boven om in bed te storten. Ik doe mijn schoenen niet eens uit. Mijn laatste gedachte voordat ik kopje onder ga in de donkere, dronken golven, is Greer en de manier waarop haar witgouden haar glinsterde toen ik haar hart brak in het Oval Office.

Dan droom ik. Ik droom donkere en zweterige dromen over Greer en Ash. Ash die Greer voor me openhoudt. Haar natte welkom als ze me stevig knuffelt met haar lichaam. In mijn droom mompelt ze dat ze van me houdt, dat ze me vergeeft en dat ze me binnenlaat wanneer het ik het nodig heb. *Alsjeblieft*, smee ik de droom-Greer, *alsjeblieft laat het beter voelen. Laat me in je komen.*

De droom gaat door. Vlees en neuken en de soort dingen waaraan mensen niet toegeven als ze bij hun volle verstand zijn. In mijn droom kom ik keer op keer op keer, terwijl Greer mijn naam roept. *Embry, Embry, Embry...*

‘Embry,’ zegt een vrouwelijke stem. ‘Embry, word wakker. Je wakker.’

Ik open mijn ogen in het felle ochtendlicht dat door de kamer schijnt. De lakens zijn om mijn lichaam gewikkeld. Ik ben klam, uitgedroogd en naakt...

Paniek schiet door mijn brein.

Abilene is naast me. Ook naakt.

Ik rek me uit en zet mijn wakker uit. Dan kijk ik haar aan. Ik kijk haar echt goed aan.

‘We hebben niet...’ Mijn stem is net zo onzeker als mijn brein. Die dromen waren zó levendig en ik was verneukt door de whisky, ook al zijn drie glazen niet zoveel voor mij...

Ik kijk weer naar haar. Haar rode, warrige haar en haar bleke huid met sproetjes.

‘Wat denk je dat we gedaan hebben?’ vraagt ze bedeesd.

‘Ik heb gezegd dat je weg moest gaan. Ik heb je zién weggaan.’

‘En misschien was ik bezorgd over je omdat je zoveel had gedronken. Misschien wilde ik terug naar binnen zodat ik kon zien of je veilig in bed terecht was gekomen. Je was zo behoeftig, Embry. Zo wanhopig. “Laat het alsjeblieft beter voelen,” zei je. “Laat me in je komen”.’

De klamheid is omgeslagen in echte rillingen. Mijn droom, mijn dronken droom. Heb ik Abilene echt geneukt zonder het te weten? Ik ben verstijfd van afkeer door het idee. Het is alsof er allerlei beestjes over me heen kruipen. Ik wil mijn huid eraf krabben, elke gedachte uit mijn hoofd branden. Ik wil...

‘Je hebt iets in de whiskyfles gedaan,’ realiseer ik me. Een deel van mijn geest duwt de schaamte en de schuld opzij om me te vertellen wat ik had moeten zien. ‘Mijn deur was niet op slot toen ik thuiskwam. Ik word nooit zo dronken na een paar glazen. Jezus, Abilene. Wat de fuck?’

Ze glijdt het bed uit en neemt niet eens de moeite om zichzelf te bedekken. ‘Het is onmogelijk om dat te bewijzen nu de fles weg is. Een bloedtest kan misschien de aanwezigheid van GHB en een aantal andere drugssoorten aantonen. Het soort dat mannen bewusteloos maakt maar waardoor ze alsnog een...’ Ze werpt me een grijns toe die me het gevoel

geeft dat ik met mijn blote handen de muur wil slopen. ‘Een héél indrukwekkende erectie kunnen krijgen. Maar kijk hier eens naar.’ Ze loopt naar de schoorsteenmantel van de kleine open haard in mijn slaapkamer. Een paar oranje potjes staan netjes opgesteld langs de rand. ‘Het lijkt erop dat je overal gewoon recepten voor hebt.’

Ze gooit een potje naar me toe. GHB. voor nachtelijke paniekaanvallen gerelateerd aan ptss, zegt het label. Dit medicijn is nooit aan mij voorgeschreven en toch staat mijn naam erop. En de naam van mijn dokter staat erop. En ik wed dat als ik dieper ga graven, er overal bewijs is van die recepten.

‘Je hebt de dokter van het Witte Huis bespeeld?’

‘Laten we zeggen dat mijn werk als eventplanner me in staat stelt om een breed publiek te ontmoeten.’

‘Maar...’ Ik kijk naar het potje, naar mijn handen, naar mijn blote dijen. ‘Vertel me de waarheid. Hebben we vannacht geneukt?’

‘Ik wil je al neuken sinds ik hiermee begon. Gebruik je hoofd, loverboy. Waarom zou ik zoveel moeite doen als ik je niet zou neuken?’

Ik denk dat ze een punt heeft. Hier was zoveel voorwerk en chantage voor nodig... dat ging veel verder dan een simpele leugen.

‘Ik haat je,’ zeg ik en mijn stem klinkt nu kalmer. ‘Omdat je ons chanteert, omdat je me erin geluisd hebt, omdat je Greer hebt gekwetst. Het is onvergeeflijk.’

‘Vergeving wordt overschat. Tevredenheid is waar het om gaat.’ Abilene trekt haar jurk over haar hoofd heen en stapt in haar hakken. Ze ziet er fris en onbeschaamd uit, helemaal niet als het beest dat ze is. Ze stopt bij de deur onderweg naar buiten. ‘En Embry, er is nog één ding dat ik vergeten ben om te vertellen. Ik gebruik geen anticonceptie.’

Ik laat een lange zucht ontsnappen. Natuurlijk doet ze dat niet. Natuurlijk.

Ze blaast een kus naar me toe. ‘Ik hou contact.’

24

Greer

Nu – zes weken later

Toen ik erachter kwam dat ik niet zwanger was, zei ik er drie dagen niks over tegen Ash.

Het was niet dat ik bang was voor zijn reactie of dat ik zijn steun niet wilde. Ik had gewoon wat tijd nodig om het te verwerken voordat ik het met iemand anders deelde. Het is zo persoonlijk, baby's en de afwezigheid ervan. Een eenzaam, persoonlijk iets. Mijn gevoelens waren als een taart met lagen van verdriet en opluchting en van hoop die al dood was voordat die echt kon opbloeien.

Ik moest het onder ogen zien: ondanks de twijfelachtige wijsheid ervan, ondanks ons nieuwe huwelijk, ondanks dat Embry ons verraden had met Abilene, wilde ik toch zwanger worden. Ik wilde dat de baby van mijn mannen was. Het is niet dat ik het wilde omdat Merlin het als suggestie had gegeven om Ash' campagne vooruit te helpen, maar omdat ik zo veel van Ash en Embry hield dat het soms leek alsof hun liefde een eigen leven leidde. En die liefde had een zwangerschap nodig, net zoals de maan het getij nodig had, op een donkere, waterige manier die tegelijk langzaam en snel was.

Maar mijn menstruatie was gekomen en het leven ging door. Dat is het beste, zei ik tegen mezelf. En vervolgens besteedde ik elke minuut dat ik wakker was aan de taken die ik had als first lady en aan de voorbereidingen voor het komende herfstsemester op Georgetown.

En dat is ook wat ik vandaag doe.

Mijn positie vraagt er niet om en ik verdien het ook niet, maar er moeten nou eenmaal bepaalde dingen geregeld worden voor een first lady, dus ondanks dat ik deze herfst nog maar lesgeef aan twee klassen, heb ik toch mijn eigen kantoor. Het is klein, maar het heeft wel een raam en het zit op een plek in het gebouw die volgens Luc 'strategisch gezien comfortabel is'.

Het is de eerste dag van augustus en er is nog genoeg tijd om het kantoor op de campus op te zetten, maar vandaag wilde ik veel te graag ontsnappen aan het Witte Huis. Ik wilde graag ontsnappen aan de constante verplichtingen en de optredens waar geen einde aan kwam en die bedoeld waren om mijn imago als goede echtgenote te herstellen. Maar het meest

wilde ik ontsnappen aan die verraderlijke Embry Moore die nog steeds tot diep in de nacht aan het werk is met mijn man in mijn woonkamer. Hij houdt nog steeds deuren voor me open en staart nog steeds naar me met die smeltende gletsjerogen.

Alleen al de gedachte aan hem zorgt ervoor dat ik een doos met boeken zo hard neerzet dat Gavin, mijn Secret Service-agent van vandaag, zijn hoofd door de deuropening steekt om te zien of het goed gaat. Ik wuif hem weg en adem diep in. Ik kalmeer mezelf door te denken aan alle synoniemen voor Embry Moore: verraderlijk, vals, grillig, bedrieglijk.

Ontrouw.

Het is een gewaagd woord voor mij, Greer Galloway Colchester, om te gebruiken voor iemand anders. Dat erken ik. Maar het maakt het niet minder waar. En dan te bedenken dat mijn reputatie is aangetast voor hém. Terwijl hij door de pers alweer vergeven is en ineens met Abilene ging zonder enige waarschuwing. Terwijl hij mijn hart heeft gebroken.

Bam, bam. Ik verschuif meer dozen en bedenk meer synoniemen.

Er wordt op de deur geklopt en ik ga ervan uit dat het Gavin is. Ik kijk op om te zeggen dat het weer gewoon de dozen waren, maar dan is het ineens ijskoud. Het is Gavin niet.

Embry stapt mijn kantoor binnen en doet de deur achter zich dicht. Zijn dure horloge en hoge jukbeenderen zorgen ervoor dat al het andere er goedkoop en stoffig uitziet. Het blauw van zijn ogen overstemt alle andere kleuren. Hij staart me even aan en ik ben me er opeens van bewust hoe bezweet en rood ik ben doordat ik woedend boeken aan het verplaatsen was in de moeraswarmte van D.C. in augustus die door de ramen naar binnen komt.

Ik kom overeind en veeg een paar plukken haar uit mijn gezicht.

Slechts heel even bijt Embry op zijn lip en dan verandert hij naar charmant, zoals Embry doet als hij onzeker is. 'Is het echt minder dan een jaar geleden dat ik hier naar je toe kwam?' Hij glimlacht naar me en maakt dan een gebaar waarmee hij denk ik de afdeling geesteswetenschappen van Georgetown bedoelt. Zijn horloge glinstert in het warme zonlicht.

De glimlach, de kuiltjes, hoe zijn maatpak zo goed past om zijn lange en slanke gestalte... Ik voel mezelf ernaartoe getrokken worden en ik moet mezelf dwingen om weerstand te bieden.

Twee gezichten. Verraderlijk. Gluiperig.

Ontrouw.

‘Waarom ben je hier, Embry? Ik weet dat het niet is om terug te denken aan die goede oude tijd.’

‘Ik wilde met je praten. We hebben niet met elkaar gesproken sinds...nou, je weet wel.’

‘Sinds je Abilene koos?’ vraag ik en ik doe niets om de vijandigheid in mijn stem te verbergen.

Er verschijnt een kleur op zijn wangen maar hij spreekt me niet tegen.

De avond voordat Embry bekende dat hij en Abilene samen waren, had Ash me op zijn schoot getrokken. Hij had me met een neutrale en precieze stem – waardoor ik wist dat hij zijn woede in bedwang hield – uitgelegd dat hij geloofde dat Abilene me aan Melwas had verraden. Net zoals dat hij geloofde dat zij die video aan de pers had gelekt zodat niet te traceren zou zijn dat de video iets met Karpatië te maken had.

‘Het kan niet worden bewezen. Nog niet,’ zei hij. ‘Wees alsjeblieft voorzichtig bij haar.’

Het deed pijn om te weten dat mijn beste vriendin verantwoordelijk was voor zoveel schaamte en gruwel. Maar het voelde als een doffe pijn en niet als een steek. Wat betreft Abilene had mijn hart al te veel littekenweefsel om meer te voelen dan een verre pijn.

Maar toen vertelde Embry ons dat hij met haar was gaan daten en het voelde alsof mijn wereld op zijn kop stond. Hoe kon hij haar aankijken, wetende wat ze had gedaan? En haar aanraken? Haar zoenen? Haar neuken?

Die avond kroop ik in Ash’ armen en drukte ik mijn gezicht tegen zijn borst. Ik was niet in staat om te huilen, maar ik zocht wanhopig naar bevrijding. Mijn hart had niet genoeg littekenweefsel voor Embry. Dat hij ons had verlaten voor Abilene, sneed. Het maakte meer wonden dan elk ander mes zou kunnen.

Hier in mijn kantoor kijkt Embry me smekend aan. ‘Greer, alsjeblieft. Ik wilde niet dat het zo zou zijn.’

‘Ik denk niet dat ik ooit begrepen heb hoe je dan wél wilde dat het zou zijn.’

Met samengetrokken wenkbrauwen kijkt hij weg. ‘Ik dacht dat het de beste kans was die ik had,’ zegt hij een beetje treurig. Iets aan de manier waarop hij dat zegt, zorgt ervoor dat ik hem beter aankijk om de nieuwe deuren in zijn uitdrukking te zien waar vroeger ramen zaten.

‘De beste kans voor wat?’

Zijn lippen gaan van elkaar. Zo van opzij ziet zijn profiel – met zijn meneer Darcy-achtige haar en trotse voorhoofd – eruit als de cover van een boek over een kostuumdrama. ‘Ik...’

Hij kijkt me aan en er verandert iets in zijn ogen. Ik herken het meteen. Het is het moment waarop hij besluit om zijn woorden te veranderen en de waarheid te vermijden. ‘Ik hou niet van haar,’ zegt hij. Er zit een kern van waarheid in denk ik, maar het is niet genoeg. Lang niet genoeg.

‘Liefde is niet alleen een gevoel, Embry. Liefde is doen. Het is tijd en ruimte delen. En je deelt die dingen met haar. Je kiest haar nadat je Ash en mij had beloofd dat je voor ons koos.’

Hij huivert. ‘Ik weet dat het er zo uitziet. Ik bedoel, zo is het ook. Maar je moet geloven dat ik meer dan ooit van jou en Ash hou. Als er een manier was...’

‘Die is er niet,’ zeg ik op een vlakke toon. Net zo vlak als dat mijn hart is opgezwollen en bijna splijt van ellende. ‘Ik kan niet bij je zijn als je met haar bent. Je weet wat ze heeft gedaan. Hoeveel pijn ze me heeft gedaan. Hoe kon je?’

‘Ik weet het, ik weet het,’ kreunt hij terwijl hij met een hand over zijn gezicht gaat. ‘Ik weet wat ze heeft gedaan. Ik weet dat dit je pijn doet en als ik het kon stoppen dan deed ik dat.’

Ik doe een stap naar hem toe en klim op een doos vol met boeken zodat we dezelfde hoogte zijn. ‘Je kunt het stoppen,’ zeg ik woedend. ‘Je kunt het op elk moment stoppen maar dat doe je niet. En waarom is dat? Is ze slimmer dan ik? Interessanter dan ik?’

Zijn ogen trekken blauwe paden naar mijn lippen, naar mijn nek en dan terug naar mijn ogen. ‘Er is niemand slimmer of interessanter dan jij,’ zegt hij.

‘Wat is het dan, Embry? Smaakt ze zoeter dan ik? Is ze zachter? Strakker?’

Ik word zo snel tegen hem aan getrokken dat ik niet weet wat er gebeurt. Sterke handen drukken mijn lichaam tegen dat van hem aan. Door de positie op de doos kan ik meteen zijn erectie tegen mijn poes voelen. Er komt hitte van hem af en het geluid van zijn ademhaling is oppervlakkig. Ik realiseer me in de verte dat mijn hele lichaam gevuld is met licht, warmte en verlangen. Ik ben zo nat dat het me kwelt.

‘Niemand smaakt zoeter dan jij,’ gromt hij en hij verbergt zijn gezicht in mijn nek. ‘Niemand.’

Op de een of andere manier kussen we dan, met zijn mond op de mijne en mijn been om zijn middel zodat ik me tegen hem aan kan drukken. Hij tilt mijn andere been ook op en ondersteunt mijn billen met zijn handen. En dan staan we tegen de muur en ik haat hem zo erg. Ik haat hem zo fucking erg, maar ik kan niet stoppen met zoenen en kan niet stoppen met mezelf tegen hem aan wrijven.

‘Bewijs het,’ hijg ik tegen zijn mond. ‘Bewijs me dat er niemand zoeter smaakt dan ik.’

Mijn dijen glijden uit zijn handen en mijn voeten raken de vloer. Hij valt op zijn knieën terwijl hij mijn jurk omhoogtrekt. Zijn vingers haken achter mijn slipje en trekken hem naar beneden. Dan liggen zijn lippen zacht tegen mijn blote huid.

De kleinste beweging van zijn tong tegen mijn klit.

‘Zoet,’ mompelt hij.

Dan verder naar beneden, tegen mijn lippen.

‘Zo zoet,’ herhaalt hij.

Hij spreidt mijn lippen met zijn vingers waardoor mijn natte, roze centrum zichtbaar wordt. Hij geeft me een lange en harde lik en zijn tong neemt de tijd om rond mijn diepste deel te cirkelen.

Als hij klaar is, kijkt hij op. Zijn ogen zijn half gesloten en zijn mond glinstert. ‘Zo fucking zoet.’

Maar ik ben nog niet klaar. Ik trek aan hem. Aan zijn haar, zijn schouders en zijn nek. Mijn poes komt tegen zijn mond aan en hij is net zo gretig om gedwongen te worden als ik ben om hem te dwingen. Hij beweegt zijn mond hongerig tegen me aan. Hij wisselt zo naadloos van kussen naar zuigen naar neuken met zijn tong, dat ik met mijn vingers tegen de muur achter me naar steun zoek. Ik kan er niet tegen hoe knap hij eruitziet, zo verkreukeld en op zijn knieën met die natte mond. Ik kan er niet tegen hoe erg ik hem haat en hoeveel ik van hem hou.

Hij duwt een lange vinger in me en dan nog één. Ik wou dat ik mezelf ervan kon weerhouden om mezelf er dieper op te duwen. Ik wou dat ik mezelf ervan kon weerhouden om mijn benen verder te spreiden, met mijn hoofd te schudden of zo hard te hijgen dat ik sterretjes in mijn ooghoeken zie. Maar godverdomme, Embry is me dit verschuldigd. Hij is me deze tijd op zijn knieën verschuldigd. Hij is me zijn aanbidding en toewijding verschuldigd.

Zo nu en dan kreunt hij, als zijn tong tegen een bijzondere plek komt of wanneer ik mijn heupen tegen zijn gezicht aan druk. Hij kreunt alsof hij zichzelf bevredigt, ook al heeft hij de ene hand in me en de ander op mijn been over zijn schouder zodat ik mijn benen verder spreid voor hem. Dus ik weet dat zijn lul niet aangeraakt wordt en pijnlijk is. Dat mentale beeld zorgt ervoor dat ik watertand. Het stuurt schokken van verlangen en kracht door me heen. De behoefte om te neuken is sterk, maar dat hij me nu aanbidt zonder er iets voor terug te krijgen is zo heerlijk dat ik het bijna niet aankan. Ik grijp zijn haar strakker vast en ik stoot me sneller tegen hem aan. Ik sis tussen mijn tanden door.

‘Dat klopt. Dat is jouw plek,’ zeg ik. Mijn wrede woorden laten hem nog meer kreunen en hij duwt zijn tong en vingers op precies de juiste plekken. Hij gaat nat en zuigend over mijn klit. Hij is dik in mijn ingang en masseert me diep vanbinnen.

‘Zorg dat ik kom,’ eis ik buiten adem. Mijn handen wikkelen zich in zijn haar en houden zijn gezicht tegen mijn poes aan. ‘Laat me komen.’

Dat doet hij. En hij is zo bekwaam dat het voelt als de beste soort kwellling. De gloed in mijn borst, het getrek in mijn buik en de spanning in mijn onderbenen. Het bouwt en bouwt en bouwt zich op en ik zie zijn hoofd tussen mijn benen bewegen. Gevoelens van verraad en genot komen zo dicht bij elkaar dat ik ze niet meer uit elkaar kan houden. Het maakt niet uit want ik ga komen, komen, komen. Zijn mond trekt het uit me. Ik ril, verkramp, fladder, kreun en zijn blauwe ogen zijn de hele tijd op mijn gezicht gericht.

Ik ben verloren in die blik. Verloren door de golven diep vanbinnen en even vervaagt alles behalve het nu. De aanblik van een knappe man op zijn knieën en zijn gewillige mond die aan het werk is. Het gevoel van nat vlees en een nattere tong. De verbinding tussen ons die niet vernietigd kan worden door tijd, geweld en door het liefhebben van andere mensen.

Als ik klaargekomen ben staat hij op zonder me aan te kijken. Hij strijkt de stof van mijn jurk glad tot aan mijn knieën met een ervaren hand van iemand die weet wat een goede kwaliteit stof is. Hij neemt zijn tijd en ik laat het hem doen. Want als hij klaar is is het moment voorbij. Ik realiseer me dat mijn telefoon trilt maar ik negeer het. Ik ben te onwillig om deze wapenstilstand te beëindigen. Maar het moet, net zoals alle dingen ooit eindigen.

Eindelijk kijkt hij me aan terwijl hij met de achterkant van zijn hand over zijn natte lippen gaat. ‘Ze is niet zoeter dan jij, Greer. Ze is in níets meer dan jij.’

Ik weet niet wat ik wil zeggen of wat ik wil doen. Ik wil dat hij zijn genegeerde lul uit zijn broek trekt en me neukt tot ik sterretjes zie. Ik wil naar hem gillen tot mijn stem schor is. Ik wil hem op zijn knieën duwen en hem me elke belofte laten doen die er bestaat.

Maar ik doe niks.

Embry doet een stap naar achter en sluit zijn ogen. ‘Ik ben hier niet om ruzie te maken of om te spelen.’

‘Waarom ben je hier dan?’

‘Ik wilde je iets vertellen voordat je het van iemand anders hoorde. Ik wilde het je vertellen voordat je het van Abilene hoorde.’

Op de een of andere manier weet ik het nog voordat hij iets zegt, voordat de woorden tijd hebben om door te dringen. Ik weet het al.

‘Abilene is zwanger. Ik vraag om een vaderschapstest om het zeker te weten, maar er is een kans dat het van mij is.’

In films en series haat ik het altijd als de hysterische heldin iemand slaat. Het is melodramatisch, seksistisch en belachelijk. Maar nu begrijp ik de drang meer dan ooit. Ik ben zo woedend dat ik bijna dubbelzie. Ik ben zo geschokt dat ik tegen hem uit wil varen. Mijn handen trillen en jeuken om hem te slaan, om hem te duwen of om met dingen te gooien.

Met veel moeite hou ik het geweld in bedwang. Ik ga hem niet slaan of tegen hem schreeuwen. Maar aan zijn gekwelde gezicht kan ik zien dat hij wilde dat ik het wel zou doen. Dat hij gelooft dat hij hiervoor gestraft moet worden. En alleen dat is al genoeg reden om het hem niet te geven. Ik wil hem niet de voldoening geven van het gevoel dat hij daarmee zijn schuldgevoel afkoopt, dat hij zijn boete heeft betaald.

‘Ga weg,’ zeg ik kalm.

‘Greer.’ Hij slikt en perst zijn lippen op elkaar. Lippen die net tussen mijn benen zaten. Lippen die tussen Abilene’s benen zaten. Ik denk aan haar buik, aan de plek waar die zal opzwellen terwijl die plek bij mij plat is. Ik denk aan alle zwangerschapstesten die ik heb gedaan in het Witte Huis met die verdrietige en eenzame blauwe streepjes.

‘Ga weg,’ herhaal ik.

‘Het was niet gepland,’ zegt hij. ‘Het was niet eens...’ Ik kan zien dat hij zichzelf tegenhoudt omdat hij de waarheid weer wil vermijden en hij ziet er

ziek uit als hij dat doet. ‘Het is niet wat ik wilde,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Daar had je dan aan moeten denken voordat je haar neukte. Ga weg.’

Hij haalt een hand door zijn haar en bijt op zijn lip. Verrassend genoeg protesteert hij niet en doet hij wat ik zeg. Hij gaat weg met gewonde blauwe ogen en een gezicht in de vorm van pijn. Hij verlaat me zonder nog een woord te zeggen, loopt mijn kantoor uit met mijn smaak nog op zijn lippen en met mijn brandende ogen op zijn rug gericht.

Als hij weg is laat ik mezelf op een stoel vallen en dwing ik mezelf om nog niet te gaan huilen. Ik huil later wel. Later, als ik echt beseft hoe diep en langdurig dit verraad is geworden, maar voor nu...

Bzzzz.

Het is mijn telefoon weer. Met een zucht draai ik hem om en ik zie een telefoonnummer uit New York op het scherm. Ik neem op en hou de telefoon met mijn ene hand tegen mijn oor aan terwijl ik met de andere mijn tranen terug in mijn ogen probeer te duwen.

‘Spreek ik met Greer Galloway?’

‘Ja, dat klopt.’

De stem aan de andere kant klinkt verontschuldigend. ‘Ik ben Agent Murphy van de NYPD. Ik bel om te vertellen dat uw grootvader vanochtend vroeg is overleden.’

25

Embry

Nu

‘Bedankt dat je me wilde zien.’

Ash kijkt op van het dossier waar hij doorheen bladert. Hij zucht en gooit het op het bureau. ‘Je bent mijn vicepresident, Embry. Ik kan je niet vermijden, zelfs al zou ik het willen.’

‘Wil je dat? Me vermijden?’

Weer een zucht. ‘Nee, natuurlijk niet. Ik mis je fucking erg.’

Ik sta nog steeds bij de deur, maar dit geeft me de drang om naar Ash te lopen en me op mijn knieën te laten zakken. Om mijn hoofd op zijn schoot neer te leggen. Om hem mijn haar te laten strelen terwijl hij tegen me zegt dat het goed komt. Dat hij van me houdt, wat er ook gebeurt. En ik wil niet eens gedwongen worden om het te doen. Ik wil mezelf gewoon wikkelen in zijn zekerheid, in zijn constante kracht.

Maar ik kan het niet. Zelfs niet zonder al die stoïcijnse figuren van de Secret Service buiten de ramen van het kantoor. Ik ben dat privilege kwijtgeraakt toen ik wakker werd met Abilene naast me in bed. Misschien zelfs al toen ik de bibliotheek van mijn moeder binnenliep waar Morgan en Abilene op me wachtten. Ik heb een deal met de duivel gesloten terwijl ik wist wat de gevolgen konden zijn en wist dat ik ontrouw zou lijken. Terwijl ik juist de meest trouwe van allemaal was.

Het onrecht van dit alles knaagt aan me en ik loop naar de bank bij de open haard en ga zitten zodat Ash mijn gezicht niet kan zien.

‘Hoe is het met haar?’ vraag ik.

‘Kapot. Verwoest. Wat denk je zelf? Hij was als een ouder voor haar.’

Ik kijk naar mijn handen. Mijn eigen vader stierf toen ik nog een baby was. Voordat ik twee werd, werd hij vervangen door de vader van Morgan. Ik heb geen ervaring met echte rouw.

‘De begrafenis is donderdag, voor het geval je je dat afvroeg,’ zegt Ash. Ik hoor het zachte gekraak van zijn stoel en het geschuifel van zijn nette schoenen over het tapijt. Hij gaat tegenover me zitten en knoopt zijn jasje los. Ik neem even de tijd om te kijken hoe zijn overhemd over zijn platte buik valt en mooi strak om de harde lijnen van zijn borst zit.

Ondanks alles fonkelen zijn ogen even als hij me ziet kijken. Maar dan herinneren we ons allebei de afgelopen zes weken en ik kijk weg.

‘Ik weet wanneer de begrafenis is,’ zeg ik. ‘Ik zal er zijn.’

‘Zal je er zijn? O. Abilene.’

Ja, Abilene is ook een kleindochter van Leo Galloway. En ondanks haar mechanische hart kon ik merken dat zijn dood haar pijn had gedaan. En zijn dood is waar ik over kwam praten.

‘Hebben ze al meer ontdekt?’ vraag ik Ash.

‘Sinds we elkaar gisteravond hebben gesproken? Niet echt.’ Hij wrijft met een duim over zijn voorhoofd. Het is een gebaar dat zo bekend is dat ik even word getroffen door de eenzaamheid die zich in me haakt en zo behoeftig is dat ik nauwelijks kan ademen. ‘Ik bedoel, ze hebben niet eens geprobeerd om het eruit te laten zien als een natuurlijke dood. Braaksporen in zijn penthouse, injectiesporen in zijn nek en digoxine, een hartmedicijn dat hij nooit innam.’

‘Het was Melwas.’

Ash kijkt me aandachtig aan en laat langzaam zijn hand zakken om het zilveren horloge om zijn pols goed te doen. ‘Het voorlopige onderzoek suggereert dat het Iraanse rebellen waren met wie hij en Penley Luther dertig jaar geleden ruzie hadden.’

‘Dat slaat nergens op, Ash. Politieke vijanden van dertig jaar geleden die nooit geld of macht hadden? Die jagen niet meer op je als je geen bedreiging meer vormt. Het was Melwas die Greer opnieuw wilde kwetsen. Het was niet genoeg om haar reputatie te verpesten. Nu moet hij zelfs haar familie vermoorden. En zij is de volgende als we niets doen.’

Zijn vingers spelen nog steeds met zijn horloge maar hij houdt zijn ogen op mij gericht als hij spreekt. ‘Misschien heb je gelijk, Embry. Ik heb eigenlijk het gevoel dat je inderdaad gelijk hebt. Ik acht Melwas ertoe in staat dat hij deze mannen heeft ingehuurd. Geloof me, als er ook maar een flintertje bewijs opduikt, zal ik er alles aan doen om ervoor te zorgen dat hij de prijs betaalt. Maar het is nou eenmaal zo dat ik dit kantoor niet kan gebruiken voor alleen ingevingen en vermoedens.’

‘Er is nooit zekerheid in een oorlog,’ dring ik aan. Ik leun naar voren. ‘Jouw ingevingen hebben levens gered in Karpatië. Hoe vaak is het wel niet voorgekomen dat we geen inlichtingen of verkeerde inlichtingen of halfgebakken inlichtingen hadden en we toch naar binnen gingen?’

‘Omdat het ons werd opgedragen,’ merkt Ash op. ‘Nu ben ik de persoon die de bevelen geeft. Het is niet alleen oorlog, Embry. Er is meer om je

zorgen over te maken dan hoe snel we de volgende buitenpost kunnen bouwen.'

'Ik weet dat er meer is...'

'Weet je dat? Ik denk niet dat je dat weet. Je gaf je recht om Greer te beschermen op toen je Abilene zwanger maakte.'

Daar is het.

Daar is het, verdomme.

'Je kon niet wachten om dat te zeggen, of niet?' vraag ik koud.

Ash reageert net zo koud. 'Ik heb er langer mee gewacht dan jij voordat je Abilene neukte.'

We staren elkaar even aan en ik kijk als eerste weg. Mijn ogen vallen op zijn schoenen. 'Zo was het niet.'

'Je zei dat het alleen voor de buitenwereld was. Je zei dat je niet met haar zou slapen.'

'Ik had niet gepland om haar te neuken! Het is gewoon...'

Ash rolt met zijn ogen. 'Het is gewoon gebeurd? God, Embry, even los van al het andere, kan je alsjeblieft niet zo cliché zijn?'

Ik staar hem aan. 'Los van al het andere? Wat moet dat verdomme nou weer betekenen?'

'Wat denk je? Greer en ik houden van je. We trouwden je. Zelfs al heb je me twee keer afgewezen, al heb je haar in Chicago achtergelaten, al heb je de afgelopen vijf jaar alles geneukt wat bewoog...'

'Inclusief, jou. Weet je nog?'

'En hoelang heeft het nu geduurd voordat je alweer groener gras vond? Anderhalve week na de huwelijksnacht?'

Zijn lange en zwarte wimpers gaan snel op en neer en er beweegt een spiertje in zijn kaak. Ik kan het zien: hij is niet boos maar hij is gekwetst. Jaloers. Dat hij boos was namens Greer was me wel duidelijk toen ik hier binnenliep, maar dat hij zélf gekwetst is, raakt iets nieuws in me. Het maakt me niet meer uit hoe gevaarlijk Abilene is; ik kan mezelf niet langer dwingen om hem iets anders te geven dan de vreselijke waarheid.

'Abilene heeft me gedrogeerd, Ash.'

Ash stopt. 'Wat?'

'Ik heb die dag mijn bloed laten testen om er zeker van te zijn. En ze heeft het min of meer toegegeven. GHB, cialis en een paar andere dingen. En blijkbaar heb ik ineens recepten voor al die medicatie.'

'Je hebt nooit GHB of cialis genomen.'

‘Precies. Ze heeft de recepten laten vervalsen en de medicijnen toen opgehaald. Toen ik het controleerde bij de dokter van het Witte Huis zag ik dat er zelfs notities zijn van doktersbezoeken dat deze medicijnen me werden aangeraden.’

Ash fronst. ‘Dokter Ninian doet zoiets niet.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik kom er nog wel achter, maar ook al heeft ze dit gedaan, het neemt niet weg dat ze zwanger is.’ Ik moet de volgende woorden eruit persen. ‘Waarschijnlijk van mijn kind.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt Ash en de hitte is uit zijn stem verdwenen. Hij lijkt verdrietig. ‘Het verandert niets.’

Ik denk aan Greer in haar kantoor van Georgetown, aan hoe ze min of meer gloeide van gerechtvaardigde woede. En aan haar blonde, vochtige, verwarde haar in de door de zon verwarmde kamer terwijl ik haar poes verslond. Ik denk aan de huwelijksnacht, aan de dingen die we zeiden en deelden. ‘Ik mis je. Ik mis Greer. Ik mis ons.’

‘Ik ook, kleine prins.’

‘Is het verpest? Heb ik het verpest?’

Hij antwoordt niet. In plaats daarvan kijkt hij me aan en trekt me overeind. Hij sleept me naar de badkamer net buiten het kantoor en ik word hard tegen de muur gedrukt. Zijn lippen zijn warm op de mijne, warm en stevig. Het gevoel is ondraaglijk goed. Het is elektrisch en zacht. Het is huid en stoppels. Het is veertien jaar van twee mannen die te trots zijn om te buigen en te verliefd zijn op het gevoel van gebrokenheid.

Ik kan mezelf niet tegenhouden. De honger, het verlangen... mijn lichaam schreeuwt om neuken en liefde. Ik druk me tegen hem aan en mijn handen trekken ongeduldig aan zijn das en aan zijn jasje. Hij drukt zich kreunend tegen me aan en zijn erectie komt tegen mijn heup. Hij kantelt zijn hoofd om me toegang te geven tot zijn nek zodat ik hem daar kan kussen en zuigen. Zijn veeleisende handen zijn sterk en grijpen mijn smalle heupen en de zwellings van mijn biceps en ze pakken mijn gezicht vast zodat hij me kan kussen met die claimende wreedheid waar hij zo van houdt.

Ik wil zijn eigendom zijn. Ik wil vernietigd worden. Ik wil dat hij zijn stilte en kalmte in me legt. Ik wil dat er niets anders is dan zijn adem en mijn adem, zijn hartslag en de mijne.

‘Doe het,’ smeed ik tegen zijn mond. ‘Doe het gewoon.’

Maar hij doet het niet. Met een huiverende ademhaling en pijnlijke tegenzin die op zijn hele lichaam is geschreven, doet hij een stap terug. Hij

zet zijn handen tegen mijn borst en neemt wat afstand. Mijn maag lijkt te vallen en mijn borst verstrakt.

‘Ik heb het verpest,’ zeg ik, meer tegen mezelf dan tegen hem. Ik ben er op de een of andere manier in geslaagd om het beste in mijn leven te verkloten slechts enkele dagen nadat ik het kreeg. En ik had het moeten weten, ik had het moeten weten. Want dat is toch wat ik het beste kan? Dingen verkloten? Mensen naaien?

‘Ik wil het,’ zegt Ash. Zijn pupillen zijn nog steeds groot en zijn hartslag bonkt nog steeds onder zijn losgetrokken stropdas. ‘God, ik wíl het. Maar het zou haar pijn doen.’

Het zit in mijn mond en duwt tegen mijn lippen, die vreselijke en onzinnige suggestie. *Ze hoeft het niet te weten. We hoeven haar niets te vertellen.* Ik haat mezelf dat ik dit denk, want het is zó niet Ash. Het is zó niet Greer. Zo zijn we alle drie niet en het is niet wat we elkaar die nacht beloofd hebben, namelijk duidelijkheid, liefde, hard werken en eerlijkheid. Stiekem haar man neuken nadat ik haar hart heb gebroken... Jezus. Hoeveel dieper kan ik zinken?

Ik adem diep in. ‘Ik wil haar niet nog meer pijn doen dan ik al heb gedaan.’

Ash’ stem klinkt dik als hij zegt: ‘Ik weet dat je dat niet wilt.’

Ik haal een hand door mijn haar en doe mijn jasje, stropdas en aandringende lul goed. Ash doet hetzelfde en er is een moment dat de bitterheid en pijn vervagen terwijl we dit vertrouwde ritueel uitvoeren. Hoe vaak zijn we wel niet zo uit een willekeurige hoek gekomen: warrig, lachend en met warme wangen? Hoe vaak heb ik me in deze badkamer weer in mijn broek geworsteld? En gezocht naar sporen van onze orgasmes om die vervolgens op mijn das te vinden tijdens een vergadering met de directeur van de Nationale Economische Raad?

Er is nog steeds pijn. En er is nog steeds Greer, Abilene en Melwas. Maar ik vang Ash’ blik op en grijns. ‘Net als die goede oude tijd, toch?’

Hij grijnst terug en het verborgen kuiltje in zijn linkerwang is te zien. ‘Het is een wonder dat we de eerste paar maanden überhaupt werk gedaan hebben gekregen.’

‘Het is een wonder dat we niet gesnapt zijn. Tenminste, meestal dan.’

Een aanraking op mijn schouder. Ik kijk naar de hand en herinner me dat er ooit een tijd was dat ik alles gegeven zou hebben om die hand me te laten aanraken. Dat zou ik nog steeds doen.

‘Ik heb een plan voor Melwas, Embry. Ik ben het aan het uitzoeken maar tot die tijd moet je me vertrouwen. Kan je dat doen?’

In het licht dat nauwelijks onder de deur naar binnen komt, bestudeer ik zijn gezicht. Het is een gezicht met sterke hoeken, opvallende wenkbrauwen en volle lippen. Het is het gezicht van een koning.

Kan ik mijn koning vertrouwen?

Ik zucht. ‘Ik zal het proberen.’

Hij knikt. Het is voor nu genoeg.

We stappen een voor een de badkamer uit en het lege kantoor in. Het is een gewoonte die we geperfectioneerd hebben na een ongemakkelijk moment toen Kay getuige was van het feit dat we samen de badkamer uitkwamen, ruikend naar glijmiddel en zweet. Ash gaat weer achter zijn bureau zitten en ik ga weg zonder gedag te zeggen. Ik zie hem vandaag nog wel. En de dag daarna. En de dag daarna. We zien elkaar zo vaak dat gedag zeggen niet eens nodig is.

Elkaar zo vaak zien heeft weinig waarde als ik buitengesloten word van de liefde die ik wil.

Pas als ik bij mijn kantoor ben realiseer ik me dat Ash nooit antwoord heeft gegeven. *Heb ik het verpest?* Hij gaf geen antwoord omdat we allebei het antwoord al wisten. Het zoemt met een geschokte en pijnlijke zoem diep in mijn botten en dringt door tot in mijn beenmerg.

Ja. Ik heb het verpest.

Greer kijkt me niet eens aan, ook al zijn we alleen gescheiden door het smalle pad van de kerk. Ze houdt haar ogen op de priester gericht. Ze zingt mee en bidt en ze knielt wanneer het moet en gaat staan wanneer het moet. Ze ziet eruit als een koortsige droom van Grace Kelly in haar knielange jurk met het op maat gemaakte lijfje. Haar haar zit in een strakke knot waardoor de lange en sierlijke lijnen van haar nek te zien zijn. Ondanks haar kalme zelfbeheersing ziet ze er zoveel jonger uit dan Ash.

Vandaag is ze net zo kalm en bleek als dat ze rood en woedend was in haar kantoor toen ik haar vertelde over Abilene. Het doet me pijn om redenen die ik niet kan beschrijven. Om haar zo ongebogen en kalm te zien op de begrafenis van haar grootvader... Het is gewoon zo Greer. Die vorstelijke gereserveerdheid en dat onvermoeibare evenwicht. Het zorgt voor gebrokenheid en verwarring uit, het herinnert me aan al die keren dat ik haar kronkelend en met een rood gezicht onder me of boven op me had,

aan al die keren dat ze mij het voorrecht gaf om haar tranen te zien. Ik ben nu jaloers op die tranen en op het idee dat Ash de man is die haar tranen mag wegvegen en haar mag vasthouden terwijl ze zich overgeeft aan de pijn.

Het is het soort jaloezie waardoor ik bijna zelf begin te huilen.

Naast mij is Abilene ook het schoolvoorbeeld van de emotionele balans die voortkomt uit oud geld: slank en koel in een strakke zwarte jurk en op hoge hakken. Haar rode haar zit in een lange en gladde paardenstaart. Toen ik haar vanmorgen ophaalde, was er een moment waarop het leek dat ze ging huilen. Voor de verandering had ze niets gemeens of flirterigs te zeggen en ze bracht de rit door met uit het raam staren. Haar vingers gleden steeds langs de rand van haar tasje. Het was alleen uit fatsoen dat ik vroeg hoe het met haar ging.

Het was niet fatsoenlijk om het volgende eraan toe te voegen. ‘Je weet dat Melwas hem heeft vermoord, toch?’

Ze had geen antwoord gegeven.

‘Dezelfde Melwas die jij hielp om Greer te ontvoeren. Hoe voelt dat?’

Ze wierp me een gevaarlijke blik toe. Haar blauwe ogen waren als de diepten van de oceaan waar kannibalistische vissen leven. ‘Ik hield van mijn grootvader. En als jij bedoelt dat ik hier iets mee te maken heb of dat ik blij ben...’

‘Dat doe ik niet,’ zeg ik mild. ‘Ik wijs je er alleen maar op dat al je zorgvuldig uitgewerkte wraakplannen terugkomen om jou te vernietigen.’

Ik verwachtte een antwoord, een gemene herinnering aan het feit dat ze mij – en dus ook mijn zus, Ash en alle andere mensen van wie ik hou – in haar macht had, maar die kwam niet. Ze begon weer uit het raam te staren en sprak niet meer tot we bij de kerk waren.

Zodra we op de stoep van de kerk stonden, veranderde haar houding. Haar kin ging omhoog en omlaag op de goede momenten, haar glimlach toonde precies de juiste hoeveelheid rouw en trilling, en haar perfecte paardenstaart zwaaide mooi heen en weer terwijl ze door het voorportaal van de kerk bewoog en handen schudde en rouwende mensen groette. Het was een perfect optreden en ook nu tijdens de dienst houdt ze het nog steeds vol.

Ze slaagt er zelfs in om tijdens de dienst een paar keer te snikken, genoeg zodat ze haar grote en natte ogen moet droogdeppen. Ze klampt zich vast aan mijn arm, legt haar hoofd op mijn schouder en vlecht haar

gehandschoende vingers door de mijne. Het is alsof alleen mijn sterke en stevige aanwezigheid haar door deze moeilijke tijd kan helpen.

Ik sta het toe. Ik heb niet echt een keus en ik kan haar nou niet bepaald van me af duwen tijdens een begrafenis. In plaats daarvan laat ik het gebeuren en doe ik alsof het Greer is die me vasthoudt. Ik doe alsof zij degene is die ik kalmeer. Ik stel me Morgans gezicht voor en ik kijk naar de sterke lijnen van Ash' schouders. Ik herinner mezelf aan al die mensen die ik bescherm door in te stemmen met Abilene's eisen.

Greer kijkt me nog steeds niet aan.

Als de mis afgelopen is, gaat het gezin naar de voorkant van de kerk zodat ze zich kunnen voorbereiden op de processie naar de begraafplaats. En dat is wanneer het gebeurt. In de menigte van zwart geklede, rouwende mensen, staan er Secret Service-agenten om Ash en Greer heen om hen via een zijdeur naar buiten te begeleiden. En dan is er opschudding, een collectieve schok.

En dan een schreeuw.

Abilene en ik zijn net dichtbij genoeg om het mes te zien en de vrouw die het vasthoudt. Greer strompelt naar achter terwijl de agenten naar voren duiken. Voordat ik het doorheb ben ik er. Ik spring over een bank in het tumult van paniekerige, rouwende mensen die gekleed zijn in crêpe en wol. Ik bereik Greer en Ash. Ash houdt Greer stevig vast en Greer zegt: 'Het gaat goed, echt het gaat goed.'

'Wat is er gebeurd?' vraag ik Ash.

Langzaam schudt hij zijn hoofd. 'Ik weet het nog niet.' Maar zijn ogen flitsen veelbetekenend door de drukke ruimte en de chaos van de agenten die worstelend de aanvaller weghalen. Ik realiseer me dat hij het antwoord wel weet, maar dat dit niet de plek is om het erover te hebben.

Greer draait zich om en voor het eerst vandaag kijkt ze me aan. Haar grijze ogen zijn zacht en nieuwsgierig. Ze is ongedeerd en lijkt nauwelijks onder de indruk te zijn. Misschien is dat wel begrijpelijk. Een vrouw met een mes in een overvolle kerk is niet hetzelfde als ontvoerd worden en eindigen in de handen van een man als Melwas. Zelfs in deze situatie behoudt ze haar kalme houding.

Maar ik ben geschokt als ik merk dat mijn eigen kalmte nergens te bekennen is. Mijn handen trillen en mijn hart klopt in mijn keel. En nu ik weet dat ze veilig is lijkt het alsof de realiteit van het gevaar nog harder aankomt. Wat als de agenten iets langzamer waren geweest? Wat als die

vrouw sneller was geweest? Wat als ze nu bloederig op een brandcard lag in plaats van veilig in Ash' armen?

Ik vraag me af of dit is wat ze in mijn gezicht ziet, want haar wenkbrauwen zijn gefronst en ze schudt bijna onzichtbaar met haar hoofd.

Wil ze niet dat ik bezorgd ben? Heb ik niet langer het recht om me zorgen te maken?

'We moeten naar huis,' zegt Ash tegen Greer. 'We weten niet of de begraafplaats veilig is.'

'Ik ga erheen,' zegt ze stellig en ze trekt haar blik los van mij. 'Het was één vrouw, één zieke vrouw. Er is geen reden om te vermoeden dat er een samenzwering van moord op ons wacht op de begraafplaats.'

Ik bemoei me ermee. 'Greer, dat kun je niet doen. Sinds je terug bent uit Karpatië ben je een constant doelwit en...'

Haar ogen fonkelen en al haar zachtheid is verdwenen. 'Je gaat me niet vertellen wat ik moet doen. Jullie allebei niet. Ik ga naar de begrafenis van mijn grootvader en het zal verdomme prima gaan.'

Ze trekt zich los van Ash en loopt met grote passen weg. Haar stappen zijn zelfverzekerd en sterk. Ik zie dat ze blijft staan bij Gavin en Luc om hen iets te zeggen. Ze knikken allebei en begeleiden haar de kerk uit. Luc kijkt even naar Ash terwijl ze dat doen. Ash knikt naar hen en dan nemen onze eigen agenten ons mee de kerk uit. Ik neem even de tijd om er zeker van te zijn dat Abilene een lift naar de begraafplaats krijgt en dan volg ik Ash naar zijn auto. We zitten tegenover elkaar op de achterbank.

'De vrouw zei iets tegen Greer toen ze op haar afkwam,' zegt Ash als we alleen zijn. 'Iets in het Oekraïens.'

Het is alsof mijn angst een levend wezen is. Het springt van mijn keel naar mijn maag en dan naar mijn trillende handen. 'Oekraïens.'

'Het was "Kracht in de bergen, kracht tot de dood".'

'Het motto van Karpatië.'

'Ja.'

De angst is zuur in mijn mond, in mijn bloed. 'Ash.'

Zijn stem klinkt als verkoold gruis als hij spreekt. 'Niet doen.'

We kijken elkaar aan en er verandert iets. Ik kan het niet helemaal bevatten als het gebeurt, maar ik voel het als een touw dat uit mijn handen glipt, alsof er een scheur ontstaat in de vloer tussen ons voeten.

'Je zei dat je me vertrouwde,' zegt mijn koning.

'Ik heb gezegd dat ik het zou proberen.'

We staren elkaar aan en de scheur tussen onze voeten wordt breder en breder. 'Melwas zal niet stoppen,' zeg ik. 'Niet totdat jij hem tegenhoudt.'

'Er zijn andere manieren om hem tegen te houden dan met een oorlog, Embry. Iets anders dan er in het geheim mensen naartoe sturen voor een moord.'

'Ik snap het gewoon niet,' zeg ik gefrustreerd. Ik haal een hand door mijn haar. 'Ben je niet bezorgd? Hou je niet van haar? Heb je niet gezworen om haar te beschermen? En toch doe je steeds weer...'

'Ik doe wat ik denk dat het juiste is,' onderbreekt hij me. 'En jij bent mijn vicepresident en daarom doe je wat ik zeg.'

Ik kijk naar hem alsof ik hem voor het eerst zie. De sterke neus en scherpe jukbeenderen, de vierkante kaak en de groene ogen. De koppigheid en de vastberadenheid van zijn schouders. Hij zal niet toegeven. Ondanks de ontvoering, de video, Leo's dood en deze aanval. Hij zal niet toegeven.

'Verdomme, Ash. Als dit je niet overtuigt om in actie te komen, wat dan wel?'

'Heb je zo'n lage dunk van me dat je denkt dat ik passief ben uit lafheid? Of vanwege een soort naïeve zelfvoldaanheid? Je kunt er niet op vertrouwen dat ik werk aan een veiligere oplossing?'

Een paar maanden geleden zou ik zonder twijfel een antwoord hebben gegeven. Maar nu...

'Ik weet het verdomme niet meer. Is dit hoe het voor de rest van je regeringstermijn zal gaan? En je volgende termijn? We leunen achterover en wachten tot Karpatië ons komt halen? Wat als het de volgende keer niet alleen Greer is? Wat als het een echte terreuraanslag is? Wat als het een invasie is van een van onze bondgenoten? Wat dan?'

Hij knijpt zijn ogen samen. 'Waar ga je heen, Embry?'

Ik zeg het. Ik zeg het, want ik ben bang voor Greer. Ik ben boos voor Greer. En Ash is te fucking eigenwijs om ook maar één seconde te luisteren naar wat ik probeer te zeggen, om te beseffen dat Melwas niet tevreden is als hij alleen achter Greer aankomt. Hij zal binnenkort achter ons allemaal aankomen.

'Ik denk dat je zwak bent.'

Het voelt goed en verschrikkelijk om te zeggen. Er valt een last van mijn schouders, maar het voelt als versplinterd glas in mijn mond.

Zijn kaken spannen zich aan en zijn ogen flikkeren. De spleet tussen ons wordt steeds groter en gaat maar verder. Dan zijn we op de begraafplaats en

wordt de deur voor ons geopend. Het moment is voorbij.

‘Ik moet Greer vinden,’ zegt hij uiteindelijk. Als ik eerder vond dat zijn stem klonk als verkoold gruis, dan is dat niets vergeleken met hoe zijn stem nu klinkt. ‘Tot ziens, Embry.’

‘Tot ziens, Ash.’

Ik zie hem weggaan en er gaat iets rauws en vastberadens door mijn gedachten. Een idee dat zo kwetsend en wraakzuchtig is dat ik nooit zou toestaan dat het een plek kreeg in mijn hoofd. Maar het zet toch zijn tanden in mijn gedachten en het bijt zich vast diep in dat deel van mij dat zoveel van Greer houdt dat ik niet kan ademen. Het bijt zich vast in het deel van mij dat ooit dacht dat oorlog een geweldig avontuur was.

Als ik Abilene vind en tijdens de dienst naast haar sta, weet ik dat ik er aan de buitenkant rustig uitzie. Gewoon een politicus die zijn best doet op een begrafenis vanwege de vrouw van zijn beste vriend. Maar vanbinnen ben ik kogels, tanden en kwaadheid. Ik ben verschroeide aarde. Ik ben een ridder die alles zal doen om zijn koningin te redden.

Van de begraafplaats op weg naar huis stuur ik mijn zus een berichtje vanuit de auto.

Bel me. Het is belangrijk.

OceanofPDF.com

26

Embry

Toen

Niemand kon wreder zijn dan senator Morgan Leffey als ze in de stemming was.

Niemand.

Ik wist niet wat ik kon verwachten toen ik de dag na de begrafenis van Jenny Colchester op de deur van haar rijtjeshuis in Georgetown klopte. Ik wist niet of mijn zus van streek of boos zou zijn of dat ze spijt zou hebben. Ik wist niet eens of ze me wel wilde zien. Wat ik wel wist, was dat het me niets kon schelen. Familie beschermt familie. Dat was wat Vivienne Moore altijd zei. Maar Ash was ook familie en na wat Morgan hem gisteren had aangedaan, voelde ik de noodzaak om hem te beschermen.

Morgan deed de deur zelf open en voor me verscheen het toonbeeld van een dertigjarige senator in haar vrije tijd: blote voeten, een mouwloze zijden blouse en een broek van negenhonderd dollar. Toen ze me zag, gooide ze haar ravenzwarte losse vlecht over haar schouder. ‘Als dit over de begrafenis gaat...’

‘Laat me naar binnen.’

Ze bestudeerde me even, zuchtte toen en deed een stap opzij zodat ik naar binnen kon lopen. Ik wachtte niet tot ze me uitnodigde om te gaan zitten. Ik ging rechtstreeks naar haar zitkamer en ging in de stoel zitten waarvan ik wist dat het haar favoriet was. Ik rekte me uit met een luie vijandigheid.

Ze zuchtte opnieuw. Ze liet zich in een oncomfortabele Queen Anne-stoel zakken en sloeg haar benen over elkaar. ‘Zeg het maar gewoon.’

‘Wanneer ben je erachter gekomen?’

Ze trok haar wenkbrauwen omhoog alsof ze niet had verwacht dat dat het eerste was dat ik ging vragen. ‘Ik wist het niet in Karpatië, als dat is wat je vraagt.’

Ik staarde haar aan en keek diep in haar groene ogen... dezelfde complexe groene tint die Ash had. Ze hadden hetzelfde zwarte haar en dezelfde volle monden. Dezelfde koninklijke houding. ‘Ik kan niet geloven dat ik het niet eerder heb gezien, hoeveel jullie op elkaar lijken.’

Ze snoof. ‘Ik heb het ook niet gezien, dus geef jezelf er niet de schuld van.’

‘Geloof me. Dat doe ik ook niet.’

Ze knipperde niet eens door mijn scherpe toon en ik knipperde niet door haar gebrek aan reactie. ‘Wanneer ben je erachter gekomen?’ vroeg ik opnieuw.

Ze keek weg en het ochtendlicht scheen op haar gezicht. ‘Ik wist altijd al dat moeder een andere baby had gekregen. Een broertje. Vader zorgde er wel voor dat ik dat wist en dat ik nooit zou vergeten dat Penley Luther mijn moeder had vermoord.’

Ik knikte voorzichtig. Goran Leffey, mijn stiefvader en Morgans vader, was aan het scheiden van Imogen Leffey toen ze beviel van de zoon van president Penley Luther. Ondanks de scheiding was haar dood hard aangekomen. Hij had een hekel aan Luther en aan het kind dat Imogen doodde. Dat was geen geheim in huize Moore. Zelfs Vivienne Moore had vanwege Goran Leffey een hekel aan de herinnering van Luther.

‘Hoe ontdekte je dat de baby Ash was?’

Met haar vingers wreef ze over haar slapen. ‘Een jonge vrouw die handelt in geheimen en eerlijk gezegd een beetje geobsedeerd is door Maxen, als je het mij vraagt. Ze kwam er via haar grootvader achter en begon zelf een beetje rond te snuffelen. Toen kwam ze naar mij, een paar maanden geleden.’

‘Je weet dit al twee maanden?’ Ik geloofde het niet. Morgan en ik hadden een vrij zakelijke broer-zusrelatie, maar als ik een geheime broer zou ontdekken met wie ik nota bene naar béd was geweest, dan zou ik het op z’n minst verteld hebben aan de broer die ik al had.

Nou ja, stiefbroer dan. Maar het gaat om het idee.

Morgan stond op en begon met lopen. Ze had haar armen over elkaar voor haar borst. ‘In het begin was ik ontdaan. Gewoon... ontdaan. En stomverbaasd. Hoe? Wat was de kans? Dat van alle mannen die er zijn, juist h́j mijn broer moest zijn? Dat ik met hem naar bed zou gaan en...’ Ze beet op haar lip en hield haar woorden tegen.

‘Maar waarom moest je het hem op deze manier vertellen?’ Mijn vijandigheid kroop in mijn stem bij de herinnering aan gisteren. De oktoberregen die tegen de juweelkleurige bladeren spatte, het gedonder van het onweer. En Ash’ gezicht toen ze het hem vertelde: geschokt, misselijk en verdoofd.

Ik had haar toen kunnen vermoorden, recht voor Jenny’s kist en de smaakvolle orchideeën.

Ik verwachtte nu haar bekende wreedheid. Ik verwachtte dat ze in de verdediging zou gaan. Dat ze Ash zou aanvallen, of mij. Gisteren voelde ze zich duidelijk gerechtvaardigd om het hem te vertellen vlak voor mijn neus. Waarom zou vandaag anders zijn?

Vandaag wás anders. Ze stopte met ijsberen, hield haar armen over elkaar heen en draaide zich naar me om. 'Ik weet het niet,' zei ze vermoeid. 'Ik weet het niet. Ik zei tegen mezelf dat het was om hem pijn te doen. Om zijn campagne te beëindigen voor het geval de dood van zijn vrouw dat niet al had gedaan. Hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik denk dat ik... eenzaam was... omdat ik de enige was die het wist.'

'Dus je vertelde het hem omdat je je verdrietig voelde?' Mijn stem klonk zo minachtend dat het zelfs mij verraste.

Ze staaarde me boos aan. 'Ik heb het hem verteld omdat mijn partij geen kans heeft om deze verkiezing te winnen. Het is niet eens die stomme Nieuwe Partij. Het gaat om hém. Maxen is knap, jong, een oorlogsheld en charmant. Alles wat onze man niet is. En tenzij de Republikeinse Partij een kandidaat tegen hem kan laten strijden die net is als hij, gaan we verliezen.'

'Maar jullie hebben niet zo iemand.'

'Nee. Die hebben we niet. Maar ik dacht dat als ik hem kon dwingen om af te haken...' Ze schudde haar hoofd. 'Het maakt niet uit. Je hebt gelijk. Ik denk dat de echte reden dat ik het hem heb verteld, is omdat het mij pijn doet. Ik wilde dat hij ook pijn zou hebben. En ik wilde vooral dat hij de last ervan met mij deelde. Ik dacht dat het lichter zou voelen als hij het wist.'

'En is dat zo?'

Ze drukte twee handen tegen haar buik alsof ze haar gevoelens daar probeerde te houden. Ze keek naar de vloer. 'Nee,' reageerde ze met een afstandelijke blik.

Ik stond op en liep dicht genoeg naar haar toe om haar aan te kunnen raken. Ik deed het niet. Zelfs zonder wat er op Jenny's begrafenis was gebeurd, waren we niet echt het soort broer en zus dat elkaar genegenheid schonk. 'Je hebt hem pijn gedaan, Morgan. Gefeliciteerd. Hij voelt zich ellendig en hij is in de rouw. En daar komt nog eens bij dat hij nu weet dat hij ooit zijn zus heeft geneukt. Hij is erachter gekomen dat zijn moeder echt dood is en dat zijn vader hem nooit wilde hebben. De Karpatiërs konden het niet, Jenny's dood kon het niet, maar jý deed het: je hebt Maxen Colchester gebroken. Dat is wat je wilde, toch?'

Ze schudde opnieuw met haar hoofd, maar keek me niet aan. ‘Ik weet niet wat ik wil als het om hem gaat.’

Fuck, wie wist dat wél als het om Maxen Colchester ging? Het was jaren geleden sinds hij Jenny ten huwelijk had gevraagd en toch kon ik mezelf er niet toe zetten om verder te gaan. Ik kon niet stoppen met hunkeren naar de toevallige aanrakingen van onze vingers en schouders. Of naar die nachten dat we samen dronken werden en hij zijn nieuwsgierige vingers langs mijn nek en de stoppelige lijnen van mijn kaak liet glijden. Hoeveel ik ook neukte, dronk of oorlog voerde, ik kreeg dat verlangen niet uit mijn lichaam. En het zou me nooit lukken. Ik zou dood zijn voordat ik stopte met houden van Ash.

Maar dat maakte het niet goed. Vooral niet nu Jenny overleden was. Wat voor vreselijke man zou ik zijn als ik hoopte dat haar dood hem beschikbaar maakte om van mij te houden?

Je zou de vreselijke man zijn die je toch al bent.

Ik concentreerde me op Morgan, op het hier en nu. Ik liep naar de deur en zei: ‘Je kunt maar beter uitzoeken wat je wilt, zusje. Je bent er hoe dan ook verantwoordelijk voor.’

‘Het is al gedaan,’ fluisterde ze. ‘Ik kan het niet terugnemen.’

‘Misschien. Maar ik denk dat je jezelf zou haten als je hem nu zag.’

‘Je hebt geen idee van de dingen waar ik mezelf om haat,’ zei ze hol. ‘Je hebt geen idee van de dingen die ik heb gedaan.’

‘Het maakt me niet uit,’ zei ik eerlijk. ‘Ik geef om Ash en als je ooit van hem hebt gehouden of ooit van mij hebt gehouden, dan zou je er ook om geven.’

Ze gaf geen antwoord. Ik liet haar achter in het midden van de zitkamer. Met afwezige ogen en platte handen op haar buik staarde ze uit het raam naar de lege straat.

Tik.

Tik tik tik.

Tik.

Ik was al aan het drinken vanaf vier uur in de middag. Het dutje dat daaruit voort was gekomen was zo vloeibaar en dik dat het bijna onmogelijk was om naar de oppervlakte te komen. Er waren geluiden... geluiden op de deur... geklop... *Er is iemand.*

Ik slaagde erin om mijn ogen te openen en met een kreun en een huivering van de bank te rollen. Ik had minstens vier Martini’s gehad,

misschien vijf. Maar eerlijk gezegd had ik het mezelf ook niet kwalijk genomen als het er zes of zeven waren geweest. Sinds de dood van Jenny was dit de eerste dag dat we weer campagne voerden. Ik was met Ash naar Norfolk geweest voor een toespraak die hij zou houden.

Het was niet goed gegaan.

Tijdens de toespraak was er een moment geweest dat Ash' handen beefden. Hij worstelde om de juiste pagina te vinden in zijn aantekeningen en was afgedwaald. Merlin en ik hadden een blik uitgewisseld die zo paniekerig was dat ik bijna een connectie met de man voelde. Ik had een hekel aan hem en deze onderneming was meer van Merlin dan van Ash of mij. Hij was jaren bezig geweest om de Nieuwe partij op staatsniveau te krijgen. Om coalities te smeden en steun te krijgen van ontevreden democraten en republikeinen. Hij was degene die Ash klaar had gestoomd voor de rol en hem ervan had overtuigd dat het geen hoogmoed was om voor het presidentschap te gaan. Of dat het op zijn minst vergeefbare hoogmoed was. Het leek erop dat zijn hele leven erop gericht was om Ash zover te krijgen... Ik vroeg me af wat er met Merlin zou gebeuren als het nu allemaal uit elkaar zou vallen.

De toespraak was vreselijk geweest, maar dat was niet waarom ik naar huis was gegaan om een halve fles gin op te drinken. Het medelijden en de sympathie op de gezichten van de mensen bij de toespraak verzekerden me ervan dat de campagne voorlopig veilig was. Het gedrag van Ash had waarschijnlijk juist geholpen om de boodschap over te brengen, die ging over de offers die militairen brachten in het uitvoeren van hun taken. Ik vermoedde dat als we in staat waren geweest om stemhokjes buiten de zaal te zetten, dat ze vrijwel allemaal gestemd zouden hebben op deze sombere, rouwende Maxen.

Nee, het was niet de toespraak. Het was Ash zelf. Het waren zijn schrikachtige ogen, zijn zwakke stem en zijn handen die zo erg trilden dat hij de pagina's van zijn toespraak niet om kon slaan. Zijn ingezakte schouders en de lege doelloosheid in zijn gezicht. Hem op zo'n manier zien, zo verstoken van zichzelf, voelde als verdrinken.

Was dit echt dezelfde man die zo kalm en charmant zijn eerste twee debatten had gewonnen? Dezelfde man die een gebouw vol met rebellen had verslagen om mij in veiligheid te brengen? Dezelfde man die onaangedaan had gekeken naar de modderige en mistige vlaktes van Badon en zijn angstige mannen had aangespoord?

Dat kon niet. Dat was niet zo.

Ik reed naar mijn te dure appartement op Capitol Hill en dacht aan twee dingen:

Eén, mijn koning was gebroken.

Twee, ik wist niet hoe ik hem kon repareren.

Die twee dingen maakten me ellendig. Vandaar de gin. Ik had meteen spijt toen ik mezelf overeind dwong en naar de deur liep. De grote klok die de designer van Morgan had uitgekozen, vertelde me dat het bijna middernacht was. Fuck. Hoelang had ik geslapen?

Het kloppen hield aan, alsof de bezoeker met zijn vuist door de deur probeerde heen te breken.

‘Wacht even,’ mompelde ik terwijl ik aan de sloten en kettingen rommelde. Jezus christus. Hadden mensen geen respect voor politici die probeerden te slapen na een slechte dag?

Zodra ik de deur van het slot haalde, ging hij met een klap open. Daar was mijn running mate, doorweekt door de regen. Hij droeg verdomme niet eens een jas en de uiteinden van zijn zwarte haar plakten tegen zijn jukbeenderen en nek.

‘Ash, wat de f–’

Zijn lippen lagen tegen de mijne voordat ik mijn zin kon afmaken. Hij pinde mijn lichaam tegen de muur en schopte de deur dicht met zijn voet. Zijn lippen waren hongerig maar zijn lichaam was nog veel hongeriger. Hij was warm, stevig en helemaal nat. Dat lichaam en die mond waren zo bekend, zo pijnlijk bekend, maar tegelijkertijd voelden ze gloednieuw. *Zeven jaar*. Het was zeven jaar geleden dat zijn mond de laatste keer de mijne had gevonden, ertegenaan had geduwd, hem had opgeëist en was binnengevallen.

Ik kon de regen proeven op zijn lippen.

Een vuist had mijn shirt vast bij mijn schouder om me tegen de muur te houden. De andere hand rukte aan mijn knopen, mijn riem en aan elke barrière tussen mijn huid en de zijne. Ik trok me terug om naar zijn gezicht te kijken. Ik verwachtte hetzelfde lege masker van vanmiddag te zien, maar toen zijn ogen de mijne ontmoetten, waren dat de ogen van mijn koning.

Ik staarde hem verwonderd aan. ‘Ash?’

‘Ik heb je nodig,’ gromde hij en hij trok nog steeds aan mijn riem. ‘Mag ik je hebben?’

Mijn borst voelde open en bloot, vol tedere en onbegraven hoop. Als zachtgroene scheuten in nauwelijks ontdooide grond. ‘Je hebt me altijd gehad,’ mompelde ik. Ik moest mijn ogen dichtdoen toen ik het zei, want anders zou hij te veel zien en dat kon ik niet verdragen. Ik kon het niet verdragen als hij wist hoe erg ik naar hem hongerde, hoe het verlangen pijn deed tot in mijn beenmerg, hoe de afgelopen zeven jaar me leeg had geschept en had achtergelaten als een omhulsel, dwalend in de kou terwijl hij warm en gelukkig was aan Jenny’s zijde.

Mijn trots weigerde het hem te laten zien, maar mijn compassie ook. Ik kon het niet verdragen als hij wist hoeveel pijn hij me had gedaan met Jenny. Niet zo snel na haar dood. Maar zoals altijd met Ash deed het er niet toe wat ik wilde, want toen ik mijn ogen weer opendeed, wist ik dat hij het allemaal toch wel zag. Zijn blik verplaatste zich van mijn ogen naar de rest van mijn gezicht en hij zei op een tedere toon: ‘Patroclus.’

Ik wilde niet horen wat hij daarna misschien te zeggen had. En het maakte me toch niet uit. Ik had dit leven gekozen. Ik had ervoor gekozen om zijn toekomst boven die van ons te stellen. Ik verdiende de pijn die ik voelde. En ik wist niet wat de reden was voor dit nachtelijke bezoek, voor deze door regen doorweekte versie van seks en wanhoop, maar ik was te uitzinnig en te uitgehongerd om dit voorbij te laten gaan zonder van elk moment te genieten. Ik leunde naar voren en kustte hem zodat hij niet kon praten. En die kus leek de vlam binnen in hem aan te wakkeren die al brandde toen hij mijn deur bijna sloopte.

De tederheid was weg. Hij rukte opnieuw aan mijn riem en verslond mijn mond. ‘Ik kan niet wachten,’ mompelde hij tegen mijn lippen. De urgentie in zijn stem was duidelijk, net als zijn handen en de erectie aan de voorkant van zijn broek. Ik wilde dolgraag weten wat er tussen de toespraak en nu was gebeurd om hem in zo’n toestand te brengen.

‘Het spijt me,’ zei hij toen hij eindelijk mijn broek open had. Hij greep mijn lul met zijn vuist die zo strak en groot was dat ik vergat hoe ik moest nadenken. ‘Ik heb veel nagedacht over dit moment... Ik dacht dat het anders zou zijn. Langer en liever, maar...’

‘Heb geen spijt,’ zei ik ademloos. Mijn hele wezen spande zich aan als de pees van een boog terwijl hij aan me trok. ‘Alsjeblieft, heb geen spijt.’

‘Nou, zó veel spijt heb ik nou ook weer niet.’ Het kuiltje kwam tevoorschijn en even zag ik de jonge man die in het bos over me heen gebogen stond en wenste dat ik zou smeken. Ineens werd ik over de tafel

van de eetkamer gegooid. Het bloemstuk – ook weer van Morgans designer – viel op de grond. We negeerden het allebei. Ash boog zich over me heen en draaide mijn hoofd zodat hij me kon zoenen. Toen ging hij langzaam bijtend naar beneden langs mijn rug. De beten werden wat verzacht door het dunne katoen van mijn overhemd. Mijn broek werd omlaag gerukt tot aan mijn enkels en mijn voeten werden uit elkaar geschopt.

‘Embry,’ zei Ash.

‘Slaapkamer,’ hijgde ik. ‘De bovenste la.’

Het kostte hem maar een seconde, maar omdat ik zo voorovergebogen stond en blootgesteld was, voelde die seconde als een maand. Paniek achtervolgde de lust in mijn lichaam. Zou hij van gedachten veranderen? Zou hij besluiten dat het te kort na Jenny’s dood was? Zou hij als een koning mijn kamer binnenlopen en weer terugkomen als dat gebroken omhulsel?

Ik had me geen zorgen hoeven maken. Hij liep met grote passen weer naar buiten, waakzaam en hongerig als een tijger die zijn prooi nadert. Zijn hand gleed langs mijn rug toen hij bij de hoek van de tafel kwam en ik hoorde een grijns in zijn stem. ‘Heb je eindelijk geleerd gehoorzaam te zijn, kleine prins?’

‘Fuck you.’

‘Zo gemeen. Ik dacht dat we vrienden waren.’

Hij greep mijn haar vast om ervoor te zorgen dat mijn rug hol werd. Er schoten tranen in mijn ogen. Mijn bloed begon te zingen door de aanblik en het gevoel van hem. Dit deel van hem was me zo lang ontzegd. Dit deel van hem had hij zichzelf zo lang ontzegd.

Terwijl ik zo gebogen was, ging er een vinger naar binnen. Hij voelde op die nonchalante, hardvochtige manier waar ik sinds onze jaren in Karpatië steeds naar hunkerde. Het glijmiddel was koud en de vinger warm. En Ash’ stem was allebei toen hij fluisterde: ‘Precies zoals ik me het herinner. Zo strak en fucking sterk...’ Zijn hand liet mijn haar los zodat hij mijn kont en de spieren van mijn linkerdijs kon vastpakken. Hij kneep en sloeg op mijn flanken alsof ik een prijswinnende hengst was. ‘En zo jij.’

Ik kon mijn hartslag voelen in mijn lul. Ik kon mijn hartslag overál voelen, alsof mijn hart buiten mijn lichaam was en de hele kamer opvulde.

Natuurlijk was het buiten mijn lichaam. Ik had het jaren geleden aan de soldaat achter me gegeven.

‘Ik kan niet wachten,’ mompelde hij opnieuw. Ik voelde dat zijn vinger me verliet en het voelde alsof een deel van mijzelf me verliet. Ik hoorde het geluid van zijn riem en het metaal van zijn ritssluiting. Op het moment dat zijn top tegen de gevoelige huid van mijn anus drukte, begon ik oncontroleerbaar te trillen.

‘Ik heb dit niet meer gedaan,’ zei ik met een trillende stem. ‘Met niemand. Niet sinds jou.’

Als ik had gedacht dat dit hem rustiger zou maken, dat het de tijger zou kalmeren, dan had ik het mis. Het leek eerder het vuurtje in hem op te stoken, alsof het een donkere en primaire voldoening opwekte.

‘Mooi,’ gromde hij.

En hij duwde zichzelf net zo ruw en snel naar binnen als hij bij een vrouw zou doen. Bij de eerste stoot duwde hij zijn top naar binnen en bij de tweede de rest van zijn lul. Terwijl hij zich bij me naar binnen drong, kwam er gegrom uit zijn keel. Zijn grote handen krulden om mijn heupen zodat hij me op mijn plek kon houden terwijl ik onder hem bewoog.

‘Fúck.’ Hij was zo groot, zo onmogelijk groot en hij scheurde me doormidden. ‘Holy fuck.’

Er was geen genade van de soldaat achter me. Geen opluchting. Hij perste zichzelf naar binnen, gleed naar buiten en daarna perste hij zich weer naar binnen. Ik kronkelde, hij duwde me naar beneden. Ik probeerde mijn benen te bewegen, hij schopte ze opnieuw uit elkaar. Híj was het. In mij, op mij en achter mij. Hij nam wat hij wilde en wat hij nodig had. Híj was het. Hij was degene naar wie ik zo erg en zo lang had verlangd dat ik was vergeten hoe het voelde om niet naar iemand te verlangen.

Het was niet makkelijk of eerlijk. De enige aandacht die hij aan mijn lichaam gaf, was af en toe een klap tegen mijn dij en het krassen van zijn nagels onder mijn shirt. En ik ging echt beschamend snel klaarkomen als hij zo doorging.

‘Ik ga je zaad uit je neuken,’ zei hij in mijn oor. Hij maakte zijn woord waar en bracht zijn hand naar voren en greep mijn gezwollen pik. De rand van de tafel hield hem daar, naar beneden wijzend. Al het bloed en gevoel in mijn lichaam verzamelde zich in die twintig centimeter kloppende lul. Toen liet hij los.

Ik wilde hem smeken om hem vast te houden, zelfs al was hij niet van plan om me af te trekken, want anders was het ondraaglijk. Alsof het genot te veel was om mee om te gaan. Ik wilde hem smeken om te stoppen of om

harder te gaan. Ik wilde hem smeken om me te vergeven of te straffen. Ik wilde hem smeken om weg te gaan of te blijven. Ik wilde alles op dat moment. Elk pijnlijk of elektrisch ding, zolang het maar van hem was. Zolang hij het maar aan me gaf.

‘Ash, alsjeblíéft,’ kreunde ik. ‘Raak me aan of laat me...’

Hij greep eenvoudig de hand waarmee ik naar beneden wilde gaan om mijn lul vast te pakken en lachte. Hij láchte.

‘Nee, Patroclus. Deze keer niet. Deze keer wil ik je zo zien komen. Alleen door mijn lul in je. Ik heb zo. Fucking. Lang. Gewacht. Om. Dit. Te. Hebben.’ Hij benadrukte elk woord met een stoot. De stoten waren zo diep dat de tranen achter mijn oogleden prikten. Hij had precies de goede hoek waardoor mijn tenen hulpeloos tegen het gepolijste hout van de vloer krulden.

‘Ik ga... het is te... ik ga...’

‘Laat het me zien.’

Ik kon niet ademen. Ik kon echt niet ademen. De lucht draaide rondjes in mijn borst en had klauwen gekregen. Er was geen bloed of zuurstof in mijn lichaam, behalve in mijn lul. Het voelde alsof mijn ziel naar buiten werd getrokken via mijn kruis. Het was een en al druk en hitte die steeds verder naar beneden ging. En toen schreeuwde ik het uit en kronkelde ik onder Ash. Ik spoot strepen zaad over de vloer. Mijn handen krabden aan het tafelblad en mijn heupen schokten zo hard bij elke golf dat de tafel verschoof. Waarschijnlijk had ik morgen blauwe plekken op mijn heupen maar het maakte me niks uit. Het deed me niks. Die twee pijnlijke plekken verdwenen in die dikke en melkachtige golven die aan me trokken, die alles uit me trokken. Ik kon er niets tegen doen, niets tegen hém doen.

Tot het einde hield hij de controle, maar mijn orgasme duwde hem over de rand. Helemaal aan het einde liet hij zichzelf gaan met een aantal wrede stoten waardoor ik maar bleef pulseren en pulseren tot ik elke druppel uit mijn ballen had geperst. En toen, vlak voordat hij zichzelf in me leegde, hield hij zich stil en fluisterde hij mijn naam.

‘Embry.’

Hij kwam met een kreun en zijn vingers drukten in mijn pijnlijke heupen.

Ik genoot van elk moment: de natte hitte, het dikke glijden en het geklop in mijn lies. Elk geluid en elke zucht die hij uitstootte. En elke uitbarsting en pulsering van hem in mijn meest geheime deel. Hoe had ik

kunnen vergeten hoe het was om door Ash geneukt te worden? En de rust en de stilte die volgde? En dat ik me meer mezelf voelde dan ooit tevoren?

Hoe ik me door hem geliefd voelde en dat ik ook van hem hield?

Zijn bewegingen werden langzamer en stopten. Het was alleen nog wij twee, ademend en nog steeds aan elkaar verbonden. Ik nam het risico om naar zijn gezicht te kijken en wenste bijna dat ik dat niet had gedaan, want wat ik daar zag maakte me van slag.

‘Kleine prins,’ zei hij met een stem die bergen kon verzetten.

Ik wilde niet dat er bergen verzet werden, nog niet. Ik wilde niet over Jenny, Morgan of iemand anders praten. Ik wilde niet dat de realiteit en de geschiedenis hiertussen kwamen. Ik wilde alleen dit. Hem, ons en de ontlading die alleen hij me ooit had kunnen geven. Ik wist dat het egoïstisch was. Zijn vrouw was net gestorven, hij moest een campagne winnen en we deelden nu een zus.

Een goede man zou hebben opgeruimd, Ash een drankje hebben gegeven en onzelfzuchtig hebben geluisterd naar alles wat hij wilde vertellen. Een goede man zou het natte shirt van Ash niet pakken en hem naar de slaapkamer slepen voor meer. Een goede man zou de komende vijf uur niet in ruige en smerige omhelzingen doorbrengen zonder te denken aan de ring die nog aan zijn vinger zat.

Maar ik had het aan het begin van dit verhaal al verteld:

Ik ben geen goede man.

De waarheid was: in die vijf uur zwoer ik steeds opnieuw mijn loyaliteit en trouw aan hem. Ik zwoer het met mijn vingers en lippen en met alle platte spieren en rondingen van mijn huid die ik opofferde aan zijn liefdevolle en felle misbruik. Ik zwoer het zonder dat hij het vroeg en ik bood het hem aan vanwege zijn verdriet en zijn schaamte voor wat hij met Morgan had gedaan. Ik beloofde het, want in die vijf uur was hij meer zichzelf geweest dan in de afgelopen vijf jaar.

Ik weigerde de realiteit tussenbeide te laten komen. Misschien was er een campagne, misschien was er mijn zus en misschien waren er duizenden andere redenen dat ik nooit écht van Ash kon zijn. Maar die nacht deed dat er allemaal niet toe. Wat ertoe deed was dat hij mijn koning was en ik zijn prins. En ik zou altijd, altijd aan zijn zijde staan.

27

Embry

Nu

Greer was vanmorgen vertrokken om zaken te regelen in het penthouse van haar grootvader, dus als ik de trap naar de residentie oploop, is het stil. Ik hoor alleen de zachte tonen van een Weense wals uit Ash' studeerkamer komen. Mijn hart krimp ineem bij dat geluid vanwege de herinneringen aan die eerste dans. Dat was de eerste keer dat ik hem tegen me aan hield. Ik moet even blijven staan in de gang en mezelf dwingen om het te vergeten, want als ik denk aan hoe we dansten, heb ik niet het lef om te doen wat ik moet doen. En ik móét het doen.

Maar ik had er geen rekening mee gehouden dat hij er zó uit zou zien als ik binnenloop: zonder shirt en op blote voeten, uitgestrekt over zijn bureau omdat hij een map wil pakken. Even leun ik tegen de deurpost aan en kijk naar hem. De strakke huid en de stevige spieren in zijn schouders en rug. Het spoor van haar dat via zijn navel naar beneden gaat.

‘Weer Strauss?’ vraag ik.

Hij kijkt op en zijn verbazing door mijn aanwezigheid wordt vervangen door een glimlach die zo warm en blij is dat ik weg moet kijken. ‘Het doet me aan jou denken,’ zegt hij liefdevol. Ik moet de neiging weerstaan om mijn handen op mijn gezicht te leggen. Ik ben zo machteloos door die aanblik en door de manieren waarop hij van me houdt. Zoiets onschuldigs als dat hij om die reden naar een lied luistert, heeft nog altijd de kracht om mijn knieën week te maken. Nog steeds.

Wees sterk.

Hij gaat rechtop staan en rekt zich uit. Ik kijk niet langer weg. Het zou zomaar de laatste keer kunnen zijn dat ik zijn buikspieren aan het werk zie. En dat ik zie hoe verleidelijk zijn broek om zijn heupen zit. ‘Door zo naar me te kijken maak je het me moeilijk om niet naar je toe te komen,’ zegt Ash nors.

‘En waarom kun je hier ook alweer niet naartoe komen?’ Ik weet niet waarom ik het zeg. Ik wéét waarom hij hier niet heen kan komen. Ik weet zelfs meer redenen dan hij, maar op dit moment zijn we twee mannen die naar elkaar verlangen. Twee mannen die toevallig alleen zijn.

‘Ik ben vergeten waarom,’ mompelt Ash die om zijn bureau loopt en naar mij toe komt. ‘Het heeft volgens mij iets te maken met dat je een

onuitstaanbare klootzak bent.’ Hij zet een hand naast mijn hoofd tegen de deurpost en ik ruik rook. Ik kan voelen hoe de hitte van al die blote, gespierde huid af komt.

‘Je wist altijd wel goed hoe je me moest straffen als ik een klootzak was.’

Ash’ ogen lichten op. ‘Is dat wat je wilt, kleine prins? Gestraft worden?’

‘Ik...’ De woorden bevriezen als Ash zijn hoofd in mijn nek legt. Hij glijdt met zijn neus langs mijn kaak.

‘Er zijn nog steeds dingen die we niet hebben gedaan, jij en ik,’ ademt hij in mijn nek, in mijn alles. ‘Dingen die ik aan je beloofd heb.’

‘O?’ zeg ik zo casual mogelijk. Maar het komt er verstikt van verlangen uit.

‘Ja,’ fluistert hij tegen mijn oor. En dan voel ik meer dan dat ik het hoor hoe de knoop van zijn broek met een plop opengaat. Ik voel het metaal van zijn rits zoemen. Ik voel zijn zucht als zijn erectie uit zijn broek komt.

Hij pakt mijn hand en duwt die tegen zijn hart. ‘Herinner je je het nog?’ vraagt hij nonchalant. Hij beweegt onze handen van zijn warme borst naar zijn warme buik. ‘Herinner je je nog wat ik je heb beloofd?’

‘Ik...misschien...’

‘Ik zal je geheugen even opfrissen.’ Zijn lippen gaan naar mijn oorlel op hetzelfde moment dat hij onze handen onder zijn tailleband en rond de zijkant van zijn heup beweegt. Totdat ik zijn blote kont vastheb.

Ik tril.

Natuurlijk heb ik zijn kont eerder vastgehouden als ik hem een pijpbeurt gaf of als hij me neukte met mijn knieën om zijn borst. Maar het is nooit zoals dit geweest; hij die me erheen begeleidt en mij het gebied laat verkennen. En verkennen is precies was ik doe. Voordat ik mezelf kan tegenhouden, knijp ik al in de ronding van zijn bil. Ik beweeg mijn andere hand naar beneden om hetzelfde te doen met de andere bil, zodat ze allebei warm en gespierd vlees vasthebben.

Ash gaat met zijn eigen handen terug naar mijn gezicht en laat ze in mijn nek vallen als mijn verkenningstocht dieper en ruwer wordt. Hij houdt zich zo stil dat ik me begin af te vragen of hij het misschien niet leuk vindt dat ik hem zo aanraak. Alsof hij dit doet omdat hij weet dat ik het wil, maar dat hij er zelf geen plezier uit haalt.

Zachtjes strijk ik met mijn middelste vingertop tegen de hete en geplooidde huid van zijn ingang. Hij stoot zo’n hulpeloos en ruw geluid uit

dat ik het in mijn mond kan voelen. Hij zakt tegen me aan en zijn handen glijden naar mijn borst waar ze de revers van mijn colbert vastpakken. Zijn hoofd zakt dieper in de holte van mijn nek. Ik druk mijn vingertop harder tegen die ene plek. De strakke hitte ervan gaat open voor mijn harde vlees. Hij belooft me met een huivering en een kreun die gedempt wordt door de kraag van mijn overhemd.

Ik had nooit gedacht dat ik dit zou krijgen: president Maxen Colchester zonder shirt en tegen me aangezakt, hijgend terwijl ik zijn kont verken.

‘Het is moeilijk om niet...’ Hij is buiten adem en stopt met praten. Hij kan de woorden niet vormen en toch weet ik wat ze betekenen. Het is moeilijk voor hem om de controle niet te nemen. Het is moeilijk voor hem om stil te blijven staan en een ander hem genot te laten geven terwijl hij eraan gewend is om dat genot te pakken op zijn eigen voorwaarden.

Maar het lukt hem en hij laat mijn vinger zijn gang gaan met zachte en niet-veeleisende bewegingen. Totdat ik tot aan mijn knokkel in hem zit en eindelijk bij die plek kom waardoor hij het uitroept en zich tegen me aan duwt. En holy shit, dat gekreun in zijn rasperige stem en het gevoel van zijn kont strak om mijn vinger is bijna te veel. Vooral als hij zijn erectie tegen mijn heup aan begint te wrijven.

‘Ik wil dat je me neukt,’ mompelt hij met zijn vuisten in mijn jas. ‘Nu. Vanavond.’

Hoelang heb ik wel niet op dit moment gewacht? En dan is nota bene vanavond de avond dat hij hiervoor kiest? De avond dat hij niet langer de mijne kan zijn? Heel even overweeg ik om het alsnog te doen terwijl ik zijn prostaat masseer en mijn eigen lul tegen zijn kruis beweeg, maar ik hoef mezelf er niet aan te herinneren hoe fout dat is. Ik weet het al.

Ik weet het allang.

‘Ash, het kan niet,’ zeg ik. Spijt is in mijn stem te horen als ik mijn vinger uit hem trek. ‘Greer.’

Hij knikt tegen mijn nek maar ik merk wel dat hij nog steeds vol met lust zit. ‘Kan het niet alsnog? Gewoon een beetje?’

Ik moet bijna lachen door zijn gesmeek. Het is zo schattig en nieuw om hem zo te zien. Mijn sterke koning die bereid is om zich kwetsbaar te maken voor mij. Maar eigenlijk is dat gevoel van bijna lachen eerder het gevoel van prikkende tranen in mijn ogen en diep in mijn keel. Waarom moest hij juist vanavond naar die wals luisteren? De avond waarop hij besloten had dat hij me dit wilde geven?

‘Toekijken hoe ik faal om Greer te beschermen,’ herhaalt hij langzaam, alsof hij niet zeker weet of hij me goed heeft gehoord. Met slechts één

groene blik van zijn ogen ziet hij de volledige waarheid, net zoals hij wist waar de separatisten vandaan kwamen of hoe hij zijn mannen over het enige veilige pad in een brandend dorp kon leiden. Dat is hoe hij naar me kijkt en mijn woorden ontrafelt en de verborgen waarheid ziet. Ik weet niet hoe hij het doet, zelfs niet na al die jaren. Maar ik ken hem goed genoeg om te weten dat het komt.

Hij laat een lange zucht ontsnappen en knikt naar zichzelf. ‘Als een republikein of democraat?’

Ik wist dat hij de échte waarheid meteen zou achterhalen, maar alsnog snijdt het door me heen, die lange adem en dat knikje. ‘Republikein.’

‘Ik neem aan dat Morgan je running mate wordt?’

‘Als ik door de voorverkiezingen kom.’

‘Dat kom je.’ Er is een vermoeide trots in zijn stem te horen die me diep raakt. Heel even moet ik wegstijgen.

‘Je snapt dus waarom ik met Abilene moet trouwen. Ze kan niet zwanger zijn van een kind dat mogelijk van mij is terwijl ik mijn campagne aan het voorbereiden ben.’

‘Dus je gaat met trouwen met iemand van wie je niet houdt, gewoon om mij dwars te zitten.’ Zijn stem is de definitie van leeg en moe. ‘Je zal Greer pijn doen door mij pijn te doen.’

‘Dit is niet om je pijn te doen, Ash.’

Hij laat een ongelovig geluid ontsnappen.

‘Ik meen het.’

Hij staat op en doet een stap dichterbij me toe. ‘Ik ook, Embry. Moet ik dat echt geloven? Je neemt ontslag om mij uit te dagen omdat je me níét pijn wilt doen? Je vertelt me dat ik faal in het beschermen van mijn vrouw en dan verlaat je ons voor iemand die je haat om me géén pijn te doen?’

Ik zoek naar de vastberadenheid die ik klaar had staan voor een aanval als deze. ‘Dit gaat niet over pijn, Ash. Het gaat om keuzes maken waardoor Greer veilig is. Iemand moet Melwas tegenhouden en jij doet het niet.’

‘Hoe weet je dat?’ vraagt hij met een gepijnigde stem. ‘Hoe weet je dat ik dat niet doe? Dat het niet op oorlog of moord lijkt, betekent niet dat ik niet alles doe wat er in mijn macht ligt om mijn vrouw en land te beschermen.’

‘Het verschil is dat ik niet bang ben om te doen wat er gedaan moet worden en ik denk dat jij dat wel bent.’

‘Je gaat bij me weg omdat je denkt dat ik een lafaard ben.’

Ik ontken het niet. Dat ben ik hem op zijn minst nog verschuldigd, dat ik hem in de ogen kijk terwijl de waarheid tussen ons landt.

‘O mijn god,’ zegt Ash en hij haalt allebei zijn handen door zijn haar en legt ze dan in zijn nek. Hij ijsbeert terwijl hij de waarheid in zich opneemt. Hij had eerst gereageerd met de onbewogen logica van een soldaat: het landschap beoordelen en bestuderen. Maar nu reageert hij als een man. ‘O mijn god. Je verlaat me. Je verlaat me opnieuw en ik heb je bijna... Ik heb je me bijna laten...’ Zijn stem trilt. ‘Ik kan niet geloven dat ik je me bijna heb laten...’

Hij stopt met ijsberen en haalt zijn handen uit elkaar. Hij staart naar zijn lege handpalmen. Ik vraag me af of hij zich herinnert hoe mijn colbert aanvoelde in zijn handen toen hij zich tegen me aan drukte.

Mijn borst vult zich met cement.

Wees sterk. Denk aan Greers gezicht in Karpatië. Denk aan haar tranen.

‘Ik had het kunnen weten,’ fluistert hij tegen zichzelf. ‘Ik had het kunnen weten.’

‘Ash.’

Hij draait zich naar me om en er straalt zoveel woede en pijn van hem af dat ik een stap naar achter doe. ‘Dit is altijd hoe het gaat, Embry. Altijd. Ik geef en ik geef en jij doet me pijn. Je gooit het gewoon terug in mijn gezicht.’

‘Ash.’

‘Nee,’ zegt hij woedend. ‘Niet doen. Je doet me dit steeds weer opnieuw aan. Ik doe een aanzoek en je weigert me. Ik doe opnieuw een aanzoek en je weigert me opnieuw. Ik laat je toe in mijn huwelijk, mijn hart, mijn bed en dan verlaat je me. Je doet meer dan verlaten. Je gaat iets voor jezelf proberen te stelen dat van óns had moeten zijn.’

Ondanks zijn woede glinsteren zijn ogen van de tranen en het voelt alsof ik levend gevild word. ‘Ik hou van je, Ash,’ fluister ik. ‘Ik heb altijd van je gehouden.’

‘Echt? Want ik heb altijd van jou gehouden en blijkbaar was dat niet genoeg.’

Ik haal diep adem en zoek opnieuw naar mijn vastberadenheid. ‘Je laat het klinken alsof dit gemakkelijk voor me is. Het is niet makkelijk, Ash. Het breekt verdomme mijn hart. En het brak mijn hart om allebei die keren

nee te zeggen. Ik haatte mezelf, maar ik moest. Net zoals ik dit nu moet doen. Kan je dat niet zien?’

Ik smeek. Mijn handen zijn gespreid alsof ik hem smeek om ze vast te pakken.

Dat doet hij niet. Hij klemt zijn kaken op elkaar. ‘Ik zie het niet. Helemaal niet. Ik zie dat je egoïstisch bent, zoals je altijd al bent geweest. Je geeft alleen om jezelf en je hebt nooit écht om me gegeven.’ Zijn stem breekt bij de laatste paar woorden en hij draait zich om zodat ik zijn gezicht niet kan zien.

De woorden vernietigen me. Ze verzegelen de pijn en begraven me in de modder van mijn eigen zonden. Maar tegelijkertijd maken ze me fucking woedend. Hoe durft hij me te beschuldigen van egoïsme als hij geen idee, echt geen fucking idee heeft wat ik voor hem heb gedaan? En wat ik nog steeds voor hem doe?

Ik ga rechtop zitten en zeg met een zo koud mogelijke stem: ‘Merlin heeft me gezegd dat ik niet met je kon trouwen.’

Het duurt even voordat de woorden binnenkomen. Ash draait zich om en heeft met één hand zijn bureau vast alsof hij zichzelf moet ondersteunen. ‘Pardon?’

‘In Karpatië. Nadat ik hersteld was, was ik op weg naar de basis. Hij zat in de trein en legde me precies uit waarom we niet openlijk samen konden zijn. “Als je echt van hem houdt, dan is er niets dat je niet kan opofferen.” Ik wist dat hij gelijk had. Elke idioot kon zien dat je bedoeld was om groot te zijn. Als het nu was geweest, had ik Merlin verteld dat hij op kon rotten. Maar toen... Ash. Toen wist ik niet of je de dingen waarvoor je bedoeld was wel kon doen als de wereld van ons afwist. En zelfs toen je vorig jaar een aanzoek deed... Dit land zou je misschien niet opnieuw kiezen als ze wisten dat je biseksueel was. Hoe kon ik dat op mijn geweten hebben? Dat jij je dromen weggooit voor míj? Ik haat het, ik háát het, maar ik heb die keuze jaren geleden gemaakt samen met Merlin. Jouw toekomst boven de mijne.’

Hij leunt op één hand en ademt hard. ‘Ik ben niet... Jij wilde niet... Je wilde echt met me trouwen?’

‘Jezus, Ash. Ik zou die bergen met mijn tanden verscheurd hebben als het betekende dat ik met je kon trouwen. Ik zou met je naar Canada zijn verhuisd of naar een paardenboerderij. Ik zou alles hebben gedaan. Ik zou gegaan zijn waar jij heen wilde gaan. Er waren dagen dat dat het enige was waar ik aan kon denken: je helemaal voor mezelf hebben, ons niet

verstoppen, gewoon bij je horen zoals we allebei wilden. Maar ik kon het niet. Ik kan Merlin de schuld ervan geven – en dat doe ik ook – maar uiteindelijk was het mijn keuze. Jij moest op de eerste plek komen.’

‘Je had het me moeten vertellen,’ zegt hij.

‘Je zou me genegeerd hebben. Je was altijd zo dom en nobel. Als ik het je had verteld dan had je je eigen toekomst aan de kant geschoven. Dan waren we paarden aan het fokken in Montana.’

‘En zou dat dan zo vreselijk zijn geweest?’ zegt hij gebroken.

‘Dan had je de oorlog in Badon niet beëindigd. Dan zouden we Greer niet hebben.’

Zodra Greer ter sprake komt, klaart zijn gezicht op. Zelfs in al dit gedoe brandt zijn liefde voor haar als een hongerige vlam.

‘Het was niet jouw keuze om te maken,’ zegt hij en hij kijkt naar me op. ‘Ik heb geen bescherming nodig. Ik heb je nooit gevraagd om tegen me te liegen. Jezus christus, Embry. Al die jaren dacht ik... Ik dacht dat je niet zoveel van me hield als dat ik van jou hield. Het deed pijn. God, het deed zoveel pijn dat ik soms niet kon ademen. Het was alsof ik onder water probeerde te ademen. Ik leefde er jaren mee. Jaren.’

Dit is niet wat ik had verwacht bij mijn openbaring. Tijdens de eenzaamste momenten in de eenzaamste nachten waarin ik fantaseerde over dat ik hem de waarheid vertelde over waarom ik nee had gezegd, had ik dit nooit gedacht.

‘Een dankjewel zou aardig zijn,’ zeg ik een beetje nors.

‘Een dankjewel?’ zeg hij aanvallend. ‘Je wilt een fucking dankjewel omdat je mijn hart gebroken hebt? Omdat je me al die jaren hebt laten lijden?’

‘Ik heb ook geleden!’ zeg ik en mijn stem klinkt steeds bozer. ‘Ik ging er kapot aan dat ik het moest doen, maar ik deed het voor jou!’

‘Ik heb je daar nooit om gevraagd. Je kunt me niet de schuld geven van iets waarvan ik nooit gewild heb dat je het deed. Een geheim dat je nooit had moeten hebben!’

Ik staar hem aan en echte woede stroomt nu door mijn aderen. ‘Je weet niet eens wat voor geheimen ik voor je bewaar, president Colchester. Je kan verdomme maar beter een beetje voorzichtig zijn.’

Hij staart terug en er trilt een spiertje in die perfecte kaak. ‘Er is nog iets anders dat je me niet hebt verteld?’

Ach, wat maakt het ook uit? Als je a zegt moet je ook b zeggen, toch? Fuck Abilene. Fuck Morgan. Fuck al die offers die ik de afgelopen twee maanden heb gebracht. Het is de moeite waard om Ash pijn te doen. Het is het waard om alles nu weg te gooien zodat ik Ash pijn kan doen. Zodat ik hem pijn kan doen zoals hij mij pijn heeft gedaan.

‘Abilene chanteert mijn zus en mij. Ze doet het om Greer pijn te doen. Ze chanteert ons met een geheim waar je niet eens van afweet.’

Hij wacht.

Ik laat hem niet lang wachten. ‘Je hebt een zoon, Ash. Met Morgan. Zijn naam is Lyr en hij is veertien. Hij heeft groene ogen, zwart haar en een mooi gezicht. Dat zou ook wel moeten, nietwaar? Hij heeft het van twee kanten.’

Ash schokt. Hij schokt en is nauwelijks in staat om zichzelf aan het bureau vast te houden. Hij hangt eroverheen en doet zijn ogen dicht. ‘Nee, dat zou ik weten. Ze zou het me hebben verteld. Er zou iets zijn geweest...’

Ik schud mijn hoofd ook al kijkt hij me niet aan. ‘Ze was aan de pil die week in Praag, maar ze werd die ene nacht ziek, weet je nog? Dat was genoeg. Toen ze terugkwam naar Karpatië was dat om het jou te vertellen. Ze was drie maanden zwanger toen je ervoor koos om haar te laten verbranden in die kerk. Kan je het haar kwalijk nemen dat ze het je niet heeft verteld? Nadat je bijna je eigen kind had vermoord?’

Zijn adem stikt door het oude schuldgevoel. Ik zie dat ik een nieuwe wond heb geopend. Mooi.

Ik ga door. ‘Mijn moeder heeft Morgan ervan overtuigd dat onze tante Nimue hem wel kon opvoeden als haar kind. Morgan was het daarmee eens. Dat is waar Abilene ons mee bedreigt. Ze zou met alles naar de pers gaan. Dat je een baby hebt met je eigen zus en dat je hen toen bijna hebt vermoord. Morgan kon het idee dat Lyr publiekelijk aan de schandpaal genageld zou worden niet verdragen. Ze smeekte me om te helpen. Dus ik accepteerde de deal van Abilene: haar stilte voor mijn aandeel in haar missie om Greer pijn te doen. Want ik wist dat de waarheid over Lyr veel meer schade zou veroorzaken dan Greer die denkt dat ik Abilene echt leuk vind. Dus je ziet het: in tegenstelling tot jou ben ik wél in staat om moeilijke beslissingen te nemen om haar te beschermen.’

Ash gaat in zijn stoel zitten. ‘Ik heb een zoon,’ zegt hij emotioneel.

‘Ja.’

‘Met mijn zus.’

‘Ja.’

Hij legt zijn hoofd in zijn handen en de voldoening die ik eerder voelde ebt langzaam weg. Ik kijk naar zijn sterke schouders en trotse hoofd die in elkaar zakken. Ineens voel ik niets anders dan uitputting. Door de reis die achter ons ligt en de reis die nog gaat komen. Door het gewicht van al die vergiftigde liefde en die onthulde geheimen die ik tijdens die reis met me mee moet dragen.

Ik loop naar voren en haal mijn vingers door zijn haar. Het is zo dik en zwart en zijn hoofd is zo groot en zijn nek is zo sterk. Zijn huid is warm en levend, zelfs nu zijn ademhalingen knarsen van de pijn. Het is veertien jaar geleden dat ik mijn koning ontmoette. Maar veertien jaar zal nooit genoeg zijn om elk deel van hem en van zijn liefde en kracht te leren kennen. Een eeuwigheid is niet genoeg.

Ik leun voorover en kus hem boven op zijn hoofd. ‘Vaarwel Achilles,’ fluister ik en ik laat Maxen Ashley Colchester alleen achter met zijn hoofd in zijn handen. Ik vertrek en stap in mijn auto en ga terug naar huis terwijl ik denk aan het gevoel van zijn haar op mijn lippen.

Ik zal kapot gaan door van hem te houden, denk ik. Het zal me splijten en verbranden.

Maar toch weet ik nu voor het eerst wat ik moet doen. Ik weet dat ik een goede man ben. Ik weet dat ik een goede leider zou zijn. Ik weet dat ik Melwas kan stoppen en Greer veilig kan houden. Ik weet hoe ik het moet doen.

Ik moet meer worden dan alleen een prins.

Ik moet de koning worden.